Nicholas SPARKS

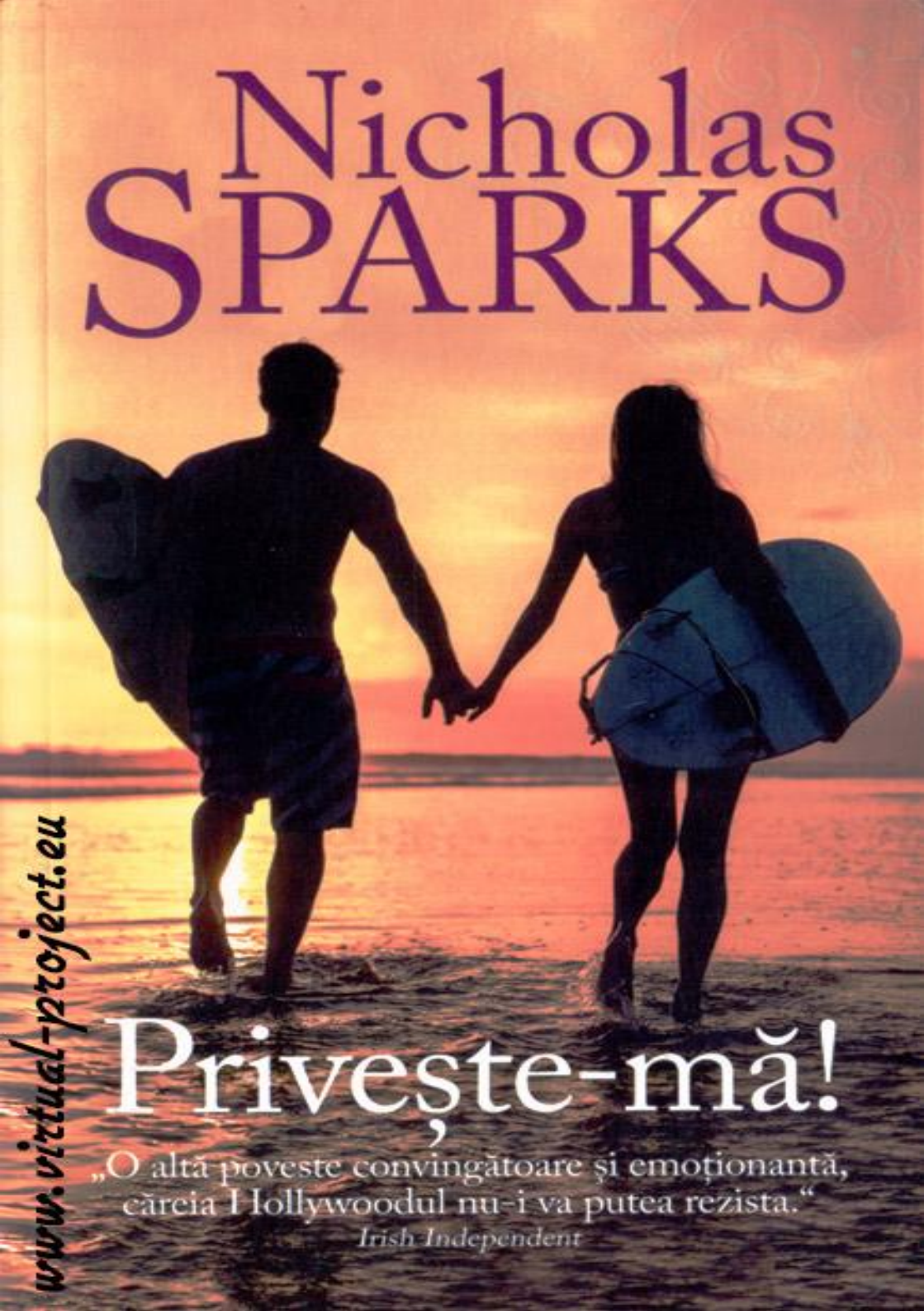

Privește-mă!

„O altă poveste convingătoare și emoționantă, căreia Hollywoodul nu-i va putea rezista."
Irish Independent

www.virtual-project.eu

NICHOLAS SPARKS

PRIVEŞTE-MĂ!

Original: *See Me* (2015)

Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

Grupul Editorial RAO
2018

Pentru Jeannie Armentrout

PROLOG

Se afla la Washington abia de o zi, suficient însă ca să-şi dea seama că nu era genul de loc în care i-ar fi plăcut să trăiască. Era prea turistic şi tot oraşul părea să fi crescut otova, fără niciun fel de plan urbanistic. În vreme ce, aşa cum se aşteptase, cartierul istoric era plin de case cu verande largi, cu coloane impozante, lambriuri elaborate şi arbuşti de magnolie etalându-şi coroanele bogate în grădini, aceste cvartale încântătoare făceau loc, treptat, unei zone comerciale cu malluri fistichii, magazine, lanțuri de restaurante şi reprezentanțe auto. Traficul nesfârşit şerpuia prin cartierele comerciale, devenind şi mai greu de suportat în lunile caniculare.

Dar campusul UNC Wilmington fusese pentru el o surpriză plăcută. Cumva, îşi imaginase un loc încărcat de arhitectura greoaie şi urâtă a anilor ’60-’70. Puține clădiri datau însă din acea perioadă, mai ales la periferia campusului. Corpurile centrale se dovediseră o adevărată oază – alei umbrite şi peluze bine îngrijite, alături de coloanele şi fațadele de cărămidă roşie ale amfiteatrelor Hoggard şi Kenan, lucind în lumina soarelui de amiază târzie.

Îi plăcu, de asemenea, şi parcul din centrul campusului. Acolo se afla un turn cu ceas şi, prima dată când sosise, admirase imaginea orologiului reflectată în micul lac, cu limbile sale uriaşe poziționate invers în oglinda apei. Câtă vreme avea un manual deschis în poală, putea sta şi urmări activitățile din jur, aproape nevăzut de studenții care treceau pe lângă el, absorbiți de propriile gânduri.

Era cald pentru sfârşitul lui septembrie, iar studenții erau îmbrăcați în pantaloni scurți şi tricouri, care lăsau să li se vadă pielea bronzată de soarele verii. Se întrebă dacă mergeau aşa şi la cursuri. Şi el, asemenea lor, se afla în campus ca să studieze. Venise în acel loc, lângă lac, de trei ori în trei zile, dar de fiecare dată i se păruse că sunt prea mulți oameni în jur, că ar putea fi văzut şi nu voia să-şi

aducă aminte cineva de el. Se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să se mute în altă zonă, dar, în cele din urmă, decise că n-avea niciun motiv să facă asta. Din câte îşi putea da seama, nimănui nu părea să-i pese de el.

Era aproape, foarte aproape, dar pentru moment era important să aibă răbdare. Trase adânc aer în piept, ținându-l în plămâni, înainte ca, în cele din urmă, să-l elibereze. Pe alee zări câțiva studenți mergând spre clasă, cu rucsacurile agățate pe umăr, dar, la acel moment al zilei, mult mai mulți studenți hotărâseră să-şi înceapă weekendul mai devreme. Ici-colo, studenții erau adunați în grupuri de trei-patru persoane, discutând şi bând din sticle de apă în care bănuia că ar fi fost, de fapt, alcool, în vreme ce doi tipi bine făcuți, desprinşi parcă din pliantele de reclamă, aruncau un frisbee înainte şi înapoi, sub privirile prietenelor lor, care tăifăsuiau pe margine. Observă un bărbat şi o femeie certându-se, iar femeia, cu fața roşie de indignare, îl îmbrânci la un moment dat pe bărbat, furioasă. Zâmbi, simțind, cine ştie de ce, o oarecare complicitate cu tânăra, dar şi o invidie ascunsă, căci, spre deosebire de el, femeia nu era obligată să-şi ascundă sentimentele. La o oarecare distanță de acel cuplu, un alt grup de studenți juca fotbal american cu relaxarea specifică oamenilor care n-au nicio grijă reală pe cap.

Îşi imagină că mulți dintre studenții pe care îi vedea plănuiseră să iasă în oraş în seara aceea sau în noaptea următoare. În case ale frăților locale. Ale comunităților. În baruri. În cluburi. Pentru mulți dintre ei, weekendul avea să înceapă în acea seară, căci multe grupe de studenți nici nu aveau cursuri vinerea. Fusese surprins când aflase prima dată asta; având în vedere costurile ridicate ale educației universitare, ar fi putut jura că studenții ar fi vrut să petreacă mai mult timp în sălile de curs, alături de profesorii lor, nu să aibă un weekend de trei zile. Se gândi apoi că orarul le convenea şi studenților, şi profesorilor. Oare nu doreşte toată lumea ca lucrurile să fie facile în zilele noastre? Nu toți vor să depună cât mai puține eforturi cu putință? Să profite la maximum de „scurtături”?

Ba da, se gândi el. Era exact ce învățau studenții aici: că

deciziile dificile nu erau necesare, că nu era chiar aşa important să iei decizia corectă, mai ales dacă asta atrăgea după sine un efort suplimentar. De ce să studiezi sau să încerci să schimbi lumea într-o după-amiază de vineri, când te puteai bucura de soarele blând al toamnei?

Privind în stânga şi în dreapta, se întrebă câți dintre studenții de acolo se gândiseră vreodată serios la ce avea să le rezerve viitorul. Cassie făcea asta, îşi aminti el. Ea se gândea mereu la viitor. Îşi făcea planuri. Îşi schițase viitorul încă de la şaptesprezece ani, deşi, îşi dăduse el seama, era ceva fals în felul cum vorbea despre viitor şi se vedea că nu credea cu adevărat în forțele proprii, iar chipul pe care-l arăta lumii nu era cel adevărat. Altfel, de ce ar fi luat deciziile pe care le luase?

El încercase să o ajute. Făcuse ce trebuia făcut, respectase legea, trimisese rapoarte la poliție, discutase chiar cu adjunctul procurorului. Până în acel moment, crezuse în regulile societății. Credea cu naivitate că Binele va triumfa asupra Răului, că pericolul putea fi stăvilit, că evenimentele puteau fi controlate. Regulile puteau face o persoană să se simtă în siguranță. Cassie crezuse şi ea asta – în definitiv, nu asta sunt învățați copiii, încă de când sunt foarte mici? Altfel de ce le-ar spune părinții lucrurile pe care li le spun? Uită-te atent, şi în stânga, şi în dreapta, atunci când traversezi strada! Nu te urca în maşina unui necunoscut! Spală-te pe dinți! Mănâncă toate legumele! Pune-ți centura de siguranță! Iar lista continua mereu şi mereu – erau regulile menite să ne protejeze şi să ne salveze.

Dar regulile puteau fi şi primejdioase, aflase el. Regulile se refereau la oameni în general, nu la individualități, şi cum oamenii erau condiționați, încă din copilărie, să accepte regulile, era uşor să le urmeze orbeşte. Să creadă în sistem. Era mai uşor să nu se gândească la posibilitățile aleatorii. Însemna că oamenii nu trebuiau să se gândească la potențialele consecințe, iar când soarele strălucea în după-amiezile de vineri, se puteau juca cu frisbee-ul fără nicio grijă.

Experiența era cel mai dur dascăl. Timp de aproape doi

ani, nu se putuse gândi decât la lecţiile pe care i le oferise viaţa. Aproape îl epuizaseră, dar, încet-încet, un sentiment de limpezime începea să se ivească. Ea ştiuse despre pericol. El o avertizase ce se va întâmpla. Şi, într-un final, nu i-a păsat decât de respectarea regulilor, pentru că era cea mai convenabilă cale.

Privindu-şi ceasul, îşi dădu seama că se făcuse timpul să plece. Închise manualul şi se ridică de pe locul unde stătuse, oprindu-se apoi puţin, pentru a vedea dacă mişcările sale îi făcuseră pe ceilalţi să îl remarce. Nici vorbă. Atunci porni, traversând parcul, cu manualul sub braţ. În buzunar avea o scrisoare compusă de el şi se îndreptă către cutia poştală, aflată chiar lângă clădirea laboratorului de ştiinţe. Strecură plicul prin fanta îngustă de metal şi aşteptă; câteva minute mai târziu, o zări pe Serena ieşind pe uşă, exact la ora la care se aştepta.

Deja ştia multe despre ea. În ziua de azi, se pare că toţi tinerii au un cont de Facebook, Twitter, Instagram şi Snapchat, expunându-şi viaţa în văzul oricui ar fi fost curios să pună piesele de puzzle cap la cap. Totul este aici – ce le place, cu cine sunt prieteni, unde-şi petrec timpul. Ştia deja, dintr-o postare pe Facebook, că duminica asta urma să ia brunch-ul acasă la părinţi, alături de sora ei, şi, pe când o privea trecând prin faţa lui, cu părul castaniu închis căzându-i, abundent, pe umeri, remarcă din nou cât era de frumoasă. Avea o graţie naturală şi atrăgea zâmbete de apreciere din partea tuturor tipilor pe lângă care trecea, deşi, absorbită de conversaţie, nu părea să observe asta. Vorbea înflăcărat cu o colegă de clasă, o blondă scundă şi plinuţă. Fuseseră împreună la seminarul de pedagogie; el ştia că fata dorea să devină învăţătoare. Îşi făcea planuri, aşa cum îşi făcea şi Cassie.

El păstră distanţa, simţind cum simpla ei prezenţă îi insufla energie. O energie care îl înconjura de doi ani. Ea nici nu avea habar cât de aproape era el sau ce-ar fi putut face. Niciodată nu avusese curiozitatea să privească peste umăr, căci atunci cu siguranţă l-ar fi observat. De ce ar fi privit? Pentru ea, el nu exista, era doar un chip oarecare în

mulțime...

Se întrebă dacă ea îi vorbise blondei despre planurile de weekend, de locurile unde avea de gând să meargă sau de oamenii cu care dorea să se vadă. În ceea ce-l privea, el plănuise să se alăture familiei la brunch-ul de duminică, deşi nu ca invitat. Avea să-i urmărească dintr-o casă învecinată, situată într-un cartier aparținând clasei de mijloc. Casa era goală de o lună, proprietarii fiind executați silit de bancă, dar încă nu fusese scoasă la vânzare. Deşi încuietoarea uşii de la intrare era solidă, se putuse strecura înăuntru printr-o fereastră laterală, fără mari probleme. Deja ştia că din dormitorul matrimonial putea vedea perfect veranda din spatele casei ei şi bucătăria. Duminică, avea să privească familia unită râzând şi glumind la masa de pe verandă.

Ştia câte ceva despre fiecare din ei. Felix Sanchez ilustra perfect povestea imigrantului de succes; articolul din ziar pus în ramă şi afişat la loc de cinste în restaurantul lor relata cum Felix pătrunsese clandestin în țară, pe când era adolescent, fără să ştie o boabă de engleză şi cum începuse să spele vase într-un restaurant local. Cincisprezece ani mai târziu, după ce devenise cetățean american, economisise suficienți bani cât să-şi deschidă un mic local într-un strip-mall – La Cocina de la Familia – unde le servea clienților bunătățile gătite de soția lui, Carmen. În vreme ce ea pregătea bucatele, el făcea restul treburilor, mai ales în primii ani ai afacerii. Încetul cu încetul, restaurantul se dezvoltase şi acum era considerat unul dintre cele mai bune localuri mexicane din oraş. Deşi aveau peste cincisprezece angajați, mulți dintre ei erau rude cu Felix Sanchez, păstrând astfel caracterul familial al restaurantului. Amândoi părinții ei lucrau încă acolo, iar Serena servea la mese de trei ori pe săptămână, aşa acum făcuse cândva şi sora ei mai mare, Maria. Felix era acum membru al Camerei de Comerț şi al Clubului Rotary; era şi diacon la Biserica Sfânta Maria unde el şi soția lui asistau în fiecare duminică dimineață, la ora şapte fix, la slujbă. Carmen era mai învăluită în mister; despre ea ştia doar că se simțea mai confortabil vorbind în spaniolă, decât în engleză, şi, ca şi soțul ei, era foarte

mândră că Maria devenise prima absolventă de facultate din familia lor.

Cât despre Maria...

Pe ea nu o văzuse încă la Wilmington. Fusese plecată în ultimele câteva zile din oraş, la o conferinţă juridică, dar o cunoştea mai bine decât pe toţi ceilalţi. În trecut, când ea locuise în Charlotte, o văzuse de multe ori. Chiar vorbise cu ea. Încercase să o convingă că se înşală. Şi, în final, ea îl făcuse să sufere aşa cum nimeni, niciodată, n-ar trebui să sufere, iar el o ura pentru ce-i făcuse.

Când Serena flutură din mână către prietena ei, în semn de rămas-bun, şi se îndreptă spre parcare, el continuă să meargă înainte. N-avea niciun rost să o urmărească şi era mulţumit la gândul că va vedea mica, dar fericita familie duminică. Mai ales pe Maria. Maria era, evident, chiar şi mai frumoasă decât sora ei, deşi, sincer vorbind, ambele păreau câştigătoare ale loteriei genetice, cu ochii lor întunecaţi şi trupurile aproape perfecte. Încercă să şi le imagineze stând una lângă cealaltă la masă; în ciuda diferenţei de şapte ani dintre ele, mulţi oameni credeau că sunt gemene. Şi totuşi erau foarte diferite. În vreme ce Serena era mereu veselă şi pusă pe şotii, Maria, mai liniştită şi mai determinată, fusese cea mai serioasă şi mai studioasă dintre surori. Chiar şi aşa, ele nu erau doar surori, ci şi cele mai bune prietene. Era posibil, se gândea el, ca Serena să fi văzut, la sora ei, trăsături de caracter pe care ar fi vrut să le copieze, iar lucrul acesta era valabil şi în cazul Mariei. Simţi un fior de entuziasm la gândul apropierii weekendului, ştiind că avea să fie una dintre ultimele ocazii în care familia se va strânge laolaltă, într-o aparenţă de normalitate. Voia să vadă cum se comportau cei din familia Sanchez înainte ca tensiunile să înceapă să le macine dulcea lor viaţă... înainte să îi cuprindă spaima. Înainte ca viețile lor să fie distruse, mai întâi lent, apoi cu furie.

În definitiv, venise acolo cu un scop, iar acel scop avea un nume. Numele său era răzbunare.

CAPITOLUL 1

— Colin —

Colin Hancock stătea aplecat peste chiuveta din baie, cu cămaşa ridicată, pentru a-şi putea examina mai bine juliturile de pe coaste. Se gândea că a doua zi dimineaţă, când se va trezi, acestea aveau să devină vineţii. Simpla atingere a rănilor îl făcea să se strâmbe şi, deşi ştia din experienţă că disconfortul putea dispărea pentru o vreme, se întrebă dacă nu cumva dimineaţă îi va fi greu să şi respire din cauza durerii.

Faţa lui însă...

Ei bine, faţa lui ar fi putut fi o problemă – nu pentru el, ci pentru alţii. Cu siguranţă, colegii de clasă aveau să se zgâiască la el cu ochi mari şi îngroziţi şi să şuşotească pe la colţuri, deşi se îndoia că vreunul va avea curajul să-l întrebe ce se întâmplase. În primele săptămâni petrecute la universitate, majoritatea colegilor i se păruseră destul de simpatici, dar îi era clar că niciunul nu ştia ce-i cu el şi nici nu încercase vreodată să-i vorbească. Nu că asta l-ar fi deranjat. Nu de alta, dar, practic, toţi colegii erau cu şase-şapte ani mai mici decât el, erau fete şi bănuia că, date fiind recentele lui experienţe de viaţă, aveau prea puţine lucruri în comun. Cu timpul, ca şi ceilalţi, colegii aveau să tragă propriile concluzii referitoare la el. Dar lui nu-i păsa. Nici măcar nu se obosea să-şi facă griji din pricina asta.

Şi totuşi trebuia să recunoască faptul că acum arăta de-a dreptul jalnic. Ochiul lui stâng era umflat şi albul ochiului drept era sângeriu plin de vinişoare sparte. În mijlocul frunţii avea o despicătură adâncă, pe care reuşise s-o acopere, iar julitura plumburie de pe pometul drept părea a fi vreun semn din naştere. Buzele, sparte şi umflate, completau imaginea. Avea neapărat nevoie de un pachet de gheaţă pe care să şi-l pună pe faţă cât mai repede cu putinţă, dacă voia ca fetele de la facultate să se mai poată concentra şi la altceva decât la figura lui stâlcită de lovituri. Dar trebuia să înceapă cu

începutul; chiar în acea clipă era lihnit de foame şi trebuia neapărat să mănânce. În ultimele două zile, abia dacă ciugulise câte ceva, şi voia ceva uşor de gătit, convenabil şi – dacă se putea – nu total nesănătos. Din nefericire, la acea oră târzie din noapte, majoritatea restaurantelor erau deja închise, aşa că se mulţumi să intre într-o locantă de pe marginea autostrăzii, cu gratii la ferestre, pete de apă pe pereţi, linoleum jupuit şi separeuri improvizate, lipite cu bandă adezivă. Totuşi, locul avea un avantaj: clienţii nu păreră impresionaţi de felul cum arăta atunci când îşi croi drum spre masă. Oamenii care obişnuiau să-şi petreacă nopţile prin asemenea spelunci aveau bunul-simţ să nu-şi bage nasul în oala altora. Din câte îşi putea da seama, jumătate din cei de acolo încercau să-şi revină din mahmureala unei beţii grozave, pe când cealaltă jumătate – şoferi de cursă lungă, de bună seamă – erau mahmuri şi ei, dar de oboseală.

Era genul de loc unde ar fi fost foarte uşor să intri în bucluc şi, după ce intrase în parcare, cu Evan urmărindu-l, la bordul luxosului său Prius, el chiar se aşteptase ca Evan să-şi vadă de drum. Dar Evan trebuie să fi bănuit şi el că acolo era rost de scandal. Era singurul motiv pentru care punea piciorul într-un asemenea stabiliment, mai ales noaptea. Cu cămaşa sa roz, şosetele cadrilate, pantofii eleganţi din piele şi părul blond-nisipiu, pieptănat cu grijă, într-o parte, Evan nu ar fi trecut neobservat în această mulţime de cheflii nocturni. De fapt, autoturismul lui de lux i-ar fi atras ca un magnet pe băieţii de cartier cu palme trudite, care-şi petrecuseră aproape toată noaptea bându-şi minţile pe la mese, gata să sară la bătaie.

Colin deschise robinetul şi îşi umezi mâinile, apoi îşi puse palmele pe obraji. Apa era rece, exact cum îşi dorea. Pielea îl ustura, ca arsă. Puşcaşul marin cu care se încăierase fusese ceva mai puternic decât se aşteptase – şi asta fără să pună la socoteală loviturile sub centură. Dar cine şi-ar fi putut imagina asta uitându-se la el? Înalt şi slab, tuns soldăţeşte, cu sprâncene ascuţite, caraghioase... N-ar fi trebuit să-l subestimeze pe tip şi îşi promise să nu mai lase niciodată să

se întâmple aşa ceva. Altfel risca să ajungă să-şi sperie tot anul colegii şi să le strice întreaga experienţă a studenţiei. *Mamă, am în grupă un tip groaznic, care vine mereu cu vânătăi pe faţă şi are nişte tatuaje ciudate!* şi-i imagina el plângându-se părinţilor la telefon. *Şi trebuie să stau chiar lângă el la cursuri!*

Îşi scutură mâinile de apă. Când ieşi din toaletă, îl zări pe Evan în separeul din colţ. Spre deosebire de el, Evan părea un student tipic. Avea încă o figură copilărească şi, apropiindu-se de masa lui, Colin se întrebă cam de câte ori pe săptămână se bărbierea.

— Ţi-a luat destul de mult, zise Evan, pe când Colin se aşeză la masă. Mă întrebam dacă nu cumva te-ai rătăcit.

Colin se aşeză într-o rână, sprijinindu-se pe o pernuţă de vinil.

— Sper că nu te-ai speriat fiindcă te-am lăsat aici singurel atâta vreme.

— Ha, ha! Ce glumă bună!

— Vreau să te întreb ceva.

— Dă-i drumul.

— De câte ori pe săptămână te bărbiereşti?

Evan clipi, nedumerit.

— Ai stat la baie zece minute şi te-ai gândit doar la asta?

— Nu, m-am gândit la asta când mă apropiam de masă.

Evan se holbă la el.

— Mă bărbieresc în fiecare dimineaţă.

— De ce?

— Cum adică de ce? Din acelaşi motiv pentru care te bărbiereşti şi tu.

— Eu nu mă bărbieresc în fiecare dimineaţă.

— Şi atunci de ce naiba discutăm despre asta?

— Fiindcă eram curios şi te-am întrebat, iar tu mi-ai răspuns, spuse Colin. Ignorând nedumerirea de pe chipul celuilalt, făcu un semn spre meniu.

— Te-ai răzgândit şi te-ai hotărât să comanzi?

Evan scutură din cap.

— Nicio şansă.

— Nu ai de gând să mănânci nimic?

— Nu?

— Reflux gastric?

— Nu. De fapt, asta are legătură mai mult cu bănuiala mea că ultima inspecție în bucătăria localului s-a făcut pe vremea când Reagan era încă preşedinte.

— Să ştii că mâncarea nu este chiar aşa de rea.

— L-ai văzut pe bucătar?

Colin aruncă o privire spre grătarul din spatele tejghelei unde zări un om care părea personificarea bucătarului unei spelunci mizere, cu un şorț unsuros ce se chinuia să acopere o burtă impresionantă, o chică lungă, legată în coadă la spate şi tatuaje care-i acopereau brațele.

— Îmi plac tatuajele lui.

— Zău? Ce surpriză!

— Ăsta-i adevărul.

— Ştiu. Tu spui întotdeauna adevărul. Vezi, asta e o parte din problema ta.

— De ce e o problemă?

— Fiindcă oamenii nu vor întotdeauna adevărul. E ca atunci când iubita ta te întreabă dacă o rochie o face să arate grasă şi tu trebuie să-i spui că este frumoasă.

— N-am nicio iubită.

— Probabil din cauză că i-ai spus ultimei tale iubite că arată grasă, fără să menționezi şi partea cu frumusețea.

— Aşa ceva nu s-a întâmplat.

— Da, dar ai priceput ce vreau să spun... Uneori, trebuie să... mai tragi puțin de adevăr, ca s-o scoți la capăt cu oamenii.

— De ce?

— Pentru că aşa se poartă o persoană normală. Aşa funcționează societatea. Nu le poți spune oamenilor chiar ce-ți trece prin cap. Îi face să se simtă incomod sau, mai rău, le jigneşte sentimentele. Şi, aşa cum ştii, angajatorii urăsc asta.

— Bine, am înțeles.

— Nu mă crezi?

— Ba te cred.

— Dar nu-ți pasă.

— Nu.

— Fiindcă mai curând ai spune adevărul.

— Da.

— De ce?

— Am aflat că asta funcționează, în cazul meu.

Evan rămase câteva clipe tăcut.

— Uneori, şi eu aş vrea să mă comport astfel. Să-i spun, pur şi simplu, şefului meu ce cred, cu adevărat, despre el, fără să-mi pese de consecințe.

— Poți face asta. Tu alegi să nu o faci.

— Am nevoie de salariu.

— Asta e doar o scuză.

— Poate, bâigui Evan, ridicând din umeri. Dar am aflat că asta funcționează, în cazul meu. Uneori, e necesar să minți. De pildă, dacă îți spun că am văzut nişte gândaci sub masă cât timp tu erai la baie, ai putea să devii la fel de scârbit de ideea de a mânca aici ca şi mine.

— Ştii că nu trebuie să rămâi, nu? N-o să pățesc nimic.

— Asta zici tu.

— Trebuie să îți faci griji pentru tine, nu pentru mine. Şi, plus de asta, se face târziu. Nu trebuie să pleci mâine la Raleigh cu Lily?

— Mâine la prima oră. Trebuie să fim la slujbă la ora unsprezece, cu părinții mei, şi imediat după aceea mergem să luăm brunch-ul. Dar, spre deosebire de tine, eu n-o să am probleme să mă scol din pat mâine-dimineață. Apropo, arăți groaznic.

— Mulțumesc de aprecieri!

— În special ochiul tău arată grozav.

— N-o să mai fie aşa de umflat mâine.

— Nu ăla, celălalt. Cred că ți s-au spart toate vasele de sânge din el. Sau, cine ştie, poate eşti un vampir.

— Am remarcat asta.

Evan se tolăni pe spate, întinzându-şi, încet, brațele.

— Vrei să-mi faci o favoare? Caută să nu te arăți vecinilor mâine în halul ăsta. Nu mi-ar plăcea să creadă că ți-am umflat ochii pentru că ai întârziat cu plata chiriei sau ceva de genul ăsta. Nu vreau să-mi pătez reputația de proprietar.

Colin zâmbi. Era mai gras decât Evan cu cel puțin

cincisprezece kilograme şi îi plăcea să glumească, spunând că singurul motiv care l-ar face pe Evan să calce într-o sală de fitness ar fi să le facă un audit.

— Promit să nu mă arăt mâine la față, zise Colin.

— Bun! Având în vedere reputația mea şi toate celelalte, e o decizie excelentă.

Chiar atunci îşi făcu apariția chelnerița, punând pe masă o farfurie plină cu omletă din albuşuri de ou, şuncă prăjită şi un bol cu cereale. Trăgând bolul spre el, Colin se uită la cana lui Evan.

— Ce bei acolo?

— Apă caldă cu lămâie.

— Vorbeşti serios?

— E trecut de miezul nopții. Dacă aş bea cafea, aş rămâne treaz toată noaptea.

Colin ronțăi cerealele între măsele, înainte să le înghită.

— Am înțeles, zise el.

— Cum? Nicio ironie?

— Sunt doar surprins că au lămâi aici.

— Şi eu sunt surprins că gătesc omletă din albuşuri de ou. Eşti, probabil, prima persoană din istoria localului care a încercat să mănânce o masă sănătoasă aici, zise el şi se întinse după sticla cu apă. Apropo, ce ai de gând să faci mâine?

— Trebuie să repar contactul la maşină. Nu mai porneşte aşa cum ar trebui. Şi după aia tund peluza şi mă duc la sală.

— Nu vrei să vii cu noi?

— Nu mă omor după prânzurile în familie.

— Nu te invitam la prânz. De fapt, chiar am îndoieli că ți s-ar permite să intri în club, judecând după cum arăți. Dar ai putea să-ți întâlneşti părinții la Raleigh. Sau să-ți vezi surorile. Clubul e pe drumul către Chapel Hill.

— Nu, mulțumesc.

— M-am gândit doar că trebuia să-ți spun.

Colin luă o lingură de cereale.

— Nu e cazul.

Evan se lăsă, moale, pe scaun.

— A, să nu uit! Au fost câteva dueluri grozave în seara

asta. Cel de după al tău a fost straşnic.

— Da?

— Un tip pe nume Johnny Reese a reuşit să obțină abandonul încă din prima repriză. Şi-a pus adversarul jos cât ai zice peşte, l-a prins în cravaşă, l-a strâns şi tipului i s-a tăiat filmul. Reese ăsta e mai agil ca o felină!

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Că e mult mai bun ca tine.

— Am înțeles.

Evan începu să bată darabana cu degetele în masă.

— Deci... eşti mulțumit de cum ai luptat în seara asta?

Evan rămase în expectativă.

— Bun, şi?

— Asta este.

— Încă mai crezi că e o idee bună să faci ceea ce faci? Adică... mă rog, ştii tu...

Colin înfipse furculița în omletă.

— Sunt încă aici, cu tine, nu-i aşa?

O jumătate de oră mai târziu, Colin era înapoi pe autostradă. În ultimele câteva ore, norii care amenințaseră să aducă o furtună declanşaseră, în cele din urmă, un torent de ploaie şi vânt, presărat cu fulgere şi tunete. Evan părăsise localul cu câteva minute înaintea lui Colin şi, pe când se urcă la volanul vechiului Camaro, pe care-l tot reparase în ultimii ani, îşi dădu seama că gândurile îi zboară la prietenul său.

Îl ştia pe Evan încă de mic copil. Când Colin era mic, familia lui îşi petrecea vacanțele într-o cabană de vară, pe plaja Wrightsville, iar familia lui Evan stătea chiar lângă ei. Petrecuseră multe zile lungi şi fierbinți de vară plimbându-se pe plajă, jucând frisbee, pescuind sau făcând surfing. Adesea, ei îşi petreceau nopțile dormind unul în casa celuilalt, până când familia lui Evan se mută în Chapel Hill, iar viața lui Colin luă o turnură cu totul nefericită.

Faptele erau cât se poate de clare: era al treilea copil şi singurul băiat al unei familii înstărite, dependente de dădace

şi fără absolut nicio dorință de a avea un al treilea copil. Fusese un bebeluş dificil, chinuit de colici interminabile şi apoi un copil cu o energie debordantă şi accese sălbatice de ADHD, genul de puşti care face constant crize de furie, nu se poate concentra şi căruia i se pare imposibil să stea locului. Acasă, îşi scotea din minți părinții, le făcea pe bone să plece una după alta, iar la şcoală era bătăuşul clasei. În clasa a treia, avusese un învățător care aproape că-l dăduse pe brazdă, dar într-a patra, învățătorul se schimbase şi băiatul o luase din nou razna. Se încăiera aproape zilnic în curtea şcolii şi era mereu la un pas de exmatriculare. În acea perioadă se pusese pentru prima oară problema dacă nu cumva are probleme psihice serioase şi, într-un final, neştiind ce să mai facă, părinții îl trimiseseră la un liceu militar, sperând că această instituție avea să-l disciplineze. Experiența primului an acolo fusese însă terifiantă şi fusese exclus din liceu în cursul semestrului de primăvară.

Fusese apoi trimis la o altă şcoală militară, într-un alt stat, şi, în cursul următorilor câțiva ani, îşi canaliză energia în sporturi de autoapărare – judo, lupte şi box. Astfel, îşi îndreptă agresivitatea extremă către alții, uneori cu prea mult entuziasm, adesea din simpla plăcere de a se bate. Nu-l interesau nici notele, nici disciplina. După alte cinci exmatriculări de la alte cinci şcoli militare diferite, reuşise, în sfârşit, să absolve cu greu liceul, ca un tânăr furios şi violent, fără să aibă vreun plan pentru viață şi fără vreun interes să-şi găsească vreunul. Se mutase iar în casa părinților săi şi urmaseră şapte ani grei. O privea pe maică-sa plângând în hohote, asculta răbdător discursurile tatălui său, care-i cerea să se schimbe, dar îi ignora total. La insistențele părinților, începuse să facă terapie, dar îşi continuase spirala descendentă, autodistrugerea inconştientă părând să fie principalul lui scop. Acestea erau cuvintele terapeutului, nu ale lui, deşi ajunsese să fie de acord cu ele. Ori de câte ori părinții îl dădeau afară din vila din Raleigh, se adăpostea la căsuța de pe plajă, pierzându-şi timpul pe acolo înainte de a reveni acasă şi a începe un nou ciclu de dezastre. Când Colin împlini douăzeci şi cinci de ani, i se oferise o ultimă şansă de

a face o schimbare în felul în care îşi trăia viaţa. În mod neaşteptat, chiar el alesese această şansă. Şi aşa ajunsese la facultate, plănuind să-şi petreacă următoarele câteva decenii din viaţă ca dascăl, sperând să fie un mentor pentru copii – lucru care, pentru majoritatea oamenilor, părea ceva de domeniul absurdului.

Colin ştia că părea o ironie a sorţii dorinţa lui de a-şi petrece restul vieţii în şcoală – un loc pe care-l urâse întotdeauna – dar, pur şi simplu, asta simţea că trebuie să facă. Nu lua în seamă ironiile sorţii şi, în general, nu lua în seamă trecutul. Şi nici măcar nu s-ar fi gândit la vreunul dintre aceste lucruri dacă Evan n-ar fi adus în discuţie vizitarea părinţilor de a doua zi. Ceea ce Evan încă nu pricepea era că simplul fapt de a sta în aceeaşi casă cu ei fusese un lucru suficient de stresant şi pentru Colin, şi pentru părinţii săi – mai ales dacă vizita nu era bine plănuită, din timp. Dacă s-ar fi arătat pe neaşteptate, ştia că ei aveau să stea ca pe ace în living, încercând să încropească o discuţie banală, în timp ce amintirile neplăcute aveau să umple atmosfera din casă ca un gaz otrăvitor. Era sigur că va simţi iar valuri de dezamăgire şi reproş radiind dinspre ei, reflectate în lucrurile pe care aveau sau nu să i le spună. Cine avea nevoie de aşa ceva? El nu şi nici ei. În ultimii trei ani, încercase ca vizitele sale rare să nu dureze mai mult de o oră şi să se desfăşoare aproape întotdeauna în vacanţe, un aranjament care părea să le convină tuturor.

Surorile lui mai mari, Rebecca şi Andrea, încercaseră să discute cu el, să-l convingă să-şi schimbe comportamentul faţă de părinţi, dar el punea de fiecare dată capăt conversaţiilor, la fel de subit cum o făcuse acum cu Evan. În definitiv, experienţele lor cu părinţii fuseseră total diferite de a lui. Amândouă fuseseră nişte copii doriţi, în vreme ce el apăruse, ca de nicăieri, pe neaşteptate, şapte ani mai târziu. Ştia că îi vor binele, dar nu avea prea multe lucruri în comun cu ele. Erau, amândouă, absolvente de facultate, femei căsătorite, cu copii. Trăiau în acelaşi cartier select ca şi părinţii lor şi, în weekenduri, jucau tenis. Cu cât îmbătrânea, cu atât mai mult ajungea să recunoască faptul că alegerile

făcute de surorile lui în viaţă fuseseră mult mai inteligente decât ale lui. Ele nu avuseseră însă probleme serioase.

Ştia că părinţii lui, ca şi surorile, erau, în esenţă, oameni buni. Avusese nevoie de ani de terapie să accepte faptul că el era cel cu probleme, nu ei. Nu-i mai blama pe maică-sa şi pe taică-său pentru lucrurile care i se întâmplaseră sau pentru ceea ce ei făcuseră ori nu făcuseră; pur şi simplu, ajunsese să se considere fiul norocos al unor oameni extraordinar de răbdători. Şi ce dacă fusese crescut de dădace? Ce să facă, dacă, în cele din urmă, părinţii lui abandonaseră lupta şi îl înscriseseră la şcoala militară? Când avusese cu adevărat nevoie de ei, fuseseră lângă el. Când alţi părinţi probabil s-ar fi dat bătuţi, ei nu-şi pierduseră speranţa că băiatul îşi poate schimba viaţa.

Şi îi suportaseră toanele şi viciile ani de zile. Vicii serioase. Ignoraseră beţiile, şi fumatul de marijuana, şi muzica dată la maximum ore în şir; acceptaseră petrecerile pe care le organiza atunci când ei erau plecaţi din oraş, deşi ştiau că au să-şi găsească vila devastată. Trecuseră cu vederea bătăile de prin baruri şi numeroasele arestări. Niciodată nu anunţaseră autorităţile când spărsese uşa căsuţei de pe plajă, chiar dacă şi acolo lăsase în urmă doar distrugeri. Îl scoseseră pe cauţiune din închisoare de atâtea ori că le pierduseră şirul, îi plătiseră toate amenzile şi, cu trei ani în urmă – când Colin risca să-şi petreacă mai mulţi ani după gratii, în urma unei bătăi într-un bar din Wilmington –, taică-său îşi folosise relaţiile şi trăsese nişte sfori pentru ca fiului să i se şteargă complet cazierul. Dacă, desigur, Colin n-ar fi dat-o iar în bară. Ca să poată fi eliberat condiţionat, tânărului i se ceruse să petreacă patru luni într-un spital psihiatric din Arizona specializat în managementul furiei. Când se întorsese, pentru că părinţii nu-l lăsaseră să stea la ei, spărsese din nou casa de vacanţă, care fusese, între timp, scoasă la vânzare. De asemenea, trebuia să se întâlnească regulat cu detectivul Pete Margolis, din Departamentul de Poliţie Wilmington. Omul cu care Colin se încăierase la bar era un vechi informator confidenţial a lui Margolis şi, ca urmare a acestei bătăi, un caz important la care lucra detectivul se dusese pe

apa sâmbetei. Ca urmare, Margolis îl ura cu îndârjire pe Colin. Opunându-se cu vehemență înțelegerii făcute cu procurorii de avocații tânărului, detectivul insistă apoi să-l monitorizeze permanent pe Colin din postura de ofițer de control judiciar. În final, înțelegerea fu modificată, stipulând că, în cazul unei noi arestări a lui Colin, indiferent de motiv, întregul său cazier judiciar să fie reactivat şi tânărul să fie automat trimis la închisoare pentru aproape zece ani.

În ciuda condițiilor drastice şi în ciuda faptului că avea de-a face cu Margolis, care abia aştepta să-l pună în cătuşe, înțelegerea era una extrem de convenabilă. O înțelegere *neverosimilă* s-ar fi putut spune şi asta doar grație intervențiilor tatălui său... chiar dacă, în ultimele săptămâni, ei nu-şi mai vorbiseră. Lui Colin îi era, practic, interzis să mai pună piciorul în casa părinților lui, deşi ulterior taică-său se mai înmuiase în această privință. Alungat din casă după ce se întorsese din Arizona, privise apoi, neputincios, cum nişte străini se instalează în casa de vacanță în care-şi petrecuse cele mai frumoase clipe din copilărie. Fusese nevoit să-şi analizeze şi să-şi reevalueze viața. Ajunsese să locuiască prin casele prietenilor săi din Raleigh, mutându-se de pe o canapea pe alta. Încetul cu încetul, ajunsese la concluzia că, dacă nu-şi va schimba viața, era condamnat să şi-o distrugă cu totul. Mediul de acolo nu-i era prielnic, iar cercul său de prieteni era la fel de scăpat de sub control ca şi el. Neavând unde să meargă, se întorsese la Wilmington şi se pomenise, pur şi simplu, sunând la uşa lui Evan. Evan locuia acolo după ce absolvise Universitatea de Stat din Carolina de Nord şi fusese la fel de surprins să-şi revadă vechiul prieten. Circumspect şi puțin neliniştit, aşa cum fusese Evan întotdeauna, nu-l deranja deloc şederea lui Colin la el, cel puțin pentru o perioadă.

Avu nevoie de ceva timp să-i recâştige încrederea lui Evan. La acel moment, viețile lor erau cu totul diferite. Evan semăna mult cu Rebecca şi Andrea, era un adult responsabil, care văzuse închisoarea doar prin filmele de la televizor. Lucra ca planificator financiar şi contabil şi, fidel idealurilor prudente ale profesiei sale, îşi cumpărase o casă cu un

apartament la etaj, cu intrare separată care putea fi închiriat, pentru a-şi mai scădea rata la creditul ipotecar. Se întâmplase ca apartamentul să fie vacant chiar atunci când Colin se înfiinţase la uşa prietenului său. Desigur, Colin nu intenţiona să rămână mult timp, dar lucrurile se întâmplaseră astfel încât, atunci când primise slujba la bar, decisese să rămână în apartament. Trei ani mai târziu, încă îi plătea chirie celui mai bun prieten al său.

Până în acel moment, lucrurile merseseră bine. Tundea gazonul, îngrijea tufişurile din grădină şi plătea, în schimb, o chirie mai mult decât rezonabilă. Avea propriul lui spaţiu, cu intrare separată, îl avea lângă el şi pe Evan, adică exact omul de care Colin avea nevoie în acel moment din viaţa sa. Când mergea la muncă, Evan purta costum şi cravată, îşi întreţinea casa, decorată cu gust, curată ca o farmacie şi niciodată nu bea mai mult de o bere sau două când ieşea în oraş. Era, totodată, cel mai straşnic şi mai drăguţ tip din lume şi îl accepta pe Colin cu toanele şi firea lui imposibilă. Mai mult – din Dumnezeu ştie ce motiv –, credea în el, chiar şi atunci când Colin ştia că nu merita încrederea nimănui.

Lily, logodnica lui Evan, avea o personalitate asemănătoare. Deşi lucra în publicitate şi avea propria casă pe plajă – părinţii i-o cumpăraseră –, îşi petrecea suficient timp acasă la Evan pentru a deveni o parte importantă a vieţii lui Colin. Avusese nevoie de ceva timp pentru a se acomoda cu firea lui sălbatică – atunci când se întâlniseră prima dată, Colin era tuns în stil mohican, cu părul vopsit blond şi avea piercinguri în ambele urechi, iar conversaţia lor iniţială gravitase în jurul unei încăierări petrecute într-un bar din Raleigh, între Colin şi un tip care ajunsese, la finalul luptei, în spital. O vreme, ea, pur şi simplu, nu-şi putuse explica de ce Evan putea fi măcar prieten cu un asemenea tip violent. Provenind dintr-o familie aristocratică din Charleston, Lily absolvise facultatea la Meredith, era politicoasă şi distinsă, iar expresiile pe care le folosea adesea păreau a aparţine unei epoci de mult apuse. De asemenea, era una dintre cele mai frumoase fete pe care Colin le văzuse vreodată şi nu-i de mirare că Evan era topit după ea. Cu

părul ei blond, ochii albaştri şi o voce dulce ca mierea, chiar şi atunci când era furioasă, n-ai fi zis că i-ar fi dat o şansă lui Colin. Şi totuşi, o făcuse. Şi, ca şi Evan, într-un final, ajunsese să creadă în el. Lily fusese cea care-i sugerase să se înscrie la cursurile de învățători, cu doi ani în urmă, şi tot ea îl meditase, în fiecare seară. În două rânduri, Lily şi Evan îl împiedicaseră pe Colin să se lase pradă firii sale impulsive, săvârşind greşeli care l-ar fi putut trimite după gratii. El ținea la ea pentru aceste lucruri, la fel cum ținea la relația dintre ea şi Evan. De multă vreme hotărâse ca, dacă i-ar fi amenințat vreodată cineva pe vreunul dintre ei, avea să se ocupe personal, indiferent de consecințe, chiar dacă asta însemna să-şi petreacă tot restul zilelor în închisoare.

Dar toate lucrurile bune au un sfârşit. Aşa se spune, nu? Viața pe care o dusese în ultimii trei ani era pe cale să se schimbe, fie şi numai pentru faptul că Even şi Lily se logodiseră, făcându-şi deja planuri să se căsătorească în primăvara viitoare. Deşi amândoi insistaseră că el poate rămâne în continuare în apartamentul de sus, după nuntă, Colin ştia deja că logodnicii îşi petrecuseră weekendul trecut plimbându-se prin cartierul situat în apropiere de plaja Wrightsville, admirând casele elegante cu verandă dublă specifică locuințelor din Charleston. Amândoi îşi doreau copii, amândoi voiau o viață mai bună şi Colin nu avea nicio îndoială că, în mai puțin de un an, actuala casă a lui Evan avea să fie scoasă la vânzare. După aceea, el urma să fie din nou pe cont propriu şi, deşi ştia că nu e corect să se aştepte ca Evan şi Lily să aibă mereu grija lui, uneori se întreba dacă erau conştienți de cât de importanți şi de indispensabili deveniseră pentru el în ultimii câțiva ani.

Ca în noaptea aceea, de pildă. Nu el îi ceruse lui Evan să vină la încăierare; fusese ideea lui Evan. Nici nu-i ceruse să stea cu el cât mânca la locantă. Dar probabil Evan bănuia că, dacă n-ar fi venit, Colin ar fi sfârşit nu într-o cârciumă cu mâncare, ci într-un bar, dând pe gât pahare de alcool în loc să mănânce un mic dejun în miez de noapte. Şi, deşi Colin lucra ca barman, nu-i pria când se afla de partea cealaltă a barului.

În cele din urmă, ieşind de pe autostradă, Colin o coti pe un drum de țară ce şerpuia printre pini şi stejari roşii, înlănțuiți de tufe de plante cățărătoare. Era nu atât o scurtătură, cât o încercare de a evita o serie nesfârşită de semafoare. Fulgerele continuau să brăzdeze cerul, făcând norii să pară argintii şi luminând împrejurimile în nuanțe nepământeşti. Ploaia şi vântul se întețiră, iar ştergătoarele făceau cu greu față, însă el ştia bine drumul. Încetini înaintea uneia dintre numeroasele curbe periculoase, înainte de a apăsa, instinctiv, pe frână.

În fața lui, o maşină cu portbagaj pe acoperiş era pe jumătate ieşită de pe drum, puțin înclinată şi cu luminile de avarie aprinse. Portbagajul era deschis şi total expus intemperiilor. În timp ce Camaro încetini, Colin simți cum cauciucurile alunecă pe asfaltul ud, dar reuşi să redreseze autoturismul. Intră pe sensul opus de mers, pentru a ocoli maşina oprită, gândindu-se că tipul de la volan şi-a găsit cel mai nepotrivit moment şi loc să oprească. Nu doar că furtuna limita vizibilitatea, dar bețivi precum cei pe care îi lăsase în cârciumă ar fi putut pleca spre casă chiar atunci şi îşi putea imagina ce s-ar fi întâmplat dacă vreunul din ei ar fi luat curba prea brusc şi ar fi plonjat în spatele maşinii oprite.

Nu e bine, se gândi el. În mod clar, un accident era pe cale să se producă, dar, pe de altă parte, nu era treaba lui. Nu era angajat să salveze necunoscuți şi oricum n-ar fi fost de prea mare folos. El ştia să-şi repare motorul maşinii, dar numai fiindcă modelul său de Camaro era mai bătrân şi decât el; în schimb, motoarele moderne aveau mai multe în comun cu un computer decât cu un motor clasic. Plus de asta, şoferul deja sunase, fără îndoială, după ajutor.

Dar, pe când rula încet pe lângă maşina oprită, observă că anvelopa din spate era dezumflată şi că, în spatele maşinii, o femeie – îmbrăcată în bluză cu mâneci scurte şi blugi, udă până la piele – se chinuia să scoată roata de rezervă din portbagaj. Fulgerul erupse pe cer, ca o serie lungă de lumini stroboscopice care surprinseră tot chinul femeii. Într-o clipă, părul ei negru şi ochii mari îi amintiră de una dintre fetele de la facultate şi rămase nedumerit.

O fată? De ce trebuia ca o fată să aibă necazuri tocmai acolo? Din câte îşi putu da seama, sigur era din grupa lui şi nu se putea preface că nu observase că ea avea nevoie de ajutor. Chiar n-avea nevoie de aşa ceva, dar ce altceva ar fi putut să facă?

Oftând, trase pe dreapta, lăsând o distanță mică între cele două autoturisme. Aprinse luminile de avarie şi îşi luă geaca de pe bancheta din spate. Ploaia cădea în rafale, udându-l instantaneu de cum ieşi, ca jetul unui duş căzând pe diagonală. Trecându-şi o mână prin păr, inspiră adânc şi se îndreptă spre maşina ei, calculând cam cât de repede putea schimba anvelopa spartă şi porni mai departe la drum.

— Ai nevoie de o mână de ajutor? întrebă el.

În mod surprinzător, fata nu răspunse. În schimb, privindu-l cu ochi speriați, luă mâinile de pe roată şi începu să se dea încet înapoi.

CAPITOLUL 2

— Maria —

În trecut, când lucrase în cadrul biroului procurorului districtual din Mecklenburg County, Maria Sanchez asistase la procesele a numeroşi criminali, unii acuzați de fapte atât de cumplite încât fata nu mai putea dormi noaptea, gândindu-se la ele. Avea coşmaruri şi fusese chiar amenințată de un sociopat. Niciodată însă nu se simțise atât de speriată ca atunci, pe *acel* drum pustiu, când *acea* maşină, condusă de *acel* tip, se oprise brusc la marginea şoselei.

Nu conta că împlinise douăzeci şi opt de ani sau că absolvise, summa cum laude, la UNC Chapel Hil, sau că mersese la şcoala de Drept de la Duke. Nu conta că parcursese toate treptele profesionale în biroul procurorului districtual, înainte de a-şi găsi o altă slujbă la una dintre cele mai bune firme de avocatură din Wilmington sau că până în acel moment îşi stăpânise mereu, de fiecare dată, emoțiile. De îndată ce bărbatul acela ieşi din maşină, toate adevărurile se risipiră şi ea nu se mai putu gândi decât că este o tânără femeie singură, în mijlocul pustietății. Când el începu să se apropie, simțise că o cuprinde panica. *O să mor aici*, realiză ea, subit, *şi nimeni n-o să-mi mai găsească vreodată trupul.*

Cu câteva momente înainte, când maşina lui trecuse încet pe lângă a ei, îl văzuse cum o privea – aproape pofticios, ca şi cum ar fi măsurat-o din cap până în picioare –, iar primul ei gând fusese că bărbatul purta o mască, lucru care era el însuşi îndeajuns de înspăimântător, dar mult mai puțin înfricoşător decât conştientizarea aproape imediată a faptului că, de fapt, aceea era chiar fața lui. Bărbatul era julit pe ambii obraji, avea un ochi umflat şi închis, iar celălalt roşu de sânge. Era sigură că şi mai mult sânge îi cursese din tăietura de pe frunte şi în acea clipă îşi dori să țipe cât de mult o țineau plămânii. Dar, nici ea nu ştia din ce motiv, niciun sunet nu-i ieşi de pe buze. *Pentru numele lui*

Dumnezeu, îşi amintea ea că se gândise, de îndată ce-l văzuse trecând, *mergi mai departe! Orice ai face*, *te rog nu te opri!*

Dar fireşte că Dumnezeu nu o ascultase. De ce ar fi intervenit Dumnezeu ca s-o împiedice să sfârşească moartă, într-un şanț, în mijlocul pustietății? N-ar fi intervenit. În schimb, El hotărâse ca tipul să oprească, iar acum, un bărbat cu fața stâlcită se îndrepta spre ea, de parcă ar fi ieşit dintr-un film horror cu buget redus. Sau dintr-o închisoare, din care abia evadase. Tipul părea foarte musculos şi oare nu trag deținuții toată ziua de fiare, ca să se mențină în formă? Avea o tunsoare dură, aproape în stil militar. Să fi fost semnătura uneia dintre acele clanuri din închisoare despre care auzise? Tricoul negru şi uzat nu o liniştea deloc, nici blugii sfâşiați, iar felul cum îşi ținea geaca o înspăimântă de-a dreptul. De ce nu o purta, pe o asemenea ploaie? Poate o folosea ca să ascundă...

Un cuțit.

Sau, Doamne fereşte, *un pistol...*

Un suspin îi ieşi fetei din gâtlej şi mintea începu să caute, disperată, soluții, încercând să-şi imagineze ce ar fi putut face. Să arunce roata de rezervă în el? Dar nici măcar nu o putea scoate din portbagaj. Să strige după ajutor? Nu era nimeni prin apropiere şi nicio maşină nu mai trecuse pe acolo în ultimele zece minute, iar ea îşi lăsase telefonul mobil Dumnezeu ştie pe unde căci altfel nici n-ar fi încercat să schimbe singură cauciucul. Să fugă? Poate, dar uşurința cu care el se mişca îi dădea de înțeles că ar fi prins-o imediat. Singurul lucru pe care îl putea face era să intre în maşină, să încuie portierele, dar bărbatul era deja lângă ea şi nu mai avea cum să treacă pe lângă el...

— Ai nevoie de o mână de ajutor?

Sunetul vocii lui o smulse din transă. Renunțând să mai scoată roata de rezervă, începu să se dea înapoi, concentrându-se doar pe crearea unei distanțe între ei. Fulgerul despică iar cerul şi ea remarcă goliciunea din privirea lui, ca şi cum ceva elementar ar fi lipsit din personalitatea bărbatului, mecanismul care semnala că nu

este în regulă să violezi şi să ucizi femei.

— Ce vrei de la mine? reuşi ea să bâiguie.

— Nu vreau nimic, răspunse el.

— Atunci ce faci aici?

— M-am gândit că poate ai nevoie de ajutor să schimbi cauciucul.

— Sunt bine, mă descurc şi singură, îl repezi ea.

El se uită la anvelopa dezumflată, apoi ridică iar privirea spre fată.

— Bine, cum vrei. Noapte bună, zise el şi, răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre maşina lui. Reacţia bărbatului fusese atât de neaşteptată încât, preţ de o clipă, fata se simţi paralizată. Pleca? De ce pleca? Se bucura de asta – de fapt, era entuziasmată că se întâmpla asta – şi totuşi... Totuşi...

— Nu pot să scot roata din portbagaj! zise ea şi sesiză panica din propria sa voce.

Ajuns înapoi la maşina lui, se întoarse spre ea.

— Da, aşa se pare.

Deschise portiera, gata să se urce în maşină, când, deodată, ea strigă:

— Stai, aşteaptă!

O privi printre rafalele de ploaie.

— De ce?

De ce? Nu era sigură dacă auzise bine. Dar îi spusese că n-are nevoie de niciun ajutor. Şi nu ar fi vrut să aibă, deşi avea, şi nu putea suna pe cineva să vină s-o ajute, iar, în timp ce gândurile i se învârteau în minte, se trezi vorbind:

— Ai un telefon?

Între timp, el se apropiase de maşina ei, oprindu-se la o distanţă la care putea să audă ce spunea fata, dar fără să avanseze însă. Slavă Domnului!

— Da, răspunse bărbatul.

Ea se balansa de pe un picior pe altul, gândindu-se ce să facă.

— Mi-am pierdut telefonul, spuse ea. Adică... de fapt... nu l-am pierdut.

Ştia că bate câmpii, dar felul cum el o privea o făcea să nu se poată opri din vorbit.

— Fie l-am uitat la birou, fie l-am lăsat la părinții mei, dar n-o să știu sigur până nu ajung la MacBook-ul meu.

— Bine, făcu el, fără să mai adauge nimic altceva. Rămase nemişcat, privind-o atent.

— Folosesc chestia aia cu Find My Phone, ştii? Aplicația, vreau să zic. Pot să dau de telefon fiindcă e sincronizat cu computerul.

— Bine.

— Deci?

— Deci, ce?

— Pot să împrumut telefonul tău un minut? Vreau să o sun pe sora mea.

— Sigur, răspunse bărbatul. Pipăi telefonul, prin faldurile gecii şi, când se apropie, ea se dădu, instinctiv, un pas înapoi. Bărbatul îşi puse geaca pe planşeul maşinii ei şi o invită, cu un semn scurt, să ia telefonul.

Fata ezită. Tipul era în mod clar un ciudat, dar aprecie faptul că nu insistase să vină iar lângă ea. Se grăbi să ia geaca şi găsi iPhone-ul lui într-un buzunar. Era acelaşi model de telefon ca al ei. Când apăsă pe buton, ecranul se aprinse, însă telefonul era blocat. Şi nu i-ar fi fost de niciun folos dacă nu...

— Cinci-şase-opt-unu, rosti el, rapid.

— Îmi dai codul tău de acces?

— N-o să poți vorbi la telefon fără el, o ironiză bărbatul.

— Nu ți-e teamă să i-l dai unei persoane necunoscute?

— Ai de gând să-mi furi telefonul?

Ea clipi din ochi, nedumerită.

— Nu. Normal că nu.

— Atunci n-am de ce să-mi fac griji.

Ea nu mai ştiu ce să spună, dar nu mai avea importanță. Introduse codul cu degete tremurătoare şi apoi formă numărul surorii ei. La al treilea țârâit, ştiu că o să-i răspundă mesageria vocală a Serenei. Maria făcu tot posibilul să-şi stăpânească frustrarea şi lăsă un mesaj, explicând ce se întâmplase cu maşina ei şi cerându-i surorii să vină să o ia. Îndesă apoi telefonul înapoi în geaca de pe maşină şi se dădu înapoi, privindu-l.

— Niciun răspuns? întrebă el.

— O să vină.

— Bine.

Când fulgerul luminează iarăşi cerul, bărbatul se îndreptă spre portbagajul maşinii.

— Nu vrei să-ți schimb cauciucul, cât timp o aştepți pe sora ta?

Deschise gura să-i refuze iarăşi oferta, dar se gândi: cine ştie când – sau dacă – Serena va primi mesajul ei? Şi apoi nu trebuia să uite că ea nu mai schimbase un cauciuc niciodată. În loc să răspundă, răsuflă adânc, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Ce... ce-ai pățit la față?

— M-am bătut cu cineva.

Ea aşteptă câteva momente, până când îşi dădu seama că bărbatul nu va mai adăuga nimic. Asta este? Nicio altă explicație? Comportamentul lui era cu totul straniu, iar fata nu mai ştiu ce să creadă. Bărbatul rămase nemişcat, aşteptând, evident, un răspuns, la întrebarea de mai înainte. Ea aruncă o privire spre portbagaj, dorindu-şi din toată inima să fi ştiut să schimbe un cauciuc la maşină.

— Da, răspunse ea, în cele din urmă. Dacă nu te superi, mi-ar plăcea să mă ajuți să schimb cauciucul.

— Bine, dădu el din cap. Îl privi cum se întinde după geaca de pe maşină şi îşi bagă telefonul înapoi în buzunar, înainte de a-şi trage geaca pe el.

— Ți-e frică de mine, şopti el.

— Poftim?

— Ți-e teamă că o să-ți fac rău.

Ea nu răspunse, iar bărbatul continuă:

— N-o să-ți fac niciun rău, dar depinde numai de tine dacă mă crezi sau nu.

— De ce-mi spui asta?

— Fiindcă, dacă vrei să-ți schimb anvelopa spartă, o să fiu nevoit să mă apropii de portbagajul maşinii. Asta înseamnă că o să mă apropii şi de tine.

— Nu mi-e frică de tine, minți ea.

— Asta e bine.

— Chiar nu mi-e.

— Perfect, am înțeles, spuse el, apoi se îndreptă spre tânără. Aceasta simți că inima îi sare din piept când el ajunse la niciun metru distanță, doar ca să-şi dea seama că se speriase prosteşte, când bărbatul trecu pe lângă ea, fără nici măcar să o atingă. Desfăcu un şurub, apoi scoase roata de rezervă afară şi o puse lângă maşină, după care se aplecă iarăşi în portbagaj, fără îndoială ca să ia cricul.

— Unul din noi trebuie să readucă maşina pe şosea, zise el. Trebuie să stea dreaptă înainte să bag cricul sub ea, altfel riscă să alunece şi să se răstoarne cu totul.

— Dar am cauciucul dezumflat.

El privi roata, ținând în mână cricul.

— Janta n-o să pățească nimic dacă mergi foarte încet.

— O să blochez toată banda.

— Deja blochezi jumătate de bandă.

Avea dreptate în această privință, dar…

Dar dacă totul făcea parte din planul lui de a-i distrage, cumva, atenția? De a o face să se întoarcă cu spatele la el?

Un plan prin care să mă lase să-i folosesc telefonul? Şi să scoată roata de rezervă din portbagaj?

Enervată de propriile temeri, fata se urcă în maşină şi porni motorul, trăgând uşor de volan şi ridicând iar maşina pe drum. Apoi opri şi trase frâna de mână. Când deschise uşa, el învârtea roata de rezervă către spatele maşinii, ținând într-o mână o cheie tubulară foarte lungă.

— Dacă vrei, poți rămâne în maşină, o invită el. N-o să dureze mult.

Fata stătu puțin pe gânduri şi, în cele din urmă, închise portiera şi începu să privească în oglinda retrovizoare cum bărbatul slăbeşte prezoanele roții, înainte de a strecura cricul sub maşină. O clipă mai târziu, simți cum maşina se ridică încet, zguduindu-se şi apoi se opreşte. Îl privi cum termină de desfăcut prezoanele, înainte de a scoate anvelopa dezumflată. Între timp, furtuna se înteți brusc, ploaia căzând în rafale furioase. Bărbatul puse rapid roata de

rezervă, strânse prezoanele, după care, deodată, maşina coborî iar. El luă anvelopa dezumflată şi o puse în portbagaj, împreună cu cricul şi cheia tubulară, iar fata simți cum portbagajul se închide, cu o mişcare lentă. Totul se terminase cu bine. Rămasă nemişcată, tresări când bărbatul îi ciocăni cu degetul în geamul portierei. Coborî geamul şi ploaia se revărsă spre ea, prin deschizătură. Deşi chipul lui era încă umbrit, ea aproape putu să vadă dincolo de jalurile şi de ochii umflați şi înroşiți. Aproape, dar nu pe de-a întregul.

— Gata, poți pleca liniştită, strigă el, printre rafale, dar ai grijă să-ți repari cauciucul cât mai curând. Roata de rezervă nu trebuie folosită în permanență.

Ea încuviință, dând din cap, dar, înainte să apuce să-i mulțumească, bărbatul se răsuci pe călcâie şi începu să alerge prin ploaie, spre maşina lui. Deschise uşa şi se urcă la volan. Fata auzi vâjâitul motorului şi apoi – înainte să-şi dea măcar seama ce se întâmplă – se trezi din nou singură, în mijlocul drumului, deşi acum se afla într-o maşină care o putea duce acasă.

— Am auzit telefonul sunând, dar nu am recunoscut numărul, aşa că am lăsat să intre mesageria vocală, zise Serena, între două sorbituri de suc de portocale. Lângă ea, la masa din veranda din spate, Maria mângâia toarta unei ceşti de cafea, sub soarele de dimineață, care încălzea deja aerul. Îmi pare rău!

— Bine, dar data viitoare sper să răspunzi, da?

— Nu pot face asta, surâse Serena. Dacă e vreun nebun care vrea să mă agațe?

— Exact asta era problema mea! Eu eram cu un nebun pe cap şi aveam nevoie să mă salvezi!

— Nu prea mi s-a părut nebun. Din câte mi-ai zis, părea un tip cumsecade.

Maria o privi peste buza ceştii.

— Nu ai văzut cum arăta... Crede-mă, am văzut oameni care arătau groaznic, iar el arăta de o mie de ori mai rău!

— Dar ți-a spus că s-a încăierat...

— Păi, asta e şi ideea. E clar că e o fire violentă.

— Dar pe tine nu te-a atins nici măcar cu un deget – ai zis că nici nu s-a apropiat de tine, la început. Şi apoi ți-a împrumutat şi telefonul lui, ți-a schimbat cauciucul, s-a suit în maşina lui şi a plecat imediat.

— Uiți cel mai important lucru.

— Zău? Care-i ăla? Că nu trebuie să judeci după aparențe?

— Chiar vorbesc serios!

Serena izbucni în râs.

— Uau, cineva se simte jignit. Dar ştii că doar te tachinez. Probabil că, dac-aş fi fost în locul tău, aş fi făcut pe mine de frică. O maşină în pană, un drum pustiu, fără telefon, un străin cu fața însângerată... pare cel mai groaznic coşmar al oricărei fete.

— Exact.

— Şi ți-ai mai găsit telefonul?

— E la serviciu. Probabil chiar pe biroul meu.

— Vrei să spui că e acolo de vineri? Şi nu ți-ai dat seama că nu-l mai ai decât sâmbătă seara?

— Şi ce-i cu asta?

— Bănuiesc că nu prea te caută la telefon mulți oameni, nu?

— Ha! Ha! Ce amuzant!

Serena scutură din cap, apoi se întinse după telefonul ei.

— Eu nu pot trăi fără telefon, să ştii, zise ea şi-i făcu Mariei o poză cu mobilul.

— Asta pentru ce e? întrebă Maria.

— Pentru Instagram.

— Serios?

Serena deja butona telefonul.

— Nu te îngrijora, o să fie amuzant, adăugă ea înainte de a-i arăta imaginea şi cuvintele care o însoțeau: „Maria, după ce a supraviețuit Coşmarului de pe Strada Întunecată”.

— Doar n-ai de gând să postezi aşa ceva...

— Deja am postat, chicoti Serena.

— Trebuie să încetezi să mai scrii lucruri despre mine. Vorbesc serios. Dacă descoperă vreunul dintre clienții mei?

— Dai vina pe mine, zise Serena, ridicând din umeri. Apropo, unde-i tata?

— O plimbă pe Copo, răspunse Maria. Copo era o femelă de shihtzu, cu blana aproape albă. După ce Serena se mutase la internat, când ea şi sora ei reveniseră acasă, cu prilejul unui Crăciun, descoperiseră că părinții lor îşi cumpăraseră un câine. Acum, Copo mergea aproape oriunde cu ei: la restaurant unde avea propriul culcuş în birou, la supermarket, chiar şi la contabil. Copo era mult mai răsfățată decât fuseseră vreodată cele două fete.

— Încă nu mă pot obişnui cu ideea, murmură Serena. Ei *iubesc* acel câine.

— Crezi?

— N-ai observat zgarda cu diamante false pe care i-a cumpărat-o mama? Aproape era să mă înec atunci când am văzut-o.

— Nu trebuie să fii răutăcioasă!

— Dar nu sunt răutăcioasă, se apără Serena. Doar că, în primul rând, mi-e greu să-mi închipui că au un câine. N-am avut unul când eram mici şi ştii că i-am rugat ani de zile, cu cerul şi cu pământul, să ne cumpere un câine. Chiar am promis că voi avea grijă de el.

— Asta fiindcă ştiau că nu vei avea.

— Poate că n-am făcut doi ani de şcoală într-unul singur şi n-am intrat la colegiu la şaptesprezece ani, ca tine, dar sunt sigură că aş fi fost în stare să am grijă de un câine. Şi să ştii, mă pregătesc să obțin Bursa Charles Alexander anul viitor.

— Da, da, chiar aşa, zise Maria, ridicând, sceptică, din sprâncene.

— Vorbesc serios. Este o bursă pentru educație bilingvă. Am aplicat deja, am scris un eseu, am primit recomandări din partea a doi dintre profesorii mei şi tot ce trebuie. E sponsorizată de o fundație privată şi mă voi prezenta la un interviu chiar cu directorul ei, sâmbăta viitoare. Deci, cam aşa stau lucrurile, pufni ea, trufaşă, şi-şi încrucişă brațele.

— Vai, dar asta e grozav.

— Totuşi, nu-i spune tatei. Vreau să-i fac o surpriză.

— Ar fi încântat dacă ai obține bursa.

— Ştiu asta! Gândeşte-te câte zgărzi cu sclipici i-ar putea cumpăra lui Copo dacă n-ar trebui să-mi plătească mie taxele de şcolarizare.

Maria râse. Dinăuntru, mama lor se auzea bombănind de una singură, în vreme ce mirosul ispititor de *huevos rancheros* se răspândea prin fereastra întredeschisă.

— Dar, oricum, revenind la întâmplarea de azi-noapte, continuă Serena. De ce erai în oraş la o oră atât de târzie? Parcă te culcai mult mai devreme.

Maria o privi chiorâş pe sora ei, înainte de a-şi da seama că ar fi putut tranşa, odată pentru totdeauna, problema.

— De fapt, am fost la o întâlnire.

— Hai, lasă-mă!

— Ce mare lucru?

— A, nu, nimic... Doar mă gândeam că parcă te hotărâseşi să rămâi celibatară.

— De ce spui asta?

— Heeei! Ai uitat despre cine vorbim?

— Mai ies şi eu în oraş.

— Mai curând aş crede că ai fost să faci surfing decât că ai ieşit la o întâlnire în oraş. Când ai mai făcut tu aşa ceva? Toată ziua munceşti, citeşti, te uiți la filme proaste. Nici măcar nu mai mergi la dansuri şi ştiu că îți plăcea mult să dansezi. Şi am încercat să te conving să mergi la sala aia, ții minte? Unde se dansa salsa sâmbătă noaptea?

— Din câte îmi amintesc, chiar tu spuneai că pe-acolo se învârt o mulțime de tipi dubioşi.

— M-am distrat însă destul de bine. Spre deosebire de tine, nu mă prea pricep la dansat.

— Ei, ce vrei, nu toți suntem studenți, să avem cursuri care încep la amiază şi vinerile libere... Unii dintre noi mai au şi responsabilități.

— Da, da, am mai auzit asta, zise Serena, fluturând din mâini. O să-mi spui iar că n-ai avut noroc?

Maria aruncă o privire peste umăr, către fereastra deschisă pe jumătate, asigurându-se că mama lor nu trăgea cu urechea la discuție.

Serena îşi dădu ochii peste cap, cu un gest afectat.

— Eşti adultă, ştii? Nu trebuie să-ți ascunzi viața socială de părinți.

— Mă rog... noi am fost întotdeauna puțin diferite în privința asta.

— Ce? Crezi că eu stau să le povestesc totul?

— Sper că nu.

Serena se prefăcu că pufneşte în râs.

— Îmi pare rău că ți-ai ratat întâlnirea.

— De unde ştii? Poate că n-am ratat-o.

— Nu cred, zise Serena, scuturând din cap. Altfel n-ai fi venit acasă singură.

Maria se înroşi. Serena fusese întotdeauna ageră la minte, dar, mai mult decât atât, era înzestrată cu un simț practic care îi lipsea surorii sale.

— Heeei! o trezi din gânduri Serena. E cineva acasă? Te întrebam despre întâlnire.

— Nu cred că el o să mă mai sune.

Serena mimă compasiunea, deşi cinismul şi ironia i se citeau pe chip.

— De ce? Ți-ai adus computerul cu tine la întâlnire şi ai lucrat tot timpul?

— Nu. Nu a fost din vina mea. A fost... a ieşit aiurea.

— Vorbeşte-mi, surioară! Hai, spune-mi tot ce s-a întâmplat.

Maria spionă cu privirea curtea din spate, gândindu-se că Serena era singura persoană din lume cu care chiar putea sta de vorbă.

— Nu prea sunt multe de spus. Pentru început, trebuie să mărturisesc că nici măcar nu plănuisem să am o întâlnire, în primul rând...

— Nu se poate! Tu?

— Vrei să mă asculți sau nu?

— A, scuză-mă, rânji Serena. Te rog, continuă.

— Ți-o aminteşti pe Jill, nu? Colega mea de muncă.

— Tipa aia superdeşteaptă şi superhaioasă, care se apropie de patruzeci de ani şi e disperată să se mărite? Aia care a venit la noi la prânz şi a strâns-o în brațe aşa de tare pe Copo că tata era cât pe ce să facă infarct?

— Da.

— Nu, nu mi-o amintesc.

— Mă rog... acum câteva zile, luam prânzul împreună, continuă Maria, şi m-a convins să ies la cină cu ea şi cu prietenul ei, Paul, după ce mă întorc de la congres. Dar, fără să ştiu, s-a dovedit că ei invitaseră la masă încă un tip, coleg de serviciu cu Paul şi...

— Stai puțin. Tipul era tare?

— Era cât se poate de chipeş. Dar problema e că şi el era conştient de asta. A fost bădăran şi arogant şi a flirtat cu chelneriţa toată seara. Cred că a reuşit chiar să facă rost de numărul ei de telefon cu mine alături.

— Tipul are clasă!

— Jill era la fel de îngrozită ca şi mine, dar partea ciudată e că nu-mi dau seama dacă Paul a băgat de seamă cât era de necioplit tipul. Poate că băuse cam mult vin sau cine ştie ce altceva s-a întâmplat, dar tot insista că noi patru trebuie să mergem după aceea într-un club. Îmi spunea că se bucură enorm că suntem acolo şi că ştia că eu şi colegul lui am fi perfecți unul pentru celălalt. Ți-am zis, asta e ciudat, căci de obicei el nu se poartă aşa. E tăcut, şi doar eu şi cu Jill vorbim.

— Poate că lui îi place de tipul ăla, mai ştii? Sau poate se gândeşte că tipul ăla şi cu tine o să faceți nişte copii drăguți şi o să-i dați unuia dintre ei numele lui.

Maria nu se mai putu abține şi izbucni în râs.

— Poate... Dar, oricum, nu cred că sunt genul lui. Sunt sigură că s-ar simți mult mai confortabil cu o fată mai...

Vorbele i se pierdură pe buze, dar Serena termină fraza în locul ei:

— Mai bătută în cap?

— Nu, nu la asta mă gândeam. Poate mai blondă, precum chelneriţa.

— Ei bine, ca să ştii, asta a fost întotdeauna marea ta problemă când a venit vorba de băieți. Eşti prea deşteaptă. Şi pentru bărbați, asta e ceva de-a dreptul intimidant.

— Nu pentru toți bărbații. Am stat cu Luis timp de doi ani, nu uita...

— *Ai stat*, zise Serena, rostind apăsat cuvintele. Astea sunt cuvintele corecte. Şi vrei să ştii ceva? Poate că Luis era al naibii de sexy, dar era şi un mare idiot.

— Hei, nu era chiar aşa de rău…

— Nu începe acum cu nostalgia după el! Nu aveai niciun viitor cu Luis şi ştii bine asta.

Maria dădu din cap. Ştia că Serena avea dreptate, dar se lăsă, preț de câteva clipe, în brațele nostalgiei, înainte de a închide discuția pe tema asta.

— Bine, asta a fost! Omul cât trăieşte învață.

— Dar să ştii că sunt bucuroasă că ai început iarăşi să ieşi la întâlniri.

— Eu n-am vrut să ies. Jill şi Paul au hotărât pentru mine.

— Mă rog, nu contează! Trebuie să fii mai…

Pe când fata îşi căuta cuvântul potrivit, Maria sugeră:

— Să fiu mai mult ca tine?

— De ce nu? Să ieşi în oraş, să te bucuri de viață, să-ți faci prieteni… E mai tare decât să munceşti toată ziua pe brânci.

— De unde ştii? Nu lucrezi decât câteva schimburi pe săptămână.

— Bună asta! Doar făceam o presupunere pe baza absenței totale a vieții tale sociale.

— Mă crezi sau nu, chiar îmi place să muncesc.

— Da, o să am grijă să scriu cuvintele astea pe piatra ta de mormânt, zise Serena. Apropo, cum merge munca?

Maria se suci pe scaun, întrebându-se cât anume să îi dezvăluie.

— E totul în ordine.

— Tocmai ai spus că îți place grozav să munceşti.

— Îmi place, dar…

— Lasă-mă să ghicesc… Congresul, nu? Cel la care ai fost cu şeful tău?

Când Maria înclină din cap, în semn de încuviințare, Serena continuă:

— A fost aşa de groaznic cum ai bănuit că va fi?

— Nu chiar groaznic, dar…

— S-a dat la tine?

— Cam aşa ceva, recunoscu Maria. Dar am ținut lucrurile

sub control.

— Ăsta nu e tipul ăla căsătorit? Cu trei copii?

— Ba da, el e.

— Trebuie să-i pui în vedere să înceteze. Să-l amenințI că-l dai în judecată pentru hărțuire sexuală sau ceva de genul ăsta.

— E mai complicat de-atât. Deocamdată, ar fi mai bine pentru mine dacă l-aş ignora.

Un zâmbet afectat începu să înflorească pe buzele Serenei, iar Maria se miră:

— Ce e?

— Mă gândeam doar că nu prea ai noroc la bărbați. Fostul tău prieten te-a înşelat, cea mai recentă achiziție flirtează cu alte femei de față cu tine, şeful tău îți face avansuri...

— Bine ai venit în lumea mea!

— Desigur, nu toate îți merg rău. Ai întâlnit şi un tip cumsecade azi-noapte. Genul de bărbat care ajută o femeie aflată la ananghie, în ciuda furtunii dezlănțuite...

Maria îi aruncă o privire amenințătoare, dar Serena râse şi continuă.

— Mi-ar fi plăcut să-ți văd fața.

— Nu era prea drăguță.

— Ei, dar eşti bine, teafără şi nevătămată, îi reaminti Serena. Şi sunt bucuroasă că s-a întâmplat aşa, fie şi doar pentru că o să ai prilejul să profiți, în continuare, de înțelepciunea mea deosebită.

— Chiar mai ai de lucrat la chestiunile legate de respectul de sine, o repezi Maria, pe un ton sec.

— Ştiu asta, da? Dar, serios vorbind, mă bucur că te-ai întors în oraş. Aceste brunch-uri ar fi mortale dacă n-ai fi tu aici. Când eşti aici, mama şi tata mai au, în sfârşit, şi pe altcineva pentru care să-şi facă griji.

— Mă bucur că-ți pot fi de folos.

— Apreciez! Şi, plus de asta, am avut şansa de a ne cunoaşte mai bine reciproc.

— Ne cunoaştem destul de bine.

— Ai plecat la facultate când aveam zece ani.

— Şi veneam acasă aproape în fiecare weekend, iar

vacanţele tot aici mi le-am petrecut.

— Asta-i adevărat. Îmi amintesc cât erai de plângăcioasă. În primii doi ani, ţi-era aşa de dor de casă că plângeai tot weekendul când veneai aici.

— Mi-era greu să fiu departe de casă.

— Ce spui dacă aş merge şi eu la colegiu aici? O să fiu aproape la fel de deşteaptă ca tine.

— Dar eşti o fată deşteaptă. Ai putea obţine bursa, nu uita!

— Nu sunt deşteaptă cum eşti tu. Dar nu mă deranjează. O să-mi fie mult mai uşor să-mi găsesc, până la urmă, un tip – nu că aş fi interesată de vreo relaţie serioasă. Dar uite care-i treaba, dacă vrei, aş fi bucuroasă să te pot ajuta. Eu mă întâlnesc cu tipi tot timpul.

— Studenţi?

— Unora poate chiar le-ar plăcea să fie cu o fată mai mare decât ei.

— Eşti nebună!

— Nu ştiu... De obicei am gusturi bune.

— Te referi la Steve?

— Ei, doar ieşim împreună. Nu e încă o relaţie serioasă. Dar pare un tip de treabă. Face chiar voluntariat pentru organizaţia de binefacere The Human Society, iar duminicile ajută la adoptarea câinilor abandonaţi.

— Îţi place de el?

— Vrei să spui... dacă chiar *îmi place?* Sau doar aşa...

— Fii serioasă! Nu mai suntem la gimnaziu.

Serena râse.

— Încă nu ştiu care sunt sentimentele mele faţă de el. Dar e drăguţ, ceea ce îmi oferă mai mult timp să le descopăr...

— Şi eu când o să-l cunosc?

— Păi... stai să vedem unde va duce asta. Pentru că, dacă o să-l cunoşti tu, mama şi tata vor dori şi ei să-l cunoască, şi atunci pierd controlul asupra situaţiei. Nu contează ce-o să se întâmple după aceea, el o să creadă că mă gândesc la ceva serios şi, spre deosebire de tine, sunt prea tânără să mă mărit.

— Dar nici eu nu vreau să mă mărit încă.

— Poate. Dar în mod sigur ai nevoie de o întâlnire.

— Încetează!

— Bine, fie. Nu ai nevoie de o întâlnire. Ai nevoie de o întâmplare fericită.

Cum Maria nu se mai obosi să-i răspundă, Serena chicoti.

— Ha! Am atins o coardă sensibilă, nu? ciripi ea. Bine, nu-i nicio problemă. Ce program ai azi? După ce ieşim de aici? Mergi iar la surfing?

— Mă gândeam la asta.

— Singură?

— Doar dacă nu vrei să încerci şi tu iarăşi.

— Nicio şansă! Încă nu înțeleg de ce-ți place aşa de mult. Nu e ca dansul. E plictisitor.

— E un exercițiu fizic bun. Şi e liniştitor.

— Am spus eu altceva? întrebă Serena.

Maria zâmbi.

— Dar tu? Ce planuri ai?

— O să trag un pui de somn zdravăn după-amiază. Şi după aceea... nu ştiu, văd eu ce apare.

— Sper să găseşti ceva de făcut. Nu mi-ar plăcea să ratezi o noapte sălbatică de sâmbătă cu colegii tăi.

— Hei! Hei! Invidia e un sentiment urât, o dojeni Serena şi arătă cu degetul spre fereastră. În sfârşit, s-a întors tata! Hai să mâncăm, sunt lihnită de foame.

Mai târziu, în acea după-amiază, în vreme ce, fără îndoială, Serena dormea buştean, Maria se afla pe placa ei de surf în Masonboro Sound, un loc care devenise de multă vreme destinația ei favorită pentru petrecerea amiezilor în weekend. Masonboro era cea mai mare insulă-barieră de-a lungul coastei sudice a statului şi, deşi uneori naviga spre țărmul dinspre Atlantic al insulei, de cele mai multe ori prefera apele sticloase ale mlaştinii. Fauna marină era întotdeauna spectaculoasă acolo. În prima oră petrecută pe apă, fata zărise vulturi pescari, pelicani şi egrete şi făcuse o serie de fotografii care i se păruseră bune. În iunie, de ziua ei, îşi făcuse cadou un aparat foto profesional, rezistent la apă şi, deşi era cam strâmtorată financiar şi încă plătea

ratele la el, nu regretase că-l cumpărase. Chiar dacă nu ajunseseră în paginile revistei *National Geographic*, unele dintre fotografii fuseseră suficient de bune să fie expuse pe pereții apartamentului său, o opțiune decorativă prudentă, de vreme ce fata abia își putea permite acea locuință.

Dar acolo, pe mare, îi era uşor să se gândească la toate aceste lucruri fără să fie nevoită să-şi facă neapărat griji pentru ele. Deşi se apucase de surfing cu padela abia după ce se întorsese la Wilmington, sportul acesta avea asupra ei acelaşi efect pe care îl avusese dansul cândva. Ajunsese la punctul în care-şi putea ține echilibrul fără efort, iar vâslitul ritmic o ajuta să alunge stresul. De obicei, la doar câteva minute după ce se vedea pe valuri, avea senzația că totul este perfect în lumea ei. Era ca o strălucire caldă şi relaxantă, care îi cuprindea mai întâi ceafa şi umerii şi apoi se răspândea în tot restul trupului şi, atunci când intra sub duş, după ce se întorcea acasă, se simțea complet pregătită pentru a înfrunta o nouă săptămână dificilă la birou. Serena se înşela în privința surfingului. Nu era plictisitor, ci chiar reprezenta ceva necesar, în acele zile, pentru sănătatea ei mintală şi trebuia să recunoască faptul că nu-i strica nici la siluetă. În ultimul an, corpul ei se tonifiase în zone despre care nu ştia că puteau fi tonifiate şi fusese nevoită să-şi modifice costumele la croitoreasă, fiindcă deveniseră prea largi în talie şi la fund.

Nu că ar fi contat. Poate că Serena se înşela în privința surfingului, dar avea dreptate în ceea ce privea ghinionul care o urmărea pe Maria în viața amoroasă, începând cu Luis. Luis fusese primul tip cu care avusese o relație serioasă şi primul pe care-l iubise cu adevărat. Fuseseră prieteni timp de aproape un an înainte să înceapă, în sfârşit, să iasă împreună şi, aparent, aveau o mulțime de lucruri în comun. Ca şi ea, băiatul provenea dintr-o familie de imigranți mexicani şi dorea să devină avocat; şi lui îi plăcea să danseze şi, după ce se tot întâlniseră vreme de vreo doi ani, fetei îi fusese uşor să-şi imagineze un viitor alături de el. Pe de altă parte, Luis îi dăduse clar de înțeles că se mulțumea să iasă cu ea – şi să se culce cu ea – câtă vreme Maria nu se aştepta

la mai mult de-atât. Chiar şi simpla aducere în discuţie a subiectului căsătoriei îl scotea din minţi şi, deşi iniţial ea încercase să se convingă că asta nu avea niciun fel de importanţă, în adâncul sufletului ajunsese să accepte că, de fapt, conta.

Şi totuşi, în final, ruptura dintre ei fusese o surpriză; într-o seară, Luis o sunase şi-i spusese, pur şi simplu, că totul între ei luase sfârşit. Fata încercase atunci să se consoleze spunându-şi că, oricum, aveau idealuri diferite în viaţă şi Luis nu dorea acel gen de implicare după care tânjea ea. Dar pe urmă? După doar un an, imediat după ce ea luase examenul de intrare în barou, aflase că tânărul se logodise. Îşi petrecuse următoarele şase săptămâni buimăcită şi speriată, încercând să înţeleagă de ce cealaltă fată fusese îndeajuns de bună pentru măritiş, în vreme ce cu ea Luis nici măcar nu voia să discute despre acest subiect. Unde greşise? Fusese prea insistentă? Prea plictisitoare? Sau prea... altceva? Privind înapoi, nu-şi putea da seama. Desigur, întreaga experienţă ar fi fost mai uşoară dacă ar fi cunoscut pe cineva imediat după Luis, dar, cu fiecare an ce trecea, se întreba tot mai mult unde oare dispăruseră toţi băieţii buni? Sau chiar dacă mai exista o asemenea categorie. Unde erau tipii care nu se aşteptau să te culci cu ei după doar o întâlnire sau două? Sau tipii care credeau că e un lucru politicos să plătească ei nota de plată la prima ieşire la restaurant? Sau chiar vreun tip cu o slujbă oarecum decentă şi planuri pentru viitor? Şi Dumnezeu îi era martor că, după ce o rupsese cu Luis, nu se retrăsese deloc în carapace. În ciuda lungilor ore petrecute studiind Dreptul şi apoi lucrând în Charlotte, ieşise constant cu prietenii în weekend, dar n-o invitase nimeni cât de cât rezonabil în oraş.

Se opri, pentru puţin timp, din vâslit, lăsând placa să alunece pe valuri, pe când se ridica în picioare pe ea, îndreptându-şi spatele. De fapt, poate că existaseră asemenea tipi, se gândi ea. Dar, la acel moment, avusese tendinţa de a se concentra pe aspectul lor şi îşi amintea că îi refuzase din start pe câţiva care nu i se păruseră suficient de drăguţi. Şi poate că asta era problema. Poate îl respinsese pe

Făt-Frumos fiindcă nu i se păruse destul de înalt sau cine ştie cum, iar acum – fiindcă era Făt-Frumos – nu mai era disponibil. În zilele noastre, se pare că Feții-Frumoşi au tendința să dispară rapid de pe rafturi, poate şi pentru că sunt la fel de rari precum condorii din California.

În cea mai mare parte a timpului, singurătatea nu o deranja. Maria era diferită de mama ei, care credea că statutul relațional este definitoriu pentru o femeie. Avea propria viață, putea pleca şi veni când dorea şi, deşi nu exista nimeni să aibă grijă de ea, nici ea nu trebuia să poarte grija cuiva. Dar în ultima perioadă – pe când se apropia tot mai mult de treizeci de ani – fuseseră momente când se gândise că ar fi fost drăguț să aibă pe cineva cu care să danseze sau care să o însoțească la surfing sau chiar pe cineva care să o asculte plângându-se după o zi proastă la muncă. Dacă ar fi avut un cerc larg de prieteni, cum avea Serena, poate că acel gol ar fi fost umplut, dar majoritatea prietenilor surorii ei trăiau fie în Raleigh, fie în Charlotte, şi ca să ajungă la ei trebuia să parcurgă, de fiecare dată, un drum lung şi să doarmă pe canapeaua cuiva. În afară de familia ei, de rude, de Jill şi alți câțiva colegi – şi da, chiar şi de Paul, în ciuda întâmplării din ajun –, singurii oameni pe care-i ştia aici erau colegii de liceu, dar, fiindcă ea fusese departe de casă atâția ani, relațiile se răciseră. Ar fi putut relua legăturile, dar, atunci când pleca de la serviciu, de obicei tot ce-şi mai dorea era să ajungă în cada plină cu apă fierbinte, citind o carte bună şi sorbind dintr-un pahar cu vin. Sau, dacă se simțea încă în stare, să plece pe apă cu placa de surfing. Chiar şi întreținerea unei prietenii necesita un consum de energie şi, într-adevăr, în ultima vreme se simțise vlăguită. Viața ei nu avea nimic incitant, însă exista acel gen de predictibilitate într-o cheie joasă de care chiar simțea că are nevoie. Ultimul an petrecut în Charlotte fusese traumatizant şi...

Îşi scutură capul, alungând amintirile acelui an. Trase adânc aer în piept şi îşi dictă în minte, cu hotărâre, să se concentreze pe aspectele pozitive, aşa cum îşi impusese să facă. Existau o mulțime de lucruri bune în viața ei. Avea o

familie iubitoare, o casă a ei şi o slujbă care îi plăcea...

Chiar eşti sigură de asta? o întrebă o voce interioară. *Ştii prea bine că te minți singură.*

Totul începuse destul de bine, dar nu aşa se întâmpla întotdeauna? Martenson, Hertzberg & Holdman era o firmă de avocatură de dimensiuni medii, iar ea lucra mai ales pentru principalul acționar, Barney Holdman, apărând, în procese, companiile de asigurări. Barney era un bărbat trecut de şaizeci de ani şi o veritabilă comoară pentru firmă, un geniu juridic care purta costume cadrilate din bumbac şi vorbea cu un accent domol şi greoi, specific muntenilor din nordul Californiei. Atât pentru clienți, cât şi pentru juraţi, reprezenta tipul de bunicuț sfătos, sub a cărui aparență se găsea un tip dur, gata de orice şi foarte aspru cu subalternii. Lucrând pentru el, Maria avea avantajul timpului, experienței şi banilor pentru a-şi pregăti cazurile, adică tot atâtea lucruri pe care nu le avusese cât timp lucrase ca procuror.

Jill era un bonus. Fiind singurele femei din birou, în afara secretarelor şi colaboratoarelor care îşi aveau propriile bisericuțe, Jill şi Maria se înțeleseseră perfect din prima clipă, deşi lucrau în departamente diferite. Luau prânzul împreună de trei sau patru ori pe săptămână, iar Jill trecea adesea prin biroul Mariei doar ca s-o viziteze preț de câteva minute. Era o fată isteață şi o făcea pe Maria să râdă, dar avea o minte ascuțită şi era imbatabilă în chestiunile juridice, fiind un angajat de încredere în firmă. De ce nu fusese încă numită partener era încă un mister. Maria se întreba uneori dacă Jill va mai rămâne mult timp în firmă, deşi nu o chestionase niciodată direct despre acest lucru.

Adevărata problemă era Ken Martenson, unul dintre principalii acționari ai firmei, care părea să angajeze colaboratoare nu pe baza calificărilor, ci a aspectului fizic, şi-şi petrecea mai tot timpul dând târcoale birourilor lor. Lucrul ăsta nu o deranja câtuşi de puțin pe Maria, cum nu o deranja nici maniera deloc profesională în care tipul se purta cu colaboratoarele. Jill o informase despre reputația de crai a lui Ken încă din prima săptămână de muncă a Mariei, dar

fata nu-i dăduse crezare. Asta până când Ken o luase în vizor chiar pe ea.

Lucrurile nu evoluaseră înspre bine, iar mai târziu situația deveni chiar şi mai complicată. Nu-i fusese prea greu să încerce să-l evite pe Ken la birou, unde se aflau întotdeauna oameni prin preajmă. Dar, cu ocazia acelui congres din Winston-Salem, la care participaseră amândoi cu o săptămână în urmă, temerile ei că lucrurile se puteau agrava se accentuaseră. Deşi Ken se mulțumise – slavă Domnului! – să o conducă până la uşa camerei ei de hotel, o obligase să ia masa împreună două seri la rând. Şi apoi? El o stresase definitiv, povestindu-i întruna cum soția lui nu apreciază nimic din ce face şi întrebând-o din două în două minute dacă nu cumva mai vrea un pahar cu vin, deşi fata abia dacă se atinsese de primul. Tipul îi vorbise despre casa lui de pe malul oceanului, despre cât de liniştită şi de relaxantă era şi ținuse să precizeze, chiar în mai multe rânduri, că de obicei e pustie. Evident, nu uitase să-i reamintească şi cât de rar avea ocazia să lucreze cu o tânără care era pe cât de inteligentă, pe atât de frumoasă.

Oare intențiile lui ar fi putut fi mai evidente de atât? Cu toate astea, când îi dăduse de înțeles ce vrea de la ea, Maria se prefăcuse că nu înțelege şi schimbase subiectul, încercând să discute despre congres. Trucul funcționase, în mare, dar ea nu o minți pe Serena când îi spusese că situația era complicată. Uneori, îşi dorea să-i fi spus cineva înainte să se înscrie la facultatea de Drept că a fi avocat nu reprezenta doar garanția unei slujbe bănoase, cum îşi imagina ea că va fi. În ultimii ani, firme de avocatură de toate mărimile făcuseră reduceri de personal, salariile scădeau şi chiar în acel moment erau prea mulți avocați concurând pentru prea puține posturi. După ce părăsise biroul procurorului districtual, îi trebuiseră aproape cinci luni ca să-şi găsească o nouă slujbă şi, din câte ştia, niciuna dintre celelalte firme de avocatură din oraş nu mai făcea angajări. Dacă ar fi pomenit măcar cuvintele hărțuire sexuală sau ar fi făcut vreo aluzie că-l dă în judecată pe tip, probabil n-ar mai fi reuşit să-şi găsească de muncă în tot statul. Nimic nu urau mai

mult avocații decât să fie dați în judecată de alți avocați.

Deocamdată, nu avea ce face. Reuşise să scape cu bine de la congres, dar jurase că nu o să se mai lase prinsă într-o asemenea capcană din nou. Evita să iasă în pauze şi era ceva mai precaută să rămână peste program, mai ales când ştia că era şi Ken prin preajmă. Deocamdată, asta era tot ce putea face, în afară de a se ruga ca tipului să i se pună iar pata pe vreo colaboratoare.

Era încă un exemplu al faptului că viața se dovedise a fi mult mai dificilă decât îşi imaginase ea. Când începuse să lucreze pentru prima oară, fusese o idealistă; viața i se păruse doar o aventură. Credea din tot sufletul că va juca un rol important în combaterea criminalității şi în a da victimelor posibilitatea de a obține dreptatea şi a-şi relua viața. Dar, cu timpul, începuse să se îndoiască de întregul proces. Îi devenise clar că infractori periculoşi scăpau, adesea, basma curată, roțile înțepenite ale sistemului mişcându-se greoi şi cazurile aflate în sarcina ei părând nesfârşite. Acum, trăia din nou în oraşul unde crescuse şi practica o meserie foarte diferită de ceea ce făcuse ca asistentă a procurorului. Deşi fusese sigură că lucrurile se vor aranja de îndată ce se va obişnui cu noua funcție, începea, încet-încet, să realizeze că stresul profesional avea doar un gust diferit, dar cu nimic mai bun decât cel de dinainte.

Fusese surprinsă să descopere asta, dar, la o adică, fusese surprinsă de aproape tot ce i se întâmplase în ultimii şapte ani. Lumea o considera probabil o tânără avocată cuminte, dar existau momente când se simțea o impostoare şi avea impresia că îi minte pe toți. O deranja şi latura financiară – după ce-şi plătea facturile, la sfârşit de lună, observa că îi rămân mai puțini bani de cheltuială decât avea când fusese adolescentă. Dar ce o deranja cel mai tare era faptul că majoritatea colegelor sale de facultate erau deja măritate şi unele aveau şi copii. Când vorbea cu ele, cele mai multe i se păreau pe deplin mulțumite, ca şi cum viețile lor se desfăşuraseră exact cum plănuiseră, pe când ea avea un şef obsedat sexual, un apartament pe care cu greu şi-l putea

permite şi o soră mezină ce părea, concomitent, şi mai înțeleaptă, şi mai lipsită de griji decât ea. Dacă asta era viața de adult, se întreba de ce naiba fusese atât de nerăbdătoare să crească, în primul rând?

Vâsli încet încă o oră, lăsând placa să plutească domol pe apă, în vreme ce ea se bucura din plin de peisajul din jur. Văzu norii albicioşi schimbându-şi forma şi coroanele copacilor reflectate în apă. Se concentră pe mireasma proaspătă şi sărată a brizei şi se bucură de razele calde ale soarelui, mângâind-o pe brațe şi pe umeri. Când şi când, mai făcea o fotografie, surprinzând un vultur de mare care se ridica din apă cu un peşte în gheare. Poza era cam întunecată, iar vulturul destul de departe, dar, cu puțină prelucrare în Photoshop, ar fi putut deveni o imagine care merita păstrată.

Când se întoarse, în sfârşit, acasă, îşi făcu duş şi-şi turnă un pahar cu vin, apoi se aşeză într-un balansoar pe care şi-l pusese în spațiul strâmt al verandei din spatele casei. Privi oamenii care mergeau pe Strada Pieței, întrebându-se cum arătau oare viețile lor. Îi plăcea să inventeze poveşti pentru fiecare dintre ei – tipul ăsta e venit, probabil, în vizită, direct de la New York sau pariez că mămica asta îşi duce copiii să le cumpere înghețată. Era finalul inofensiv şi relaxant al unui weekend cu multe suişuri şi coborâşuri.

Ca de pildă anvelopa dezumflată. Îşi aminti că a doua zi trebuia să o repare şi să pună la loc în portbagaj roata de rezervă. Dar când? Ştia că Barney îi umpluse căsuța de e-mail cu mesaje cât timp fusese la congres. De asemenea, aveau două întâlniri importante după-amiază, care n-aveau să decurgă uşor. Şi, plus de asta, nici nu ştia care avea să fie următoarea mutare a lui Ken.

Sentimentul de spaimă se intensifică a doua zi dimineață, când îl zări pe Ken discutând cu Barney în biroul lui, pe când ea tăifăsuia cu Lynn, o stagiară voluptuoasă, dar nepricepută, desemnată să facă parte din echipa lui Barney. Adesea, Ken şi Barney se întâlneau înaintea şedinței de luni dimineața. Neobişnuit i se păru faptul că, după ce Ken ieşi din biroul lui Barney, înclină doar din cap, scurt, către ea,

fără să-i zâmbească, înainte de a se îndepărta pe coridor. O parte din ea se simți uşurată în urma acestei întâlniri scurte, dar în acelaşi timp simți un gol în stomac, căci fără îndoială atitudinea lui Ken dovedea că bărbatul era supărat pe ea.

Câteva minute mai târziu, Jill veni să-şi ceară scuze pentru întâlnirea ratată, şi se vedea clar că era afectată. Discutară preț de câteva minute – Jill urma să plece din oraş pentru tot restul săptămânii, pentru depoziții –, iar Maria îi repetă povestea pe care i-o spusese şi Selenei, despre pana de cauciuc şi străinul care o ajutase, ceea ce o făcu pe Jill să se simtă şi mai prost.

De îndată ce Jill plecă, Maria începu să sune la diverse service-uri auto, încercând să găsească unul prin apropiere, unde să i se poată repara roata după orele de program, dar curând descoperi că toate închideau la ora când ieşea ea de la muncă. Singura opțiune era să meargă în timpul pauzei de prânz. După alte şase telefoane reuşi, în sfârşit, să obțină o programare imediat după prânz, ceea ce însemna că trebuia să se întoarcă foarte repede la birou, pentru întâlnirea fixată cu un client la ora unu şi jumătate. Îl anunță pe Barney că ar putea întârzia totuşi câteva minute. El se încruntă, dar îi ceru să facă tot posibilul să întârzie cât mai puțin, subliniind că prezența ei la discuții era importantă. Fata ieşi din birou la douăsprezece fără un sfert, sperând ca mecanicii să se apuce rapid de treabă.

Dar nu o făcură. Nici măcar nu se sinchisiră să se grăbească, aşa că până la urmă fata petrecu următoarea oră în aşteptare, alternând între panică şi furie, telefonând mereu fie la secretara lui Barney, fie la stagiară, fie la Barney însuşi. Abia după ora două reuşi să-şi ia maşina şi să se îndrepte cu viteză spre birou. Atunci când ajunse în sala de conferințe, întâlnirea începuse deja de vreo patruzeci şi cinci de minute. Privirea de gheață pe care i-o aruncă Barney o vesti că şeful era foarte supărat pe ea, în ciuda tonului liniştit cu care o întâmpină când intră în sală.

După întâlnire, îi ceru scuze lui Barney. În mod clar, bărbatul era furios; nu se mai zărea nici urmă din bunicuțul cumsecade cu care clienții erau obişnuiți. Tensiunea se

menținu între ei pentru tot restul după-amiezii. Nici a doua zi lucrurile nu se îndreptară şi, luându-se cu diverse sarcini imediate, Maria încercă să rezolve problemele pe care le ignorase din cauza congresului, precum şi să pregătească documentele de care ştia că Barney va avea nevoie pentru un proces, în săptămâna ce urma. Şi luni, şi marți, lucră intens, până după miezul nopții, şi, cum Jill nu era la birou, sări şi peste pauzele de prânz, toată săptămâna, mâncând în grabă sandviciuri la birou, fără să abandoneze o clipă munca. Aparent, Barney nu părea să remarce hărnicia ei şi nici să-i pese, şi abia pe joi atitudinea sa glacială începu să se mai destindă.

Dar, la sfârşitul acelei după-amiezi, pe când termina o discuție cu Barney, în biroul acestuia, despre o solicitare de încasare a asigurării despre care amândoi suspectau că era frauduloasă, fata auzi o voce în spatele ei. Întorcându-şi capul, îl zări pe Ken stând în pragul uşii.

— Scuzați-mă, zise el, adresându-se amândurora, dar privindu-l pe Barney. Te deranjează dacă vorbesc cu Maria un minut?

— Absolut deloc, replică, pe un ton tărăgănat, Barney şi înclină din cap spre Maria. Sună-i şi spune-le că trebuie să stabilim o videoconferință pentru mâine.

— Sigur. O să vă anunț ce au răspuns, promise Maria. Simțea privirile lui Ken ațintite asupra ei şi parcă o gheară i se puse în piept când se întoarse să-l înfrunte. Bărbatul se răsucise deja pe călcâie, să plece din birou, şi, fără un cuvânt, ea îl urmă pe culoar şi prin fața recepției. Picioarele începură să-i tremure când îşi dădu seama că bărbatul se îndreaptă spre biroul lui. Când se apropiară, secretara lui Ken evită privirea Mariei.

Ken lăsă uşa deschisă pentru ea, apoi o închise în urma lui. Cu o atitudine de om de afaceri preocupat, trecu dincolo de birou şi o invită, cu un gest scurt, să ia loc în scaunul din fața lui. Apoi se uită pe fereastră, înainte de a-şi muta privirile către Maria.

— Barney mi-a spus că ai lipsit de la o întâlnire cu un client important luni.

— Nu am lipsit. Doar am întârziat...

— Nu te-am chemat aici să ne tocmim pe amănunte, i-o reteză el. Ai vrea să-mi explici ce s-a întâmplat?

Prinsă cu garda jos, Maria bâlbâi o relatare de-a dreptul jalnică a încercărilor ei de a găsi un service auto potrivit şi a întâmplărilor care urmaseră.

Când termină, bărbatul nu zise, pentru moment, nimic.

— Sper că înțelegi ce facem noi aici, nu? Şi pentru ce ai fost angajată. Clienții noştri se aşteaptă să dovedim un anumit nivel de profesionalism.

— Da, sigur că înțeleg. Şi ştiu cât de importanți sunt clienții noştri.

— Ştiai că Barney s-a gândit să-ți dea şansa să fii consilier principal în acest dosar? Şi că ai dat cu piciorul acestei şanse pentru că ai simțit nevoia urgentă şi disperată de a-ți schimba cauciucul spart în timpul orelor de program?

Maria se înroşi, iar gândurile începură să i se învârtească în cap ca într-un carusel, când conştientiză ce făcuse.

— Nu, Barney nu m-a anunțat nimic, se bâlbâi ea. Şi, aşa cum am spus, am vrut să repar cauciucul după program, dar atunci orice service ar fi fost deja închis. Sincer, am crezut că mă voi întoarce la timp, înainte de sfârşitul pauzei de prânz. Am ştiut că există un risc, dar...

— Un risc pe care în mod clar ai fost mai mult decât dornică să ți-l asumi, remarcă el, la fel de tăios.

Fata deschise gura să răspundă, dar ştia deja că nimic din ce-ar fi putut spune nu l-ar fi împăcat. Simți un nod în stomac, pe când Ken se aşeză, în sfârşit, la birou.

— Vreau să-ți spun că sunt foarte dezamăgit de decizia ta, zise el, părând că domină situația. Ne-am asumat riscul de a te angaja fiindcă eu, printre alții, am pledat pentru tine. Activitatea ta în biroul procurorului districtual n-a avut nicio importanță pentru practica ta de aici, aşa cum ştii. Dar am considerat că ai potențial. Acum, nu ştiu ce să mai cred şi nu ştiu dacă n-am făcut, cumva, o alegere greşită.

— Îmi pare extrem de rău. N-o să se mai întâmple.

— Sper să nu. Ar fi spre binele tău să nu se mai repete.

Nodul din stomac o apăsă şi mai greu.

— Ce-aş putea face ca să repar lucrurile?

— Deocamdată, nimic. O să discut cu Barney, ca să aflu ce crede el şi te vom anunța ce decizie am luat.

— Să îi sun pe clienți? Poate să încerc să-mi cer scuze față de ei?

— Pentru moment, cred că ar fi bine să nu faci nimic. Ți-am zis că voi vorbi cu Barney despre asta. Dar, dacă se mai întâmplă vreodată aşa ceva... spuse el şi se aplecă spre Maria, aprinzând lampa de birou.

— N-o să se mai întâmple, şopti fata, încercând să-şi vină în fire. Barney se gândise să o numească consilier principal? Şi de ce nu-i pomenise nimic despre asta? În acea clipă, telefonul de pe birou sună şi Ken ridică receptorul. După ce-şi rosti numele, el dădu din cap şi acoperi receptorul cu palma.

— Acum trebuie să vorbesc la telefon. O să încheiem discuția noastră altă dată.

Felul cum rostise cuvintele nu-i lăsă fetei niciun dubiu că aveau să vorbească altă dată, iar Maria se ridică de pe scaun, umilită şi panicată. Cu gândurile brambura, ieşi împleticindu-se din biroul lui Ken. Trecând de secretara acestuia, fu recunoscătoare că femeia o ignoră. Ajunsă în biroul ei, închise uşa şi reluă, în gând, discuția. Fără să vrea, se întrebă cât avea să mai fie în stare să lucreze acolo. Sau dacă, într-adevăr, i se dăduse o şansă.

CAPITOLUL 3

— Colin —

Luni, după încăierare, Colin ieşi din apartament şi se îndreptă către bătrânul său Camaro când, deodată, îl observă pe detectivul Pete Margolis. Poliţistul îşi parcase maşina pe stradă, în faţa clădirii, şi stătea sprijinit de ea, cu un pahar de cafea în mână şi o scobitoare în colţul gurii. Spre deosebire de majoritatea poliţiştilor cu care Colin avusese de-a face în trecut, Margolis îşi petrecea aproape la fel de mult timp la sala de forţă ca şi el. Bărbatul avea mânecile suflecate, iar cămaşa stătea să plesnească pe bicepşii lui puternici. Avea aproape patruzeci de ani, părul negru, pieptănat pe spate şi dat cu ceva lucios – Dumnezeu ştie ce. O dată, uneori chiar de două ori pe lună, se înfiinţa, neanunţat, să-l verifice pe Colin, ca parte a ordinului de supraveghere dat de tribunal. Margolis se bucura de puterea ce-i fusese conferită şi asta se vedea pe chipul lui.

— Arăţi ca naiba, Hancock, mormăi el când Colin se apropie. Ai făcut ceva ce-ar trebui să ştiu?

— Nu, răspunse Colin.

— Eşti sigur?

În loc să răspundă, Colin se mulţumi să-i arunce o privire. Ştia că tipul va afla până la urmă tot ce ar fi vrut să afle. Margolis îşi trecu scobitoarea cu limba dintr-un colţ al gurii în celălalt şi zise:

— A fost o încăierare în parcarea de la Crazy Horse, azi-noapte, puţin după miezul nopţii. Mai mulţi tipi beţi au început să dea cu sticle unii în alţii. Nişte maşini au fost avariate, iar un bărbat a fost lovit aşa de tare că şi-a pierdut cunoştinţa. Martorii spun că a fost lovit în cap după ce căzuse deja la pământ. Acum e în spital, cu craniul fisurat. Ăsta e atac cu armă letală, precum ştii. De îndată ce am aflat despre incident, m-am gândit că îmi sună foarte familiar. Nu te-am arestat eu pentru ceva de genul ăsta chiar aici, în Wilmington, acum câţiva ani? Şi n-ai mai intrat în tot felul de

buclucuri de atunci?

Margolis ştia deja răspunsurile la întrebări, dar Colin tot i le dădu.

— Răspunsurile mele sunt da pentru prima întrebare, dar nu pentru a doua.

— A, da, ai dreptate. Ai scăpat din buclucuri fiindcă au intervenit prietenii tăi. Tipul tălâmb şi puicuța aia blondă, nu?

Colin tăcu, iar Margolis îi aruncă o căutătură dură. Colin continuă să aştepte, cât se poate de calm, până când polițistul, enervat, zise:

— Apropo, tocmai de asta sunt aici.

— E în regulă.

— Doar atât poți să spui?

Colin îl privi iarăşi, tăcut. Învățase că trebuie să spună cât mai puține cuvinte în prezența poliției.

— Pune-te în locul meu, urmă Margolis, în cele din urmă. Azi-noapte, toți scandalagiii s-au împrăştiat ca potârnichile imediat ce au auzit sirenele maşinilor de poliție. Câțiva martori au rămas prin zonă şi am vorbit cu ei, dar mi-am dat seama că-mi pierd timpul degeaba. E mult mai uşor să mergi direct la sursă, nu crezi?

Colin îşi ridică puțin rucsacul pe umăr.

— Ai terminat?

— Nu chiar. Cred că nu înțelegi ce se petrece.

— Ba înțeleg. Însă nimic din ce spui nu mă priveşte pe mine. Nu am fost acolo.

— Poți să dovedeşti asta?

— Poți să dovedeşti contrariul?

Margolis sorbi din cafea şi scoase o altă scobitoare din buzunar. Fără să se grăbească, şi-o strecură apoi între buze.

— Asta sună de parcă ai avea ceva de ascuns.

— Nu, era doar o întrebare, zise Colin.

— Perfect, atunci. Hai să trecem la întrebări. Unde ai fost sâmbătă noaptea?

— În Jacksonville.

— A, da, zise el. Lupta. Genul ăla de lupte în cuşcă, nu? Mi-ai vorbit despre asta. Şi? Ai câştigat?

Margolis întreba doar ca să se afle în treabă, iar Colin ştia asta. Îl privi pe poliţist cum mai ia o gură de cafea.

— Problema e că am putut face rost de o serie de descrieri de la martori. Toţi spun că tipul care a făcut măcelul avea în jur de douăzeci de ani, era musculos, cu braţele tatuate şi tuns periuţă. Mai mult decât atât, se pare că tipul era deja julit la faţă înainte ca lupta să înceapă. Oamenii l-au văzut în bar. Şi fiindcă ştiu că tu tocmai te bătuseşi la Jacksonville… ei, bine, nu trebuie să fii un geniu ca să deduci ce s-a întâmplat.

Colin se întrebă cât de mult din povestea lui Margolis era adevărată sau dacă era ceva adevărat în ea.

— Mai ai şi alte întrebări pentru mine?

Margolis îşi plimbă iarăşi scobitoarea prin gură şi-şi puse apoi paharul de cafea pe plafonul maşinii.

— Ai fost la Crazy Horse sâmbătă noaptea?

— Nu.

— Nici măcar nu te-ai oprit acolo? Pentru câteva minute măcar?

— Nu.

— Şi dacă am un martor care susţine că te-a văzut?

— Minte.

— Dar tu spui adevărul?

Din nou, Colin nu răspunse. Nu avea niciun motiv să o facă. Şi o parte din el bănui că până şi omul legii ştia că e nevinovat şi din cauza asta era nervos, căci, după un lung moment de aşteptare, îşi încrucişă braţele pe piept, iar muşchii i se încordară, aproape involuntar, de parcă Margolis ar fi vrut să-l lovească. Dacă detectivul l-ar fi avut cu ceva la mână, l-ar fi arestat deja, iar Colin era conştient de asta.

— Bine, murmură Margolis, gânditor. Atunci răspunde-mi la o altă întrebare. Unde ai fost sâmbătă noaptea, între ora douăsprezece şi ora unu?

Colin făcu un efort să-şi amintească.

— Nu m-am uitat la ceas. Dar fie mă pregăteam să plec din Trey's Diner, pe Autostrada 17, ca să mă duc acasă, fie îi schimbam cauciucul de la maşină unei doamne, pe furtună. În orice caz, am ajuns acasă pe la ora unu şi jumătate.

— Trey's Diner? De ce naiba ai mânca în spelunca aia?

— Mi-era foame.

— Pe la ce oră ai plecat din Jacksonville?

— Era după miezul nopții. Poate la cinci sau zece minute după, dar nu sunt sigur.

— Ai martori?

— Zeci.

— Şi presupun că ai mâncat singur la Trey's?

— Eram cu proprietarul casei în care stau.

Margolis pufni:

— Cu Evan? Jumătatea acestui duet dinamic? Asta e o scuză convenabilă.

Colin îşi încleştă maxilarul, ignorând cuvintele celuilalt.

— Chelnerița care ne-a servit ne-ar putea recunoaşte. Sunt sigur de asta.

— Fiindcă arăți de parcă cineva ți-ar fi trecut fața printr-o maşină de tocat carne?

— Nu, fiindcă un om ca Evan a intrat într-un asemenea loc.

Margolis zâmbi, afectat, dar trebui să accepte că tânărul avea dreptate.

— Deci ai plecat de acolo după ce ai mâncat.

— Da.

— Singur?

— Da. Evan plecase deja de câteva minute. Era cu maşina lui.

— Deci nu există nimeni care să poată spună unde ai fost după aceea?

— Ți-am zis deja ce s-a întâmplat după aceea.

— A, da, mi-ai zis. Ai schimbat cauciucul de la maşina unei doamne.

— Da.

— Pe furtună?

— Da.

— O cunoşteai pe acea doamnă?

— Nu.

— Şi atunci de ce te-ai oprit?

— Fiindcă am crezut că ar putea avea nevoie de ajutorul

meu.

Margolis reflectă la răspunsul lui Colin, gândindu-se, fără îndoială, că tânărul fusese prins în propria minciună.

— Dar de unde ştiai că are nevoie de ajutor, dacă nu erai deja oprit?

— Am văzut-o cum se chinuia să scoată roata de rezervă din portbagaj. M-am oprit şi am coborât din maşină. M-am oferit să o ajut. Inițial, ea m-a refuzat. M-a întrebat dacă poate să-mi împrumute telefonul şi a sunat-o pe sora ei. I-am dat telefonul şi a sunat. Şi apoi m-a rugat să o ajut să schimbe cauciucul. L-am schimbat. Apoi m-am suit în maşină şi m-am dus direct acasă.

— Pe la ce oră se întâmpla asta?

— Nu ştiu. Dar, dacă vrei, pot să-ți arăt apelul dat de pe telefonul meu către sora acelei femei. Îl am în lista de apeluri.

— Sigur că vreau.

Colin scoase telefonul din buzunarul de la spate şi, din câteva mişcări, făcu lista de apeluri să apară pe ecran, confirmându-şi alibiul. Îi arătă telefonul lui Margolis.

Polițistul îşi scoase carnețelul şi îşi notă, calm, numărul. Fără îndoială că apelul fusese dat cam în acelaşi timp în care avusese loc bătaia şi, înciudat, Margolis îşi încordă iar muşchii, fără să vrea.

— Dar de unde ştiu eu că ăsta e numărul surorii doamnei?

— Nu ştii.

— Dar nu te deranjează dacă sun şi verific.

— Poți face ce vrei. Tu îți pierzi timpul, nu eu.

Ochii lui Margolis se îngustară uşor.

— Te crezi deştept, este?

— Nu.

— O, ba da, te crezi. Dar ştii ceva? Nu eşti.

Colin nu-i răspunse şi, timp de câteva minute, continuară să se privească unul pe celălalt. Margolis luă iar cafeaua şi se pregăti să intre în maşină.

— O să verific asta, fii fără grijă. Fiindcă ştiu la fel de bine ca şi tine că n-ai ce căuta liber pe stradă. Un tip ca tine? Câți oameni ai băgat în spital până acum? Eşti violent şi, deşi crezi că poți să te controlezi, nu poți. Şi când o să se

întâmple să-ți ieşi din pepeni, o să am grijă să fiu acolo. Şi o să fiu primul care o să-ți zică: Ți-am spus eu că aici vei ajunge.

O clipă mai târziu, maşina detectivului demară în trombă, iar Colin rămase pe loc şi o privi cum dispare după colțul străzii.

— Ce s-a mai întâmplat?

Colin se întoarse şi-l zări pe Evan pe verandă. Deja îmbrăcat pentru a pleca la muncă, prietenul său coborâse şi se apropie de el.

— Ca de obicei.

— De data asta ce era?

— O bătaie la Crazy Horse.

— Când?

— Când eram cu tine. Sau conduceam spre casă, sau schimbam un cauciuc.

— Aş putea să-ți ofer un alibi de data asta?

— Mă îndoiesc. Ştie că n-am fost eu, altfel m-ar fi luat pe sus şi m-ar fi interogat la secția de poliție.

— Şi atunci de ce tot circul ăsta?

Colin ridică din umeri. Era o întrebare retorică, întrucât amândoi cunoşteau răspunsul. Colin se îndreptă spre prietenul lui.

— Asta nu e cravata pe care ți-a cumpărat-o Lily de ziua ta?

Evan privi în jos, examinându-şi cravata. Era mai curând un fel de şal subțire, un caleidoscop de culori.

— Da, aşa este. Ai o memorie bună. Dar ce crezi, cravata e prea fistichie?

— Nu contează ce cred eu.

— Dar nu-ți place, aşa e?

— Cred că dacă tu vrei să o porți, ar trebui să o porți.

Evan păru, pentru moment, nehotărât.

— De ce faci asta?

— Ce anume fac?

— Refuzi să răspunzi la o întrebare simplă.

— Fiindcă părerea mea e irelevantă. Ar trebui să porți ce-ți place şi ce vrei.

— Dar vreau doar să-mi spui părerea ta, da?

— Bine. Nu-mi place cravata asta.

— Zău? De ce nu-ți place?

— Fiindcă e urâtă.

— Nu e urâtă.

Colin dădu din cap, plictisit.

— Bine, cum zici.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

— Probabil.

— Nici măcar nu porți cravate, ca să-ți dai cu părerea.

— Ai dreptate.

— Aşa că de ce să mă intereseze ce crezi despre cravata mea?

— Nu ştiu.

Evan îl privi enervat.

— O discuție cu tine poate scoate omul din sărite, ştii?

— Ştiu. Ai mai spus asta.

— Sigur că am mai spus-o! Fiindcă e adevărat! N-am vorbit noi despre asta noaptea trecută? Nu trebuie să spui oamenilor chiar tot ce-ți trece prin cap.

— Dar m-ai întrebat ce părere am.

— Da, dar... Of, las-o baltă, făcu Evan şi se întoarse, pornind înapoi spre casă. Vorbim mai târziu, bine?

— Unde te duci?

Evan mai făcu câțiva paşi înainte să răspundă, iar când vorbi, nici măcar nu se uită la el.

— Mă duc să-mi schimb afurisita de cravată. Şi apropo, Margolis avea dreptate. Fața ta arată încă de parcă ar fi fost dată prin maşina de tocat carne.

Colin surâse.

— Hei, Evan!

Evan se opri şi se răsuci spre el.

— Ce mai e?

— Îți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru tot.

— Da, da... Ai noroc că nu-i spun lui Lily ce ai zis despre cravata de la ea.

— Poți, dacă vrei. Eu deja i-am spus.

Evan rămase cu ochii holbați la el şi bâigui.

— Da, normal că i-ai spus.

În sala de curs, Colin stătea în rândul al treilea, luând notițe şi încercând să se concentreze la vorbele profesoarei. Cursul viza dezvoltarea limbajului şi a alfabetizării, iar în primele săptămâni avusese opinii contradictorii legate de el. Mai întâi, se gândise că majoritatea lucrurilor pe care profesoara le spunea i se păreau că țin, pur şi simplu, de bun-simț, ceea ce îl făcea să se întrebe ce avea de câştigat aflându-se acolo. Apoi îşi spusese că ar putea exista oarece avantaje încă necunoscute în cuantificarea bunului-simț într-un fel de strategie educațională coerentă care îl va ajuta să pună laolaltă mai uşor planurile formale de lecție. Singura problemă era că profesoara – o femeie cam nervoasă, între două vârste, cu o voce pițigăiată – avea tendința să divagheze de la un subiect la altul, ceea ce o făcea dificil de urmărit, mai ales pentru Colin.

El era în al treilea an de facultate, dar se afla abia în primul semestru la UNC Wilmington. Primii doi ani îi făcuse la Cape Fear Community College, unde terminase cu note excelente. Până acum, nu-şi putea da seama dacă materiile de aici erau mai dificile decât cele de acolo; în definitiv, rezultatele depindeau de dificultatea examenelor şi de calitatea lucrărilor sale. Nu-şi făcea prea multe griji: se obişnuise să citească înainte cursurile ori de câte ori avea ocazia şi ştia că Lily îl va ajuta să studieze, punându-i întrebări ca la examen şi ajutându-l să-şi facă lucrările ce trebuiau predate. Îşi impusese, ca o regulă, să învețe cel puțin douăzeci şi cinci de ore pe săptămână, pe lângă timpul petrecut în sălile de clasă. Ori de câte ori avea o pauză în campus, se îndrepta spre bibliotecă şi până acum rezultatele bune nu întârziaseră să se vadă. Spre deosebire de mulți studenți, care se aflau acolo atât pentru educație, cât şi

pentru viață socială, el venise la facultate doar ca să învețe cât de mult putea şi să ia cele mai bune note posibile. Deja cunoscuse viața de noapte după care se dădeau în vânt îndeobşte studenții; şi, de fapt, făcuse tot posibilul să scape de acel stil de viață.

Se simțea destul de mândru gândindu-se la ce reuşise până atunci. Îi avea pe Evan şi pe Lily; avea antrenamentele sale de luptă şi un loc pe care-l considera al lui. Nu era prea încântat de slujba pe care o avea – restaurantul unde era barman era cam pretențios pentru gustul lui –, dar nu era genul de local unde ar fi putut intra în bucluc. Majoritatea clienților veneau acolo să ia masa, inclusiv multe familii cu copii, şi cei care stăteau la bar nu erau puşi pe harță, ci de obicei fie aşteptau să se elibereze o masă, fie luau cina. În mod cert, era ceva cu totul diferit de barurile pe care obişnuia să le frecventeze pe vremuri. În anii săi sălbatici, prefera să-şi petreacă vremea în aşa-numitele „baruri pro" – parcă anume făcute pentru alcoolicii profesionişti –, nişte bodegi întunecate şi dubioase, cu sau fără muzică zgomotoasă pe fundal. Pe atunci se aştepta să intre în bucluc de îndată ce trecea pragul şi era nevoit să se bată, dacă voia să mai iasă de acolo întreg. În ultima vreme, evita cu orice chip asemenea locuri. Îşi ştia limitele, ştia cât de uşor putea să-i sară țandăra şi, deşi se străduise foarte mult să-şi țină furia sub control, exista întotdeauna posibilitatea să fie pus într-o situație în care lucrurile să scape rapid de sub control. Nu exista niciun dubiu că şi dacă ar fi fost implicat în vreun incident în alt stat, Margolis tot ar fi aflat şi nu s-ar fi lăsat până nu l-ar fi băgat într-o celulă pentru următorii zece ani din viață, celulă în care să stea înconjurat de oameni dominați de aceeaşi furie oarbă ca şi el.

Dându-şi seama că se lăsase purtat de gânduri, se strădui să se concentreze iar la explicațiile profesoarei. Aceasta le spunea că unii dascăli consideră benefic să le citească elevilor pasaje din cărți adecvate vârstei, nu din cărți destinate unor elevi mai mari sau mai mici decât ei. El se întrebă dacă era cazul să noteze acea observație – oare chiar ar fi fost nevoie să-şi amintească de asta în viitor? Of, la

naiba! Dacă profesoara considerase că remarca era atât de importantă încât meritase să o spună, atunci era cazul ca şi el să o noteze.

Dar în acel moment, Colin remarcă o fată cu părul negru care trăgea cu ochiul spre el, peste umăr. Deşi atrăsese acum privirile cu fața lui bumbăcită de lovituri atunci când intrase în clasă – chiar şi profesoara se holbase la el şi se oprise în mijlocul frazei –, acum, privirile erau iarăşi redirecționate spre catedră.

Doar acea fată făcea excepție. Cu siguranță se uita la el, fixându-l cu privirea. Colin nu avu senzația că ea voia să flirteze; mai curând parcă încerca să şi-l amintească de undeva. Nu că asta ar fi contat pentru el, într-un fel sau altul. Dacă îl privea sau nu, era alegerea ei.

Când cursul se încheie, câteva minute mai târziu, Colin îşi închise caietul şi şi-l îndesă în rucsac. Apoi săltă rucsacul pe umăr şi se strâmbă când pânza aspră îi atinse coastele zgâriate. După ore, merse la sală să facă puțină mişcare, dar nu se simți încă în stare să lupte. Nu era pregătit nici măcar pentru un duel în joacă, ci doar pentru ridicat greutăți, exerciții de bază şi o jumătate de oră de sărit coarda. Făcu o scurtă pauză, apoi îşi băgă căştile în urechi şi alergă pe bandă şase kilometri, ascultând genul de muzică pe care părinții lui nu-l suportaseră niciodată. După aceea, făcu un duş şi se pregăti de muncă. Se întrebă cum avea să reacționeze şefa lui văzându-l în halul ăla; bănuia că n-avea să fie prea încântată. Fața lui burduşită de lovituri nu făcea deloc casă bună cu atmosfera prietenoasă, turistică, a barului, dar ce putea el face?

Mai avea o oră liberă până la următorul curs, aşa că porni spre bibliotecă. Avea de scris o lucrare şi, deşi încercase să o înceapă în urmă cu o săptămână, nu reuşise şi ar fi vrut totuşi să termine prima ciornă în următoarele zile, ceea ce n-avea să fie deloc uşor. Între antrenamente şi muncă, trebuia să-şi folosească puținul timp liber cât mai eficient cu putință.

Încă resimțindu-se după luptă, mergea încet, remarcând reacțiile fetelor care treceau pe lângă el. Aproape toate se manifestau la fel: îl zăreau şi se zgâiau la el, dezvăluind

expresii de şoc şi spaimă şi apoi prefăcându-se că nici măcar nu-l observaseră. Un gând îl amuză: ar fi fost suficient să le sperie, prefăcându-se că se repede la ele, pentru ca fetele să fugă îngrozite, care încotro.

Pe când intră pe altă alee, auzi o voce din spatele lui:

— Hei, aşteaptă! Tu, de colo!

Cu siguranță nu pe el îl striga, îşi zise el şi ignoră chemarea.

— Hei, tu, cel cu fața lovită. Te rog, aşteaptă!

Lui Colin îi trebuiră câteva clipe ca să se asigure că auzise bine, dar când se opri şi se întoarse, o zări pe fata cu părul negru din clasă făcându-i cu mâna. Aruncă o privire peste umăr; nimeni altcineva nu părea să se mai uite la el. Când ea se apropie, nu mai avu niciun dubiu că era chiar fata din clasă.

— Cu mine vorbeşti?

— Tu ce crezi? zise ea, oprindu-se la câțiva paşi distanță. Cine altcineva mai e rănit la față pe aici?

El nu ştiu sigur dacă să se simtă ofensat sau să râdă, dar fata rostise cuvintele în aşa fel încât lui îi fu imposibil să le ia ca pe o jignire.

— Te cunosc de undeva?

— Am fost amândoi la curs.

— Ştiu. Am văzut că mă priveai. Dar eu nu te cunosc.

— Ai dreptate, zise ea. Suntem nişte străini. Dar îmi dai voie să-ți pun o întrebare?

El ştia exact ce avea să urmeze – toată discuția legată de fața lui fusese doar o aluzie – şi îşi săltă rucsacul pe umăr.

— M-am bătut cu cineva.

— Evident că te-ai bătut, zise ea. Dar nu despre asta voiam să te întreb. Voiam doar să ştiu câți ani ai.

El clipi, surprins.

— Am douăzeci şi opt. De ce?

— E perfect, zise ea, fără să-i răspundă la întrebare. Unde mergi acum?

— Spre bibliotecă.

— Perfect. Şi eu tot acolo mergeam. Te superi dacă te însoțesc? Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

— De ce?

Ea surâse, amintindu-i, vag, lui Colin, de altcineva.

— Dacă vorbim, o să poți afla de ce.

CAPITOLUL 4

— Maria —

— Unde mergem iar? întrebă Maria, de pe scaunul şoferului. O luase pe Serena cu o jumătate de oră în urmă de pe strada South Front, care se întindea de-a lungul râului Cape Fear. Serena o aşteptase în intersecţie, într-o zonă presărată cu vechi clădiri de birouri, barăci şi vaporaşe înşirate pe malul râului, sub privirile lacome ale muncitorilor de pe şantierul situat pe partea cealaltă a străzii. Încet, dar sigur, zona era revitalizată, ca şi restul cheiului, iar lucrările de construcţie erau în toi.

— Şi de ce a trebuit să vin să te iau cu maşina?

— Ţi-am spus deja. Mergem la *un* restaurant, răspunse Serena. Şi ai venit să mă iei pentru că diseară nu intenţionez să conduc. În schimb, am de gând să beau câteva cocktailuri, anunţă ea, dându-şi o şuviţă de păr peste umăr. Apropo, interviul a mers foarte bine. Domnul Charles a mărturisit că răspunsurile mele i s-au părut foarte înţelepte. Mulţumesc că m-ai întrebat, îşi tachină ea sora, iar Maria dădu ochii peste cap, exasperată.

— Cum ai ajuns acolo?

— M-a dus Steve. Cred că mă place. O să mă întâlnesc cu el ceva mai târziu.

— Chiar că te place dacă a luat în piept traficul ăsta groaznic pentru tine.

Deşi prima jumătate a lui septembrie trecuse deja, căldura amintea mai degrabă de începutul lui august, iar malul râului era înţesat de oameni. Maria luase deja de două ori strada de la un capăt la celălalt căutând un loc de parcare.

— Cui îi pasă? Suntem la plajă.

— Există locuri mai bune de luat masa în oraş.

— De unde ştii? Ai fost măcar pe plaja Wrightsville de când te-ai mutat înapoi?

— Nu.

— Vezi? E tocmai ce îţi spuneam. Tu trăieşti în

Wilmington. Trebuie să mergi din când în când la plajă.

— Fac surfing cu padela, mai ții minte? Văd plaja de mult mai multe ori decât tine.

— Mă refeream la un loc unde să mai fie şi oameni împrejur, nu doar păsări, țestoase şi câte-un peşte care sare din apă. Trebuie să mergi undeva unde să ai o privelişte superbă şi o atmosferă mai distractivă.

— La restaurantul Crabby Pete?

— E un reper local.

— E o capcană pentru turişti.

— Şi ce dacă? N-am fost niciodată acolo şi aş vrea să văd de ce toată lumea îl laudă atât.

Maria îşi țuguie buzele.

— De ce am impresia că adevăratul motiv e altul?

— Fiindcă eşti avocată. Voi, avocații, sunteți mereu bănuitori.

— Poate. Sau poate, pur şi simplu, ai tu vreun plan ascuns în minte.

— Ce te face să spui asta?

— E sâmbătă seara. Noi nu ieşim niciodată sâmbătă seara. Niciodată n-ai vrut să ieşi cu mine sâmbătă seara.

— De aceea cinăm devreme, răspunse Serena. Sunt o mulțime de formații care cântă prin baruri în weekendul ăsta şi Steve şi cu mine, plus încă vreo câțiva prieteni, avem de gând să ascultăm puțină muzică înainte să mergem la o petrecere. Dar, oricum, ei nu o să vină înainte de zece sau unsprezece, aşa că avem destul timp.

Maria ştia că sora ei avea un as în mânecă, dar nu putea nici măcar bănui despre ce era vorba, de fapt.

— Sper că nu te aştepți ca eu să mă țin după voi.

— Nicio şansă, pufni Serena. Eşti prea bătrână pentru aşa ceva. Ar fi ca şi cum am ieşi la dans cu babacii.

— Vai, mulțumesc pentru compliment!

— Nu eu sunt de vină. Tu eşti cea care spune mereu că eşti prea bătrână pentru tipii de vârsta mea. De ce? Te-ai răzgândit?

— Nu.

— Ei, de aceea nu mergem decât să luăm cina.

Brusc, Maria zări o maşină care tocmai pleca din parcare şi se întoarse, apropiindu-se de locul lăsat liber. Era la o stradă sau două distanță de restaurant, dar se îndoia că ar fi găsit un alt loc de parcare mai apropiat. Pe când parcă, nu-şi putu reprima sentimentul că Serena ezita să-i spună ceva, iar Serena păru să realizeze asta, aşa încât, în cele din urmă, se destăinui:

— Încetează să te mai îngrijorezi atât de mult. Strici tot cheful. Ce e greşit în a-ți petrece puțin timp cu sora ta?

Maria ezită.

— Bine, dar să fim bine înțelese... dacă plănuieşti să mai aduci vreun tip la masa noastră sau altă trăsnaie de genul ăsta, n-o să fiu deloc fericită, să ştii.

— Eu nu sunt Jill sau Paul, da? Şi nu te-aş pune în fața faptului împlinit, aducând pe cine ştie ce tip la masa ta, fără să te întreb înainte dacă ai nevoie de aşa ceva. Dacă asta te face să te simți bine, îți garantez că nu va fi niciun tip cu noi. De fapt, doar vom mânca la bar. Oricum, de acolo priveliştea e mai frumoasă. E bine aşa?

Maria cântări opțiunile înainte să oprească maşina şi apoi zise:

— Sunt de acord.

Situat lângă unul dintre pilonii ce mărgineau plaja Wrightsville, localul Crabby Pete fusese deschis în urmă cu aproape patruzeci de ani. Supraviețuind cu greu, de fiecare dată, uraganelor abătute peste el, clădirea ar fi fost de mult sortită pieirii dacă, de-a lungul anilor, n-ar fi fost făcute numeroase reparații, cu mai multă sau mai puțină pricepere. Chiar şi aşa, vopseaua de pe fațadă era acum jupuită pe alocuri, acoperişul era cârpit şi mai multe jaluzele erau rupte sau lipseau cu totul.

În ciuda aspectului său jalnic, restaurantul era ticsit de lume, iar Maria şi Serena fură nevoite să se strecoare prin mulțimea care aştepta să se elibereze o masă, pentru a putea urca scările către barul de pe terasă. Urmând-o pe sora ei, Maria observă mesele de lemn, scaunele desperecheate şi

graffitiurile personalizate de pe pereți. Din tavan atârnau lucruri pe care Pete, primul proprietar, decedat cu mulți ani în urmă, le găsise, se spunea, în năvoadele sale pe când pescuia: pantofi de tenis şi capace de roți, mingi de baschet dezumflate, un sutien, jucării şi plăci de înmatriculare din peste zece state.

— E drăguț aici, nu crezi? întrebă Serena, privind-o peste umăr.

— Aglomerat, nu glumă!

— E o experiență. Haide!

Urcară treptele care scârțâiau la fiecare pas şi ajunseră pe terasă. Orbită de soarele strălucitor, Maria privi, cu ochii îngustați, cerul pe care nu se zărea pic de nor. Spre deosebire de restaurantul de la parter, unde erau familii cu copii, aici stăteau doar adulți, cu sticle de bere şi tot felul de băuturi împrăştiate pe mese în fața lor. Trei chelnerițe în pantaloni scurți şi cămăşi negre, mulate pe corp, se mişcau rapid printre clienți, culegând de pe mese sticlele goale şi aducând altele, pline. Pe jumătate din mese tronau platouri metalice pline cu cleşti de crabi şi Maria privi cum mesenii spărgeau cochiliile pentru a ajunge la carnea albă.

— Avem noroc, îi zise Serena. Uite două scaune la bar.

Barul era pe latura opusă scărilor, având deasupra o marchiză metalică, spuzită cu pete de rugină, iar în fața tejghelei se aflau zece scaune înalte. Maria o urmă îndeaproape pe Serena, unduindu-se printre mese, sub soarele fierbinte. În umbra marchizei era mai răcoare, deşi, pe când îşi ocupau locurile, Maria putu simți briza sărată şi caldă ridicându-i şuvițele de păr. Peste umărul surorii sale, fata zări valurile care se spărgeau de țărm, albastrul lor transformându-se, iar şi iar, în fâşii de spumă albă. Era aproape ora cinei, dar sute de persoane se zbenguiau încă în mare sau stăteau tolănite pe prosoape. Cheiul era ticsit de oameni înarmați cu undițe şi lansete, aşteptând ca peştii să muşte momeala. Serena îmbrățişă scena cu privirea, înainte de a se întoarce spre Maria.

— Recunoaşte, o provocă ea, că este exact ce-ți trebuia. Spune-mi că am avut dreptate.

— Bine, ai avut dreptate.

— Îmi place când te aud spunând asta, chicoti Serena. Acum, hai să comandăm ceva de băut. De ce-ai avea chef?

— Doar un pahar cu vin ar fi suficient.

— A, nu! se indignă Serena, scuturând energic din cap. Nu ai venit aici ca să bei un pahar cu vin. Nu e genul de local unde să bei un pahar cu vin. Trebuie să facem ceva... în ton cu plaja, ştii? Ca şi cum am fi în vacanță. O piña colada, o margarită sau ceva de genul ăsta.

— Vorbeşti serios?

— Chiar trebuie să înveți să mai trăieşti şi tu puțin, surioară, zise Serena, întinzându-se peste tejghea. Hei, Colin! Ne aduci şi nouă ceva de băut?

Maria nu-l observase pe barman, iar ochii săi urmăriră privirea Serenei. Îmbrăcat cu nişte blugi decolorați şi un tricou alb, cu guler, cu mânecile suflecate până la coate, el tocmai terminase de încărcat tava pentru o chelneriță care se îndreptă spre cealaltă latură a terasei. Maria remarcă imediat că tipul era excepțional de bine făcut, cu umeri largi şi bine definiți, coborând spre nişte şolduri înguste. Era tuns foarte scurt, aproape la piele, lăsând să i se vadă, pe ceafă, un tatuaj cu frunze de iederă răsucite. Deşi bărbatul era întors cu spatele, Maria fu impresionată de cât de repede se mişca preparând cocktailurile. Se aplecă spre sora ei.

— Parcă ziceai că n-ai mai fost aici până acum.

— Chiar n-am mai fost.

— Şi atunci de unde ştii cum îl cheamă pe barman?

— Un prieten de-al meu lucrează aici.

Chiar în clipa în care Serena răspunse, barmanul se răsuci spre ele. Cu chipul parțial umbrit de marchiză, trăsăturile lui nu fură imediat vizibile şi abia când mai făcu un pas către tejghea Maria remarcă zgârietura de pe obrazul lui şi, deodată, totul îi deveni clar în minte. Barmanul rămase şi el înmărmurit pentru o secundă, fără îndoială la fel de surprins ca şi ea şi având impresia că nu vede bine. În momentul stânjenitor care urmă, Maria avu impresia că, deşi bărbatul nu se arătă prea entuziasmat de surpriza pe care Serena, involuntar, i-o făcuse nici nu păru să-l deranjeze. Continuă

să se apropie de tejghea, până ajunse chiar în fața lor. Aplecându-se înainte, îşi sprijini brațul de tejghea, dezvăluind muşchii parcă sculptați ai antebrațului, acoperiți cu un tatuaj viu colorat.

— Bună, Serena, zise el. Vocea sa domoală şi încrezătoare era exact aşa cum Maria şi-o amintea. Ei, te-ai hotărât să vii?

Serena păru mulțumită să se comporte ca şi cum nu pusese la cale întregul scenariu.

— De ce nu, mi-am zis? E o zi superbă! Şi ce loc minunat! exclamă ea, întinzându-şi brațele spre cer. De aici, priveliştea este perfectă. E incredibilă! Dar e cam aglomerat azi, nu?

— Da, a fost aglomerație mare.

— Nu-i de mirare. Cine n-ar vrea să iasă la malul mării într-o zi ca asta? A, apropo, ea e sora mea, Maria.

Privirea lui Colin o întâlni pe cea a fetei, în care nu putu citi decât o oarecare notă de amuzament. De aproape, bărbatul nu semăna mai deloc cu cel pe care şi-l amintea din acea noapte groaznică, atunci când el îi schimbase cauciucul. Cu pomeții înalți, ochii de un albastru-cenuşiu şi genele lungi, era uşor să ți-l imaginezi cucerind aproape orice femeie ar fi dorit.

— Bună, Maria, zise el, întinzându-i mâna peste tejghea. Eu sunt Colin.

Fata îi strânse palma în palma ei, simțind că bărbatul se fereşte să o apuce prea tare şi îi dădu drumul. Privirea lui alunecă apoi către Serena şi din nou către ea.

— Ce să vă aduc de băut? întrebă el.

Serena îi examină pe amândoi, înainte de a-şi sprijini coatele de tejghea.

— Ce-ai spune despre două piña colada?

— Imediat! murmură el. Se întoarse, luă blenderul şi se aplecă spre congelator, iar blugii i se întinseră pe coapse aproape să-i plesnească. Maria îl privi cum adaugă ingredientele în cocktail, înainte de a o privi pe furiş pe Serena.

— Chiar aşa? zise ea, mai mult ca o afirmație decât ca o întrebare.

— Ce anume? făcu Serena, părând foarte mulțumită de

sine.

— De asta am venit? Fiindcă voiai să ne întâlnim cu el?

— Tu eşti cea care ai spus că n-ai avut niciodată şansa să-i mulţumeşti. Acum e şansa ta.

Maria scutură din cam, uimită.

— Cum de ai...

— Colin e în grupă cu mine, la facultate, zise ea şi, întinzându-se după o cutie de alune de pe tejghea, o deschise. De fapt, suntem colegi în două grupe de seminar, dar nu ne-am întâlnit decât săptămâna asta. Pe când vorbeam unul cu celălalt, el a pomenit şi că lucrează la barul ăsta şi că intră în tură după-amiază. M-am gândit că ar fi frumos din partea noastră să trecem şi să-l salutăm.

— Da, chiar aşa te-ai gândit...

— Ce mare lucru? O să plecăm curând de aici şi o să te poţi întoarce acasă, să poţi croşeta papuci pentru pisici sau mai ştiu eu ce. Nu transforma chestia asta în ceva ce nu este!

— De ce aş face-o, când tu ai făcut-o deja?

— Ori că vorbeşti cu el, ori că nu vorbeşti, mie îmi e totuna, mormăi Serena, întinzându-se să mai ia o alună. În definitiv, e viaţa ta, nu a mea. Şi, plus de asta, deja suntem aici, hai să ne bucurăm de prilej, bine?

— Chiar mă enervează când tu...

— În caz că te interesează, o întrerupse Serena, Colin este, de fapt, un tip foarte cumsecade. Şi deştept, pe deasupra. Şi, trebuie să recunoşti, e cât se poate de sexy pentru un barman. Mie mi se par sexy inclusiv tatuajele lui, continuă ea, aproape în şoaptă, făcând un gest din cap spre braţele bărbatului. Şi pariez că mai are şi altele, prin locuri pe unde nu prea pătrunde soarele.

Maria se căzni să-şi găsească vorbele.

— Cred că... se bâlbâi ea, încercând să aleagă din puzderia de gânduri ce-i asaltau mintea şi trăind acelaşi gen de buimăceală resimţită în noaptea în care-l întâlnise prima dată pe Colin. Ştii, nu putem să bem păhărelele astea şi să plecăm de aici?

Serena se strâmbă.

— Dar mie mi-e foame!

Colin reveni cu paharele de băutură şi le puse înaintea celor două fete.

— Altceva mai doriți? întrebă el.

Înainte ca Maria să apuce să-l refuze, Serena îşi ridică vocea, acoperind vacarmul mulțimii:

— Colin, poți să ne dai un meniu?

Cât dură cina, Serena ignoră în mod deliberat disconfortul vizibil al surorii ei. Şi totuşi, Maria trebuia să admită că nu se simțea atât de deranjată pe cât se temuse, în mare parte pentru că barmanul era prea ocupat ca să le acorde atenție mai mult decât celorlalți clienți. El nu pomeni nimic despre schimbarea cauciucului de la maşina Mariei şi nici despre cursurile cu Serena. Din cauza aglomerației de la bar, abia avea timp să ia toate comenzile. Se mişca întruna, de la un capăt la altul al barului, luând comenzi şi preparând băuturi, calculând note de plată şi aducând chelneriților tăvile cu produsele solicitate de clienți. În următoarea oră, terasa deveni şi mai aglomerată şi, deşi la bar mai veni o colegă de-a lui Colin – o fetişcană blondă, poate cu un an mai mare decât Serena –, la puțină vreme după sosirea fetelor, coada la băuturi continuă să crească. Singurul indiciu că tânărul o cunoştea pe Serena fu faptul că fetelor li se luă imediat comanda şi fură servite prompt. La fel se întâmplă şi când mai cerură un rând de cocktailuri. El le luă farfuriile imediat ce terminară de mâncat şi le întinse nota de plată, pe care o calculase rapid şi o încasă de îndată ce Maria îi întinse cartea de credit. Între timp, Serena urmărea, fascinantă, şuvoiul nesfârşit de lume, care curgea încoace şi încolo pe terasă.

Fuseseră chiar momente când Maria uită cu totul de Colin, deşi, din când în când, simțea imboldul de a trage cu ochiul către el. Serena nu-i spusese nimic altceva despre el, dar Maria credea că e prea bătrân ca să mai fie student. Se gândea că ar fi trebuit să o descoasă pe Serena în privința asta, dar nu voia să-i dea satisfacție, de vreme ce ştia că sora ei o atrăsese acolo sub un pretext fals.

Deşi nu voia, Maria era silită să-i dea dreptate Serenei:

când nu era zgâriat, însângerat şi ud leoarcă pe o şosea pustie, Colin era chiar un tânăr foarte chipeş. Uimitor de distins, în ciuda constituției sale atletice şi a tatuajelor dubioase, bărbatul avea un surâs ciudat, aproape strâmb, şi, din câte îşi putuse da seama, toate cele trei chelneriţe erau topite după el. La fel şi cele câteva femei de la capătul celălalt al barului, care îşi făcuseră apariția în urmă cu vreo douăzeci de minute. Oricine îşi putea da seama de asta, judecând după felul cum îi zâmbeau când le pregătea cocktailurile şi îl urmăreau cu privirea după ce el se întorcea să-şi vadă de treburi. Acelaşi lucru era valabil şi pentru cealaltă barmaniță; deşi era la fel de ocupată ca şi Colin, fata părea cu totul tulburată ori de câte ori bărbatul trecea pe lângă ea, ca să ia un pahar sau o sticlă de lichior.

Mulțimea barmanilor arătoşi era suficient de mare încât să devină un clişeu, ca şi obiceiul femeilor de a flirta cu ei, dar reacția lui Colin la semnalele, subtile sau mai puțin subtile, pe care femeile din preajma lui i le dădeau o surprinse pe Maria. Deşi era amabil cu toată lumea, era nepăsător față de atenția ce i se acorda. Sau cel puțin *părea* nepăsător. Pe când fata încercă să desluşească motivele acestei atitudini, un alt barman, mai în vârstă, apăru dincolo de tejghea, împiedicând-o să-l mai zărească pe Colin. Lângă ea, Serena îşi scosese telefonul şi scria de zor ceva.

— Îi anunț pe Steve şi Melissa că noi aproape am terminat, zise Serena, cu degetele dansând pe ecranul telefonului.

— Sunt şi ei aici?

— Vin spre noi chiar acum, zise Serena şi, după ce Maria încuviință din cap, continuă. Are douăzeci şi opt de ani, să ştii.

— Steve?

— Nu, răspunse Serena. Steve e de vârsta mea. Colin are douăzeci şi opt de ani.

— Şi?

— Şi tu ai tot douăzeci şi opt.

— Da, ştiu asta.

Serena bău paharul până la fund şi apoi zise:

— Am simțit nevoia să menționez asta, de vreme ce i-ai

aruncat ocheade toată seara.

— Nu, n-am aruncat nicio ocheadă.

— Pe cine crezi că păcăleşti, surioară?

Maria întinse mâna după pahar, simțindu-se uşor amețită de la alcool.

— Bine, acceptă ea, poate că l-am privit o dată sau de două ori. Dar la douăzeci şi opt de ani e puțin cam bătrâior ca să mai fie încă la facultate, nu crezi?

— Depinde.

— Depinde de ce?

— De când a început facultatea. Colin a început-o acum doi sau trei ani şi nu a repetat niciun an. Vrea să fie învățător, ca şi mine. Şi, dacă eşti curioasă, are, probabil, note mai bune ca ale mele. Îşi ia foarte în serios studiile. Stă chiar în primele bănci şi notează tot ce predau profesorii.

— De ce-mi spui toate astea?

— Fiindcă e evident că eşti interesată de el.

— Nu sunt deloc interesată de el.

— Daaa, şi ai dat toată seara de înțeles chestia asta, încuviință Serena, prefăcându-se că o crede. Chiar nu e genul de bărbat cu care să-ți poți dori să ieşi la dans. Un tip aşa de chipeş? Ştii ce? Mă laşi?

Maria deschise gura să îi răspundă, dar buzele i se închiseră, instinctiv, la loc. Ştia că, orice ar fi spus, ar fi încurajat-o pe sora ei să continue discuția şi nu voia asta. În tăcerea care se lăsase între ele, telefonul Serenei zbârnâi scurt şi fata se uită la ecran.

— Steve e jos. Eşti gata să plecăm? Sau ai vrea să mai aştepți puțin?

— Ce să mai aştept? Sau ții neapărat să mă vezi dând nas în nas cu Colin?

— El nu mai e aici.

Maria ridică privirea spre bar. Colin dispăruse.

— A lucrat în tura de după-amiază, deci probabil acum a ieşit din schimb, adăugă Serena, trăgându-şi într-o parte scaunul să poată ieşi. Apoi îşi trecu poşeta pe umăr şi-i spuse:

— Apropo, mulțumesc pentru cină. Vrei să cobori cu mine?

Maria îşi luă şi ea geanta.

— Am crezut că mi-ai spus că nu vrei să mă întâlnesc cu Steve.

— Ei, glumeam. Ştii că şi el vrea să devină avocat? Poate-i scoți din cap gărgăunii ăştia.

— De ce aş face-o?

— Chiar e nevoie să răspund la întrebarea asta, după toate prin câte ai trecut?

Maria tăcu. Serena, ca şi părinții lor, ştia cât de greu îi fusese în ultimii ani.

— Şi totuşi, e păcat, grăi Serena.

— Ce e păcat?

— Ştiu că în seara asta Colin a fost tare ocupat, dar nici acum nu i-ai mulțumit că ți-a schimbat cauciucul. Poate că nu vrei să-i vorbeşti, dar în seara aia el a făcut un gest frumos şi i-ai fi putut spune asta.

Din nou, Maria preferă să tacă, dar, pe când o urma pe sora ei pe scări, se pomeni gândindu-se că aceasta avea, ca de obicei, dreptate.

Steve era drăguț şi se îmbrăca mereu sport, cu pantaloni scurți din stofă ecosez, tricou albastru deschis, cu guler, asortat la mocasinii din piele fină. Se purta foarte grijuliu, deşi Mariei îi deveni clar după doar câteva minute că el era mult mai interesat de Serena decât era Serena interesată de el, deoarece sora ei conversă doar cu Melissa, ignorându-l aproape cu desăvârşire pe băiat. Deşi o dojeni pentru asta, pe când se îndreptau spre maşină, nu se putu abține să nu-şi invidieze sora mai mică pentru uşurința cu care părea să-şi gestioneze fiecare aspect al vieții.

Dar, la urma urmei, cât de grea putea să fie viața pentru o studentă de douăzeci şi unu de ani? Colegiul era o bulă de săpun care nu lăsa restul lumii să pătrundă. Ca student, aveai timp liber din belşug, prieteni care stăteau fie cu tine, fie aproape de tine şi un copleşitor sentiment de optimism în privința viitorului, chiar dacă nu aveau nicio idee concretă legată de ce ar putea însemna acest viitor. În facultate, toți

studenții acceptau faptul că viețile lor se desfăşurau exact aşa cum plănuiseră, trecând de la o amintire frumoasă la alta, într-o cascadă de weekenduri fără griji, care durau trei zile.

Ea ezită şi se răzgândi în această privință. Poate că lucrurile nu erau aşa de roz pentru Serena. Dar propria ei experiență, îşi zise Maria în gând, fusese foarte diferită, căci ea luase educația mult mai în serios decât majoritatea tinerilor – îşi amintea cât de des era stresată şi în facultate. Privind în urmă, realiză că probabil îşi petrecuse prea mult timp învățând şi făcându-şi griji pentru examene. Îşi aminti cum o prindeau zorile tocind cursuri, scriindu-le şi rescriindu-le, până când învăța fiecare cuvânt. Pe atunci, asta i se părea cel mai important lucru din lume, dar în ultimii ani începuse să se întrebe de ce luase totul atât de în serios. Bill Gates, Steve Jobs, Michael Dell şi Mark Zuckerberg abandonaseră facultatea şi totuşi nu ajunseseră deloc rău, nu? Ei înțeleseseră, intuitiv, că lumii puțin îi pasă de note sau chiar de absolvirea unei facultăți, cel puțin nu pe termen lung, mai ales prin comparație cu trăsături precum creativitatea sau tenacitatea. Sigur, notele ei mari o ajutaseră să se angajeze, încă de la bun început, la biroul procurorului districtual, dar cui i-a mai păsat atunci de ele? Când fusese angajată la firma de avocatură, cei de acolo se arătaseră interesați doar de experiența ei profesională şi îi dăduseră impresia că primii douăzeci şi patru de ani din viață fuseseră cu totul irelevanți. În ultima vreme, discuțiile cu Barney erau centrate pe produsul imediat al muncii ei, în vreme ce interesele lui Ken în ceea ce o privea erau de o cu totul altă natură.

Rememorând cele întâmplate în ultimii ani, îi păru rău că nu-şi luase o vacanță de un an, după absolvire, plecând cu rucsacul în spate prin Europa sau făcând voluntariat pentru Teach for America sau vreo altă organizație. Sinceră să fie, chiar nu prea conta ce ar fi făcut, câtă vreme era ceva interesant, dar se grăbise atât de mult să demonstreze că a crescut şi că a devenit adult încât asemenea gânduri de dor de ducă nici măcar nu-i trecuseră prin minte atunci. Nu se

simțise întotdeauna ca şi cum ar fi trăit cu adevărat, deşi uneori chiar regretase deciziile luate. Dar oare nu era prea tânără să aibă acest gen de regrete? Asemenea regrete n-ar fi trebuit să încolțească în viața ei după ce ar fi trecut de prima tinerețe? Şi, în timpul ăsta, Serena se purta de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume – aşa că unde greşise Maria?

Dădu vina pentru melancolia care o cuprinsese subit pe cocktailuri, ale căror efecte le resimțea încă. Se gândi că n-ar fi rău să mai zăbovească puțin, înainte de a se urca la volan, aşa că o luă încet pe chei, zicându-şi *De ce nu?* Amurgul se apropia, dar mai era o oră sau poate chiar mai mult până se lăsa întunericul.

Răsucindu-se pe călcâie, începu să meargă spre chei, privind activitatea frenetică a familiilor care începeau să părăsească în număr mare plaja. Copii arşi de soare, vlăguiți şi miorlăiți, îşi urmau părinții la fel de bronzați şi obosiți, care cărau umbrele, lăzi frigorifice, plăci de surfing şi prosoape.

Ajunsă la plajă, se opri să-şi scoată sandalele, întrebându-se dacă n-avea să întâlnească vreun coleg de liceu sau dacă n-avea s-o recunoască cineva, însă nu zări niciun chip familiar. Străbătu cu greutate nisipul şi, când ajunse la chei, urcă treptele chiar când soarele începu să coboare, încet, spre apus. Printre scândurile de sub picioare, văzu cum valurile acopereau încet-încet nisipul şi apoi cum se împleteau spre țărm. În jurul cheiului, surferii profitau de ultimele minute de lumină, spre a încăleca crestele înspumate. Admirându-le mişcările grațioase, fata trecu de oamenii care pescuiau. Erau bărbați şi femei, tineri şi bătrâni, toți pierduți în lumea lor. Îşi aminti că, atunci când era adolescentă, un băiat de care îi plăcea o invitase să meargă cu el la pescuit. Era o zi fierbinte şi lucrurile se dovediră a fi mai dificile decât crezuse. Până la urmă, plecaseră de pe chei cu mâna goală şi abia mai târziu îşi dădu seama că îi plăcea de băiat mult mai mult decât i-ar fi plăcut vreodată pescuitul.

Oamenii se răreau cu cât înainta pe chei şi, când ajunse la capătul acestuia, văzu doar un pescar singuratic, întors cu

spatele. Era îmbrăcat în blugi decoloraţi şi cu o şapcă de baseball pe cap, dar fata îşi dădu seama, dintr-o singură privire, că bărbatul nu arăta chiar rău. Alungându-şi gândul din minte, îşi îndreptă privirea spre linia orizontului şi văzu luna ridicându-se din mare. În depărtare, un catapiaran aluneca pe valuri şi se întrebă dacă n-ar putea-o convinge pe Serena să facă, într-un weekend, o călătorie cu o navă cu pânze.

— Mă urmăreşti? se auzi o voce din colţul cheiului.

Când se întoarse, avu nevoie de câteva secunde să-şi dea seama că pescarul cu şapcă de baseball era chiar Colin. Simţi cum obrajii i se aprind. Tot Serena pusese şi asta la cale? Nu, căci plimbarea pe chei fusese ideea ei, nu-i aşa? Serena nu vorbise deloc despre Colin sau despre chei... ceea ce însemna că era o coincidenţă, la fel ca şi seara când el apăruse de nicăieri şi-i schimbase cauciucul. Dar care erau şansele ca ea să-l întâlnească tocmai acolo? Prea mici pentru a fi plauzibile şi totuşi... el era acolo şi ea era tot acolo şi putea simţi că bărbatul aşteaptă un răspuns.

— Nu, bâigui ea. Nu te urmăresc. Doar am ieşit puţin pe chei, să admir peisajul.

El părea să cântărească răspunsul.

— Şi?

— Şi ce?

— Peisajul. Cum ţi se pare?

Agitată, ea trebui să proceseze întrebarea lui Colin înainte să poată răspundă.

— E frumos, zise, într-un final.

— Mai frumos decât la restaurant.

— E ceva diferit. Mult mai liniştitor.

— Şi eu cred la fel. De aceea mă şi aflu aici.

— Dar pescuieşti?

— Nu chiar, rosti el. Ca şi tine, sunt aici mai mult ca să savurez priveliştea. Zâmbi şi se aplecă peste balustrada cheiului. N-am vrut să te deranjez, Maria. Bucură-te de apus!

Cumva, auzindu-l cum îi rostea numele, fata îl simţi mai aproape decât fusese în bar şi privi, absentă, cum el trăgea firul mulinetei din apă. Apoi bărbatul lansă din nou undiţa,

iar plumbul din capătul gutei vâjâi, țâșnind spre larg. Maria se întrebă dacă mai era sau nu cazul să rămână. El părea mulțumit să lase decizia la latitudinea ei, la fel cum făcuse şi în noaptea când se întâlniseră prima dată. Ceea ce îi reaminti...

— Hei, Colin.

El îşi întoarse capul.

— Da.

— Ar fi trebuit să-ți fi mulțumit pentru că mi-ai schimbat cauciucul alaltăieri noapte. Chiar m-ai salvat.

— N-ai pentru ce. Sunt bucuros că te-am putut ajuta, zâmbi el. Şi mă bucur că ai venit în seara asta la restaurant.

— A fost ideea Serenei.

— Puteam să jur. Nu ai părut prea fericită să mă vezi.

— Nu e chiar aşa. Am fost doar... surprinsă.

— Şi eu.

Maria simți privirea tânărului stăruind asupra ei, înainte ca acesta să se întoarcă. Nu prea ştia ce-ar mai fi trebuit să spună şi, pentru puțin timp, rămaseră amândoi nemişcați, în tăcere. Colin părea perfect relaxat şi liniştit, în vreme ce ea încercă iarăşi să se cufunde în peisajul magnific. O navă de pescuit creveți străbătea, în depărtare, apele întunecate, iar Maria zări, cu coada ochiului, luminile pâlpâind la Crabby Pete. Acordurile suave ale unui rock clasic începură să plutească în aer, dinspre unul dintre restaurante, semnalând debutul unei nopți de sărbătoare.

Ea îl studie pe furiş pe Colin, încercând să înțeleagă de ce i se părea atât de diferit față de alți bărbați. Din experiență, putea spune că bărbații de vârsta ei se împărțeau în cinci categorii: cei aroganți, care se considerau nişte creații favorite ale lui Dumnezeu, tipii prietenoşi, care ar fi putut deveni soți buni, doar că adesea nu prea păreau interesați de o relație, timizii, cărora abia de le scoteai vorbele din gură, bărbații care nu păreau interesați absolut deloc de ea, dintr-un motiv sau altul, şi tipii cu adevărat buni – care ar fi fost soții ideali –, doar că, din păcate, erau deja soții altor femei. Colin nu făcea parte din prima categorie şi, pe baza celor observate la bar, nu părea să se încadreze nici în a doua sau

a treia. Ceea ce însemna, evident, că se găsea fie în a patra, fie în a cincea categorie. Nu era interesat de ea... şi totuşi, în adâncul inimii, fata bănuia că s-ar fi putut înşela în această privință, deşi nu ştia sigur de ce. Există posibilitatea ca tânărul să facă parte din a cincea categorie, dar, din nefericire, ea cam pusese punct conversației mai devreme, deci poate că tăcerea lui era o reacție la presupusa ei atitudine distantă.

După ce-i schimbase cauciucul în miez de noapte. După ce o tratase cu atâta promptitudine la bar. După ce Serena o asigurase că era un tip cumsecade. Şi după ce tot el încercase să spargă gheața, inițiind discuția de acum câteva momente. Simți că umerii i se lasă ca sub o povară nevăzută. La cum se purta, nu-i de mirare că-şi petrecea weekendurile singură.

— Hei, Colin! încercă ea din nou.

El stătea încă aplecat peste balustradă şi când se răsuci spre Maria, după câteva clipe, ea sesiza în privirea lui aceeaşi nuanță amuzată pe care o zărise în bar.

— Da?

— Pot să-ți spun o întrebare?

— Sigur, acceptă el şi ochii albaştri-cenuşii îi sclipiră ca două cioburi de sticlă colorată.

— De ce-ți place să pescuieşti?

El se îndreptă de spate şi-şi dădu puțin şapca spre ceafă.

— De fapt, cred că nu prea îmi place. Şi nici nu sunt grozav la sportul ăsta. Rareori se întâmplă să prind vreun peşte.

Ea remarcă hotărârea şi calmul cu care bărbatul rosti cuvintele.

— Şi atunci de ce pescuieşti?

— E un mod bun de a mă destinde după muncă, mai ales când e o zi cu multă aglomerație, ca azi. E minunat să-mi dăruiesc câteva minute de relaxare, ştii? Vin aici şi e linişte, iar planeta pare să se învârtă mai încet. Am început să iau cu mine o lansetă fiindcă astfel am ceva de făcut, în loc să stau, pur şi simplu, şi să mă zgâiesc în zare.

— Cum fac eu?

— Exact. Nu vrei să-ți împrumut lanseta mea? întrebă el şi, când fata izbucni în râs, continuă: Plus de asta, cred că i-aş enerva pe oameni dacă doar aş sta acolo, ca o cloşcă, fără să fac nimic, de parcă aş pune la cale ceva rău. Ca să nu mai vorbesc că la începutul săptămânii, cu zgârieturile alea pe față, probabil i-aş fi şi speriat.

— Mi-ar plăcea să cred că vii aici ca să contempli peisajul.

— Mă îndoiesc. Pe de altă parte, tu pari genul de fire contemplativă. Contempli viața, țelurile, visurile...

Ea se înroşi, simțindu-se prea stingherită să poată răspunde. Fără să vrea, trebuia să-i dea dreptate Serenei: Colin era chiar sexy. Alungă gândul din minte, căci nu voia să alunece pe acea pantă.

— Îmi dai voie? o întrebă el apropiindu-se de ea şi aplecându-se să ia trusa cu momeli. N-am deloc noroc la pescuit în locul ăla.

Propunerea sa o surprinse.

— Mda... adică... sigur. Dar, dacă nu eşti bun la pescuit, mă îndoiesc că un alt loc va fi mai bun.

— Probabil că nu va fi, zise dându-se mai aproape. Trase trusa lângă el, pe chei, lăsând o distanță destul de mare între ei doi.

— Dar nu trebuie să vorbim aşa de tare, speriem peştii.

Spre deosebire de Maria, Colin părea perfect relaxat şi ea îl privi cum aruncă plumbul la mică distanță de mal, arcuindu-se înainte şi trăgând uşor de lansetă.

— Sora ta are o personalitate deosebită, remarcă el după un moment.

— Ce te face să spui asta?

— Când a vrut să intre în vorbă cu mine, mi-a spus *Hei, tu, cel cu fața lovită!*

Maria zâmbi larg, gândindu-se că, într-adevăr, sora ei era o fire îndrăzneață.

— Serena e deosebită, de asta poți fi sigur.

— Dar îți e mai mult o prietenă decât o soră, nu?

— Ți-a zis ea asta?

— Nu, răspunse Colin. Am remarcat asta când vă serveam la bar. Mi-am dat seama imediat că sunteți foarte apropiate.

— Chiar suntem, încuviință Maria. Tu mai ai frați?

— Da, două surori mai mari.

— Sunteți apropiați?

— Nu ca tine şi Serena, recunoscu tânărul, trăgând încet de lansetă. Le iubesc şi le port de grijă, dar suntem genul de frați care am apucat pe căi diferite în viață.

— Adică?

— Nu vorbim prea des. Poate o dată la câteva luni sau cam pe-acolo. Lucrurile s-au mai îmbunătățit în ultima vreme, dar e un proces lent.

— Asta nu e bine.

— Asta e situația, murmură Colin.

Răspunsul lui grăbit îi sugeră că el nu voia să mai discute pe acel subiect, aşa că Maria schimbă repede vorba, aventurându-se pe un teren mai sigur:

— Tu şi Serena sunteți în aceeaşi grupă la facultate?

El încuviință, dând din cap.

— Da, m-a abordat pe când mă duceam la bibliotecă. Bănuiesc că i-ai povestit cum eram în acea noapte şi ea a făcut legătura. Ceea ce n-a fost deloc greu, judecând după halul în care arătam.

— Nu arătai chiar aşa de rău. Nu m-am gândit prea mult la asta, zise ea, dar, când Colin încruntă din sprâncene, se bâlbâi: Bine, bine, mă rog... Poate am fost puțin speriată când te-am zărit.

— Normal că erai. Era noapte târziu şi erai în mijlocul pustietății. E unul dintre motivele pentru care am oprit.

— Şi care ar fi celălalt motiv?

— Eşti femeie.

— Şi tu crezi că toate femeile au nevoie de ajutor ca să schimbe un cauciuc dezumflat?

— Nu toate. Dar surorile mele şi mama sigur ar fi avut nevoie de ajutor. Şi n-am avut impresia că te distrai prea grozav.

Ea înclină din cap:

— Îți mulțumesc încă o dată.

— Ai spus deja asta.

— Ştiu. Dar merita să mai fie spusă o dată.

— Bine.

— Doar bine? se indignă ea şi colţurile buzelor i se ridicară.

— E răspunsul meu obişnuit atunci când cineva spune ceva în loc să pună o întrebare.

— Aha, înţeleg, se încruntă ea.

— Bine, repetă el şi, fără să vrea, Maria izbucni în râs, începând, în sfârşit, să se relaxeze.

— Îţi place să lucrezi ca barman? îl întrebă.

— Nu e rău, mormăi el. Mă ajută să-mi plătesc taxa de şcolarizare, programul îmi convine, şi nici bacşişurile nu-s rele. Dar sper să nu fiu forţat să fac o carieră în meseria asta. Sunt lucruri mult mai importante pe care aş vrea să le fac în viaţă.

— Serena mi-a zis că vrei să fii învăţător.

— Da, aş vrea, îngăimă el. Apropo, ea unde s-a dus?

— S-a întâlnit cu nişte prieteni. O să bântuie barurile o vreme, ascultând muzică, şi pe urmă vor ajunge la vreo petrecere sau cine ştie pe unde.

— De ce nu ai mers cu ei?

— Sunt cam bătrână pentru petreceri de studenţi, nu crezi?

— Nu ştiu... Câţi ani ai?

— Douăzeci şi opt.

— Eu am tot douăzeci şi opt şi sunt încă student.

Da, ştiu deja, se gândi ea, dar zise cu glas tare:

— Şi mergi la petreceri de studenţi?

— Nu, recunoscu el. Dar nu fiindcă aş crede că sunt prea bătrân. Pur şi simplu, nu merg la petreceri. Şi nici prin baruri.

— Dar lucrezi într-un bar.

— Asta e ceva diferit.

— De ce?

— Fiindcă acolo lucrez. Şi chiar dacă n-aş lucra, nu e genul de bar unde aş putea intra în bucluc, căci e mai mult un restaurant.

— Obişnuieşti să intri în bucluc prin baruri?

— Obişnuiam, zise el. Dar m-am potolit.

— Dar tocmai ai spus că nu mergi prin baruri.

— Tocmai de aceea nu risc să intru în bucluc.

— Dar în cluburi mergi?

El ridică din umeri.

— Depinde de club. Depinde cu cine merg. De obicei, nu. Dar când şi când mai intru în vreun club.

— Fiindcă şi acolo rişti să intri în bucluc?

— Chiar am intrat, în trecut.

Ea rămase tăcută, reflectând la răspunsul lui, după care îşi ridică iar privirea spre linia orizontului. Luna deja se înălțase pe cerul care devenise o cortină uriaşă, schimbându-şi încet nuanța, de la cenuşiu la negru. Colin îi urmări privirea şi niciunul din ei nu mai vorbi, preț de câteva momente.

— Şi în ce fel de bucluc ai intrat? întrebă Maria, în cele din urmă.

El ridică vârful lansetei şi trase guta înainte de a răspunde.

— Mă băteam, zise.

Pentru o secundă, ea crezu că nu auzise bine.

— Adică vrei să spui că aveai obiceiul să te baţi prin baruri?

— Până acum câțiva ani, mă băteam în baruri ori de câte ori intram în vreunul.

— Şi de ce te băteai?

— De obicei bărbații intră într-un bar din patru motive: să se îmbete, să stea la taclale cu prietenii, să agațe fete sau să se bată. Eu le-am bifat pe toate.

— Şi voiai să te baţi?

— De obicei, da.

— De câte ori te-ai bătut?

— Nu sunt sigur că înțeleg întrebarea.

— De câte ori te-ai încăierat cu cineva într-un bar?

— Nu-mi mai amintesc exact. Probabil de peste o sută de ori. Ea clipi, nedumerită.

— Te-ai bătut de peste o sută de ori?

— Da.

Maria nu mai ştia ce să spună.

— De ce-mi zici toate astea?

— Tu m-ai întrebat.

— Şi răspunzi la toate întrebările pe care ți le pun oamenii?

— Nu chiar la toate.

— Dar crezi că e în regulă să-mi spui mie aşa ceva?

— Da.

— De ce?

— Presupun că eşti avocată, nu?

Ea trase adânc aer în piept, bulversată de brusca schimbare de subiect.

— Serena ți-a spus asta?

— Nu.

— Şi atunci de unde ştiai că sunt avocată?

— Nu ştiam. M-am gândit că ar fi o posibilitate, fiindcă îmi pui o mulțime de întrebări. Majoritatea avocaților fac asta.

— Şi date fiind toate acele încăierări de prin baruri, presupun că ai avut ceva experiență cu avocații, nu?

— Cam aşa ceva.

— Încă nu-mi vine să cred că-mi spui toate astea.

— Şi de ce nu ți le-aş spune?

— Fiindcă să povestească despre încăierările la care participă prin baruri nu e tocmai un lucru pe care oamenii îl fac de obicei atunci când încearcă să se cunoască.

— Bine, zise el. Dar aşa cum ți-am zis, nu mai fac asta.

— Dar alaltăieri noapte?

— A, loviturile alea? Erau de la un meci de lupte. MMA sau arte marțiale combinate. E ceva cu totul diferit de ce făceam în trecut.

— Deci tot te mai bați, nu?

— Ăsta este un sport. Ca boxul sau taekwondo.

Ea se strâmbă.

— MMA nu sunt luptele acelea în cuşcă? Unde sunt permise orice fel de lovituri?

— Răspunsul e da la prima întrebare, dar nu la a doua, zise el. Există reguli. De fapt, sunt o mulțime de reguli, deşi sportul e violent, într-adevăr.

— Şi îți place violența?

— Îmi face bine.

— De ce? Fiindcă te ajută să nu intri în bucluc?

— Printre altele, da, zâmbi el şi, privindu-l, Maria simți, pentru prima oară după multă, multă vreme, că nu-şi mai găseşte cuvintele.

CAPITOLUL 5

— Colin —

Colin mai fusese martor la reacții ca ale Mariei înainte şi ştia că fata e frământată acum de gânduri, întrebându-se dacă merita sau nu să fie prietenă cu el. În general, oamenii reacționau negativ când auzeau de trecutul lui. Deşi nu se mai învinovățea pentru greşelile pe care le făcuse, nici nu se mândrea cu ele. Era cine era, cu toate hibele lui, şi accepta asta. Acum era rândul ei să ia o hotărâre.

Ştia că Evan ar fi dezaprobat, exasperat, felul cum prietenul lui răspunsese la întrebările fetei, dar, pe lângă dorința lui Colin de a fi sincer, ceea ce Evan nu înțelegea era că orice încercare de a-şi ascunde trecutul era inutilă, chiar dacă şi-ar fi dorit acest lucru. Oamenii erau curioşi şi precauți, iar Colin ştia că o căutare rapidă pe internet, după numele lui, ar fi scos la iveală o duzină de titluri din ziare despre isprăvile lui şi niciunul pomenindu-l de bine. Şi dacă nu i-ar fi spus adevărul despre el? Maria sau Serena l-ar fi căutat pe Google şi s-ar fi îngrozit, aşa cum făcuse şi Victoria.

O întâlnise pe Victoria la sala de forță în urmă cu vreo doi ani şi, după ce vorbiseră câte-n lună şi-n stele timp de câteva luni, ajunseseră să se antreneze împreună. El credea că totul merge bine şi o considera un excelent partener de antrenament, până când fata, brusc, începuse să-l evite. Nu-i mai răspundea la telefon, nici la SMS-uri şi începuse să se antreneze dimineții, nu serile, ca până atunci. Când reuşise, în sfârşit, să discute cu ea, Victoria îi mărturisise că aflate totul despre el şi îl rugase insistent să înceteze să o mai caute. Nu era interesată de scuze sau justificări şi, de altfel, Colin nici nu încercase să se justifice, dar se întreba ce anume o determinase să-i caute numele pe internet, în primul rând. Nu avuseseră o relație amoroasă, de fapt nici nu era sigur dacă ajunseseră la stadiul de prietenie. O lună mai târziu, ea nu mai veni deloc la sală şi nu o mai întâlnise

niciodată.

Nu fusese singura care se evaporase, pur şi simplu, după ce aflase adevărul despre trecutul lui şi, deşi lui Evan îi plăcea să glumească spunând că lui Colin îi venea să-şi povestească, de bunăvoie, toată istoria vieții chiar şi cuiva care l-ar fi întrebat doar cât e ceasul, lucrurile nu stăteau chiar aşa. În general, trecutul lui nu era treaba nimănui şi el îl ținea ascuns – afară de cazul în care era vorba de cineva care făcea – sau ar fi putut face – parte cumva din viața lui. Deşi era mult prea devreme să poată spune dacă Maria făcea parte din această categorie, Serena îi era colegă de facultate şi, dacă vorbise o dată cu el, putea vorbi din nou. Îşi dădea seama însă că Maria îl interesa, într-o oarecare măsură. Desigur, acest lucru se datora şi felului cum arăta fata – era o versiune mult mai matură şi mai impunătoare a Serenei, cu părul negru şi aceiaşi ochi negri, fără însă să dea dovadă de aceeaşi vanitate. Deşi atrăgea privirile multor bărbați de la terasă, ea nu era conştientă de asta, ceea ce era extrem de rar la o femeie. Însă impresia lui inițială mergea şi mai în profunzime. Spre deosebire de Serena, care era exuberantă şi guralivă şi chiar nu părea deloc genul lui, Maria era mai retrasă, mai contemplativă şi, evident, deosebit de inteligentă.

Şi acum? Vedea că Maria se frământa să găsească un răspuns la întrebarea dacă vrea sau nu să rămână cu el, să continue discuția sau să-i spună, pur şi simplu, la revedere. El nu zicea nimic, lăsându-i toată libertatea de a lua o decizie. Prefera să se lase fermecat de parfumul brizei şi de foşnetul valurilor. Privind către chei, observă că majoritatea pescarilor plecaseră; cei care încă mai rămăseseră fie îşi strângeau undițele, fie curățau peştii prinşi.

Maria se aplecă puțin mai mult peste balustradă. Cerul întunecat arunca umbre peste chipul ei, făcând-o să pară misterioasă şi greu de descifrat. O privi şi văzu că fata trăgea adânc aer în piept.

— Şi ce altceva mai faci? întrebă ea, într-un final, iar Colin surâse, abia perceptibil.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să fac mişcare, uneori îmi

piere tot cheful să merg la sală. Dar ştiind că se apropie vreun meci şi că trebuie să mă antrenez, sar din canapea şi mă duc direct la sală.

— În fiecare zi?

El înclină din cap.

— De obicei, două sau trei antrenamente diferite. Îmi ia o grămadă de timp.

— Şi ce faci?

— Aproape orice, zise el, ridicând din umeri. O mare parte din antrenament e centrată pe lovituri, dar după asta încerc să fac un amestec de exerciții. Ridic greutăți, practic spinning, yoga, caiac-canoe, alergare, escaladă pe funie, spaliere, exerciții pliometrice, flotări, orice. Câtă vreme transpir din greu, sunt mulțumit.

— Faci yoga?

— Nu e bună doar pentru flexibilitate şi echilibru, dar e grozavă şi pe plan mental. E ca meditația.

Înclină capul spre apa cu sclipiri roşii-aurii în lumina ultimelor raze de soare.

— Efectul e acelaşi ca atunci când vin aici după muncă.

Ea se strâmbă:

— Nu pari un tip care face yoga. Tipii care fac yoga sunt...

Colin pufni în râs şi completă fraza:

— Slăbănogi? Bărboşi? Pasionați de lumânări parfumate şi mătănii?

Fata râse.

— Voiam să spun că tipii care fac yoga nu sunt, de obicei, înclinați spre violență.

— Nici eu. Adică nu mai sunt. Fireşte, se pot produce răni în timpul meciurilor, dar nu vreau neapărat să rănesc pe cineva. Vreau doar să înving.

— Lucrurile astea nu merg împreună?

— Uneori, dar nu întotdeauna. Dacă-l prinzi pe adversar în priza potrivită, va ceda şi va fi nevătămat ca scos din cutie!

Ea îşi răsuci brățara pe încheietura mâinii.

— E înfricoşător? Vreau să spun... să lupți în cuşcă?

— Dacă eşti speriat, probabil că în primul rând nici n-ar trebui să intri în ring. Pentru mine e important imboldul care

declanşează fluxul de adrenalină. Secretul este să ții adrenalina sub control.

Colin începu să mulineze guta, trăgând cârligul spre el.

— Înseamnă că eşti un luptător bun.

— Sunt destul de bun pentru un amator, dar mi-ar fi greu să lupt contra profesioniştilor. Unii dintre tipii din MMA au fost luptători de top sau chiar boxeri participanți la olimpiadă şi recunosc că nu sunt din liga lor. Dar nu mă deranjează. Nu e visul meu să devin luptător profesionist, ci doar o activitate cu care-mi ocup timpul până la absolvirea facultății. Când va veni timpul, o să abandonez luptele.

În loc să lanseze iar firul, agăță cârligul şi momeala de lansetă, apoi strânse guta.

— Şi, plus de asta, învățatul şi luptele în cuşcă nu fac casă bună. Probabil aş sperria copiii la şcoală, cum te-am speriat şi pe tine.

— Copiii?

— Vreau să fiu învățător la clasa a treia, zise el şi se aplecă spre trusa cu momeli. Se întunecă, adăugă el. Eşti gata să te întorci acasă? Sau vrei să mai rămâi puțin aici?

— Putem merge, zise ea şi, pe când Colin îşi punea lanseta pe umăr, privi spre luminile restaurantului. Şiruri de oameni se formaseră la intrare şi sunetele răzlețe ale muzicii umpleau aerul.

— Începe să se aglomereze pe aici, zise ea.

— Tocmai de aceea am cerut să fiu mutat în schimbul de după-amiază. La noapte, pe terasă o să fie o întreagă grădină zoologică.

— Dar la bacşişuri nu te gândeşti?

— Nu merită atâta bătaie de cap. Prea mulți puşti de colegiu.

Maria chicoti, cu un râs cald şi cristalin. Începură să se îndrepte, încet, către scările de la capătul cheiului, căci niciunul nu simțea nevoia să se grăbească. În lumina palidă a înserării, Maria i se păru ispititoare, iar surâsul ei discret îl făcu să se întrebe la ce se gândea fata în acele clipe.

— Ai locuit întotdeauna aici? întrebă el, destrămând tăcerea.

— Am crescut aici şi m-am întors acasă în decembrie trecut, răspunse ea. Am fost plecată vreo zece ani, răstimp în care am urmat liceul, facultatea de Drept şi am avut şi o slujbă în Charlotte. Dar tu nu eşti de aici, nu?

— Nu, sunt din Raleigh, zise el. Mi-am petrecut însă verile aici când eram copil şi am stat apoi câte o lună-două pe an, după ce am terminat liceul. De trei ani trăiesc permanent aici.

— Probabil am fost şi vecini uneori şi nici n-am ştiut unul de celălalt. Eu am învățat la UNC şi Duke.

— Vecini sau nu, mă îndoiesc că am frecventat aceleaşi cercuri.

Ea zâmbi.

— Deci... ai venit aici ca să mergi la facultate? Să devii învățător?

— Nu de prima dată. Ideea cu facultatea mi-a venit pe urmă. Am venit aici pentru că părinții m-au dat afară din casă şi nu ştiam unde altundeva să merg. Prietenul meu, Evan, locuia aici şi am ajuns, până la urmă, să închiriez o cameră la el în casă.

— Părinții tăi te-au dat afară din casă?

El înclină din cap, vizibil stingherit.

— Aveam nevoie să mă trezească cineva la realitate. Asta a fost intenția lor.

— Of... făcu ea şi încercă să rămână cât mai neutră.

— Nu-i învinovățesc, am meritat-o. Şi eu m-aş fi dat afară, să ştii.

— Din cauza bătăilor?

— E mai mult decât asta, dar şi bătăile au avut un rol. Am fost genul de copil problemă, ştii? Şi pe urmă, după ce am terminat liceul, am fost o vreme şi un adult problemă.

Se opri şi o privi cu atenție.

— Dar tu? Stai cu părinții tăi?

Fata scutură din cap:

— Nu, mi-am închiriat un apartament pe Strada Pieței. Oricât de mult îi iubesc, n-aş mai putea locui cu părinții mei.

— Ei cu ce se ocupă?

— Au un restaurant aici, în oraş. Se numeşte La Cocina de

la Familia.

— Am auzit de el, dar încă n-am fost acolo.

— Ar trebui să te duci. Mâncarea e chiar autentică. Multe dintre preparate sunt gătite chiar de mama şi locul e întotdeauna aglomerat.

— Dacă le zic numele tău, o să-mi facă o reducere?

— Ai nevoie de o reducere?

— Nu chiar. De fapt, doar mă întrebam cât de mult a progresat relația noastră.

— Ei, o să văd ce pot face. Sunt sigură că o să pot trage nişte sfori.

Străbătură întinderea de nisip şi o luară spre scări. El o urmă, în timp ce ea coborî, grațioasă, scările.

— Vrei să te conduc până la maşină? o întrebă, întâlnindu-i privirea.

— Mă descurc. Nu e departe de aici, zise ea, după o clipă de şovăială.

Bărbatul îşi trecu lanseta pe umărul celălalt, şi parcă n-ar fi vrut ca acea seară să se sfârşească.

— Spuneai că Serena iese cu prietenii ei. Tu ce planuri aveai pentru restul nopții?

— Niciun plan. De ce?

— Nu vrei să ascultăm nişte muzică? Dacă tot suntem aici? Nu e încă aşa târziu.

I se păru că întrebarea lui o luase pe Maria prin surprindere şi, pe moment, fu convins că avea să-l refuze. Fata îşi îndreptă cureaua de la geantă, jucându-se, emoționată, cu catarama. Aşteptând, Colin îşi zise iar că era foarte frumoasă, cu genele lungi şi întunecate umbrindu-i gândurile.

— Credeam că nu obişnuieşti să mergi prin baruri.

— Chiar nu merg. Dar ne-am mai putea plimba puțin pe plajă, ascultând muzica de la restaurante şi bucurându-ne de peisaj.

— Ştii vreo formație bună pe la restaurantele astea?

— Habar n-am.

Pe chipul ei citi nehotărârea şi crezu din nou că o să fie refuzat, dar în cele din urmă Maria acceptă.

— Bine, dar nu vreau să stau mult. Poate doar o plimbare pe plajă, da? Nu vreau să mai fim aici când oamenii o să înceapă să iasă de prin restaurante.

El surâse, simțind cum ceva se zbate înăuntrul său, şi ridică trusa cu momeli.

— Dă-mi voie doar să las astea la bar. N-aş vrea să mă car cu ele după mine tot timpul.

Se întoarseră la restaurantul unde lucra Colin şi, după ce îşi lăsă lucrurile în vestiarul din zona destinată angajaților, se întoarseră înapoi pe nisip. Stelele începură să apară, ca nişte ace strălucitoare pe cerul catifelat. Valurile îşi continuau mersul leneş spre țărm, iar briza caldă era ca o răsuflare tăcută. Pe când mergeau alături, el îşi dădu seama că Maria se află suficient de aproape cât să o poată atinge, dar alungă acest gând.

— Ce specialitate ai în domeniul juridic?

— Mă ocup cu apărarea, în procese privind asigurările. Documentare, depoziții, negocieri şi, în ultimă instanță, contestații.

— Aperi companiile de asigurări?

— De cele mai multe ori, da. Uneori, suntem şi de partea reclamanților, dar acest lucru nu se întâmplă prea des.

— Şi ai mult de lucru?

— Până peste cap, încuviință ea. Există o procedură pentru orice, dar, oricât de mult încercăm să anticipăm fiecare posibilitate, tot mai există zone gri. Să spunem că o persoană alunecă şi cade în magazinul tău şi te dă în judecată sau un angajat te dă în judecată după ce l-ai concediat sau poate dai o petrecere de ziua de naştere a fiului tău şi un invitat se răneşte la piscină. Compania de asigurări e responsabilă de plata daunelor, dar uneori ea decide să refuze plata. Şi atunci intervenim noi. Fiindcă partea adversă are întotdeauna avocați.

— Ai mers deja în tribunal?

— Încă nu. Adică nu de când am slujba asta. Încă învăț. Avocații pentru care lucrez ajung câteodată în instanță, dar adevărul e că majoritatea cazurilor noastre sunt rezolvate înainte de a ajunge în fața judecătorului. În final, e mai ieftin

şi mai elegant aşa pentru toate părţile implicate.

— Pariez că auzi o mulțime de glume cu avocați.

— Nu prea multe, zise ea. De ce? Ştii vreuna?

El mai făcu câțiva paşi şi începu:

— Ştii cum doarme un avocat?

Fata ridică din umeri, nedumerită, iar el explică:

— Mai întâi doarme pe o parte, apoi se întoarce pe partea adversă.

— Ha! Ha! Ha!

— Acum, serios vorbind, eu sunt primul care apreciază avocații buni. Am avut unii străluciți.

— Şi ai avut nevoie de ei?

— Da, răspunse el, ezitant. Ştia că această discuție va genera tot mai multe întrebări din partea ei, aşa că schimbă subiectul, arătând, cu o scurtă înclinare a capului, spre ocean. Îmi place să mă plimb noaptea pe plajă.

— De ce?

— E diferit decât în timpul zilei, mai ales când luna e pe cer... Îmi place să-mi imaginez lucruri misterioase, să mă gândesc că acolo, în larg, pândeşte ceva, înotând pe sub apă.

— Asta e înfricoşător.

— De-asta suntem aici şi nu în larg.

Ea surâse auzindu-i explicația şi se simți uimitor de destinsă pe când străbăteau împreună plaja. Niciunul nu mai simți nevoia să vorbească. Colin se concentră pe senzația ciudată pe care o avea când picioarele i se scufundau în nisip şi inspiră briza caldă, care-i mângâia obrajii. Privind şuvițele de păr ale Mariei, răvăşite de vânt, îşi dădu seama că plimbarea îi place mai mult decât se aşteptase. Îşi aminti că, în definitiv, erau doar doi străini, dar, nici el nu ştia de ce, se simțea foarte apropiat de fată.

— Aş avea o întrebare, dar nu ştiu dacă nu e cumva prea personală, zise Maria, într-un final.

— Dă-i drumul, ascult, răspunse el, ştiind deja ce avea să urmeze.

— Mi-ai spus că ai fost un adult problemă şi că te-ai încăierat de o mulțime de ori prin baruri. Şi că ai avut nişte avocați grozavi.

— Da.

— Asta fiindcă ai fost arestat?

El îşi potrivi şapca pe cap şi îngăimă:

— Da.

— Şi nu doar o dată?

— De câteva ori, recunoscu el. Sincer să fiu, pentru o vreme am fost cap de listă în baza de date a oricărui poliţist din Raleigh şi Wilmington.

— Ai fost vreodată condamnat?

— Da, am fost.

— Şi ai ajuns la închisoare?

— Nu. Probabil că, puse cap la cap, lunile petrecute în arestul poliţiei locale au însumat cam un an. Dar n-am ajuns într-o închisoare. Aş fi putut ajunge, fiindcă ultimul scandal în care am fost implicat s-a sfârşit destul de rău, dar am avut o mare şansă şi iată-mă aici.

Fata îşi coborî, încet, bărbia, fără îndoială punând sub semnul întrebării decizia de a ieşi să se plimbe cu el.

— Când ai spus că ai avut o mare şansă...

El mai făcu câţiva paşi înainte să răspundă.

— Da, mi s-a dat un termen de supraveghere de cinci ani, dintre care mai am doi. E parte din înţelegerea pe care avocaţii mei au stabilit-o cu procurorii şi pe care judecătorul a acceptat-o. Practic, dacă nu mai intru în niciun bucluc în următorii doi ani, întregul meu cazier judiciar va fi curat. Ceea ce înseamnă că voi putea preda la şcoală, ceea ce e foarte important pentru mine. Oamenii nu vor ca un infractor să le educe copiii. Pe de altă parte, dacă intru în vreo belea, de înţelegere se alege praful, iar eu nimeresc direct la închisoare.

— Dar cum e posibil? Să ţi se cureţe tot cazierul?

— Am fost diagnosticat cu sindrom de stres posttraumatic şi tulburări nervoase, ceea ce îmi afectează capacitatea de gândire. Ştii ce înseamnă asta, nu?

— Cu alte cuvinte, afirmi că nu te poţi abţine să te comporţi astfel, zise ea, iar tânărul ridică din umeri.

— Nu eu spun asta, ci psihiatrii. Şi, din fericire, am acte medicale care o dovedesc. Am urmat tot felul de terapii şi

tratamente timp de cincisprezece ani. Am fost periodic pe medicaţie şi, tot ca parte a înţelegerii, a trebuit să-mi petrec câteva luni într-un spital psihiatric din Arizona, specializat în tulburări nervoase manifestate prin furii necontrolate.

— Şi... când te-ai întors în Raleigh, părinţii tăi te-au dat afară din casă?

— Da, spuse el. Dar toate astea la un loc – bătăile şi spectrul a zece ani petrecuţi după gratii, înţelegerea cu procurorii, timpul petrecut în spital şi nevoia bruscă de a mă descurca singur – m-au făcut să-mi cercetez foarte profund existenţa. Mi-am dat seama atunci că eram sătul de viaţa pe care o trăisem. Că eram sătul să fiu eu. Nu voiam să mai fiu cunoscut de toată lumea drept tipul ţicnit care zdrobeşte capul unui om după ce deja l-a pus la pământ. Voiam să fiu cunoscut drept un tip prietenos, pe care să te poţi baza. Sau, cel puţin, ca un tip care să aibă în faţă un viitor acceptabil. Aşa că am încetat să mai merg la petreceri şi prin baruri şi mi-am canalizat toată energia în antrenamente, în pregătirea pentru şcoală şi în muncă.

— Aşa, pur şi simplu, dintr-odată?

— Nu mi-a fost atât de uşor pe cât poate părea, dar... da, a fost ceva care s-a întâmplat dintr-odată.

— De obicei, oamenii nu se schimbă.

— Probabil, însă eu nu aveam alternativă.

— Şi totuşi...

— Nu mă înţelege greşit. Nu încerc să găsesc scuze pentru ce am făcut. Indiferent de ce au zis doctorii legat de capacitatea mea de a-mi controla comportamentul, ştiam că nu fac bine ceea ce fac, dar nu-mi păsa şi nici nu voiam să mă schimb. Fumam iarbă, beam, făceam dezastre în casa părinţilor mei, distrugeam maşini şi eram arestat, mereu şi mereu, pentru că săream mereu la bătaie. Multă vreme nu m-a interesat nimic, voiam doar să trăiesc cum îmi place, fără să-mi pese de consecinţe.

— Şi acum îţi pasă?

— Enorm de mult. Şi nu am nici cea mai vagă intenţie să revin la viaţa pe care am dus-o.

Colin simţi că ochii ei coboară asupra lui şi că fata

încearcă să reconcilieze imaginea bătăuşului din trecut cu bărbatul calm din faţa sa.

— Pot înţelege tulburările legate de controlul furiei, dar sindromul de stres posttraumatic?

— Ei bine, da.

— Ce s-a întâmplat?

— Chiar vrei să auzi asta? E o poveste destul de lungă, o avertiză el, dar, când fata dădu din cap, a încuviinţare, continuă. Aşa cum ţi-am spus, am fost un copil-problemă şi, când aveam unsprezece ani, devenisem deja de nestăpânit. În cele din urmă, părinţii m-au trimis la şcoala militară, dar prima instituţie de învăţământ la care am ajuns era un loc groaznic. Exista o mentalitate ciudată, cam ca în *Împăratul muştelor*, printre ceilalţi elevi, mai ales când venea cineva nou. La început, erau lucruri mărunte – glume obişnuite între puşti: mă trezeam că-mi dispare laptele sau desertul, ori eram pus de cei mari să le lustruiesc bocancii sau să le fac paturile, în vreme ce alt tip intra în camera mea, unde tocmai făcusem curat pentru inspecţie, şi răsturna totul cu susul în jos. Nu era mare lucru, orice boboc trece prin genul ăsta de şicane. Însă unii dintre tipii ăia erau diferiţi... erau, pur şi simplu, sadici. Mă biciuiau cu prosoape ude după ce făceam duş sau se strecurau prin spatele meu când învăţam şi îmi aruncau o pătură în cap, apoi mă băteau până mă lăsau lat. După o vreme, au început să facă asta noaptea, în timp ce dormeam. Pe atunci eram cam pricăjit pentru vârsta mea şi am făcut greşeala să plâng în văzul lor, ceea ce i-a înrăit şi mai tare. A fost ca şi cum aş fi devenit proiectul lor special. Veneau peste mine de două sau trei ori pe săptămână, noaptea, întotdeauna cu pătura şi mă loveau nebuneşte pe unde apucau, în timp ce îmi spuneau că n-o să mă prindă sfârşitul anului şcolar în viaţă. Eram îngrozit, stăteam mereu în tensiune. Noaptea, încercam să stau treaz cât mai mult timp cu putinţă şi tresăream la cel mai mic zgomot, dar până la urmă adormeam. Ei pândeau până mă vedeau adormit şi tăbărau atunci peste mine. Situaţia a durat luni în şir. Şi acum mai am coşmaruri din pricina asta.

— Dar n-ai spus nimănui ce păţeai?

— Sigur că am spus, oricui am putut. Le-am spus comandantului şcolii, profesorilor, consilierului, chiar şi părinților. Niciunul nu m-a crezut însă. Ei mă dojeneau întruna, cerându-mi să nu mai mint şi să nu mă mai vait atât, ci să mă maturizez odată.

— Asta e groaznic...

— Da, fără îndoială. Eram doar un puşti, dar, după o vreme, mi-am spus că trebuie să ies cumva de acolo, altfel tipii ăia ar fi mers, într-o zi, prea departe. Aşa că am luat problema în propriile mâini. Am şterpelit un spray de vopsea şi am fugit în oraş, unde am vopsit în fel şi chip clădirea primăriei. Normal, am fost exmatriculat, iar asta era exact ceea ce îmi doream.

Bărbatul trase aer în piept şi apoi continuă:

— Oricum, după câțiva ani, am auzit că şcoala a fost închisă după ce un ziar local a făcut o anchetă despre circumstanțele în care murise un puşti acolo. Un puşti care avea tot vârsta mea de atunci. Eu nu m-am numărat printre victimele acelor sadici, care au fost menționate în seria de articole, dar cazul a stârnit vâlvă în întreaga țară. Au fost acuzații civile şi penale, tot tacâmul. Iar unii au ajuns la închisoare. Auzind ce se întâmplase, părinții mei s-au simțit groaznic, îți dai seama, fiindcă nu mă crezuseră nici măcar o clipă. Cred că de aceea au răbdat toate problemele pe care li le-am creat după absolvire. Fiindcă încă se mai simțeau vinovați.

— Aşadar, după ce ai fost exmatriculat...

— Am mers la o altă şcoală militară şi am jurat să nu mă mai las niciodată călcat în picioare. Mi-am promis ca pe viitor să fiu eu cel care loveşte primul, întotdeauna. Aşa că am învățat să mă bat. Am studiat, dar am şi practicat lucrurile învățate. Şi, după asta, dacă cineva încerca măcar să mă şicaneze, îmi ieşeam, pur şi simplu, din minți. Mă simțeam de parcă aş fi fost iarăşi un puşti oprimat. Din cauza asta am fost exmatriculat iar şi iar, reuşind cu greu să ajung în ultimul an de liceu. După ce am absolvit, lucrurile s-au agravat. Era ca un bulgăre de zăpadă care se rostogoleşte, devenind tot mai mare. Cum ți-am spus, scăpasem lucrurile

de sub control.

Tăcu şi, timp de câteva minute, continuă să meargă în tăcere.

— Oricum, toate aceste lucruri au fost expuse de avocaţii mei în timpul audierilor şi de aceea mi s-au acordat circumstanţe atenuante.

— Cum te înţelegi acum cu părinţii tăi?

— Ca şi cu surorile mele. Încerc să le recâştig încrederea. Au obţinut un ordin de restricţie împotriva mea.

Pe chipul Mariei apăru o expresie de stupoare, dar el continuă, iară să se sinchisească:

— M-am certat cu ai mei în seara dinaintea plecării în Arizona şi, la un moment dat, l-am lipit pe tata de zid. Nu voiam să-l rănesc, doar îi spuneam întruna că tot ce îmi doresc este să asculte ce-am pe suflet. Părinţii mei s-au speriat groaznic atunci. Nu au depus plângere – altfel n-aş mai fi fost aici –, dar au obţinut din partea judecătorului un ordin care mă împiedică să mă apropii de casa lor. Nu ştiu dacă au de gând să-l pună în aplicare, dar ordinul e în vigoare, probabil nu care cumva să-mi dea prin minte să mă întorc acasă.

Fata îi studie atentă trăsăturile feţei.

— Tot nu înţeleg cum te poţi schimba... aşa, pur şi simplu. Vreau să zic... dacă te apucă iar furia?

— Încă mă apucă furia. Pe toţi oamenii îi apucă. Dar am învăţat că există multe metode ca s-o pot ţine în frâu. De pildă, să nu mai merg prin baruri ori să nu mai iau droguri şi să nu mai pierd şirul berilor atunci când ies cu prietenii în oraş. Iar antrenamentele dure pe care le fac zilnic mă ajută să-mi controlez sentimentele. Iar la spital am aflat lucruri utile care mă ajută să mă stăpânesc mai uşor. De altfel, timpul petrecut acolo a fost o experienţă benefică.

— Ce ai învăţat acolo?

— Să respir profund, să mă plimb, să alung gândurile negative sau să încerc să identific cu precizie starea care mă cuprinde în încercarea de a-i diminua astfel forţa... Nu e uşor, dar după o vreme devine rutină, te obişnuieşti. E nevoie de mult efort şi de conştientizare a tot ceea ce faci,

dar, dacă nu făceam lucrurile astea, probabil aş fi sfârşit într-un spital psihiatric, îndopat cu litiu, şi urăsc asta. E un medicament bun şi dă rezultate în cazul multor oameni, dar nu simțeam că mai sunt eu când îl luam. Era ca şi cum o parte din mine nu mai era vie. Şi întotdeauna eram lihnit, indiferent cât aş fi mâncat. Ajunsesem să mă îngraş foarte tare. Mai curând mă antrenez câteva ore pe zi, fac yoga, meditez şi evit locurile unde aş putea avea necazuri.

— Şi funcționează?

— Până acum, da. Numai că trebuie să mă țin permanent de tratamentul ăsta, răspunse el.

Pe când se îndepărtau, în josul plajei, muzica scădea tot mai mult în intensitate, acoperită de zgomotul valurilor izbite de țărm. Dincolo de dunele de nisip, magazinele şi restaurantele făcuseră loc caselor, iar luminile becurilor sclipeau prin ferestre. Luna se înălțase deja pe cer, învăluind lumea într-o strălucire eterică. Crabi minusculi se mişcau de colo colo, speriați la apropierea paşilor celor doi.

— Eşti foarte deschis în privința asta, remarcă Maria.

— Doar ți-am răspuns la întrebări.

— Nu te temi de ce aş putea crede despre tine?

— Nu prea.

— Chiar nu-ți pasă ce cred oamenii despre tine?

— Într-o oarecare măsură, îmi pasă. Oricui îi pasă. Dar, dacă e să-ți faci o impresie despre mine, cred că e cazul să ştii cu adevărat cine sunt, nu doar partea din mine pe care eu decid să ți-o arăt. Îmi place să fiu sincer în privința acestor lucruri şi să te las pe tine să decizi dacă vei vrea sau nu să-mi mai vorbeşti.

— Întotdeauna ai gândit astfel? întrebă ea, mânată de o curiozitate autentică.

— Ce vrei să spui?

— Sincer? În absolut toate... privințele?

— Nu, zise el. Asta a venit după ce m-am întors de la spital, împreună cu toate celelalte schimbări pe care am decis să le fac în viața mea.

— Cum reacționează oamenii la asta?

— Majoritatea nu ştiu ce să mai creadă. Mai ales la

început. Evan nici acum nu ştie ce să creadă. Şi pariez că nici tu. Dar e important pentru mine să spun oamenilor adevărul, să nu mă tem de el. Mai ales când e vorba de prieteni sau de cineva cu care cred că m-aş mai putea vedea.

— De aceea mi-ai spus? Fiindcă tu crezi că ne-am mai putea vedea?

— Da, răspunse el.

Câteva secunde, fata rămase iară replică.

— Eşti un om interesant, Colin, spuse ea, în cele din urmă.

— Am avut o viaţă interesantă, recunoscu bărbatul. Dar şi tu eşti interesantă.

— Crede-mă, în comparaţie cu tine, eu am avut cea mai plictisitoare viaţă din câte se pot imagina.

— Poate că da, poate că nu. N-ai fugit de mine încă.

— Nu e timpul pierdut. Uneori eşti înfricoşător.

— Nu, nu sunt.

— Pentru o fată ca mine? Crede-mă, eşti puţin înfricoşător. E probabil prima seara pe care o petrec cu un tip care vorbeşte despre cum crăpa capetele oamenilor prin baruri sau îşi lipea tatăl de perete.

— Sau despre cum era arestat. Sau cum era dus într-un spital psihiatric…

— Da, şi despre lucrurile astea.

— Şi?

Ea îşi dădu într-o parte câteva şuviţe pe care vântul i le răvăşise peste faţă.

— Încă mă gândesc. În momentul de faţă, n-am nici cea mai mică idee despre ce aş putea să cred în privinţa lucrurilor pe care mi le-ai spus. Dar, dacă mă vezi că o iau brusc la fugă, te rog să nu încerci să mă prinzi, da?

— Mi se pare corect.

— I-ai povestit Serenei ceva din toate astea?

— Nu, zise el. Spre deosebire de tine, ea nu pune întrebări.

— Dar i-ai fi povestit?

— Probabil că da.

— Sigur că ai fi făcut-o.

— Hai mai bine să discutăm despre tine. Te-ar face să te

simți mai bine?

Ea surâse forțat.

— Nu sunt prea multe de spus. Ți-am povestit câte ceva despre familia mea. Ştii că am crescut aici şi am mers la UNC şi la Facultatea de Drept Duke şi că acum lucrez ca avocată. Trecutul meu nu e aşa de... colorat ca al tău.

— Ăsta e un lucru bun, observă el. Aflați cumva deja pe aceeaşi lungime de undă, se întoarseră simultan şi începură să meargă înapoi pe plajă.

— Uau! exclamă ea, mirată şi izbucni în râs, apoi se opri brusc şi se strâmbă de durere. Sprijinindu-se de umărul lui, ca să nu-şi piardă echilibrul, fata îşi ridică un picior din nisip.

— Stai o clipă, te rog. Sandalele astea mă omoară.

Tânărul o privi cum se descalță şi, după ce Maria îşi luă palma de pe brațul lui, îi simți în continuare atingerea pe piele.

— Aşa e mai bine. Mulțumesc, surâse ea.

Începură să meargă din nou pe plajă, de astă dată mult mai încet. Pe terasa de la Crabby Pete, aglomerația creştea, iar el bănui că şi celelalte baruri erau la fel de ticsite de lume. Deasupra lor, stelele păreau palide în comparație cu strălucirea lunii. În tăcerea care urmă, el se surprinse admirând trăsăturile fetei: obrajii rotunzi şi buzele pline, genele lungi, arcuite pe pielea iară cusur.

— Eşti foarte tăcută, observă el.

— Încerc doar să înțeleg tot ce mi-ai spus. Sunt multe informații.

— Fără îndoială, aprobă el.

— Aş spune că eşti diferit.

— În ce sens?

— Înainte să mă angajez aici, ca avocată, am fost asistentă la biroul procurorului districtual, în Charlotte.

— Zău?

— Da, ceva mai mult de trei ani. A fost prima mea slujbă, după care am luat examenul de intrare în barou.

— S-ar părea că eşti mai obişnuită să urmăreşti în justiție tipi ca mine decât să te întâlneşti cu ei.

Ea încuviință din cap şi continuă:

— E mai mult de atât. Majoritatea oamenilor aleg modul în care îşi spun poveştile. Sunt întotdeauna părtinitori şi croiesc poveştile în aşa fel încât să fie puşi într-o lumină pozitivă. Pe când tu... Eşti atât de obiectiv încât parcă ai descrie pe altcineva.

— Uneori chiar am impresia că vorbesc despre altcineva.

— Nu ştiu dacă aş putea face asta, zise ea şi se încruntă. De fapt, nu ştiu dacă aş vrea să fac asta, cel puțin nu în măsura în care o faci tu.

— Parcă ai fi Evan, spuse el, zâmbind. Ți-a plăcut să lucrezi în biroul procurorului districtual?

— La început, a fost în ordine. Întreaga poveste mi se părea o experiență din care aveam multe de învățat. Dar, după o vreme, mi-am dat seama că nu era ceea ce crezusem de fapt.

— Cam ca plimbarea asta cu mine?

— Ceva de genul... zise ea. Când eram la facultatea de Drept, credeam că în tribunal lucrurile sunt cam cum apar în serialele de la televizor. Vreau să spun... ştiam că va fi ceva oarecum diferit, dar nu eram pregătită pentru o diferență atât de mare. Mi se părea că urmăresc aceeaşi persoană, cu acelaşi trecut, iar şi iar. Procurorul districtual avea cazuri importante în sarcina sa, dar suspecții cu care aveam de-a face păreau decupați după acelaşi şablon: de obicei săraci, şomeri şi cu educație limitată, dependenți, de cele mai mult ori, de alcool sau droguri. Şi cazurile veneau pe bandă rulantă. Erau enorm de multe! Ajunsesem să urăsc să vin luni dimineața la serviciu, fiindcă ştiam ce mă aşteaptă pe birou. Volumul enorm de muncă mă făcea să sortez cazurile şi să negociez continuu amânarea termenelor de judecată, fiindcă nu mai făceam față. Ştim cu toții că omorurile şi tentativele de omor sau infracțiunile comise cu arme de foc sunt serioase, dar cum selectezi celelalte cazuri? E un tip care fură o maşină mai rău decât unul care sparge casa cuiva ca să fure bijuteriile? Şi cum se compară aceste două situații cu cea a unei secretare care delapidează banii companiei unde e angajată? Dar nu se pot judeca atâtea

procese, iar spațiul din închisori e şi el limitat. Chiar şi în situația rară în care un caz ajunge în tribunal, rezultatul procesului nu e decis de ce ştii că s-a întâmplat, ci de ceea ce poți deveni fără dubii, iar aici lucrurile devin şi mai dificile. Publicul crede că avem resurse nelimitate ca să trimitem în justiție suspecții, că dispunem de cele mai noi metode criminalistice şi avem mereu la dispoziție cei mai buni experți, dar nu e deloc aşa uşor. Compararea unor mostre de ADN poate dura luni întregi – asta dacă nu e vorba de o infracțiune extrem de importantă. Martorii se contrazic de la un minut la altul. Dovezile sunt ambigue. Şi, încă o dată spun, sunt prea multe cazuri... chiar dacă aş fi vrut să mă ocup cu toată atenția de un anumit caz, ar fi însemnat să neglijez toate celelalte dosare care aşteptau pe biroul meu. Aşa că, de obicei, abordarea pragmatică era să ajungi la o înțelegere cu avocații părții adverse şi ambele părți să convină asupra unei infracțiuni mai puțin grave.

Maria îşi târa picioarele prin nisip.

— Eram frecvent pusă în situații dificile, când oamenii aşteptau rezultate pe care nu le puteam oferi şi în capul meu se spărgeau toate lucrurile rele. Oamenii aceia nu aveau nicio îndoială că suspecții comiseseră infracțiunile de care erau acuzați şi că trebuiau pedepsiți – adică, în opinia victimelor, trimişi la închisoare sau puşi să plătească despăgubiri, dar acest lucru nu era posibil. Iar în final, ofițerii care investigaseră cazul erau nemulțumiți, victimele erau nemulțumite şi eu mă simțeam de parcă le trădasem încrederea. Şi, într-un fel, chiar făcusem asta. În cele din urmă, mi-am dat seama că nu sunt decât o rotiță în angrenajul acestei maşini uriaşe, dar defecte.

Maria îşi domoli paşii şi îşi trase mai bine pe ea jerseul.

— Este o lume diabolică în jurul nostru. N-ai crede ce fel de cazuri ajungeau în atenția procurorului districtual. O mamă care-şi obliga fetița de şase ani să se prostitueze pentru a-şi cumpăra droguri sau un bărbat care a violat o bătrână de nouăzeci de ani. E suficient să te facă să-ți pierzi încrederea în umanitate. Şi, fiindcă există această grea povară asupra ta, pentru a-i aduce în fața legii pe suspecții

cu adevărat terifianți, mulți alți acuzați nu primesc pedepsele cuvenite şi ajung înapoi pe străzi. Iar uneori...

Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să alunge o imagine neplăcută din minte şi continuă:

— Oricum, înainte să plec de acolo ajunsesem să nu mai pot dormi noaptea şi să am nişte ciudate atacuri de panică la serviciu. Într-o dimineață am venit la birou şi am ştiut că nu puteam continua. Aşa că am intrat în biroul şefului meu şi mi-am depus demisia. Nici măcar nu aveam promisiunea unei alte slujbe.

— Mie mi se pare că postul pe care l-ai avut te-a epuizat din mai multe motive.

— Aşa e, surâse ea trist în timp ce pe față i se putea citi un întreg spectru de sentimente contradictorii.

— Şi?

— Şi ce?

— Vrei să vorbim despre asta?

— Despre ce anume?

— Despre motivul adevărat pentru care ai demisionat. Cauza acelor atacuri de panică.

Surprinsă, Maria îşi răsuci capul spre el.

— De unde ştii despre asta?

— Nu ştiu, mărturisi el. Dar, de vreme ce rezistaseşi atâta vreme şi ai plecat atât de brusc, înseamnă că s-a întâmplat ceva neaşteptat care te-a determinat să pleci. Ceva rău. Şi presupun că are legătură cu unul dintre cazuri, nu?

Ea se opri şi privi marea. Umbrele aruncate de razele lunii îi accentuau expresia aşternută pe chip – un amestec de tristețe şi vinovăție care aduseră cu ele şi o durere trecătoare, la care el nu se aşteptase.

— Ai o intuiție grozavă, zise ea şi-şi închise ochii, rămânând astfel câteva minute şi străduindu-se să nu izbucnească în plâns. Nici nu-mi vine să cred că o să-ți destăinui asta.

Colin nu spuse nimic. Ajunseseră deja la locul unde intraseră prima dată pe plajă, iar muzica zgomotoasă şi haotică acoperea acum foşnetul valurilor. Maria arătă cu degetul spre movila de nisip:

— Te superi dacă ne aşezăm puțin?

— Absolut deloc.

Lăsându-şi geanta să-i alunece de pe umăr şi punându-şi sandalele alături, ea se aşează pe nisip. Colin se instală, confortabil, alături.

— Cassie Manning, precizează Maria. Acesta era numele ei... N-am vorbit aproape niciodată despre ea. Nu e ceva ce aş vrea să-mi amintesc.

Vocea ei era gâtuită, deşi fata încerca să-şi stăpânească emoția.

— Cazul a ajuns în atenția mea la vreo trei luni după ce mă angajasem la biroul procurorului districtual. Aparent, era un caz tipic. Cassie are o întâlnire cu un tip, se ceartă cu el, discuția degenerează, iar tipul devine violent. Cassie ajunge în spital, cu ochii învinețiți şi buzele sparte, cu zgârieturi şi pometii fracturați. Cu alte cuvinte, nu fusese o singură lovitură, ci o bătaie în toată regula. Numele individului care o bătuse era Gerald Laws.

— Laws?[1]

— Nu găseam nimic amuzat în această coincidență. Iar cazul nu era nici pe departe unul tipic. Am aflat că ei aveau o relație de vreo şase luni, la începutul căreia Cassie îl considerase pe Laws un bărbat cu adevărat fermecător. El ştia să o asculte, era politicos – un adevărat gentleman. Dar, după o vreme, a început să observe unele aspecte ale personalității lui care au îngrijorat-o. Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât el devenea mai gelos şi mai posesiv. Cassie mi-a mărturisit că bărbatul îşi ieşea din minți chiar şi atunci când ea nu-i răspundea imediat la telefon. A început să-i facă vizite neaşteptate la slujbă – fata lucra ca asistentă la un spital pediatric – şi odată, când lua prânzul cu fratele ei, l-a observat, în restaurant, pe Laws, care îi spiona. Şi-a dat seama că o urmărise acolo, ca să vadă cu cine se întâlneşte, iar lucrul ăsta a speriat-o. Apoi, într-o zi, când a sunat-o din nou, Cassie i-a spus că doreşte să nu se mai vadă pentru o perioadă. El a fost de acord, dar curând

[1] Legi – în limba engleză (n.tr.)

după aceea şi-a dat seama că tipul o urmărea pretutindeni. Îl vedea la poştă sau când ieşea de la doctor sau când mergea să facă jogging prin parc, iar noaptea primea telefoane, dar la capătul celălalt al firului se auzea doar o respiraţie greoaie. Apoi, într-o seară, Laws a venit la uşa ei spunându-i că vrea să-şi ceară scuze şi, deşi reticentă, ea l-a lăsat să intre în casă. Odată intrat, bărbatul a încercat să o convingă să reia relaţia cu el. Când ea a refuzat, a apucat-o, brutal, de braţ şi, ca să se apere, fata l-a lovit cu o vază. După aceea, el a izbit-o de podea şi s-a năpustit asupra ei. Întâmplarea fericită a făcut ca prin apropiere să se afle un echipaj de poliţie şi, după ce vecinii, alarmaţi de ţipetele ei disperate, au sunat la 911, oamenii legii au ajuns în câteva minute. Laws o ţintuise pe podea şi o lovea cu sălbăticie, unde nimerea. Era sânge peste tot. S-a dovedit, mai târziu, că era sângele lui, curs din rana pe care vaza i-o provocase deasupra urechii. Poliţiştii au fost nevoiţi să folosească bastoanele cu curent electric pentru a-l potoli. Când i-au percheziţionat maşina, au găsit în ea o rolă de scotch, funii, două cuţite şi echipament de înregistrare. Nişte chestii înfricoşătoare. Când am vorbit cu Cassie, mi-a spus că tipul era nebun şi că ea se temea pentru viaţa ei. Şi familia ei se temea. Părinţii şi fratele mai mic îşi doreau, mai mult decât orice pe lume, ca Laws să fie trimis după gratii cât mai mult timp cu putinţă.

Maria îşi îngropă degetele de la picioare în nisip şi continuă:

— Şi eu voiam acelaşi lucru. Nu aveam nicio îndoială că individul trebuia închis de urgenţă. Cazul părea cât se poate de simplu. În Carolina de Nord, Laws putea fi pus sub acuzare fie pentru infracţiune din clasa C, ceea ce însemna că intenţiona să o ucidă pe femeie, fie pentru o infracţiune din clasa E, însemnând că nu avea intenţii criminale. Familia, şi mai ales tatăl lui Cassie, ar fi dorit ca individul să fie judecat pentru infracţiune din clasa C, pentru care ar fi primit între trei şi şapte ani de închisoare. Şi poliţistul care îl arestase considera că Laws e un tip deosebit de periculos. Dar, din nefericire, procurorul districtual nu a crezut că s-ar putea demonstra intenţia criminală, deoarece nu exista vreo

dovadă clară că lucrurile din maşină ar fi avut legătură cu fata. Iar rănile suferite de aceasta nu erau de natură să îi pună viața în pericol. Plus de asta, Cassie avea o problemă de credibilitate... deşi majoritatea lucrurilor pe care le spusese despre Laws erau adevărate, ea îl acuzase şi de lucruri care se dovediseră false. Şi apoi, Laws părea un om cât se poate de respectabil – lucra ca ofițer de credite la o bancă, nu avea cazier judiciar. Ar fi fost un coşmar pentru procuror să aducă acuzații credibile unui asemenea om cumsecade, în cazul unui proces. Aşa că procurorul districtual a decis să-l lase pe Laws să pledeze vinovat doar pentru violență domestică, pentru care a primit un an de închisoare. A fost o greşeală, întrucât individul era extrem de primejdios.

Fata făcu o pauză şi răsuflă adânc, ca şi cum ar fi căutat puterea să-şi continue povestea.

— Laws a stat, până la urmă, nouă luni după gratii, căci petrecuse deja trei luni în arest preventiv, aşteptând sentința. Din închisoare, i-a trimis lui Cassie scrisori aproape în fiecare zi, cerându-şi iertare pentru ce făcuse şi implorând-o să-i mai acorde o şansă. Ea nu i-a răspuns niciodată; după o vreme, nici măcar nu-i mai deschidea scrisorile, dar le-a păstrat pe toate, fiindcă îi era încă frică de el. După aceea, când am examinat îndeaproape scrisorile, am remarcat o schimbare de ton, pe măsură ce trecea timpul. Laws devenea tot mai furios că ea nu-i răspundea. Dacă fata ar fi citit scrisorile şi le-ar fi adus la biroul procurorului districtual...

Maria rămase cu privirile rătăcind spre nisip.

— De îndată ce a fost eliberat, Laws a venit la ea. Ea i-a trântit uşa în nas şi a chemat imediat poliția. Avea un ordin de restricție împotriva lui şi, când polițiştii au intervenit, individul le-a promis că n-o să se mai apropie niciodată de ea. Toate acestea l-au făcut să fie mult mai prudent. Îi trimitea flori anonim. Cassie şi-a găsit apoi pisica otrăvită. Pe treptele casei se aflau mereu trandafiri ofiliți. Cauciucurile de la maşină îi erau sfârtecate cu cuțitul.

Maria înghiți în sec, vizibil marcată de povestire. Când

continuă, vocea îi era gâtuită de plâns.

— Şi apoi, într-o noapte, pe când Cassie mergea să se întâlnească în oraş cu prietenul ei – avea deja un alt iubit –, Laws o pândi. Prietenul ei l-a văzut pe individ cum o trage cu forța în maşină şi apoi demarează în trombă, dar n-a avut timp să intervină. Peste două zile, poliția a găsit cadavrul fetei într-o cabană de pe malul lacului, aflată în proprietatea băncii unde lucra Laws. Laws o legase şi o torturase îngrozitor, dăduse foc cabanei şi apoi se împuşcase în cap. Dar anchetatorii n-au putut stabili dacă fata era încă în viață când focul a mistuit cabana...

Maria închise ochii şi şopti:

— A trebuit să fie identificată pe baza amprentelor dentare.

Dându-şi seama că ea retrăia acele clipe groaznice din trecut şi încerca să scape de amintirile terifiante, Colin rămase tăcut.

— Am mers la înmormântare, zise, într-un final, Maria. Ştiu că probabil n-ar fi trebuit, dar am simțit nevoia să merg. Am ajuns după ce începuse ceremonia şi m-am aşezat în ultimul rând. Biserica era plină, dar i-am putut vedea familia. Mama ei nu se putea opri din plâns. Era aproape isterică, iar tatăl şi fratele lui Cassie erau livizi. Mi s-a făcut rău şi aş fi vrut ca toată această poveste să se fi sfârşit. Dar nu se sfârşise, zise ea, întorcându-se spre Colin. Întreaga familie a fost distrusă. Vreau să spun că toți erau nişte oameni puțini ciudați, dar uciderea lui Cassie i-a afectat teribil. La câteva luni după aceea, mama fetei s-a sinucis. Tatăl, care era doctor, a rămas fără licența medicală. Întotdeauna mi se păruse că e ceva bizar în privința fratelui fetei... oricum, atunci au început să sosească acele bilete înspăimântătoare. Îmi erau trimise pe adresa biroului sau a apartamentului, în plicuri diferite, şi de obicei conțineau doar o frază sau două. Erau înspăimântătoare. Eram făcută în fel şi chip, mi se cerea să spun de ce o urâsem pe Cassie sau de ce dorisem să fac atâta rău familiei lor. Poliția a discutat cu fratele fetei, iar scrisorile au încetat să mai vină. Dar numai pentru o vreme. Când au reapărut, erau... diferite. Mai amenințătoare. Şi mai înfricoşătoare. Aşa că polițiştii au

vorbit din nou cu el, iar el le-a dat cu tifla. A negat că ar fi responsabil şi a insinuat că eu aş fi avut ceva cu el şi eram înțeleasă cu poliția ca să-i fac rău. Tipul a ajuns, până la urmă, într-un spital psihiatric. În acest timp, tatăl lui Cassie m-a amenințat că mă dă în judecată, fiindcă îi hărțuiam fiul. Poliția a ajuns la concluzia că prietenul lui Cassie ar fi putut trimite scrisorile de amenințare, dar şi acesta a negat că el ar fi fost autorul lor. Atunci au început atacurile mele de panică. Aveam senzația că oricine ar fi trimis acele bilete, nu mă va lăsa niciodată în pace. Şi am ştiut că e vremea să plec din procuratură.

Colin tăcu. Ştia că n-ar fi putut spune nimic ca s-o facă să vadă dintr-o altă perspectivă evenimentele pe care tocmai i le descrisese.

— Ar fi trebuit să-i cred pe cei din familia ei şi pe polițistul care l-a arestat când spuneau că este un tip periculos.

Tânărul rămase cu privirea ațintită către valurile care se rostogoleau într-un ritm nesfârşit, liniştitor. Contrariată de tăcerea lui, Maria se răsuci spre el:

— Nu crezi?

— E greu de răspuns la această întrebare, grăi el, căutând să-şi aleagă cu grijă cuvintele.

— Ce vrei să spui?

— Judecând după modul în care te-ai exprimat, e clar că tu crezi deja că răspunsul e afirmativ, dar, dacă voi fi de acord cu tine, probabil că te vei simți şi mai rău, te vei învinovăți şi mai mult. Dacă spun nu, vei respinge răspunsul meu, căci tu ai decis deja că răspunsul ar trebui să fie pozitiv.

Ea deschise gura, dornică să protesteze, dar o închise la loc, dezarmată.

— Nici măcar nu sunt sigură ce ți-aş putea răspunde, bâigui ea.

— Nu trebuie să-mi răspunzi.

Ea oftă şi-şi sprijini bărbia pe genunchi.

— Ar fi trebuit să-l bat la cap pe procurorul districtual şi să insist să-l punem sub acuzare pe Laws pentru tentativă de omor.

— Poate. Dar chiar dacă ai fi făcut-o – şi chiar dacă Laws stătea mai multă vreme în închisoare –, deznodământul ar fi putut fi acelaşi. Individul făcuse o obsesie pentru Cassie. Dacă aş fi fost în locul tău, probabil aş fi făcut acelaşi lucru.

— Ştiu, dar...

— Ai mai vorbit cu cineva despre asta?

— Te referi la vreun terapeut? Nu.

— Bine, dădu el din cap.

— Doar n-o să-mi spui că ar fi trebuit să o fac?

— Eu nu dau sfaturi, se apără el.

— Niciodată?

Colin scutură cu hotărâre din cap.

— Şi pe urmă, n-ai nevoie de sfaturile mele. Dacă tu crezi că terapia te-ar putea ajuta, încearc-o. Dacă nu crezi, renunță. Pot doar să-ți spun că pe mine terapia m-a ajutat mult.

Maria tăcu şi el nu-şi putu da seama dacă răspunsul său îi fusese sau nu pe plac.

— Mulțumesc, şopti ea, într-un sfârşit.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai ascultat. Şi pentru că nu încerci să-mi dai sfaturi.

Colin înclină din cap şi-şi îndreptă ochii spre linia orizontului. Pe cer se vedeau acum mai multe stele, iar Venus strălucea, nemişcată, spre sud. Câțiva oameni se plimbau pe plajă, iar râsetele lor umpleau aerul nopții. Stând lângă Maria, Colin avu impresia că o cunoaşte de mult mai mult timp, nu doar de o oră sau cât timp petrecuseră împreună. Începea deja să regrete că acea seară era pe cale să se sfârşească.

Îşi dădu seama că venise momentul despărțirii când fata se ridică brusc în picioare. O văzu cum trage adânc în piept briza răcoroasă, înainte de a-şi îndrepta privirea spre platforma de lemn de la capătul plajei.

— Cred că ar trebui să plec, şopti ea.

— Şi eu, încuviință bărbatul, încercând să-şi ascundă regretul. Trebuie să ajung la sală, pentru antrenament.

Se ridică de jos şi o privi cum îşi curăță nisipul de pe

picioare înainte de a-şi încălța sandalele. Porniră înapoi, către dunele de nisip care mărgineau zona comercială, iar muzica se auzea mai tare cu fiecare pas. Când ajunseră la asfalt, trotuarele erau ticsite de oameni care savurau răcoarea plăcută a acelei seri de sâmbătă.

Colin rămase lângă ea, deschizându-i drum prin mulțimea care se îmbulzea în jurul lor, până când ajunseră la stradă, unde atmosfera era mai liniştită. Într-un gest care-l surprinse, fata, care stătea foarte aproape, îşi atingea, când şi când, umărul de al lui. Senzația atingerii ei îl înfiora.

— Ce planuri ai pentru mâine? o întrebă el, într-un final.

— Duminica merg întotdeauna să iau brunch-ul la părinții mei. Şi după aceea o să ies, probabil, puțin cu placa de surfing pe mare.

— Da?

— E distractiv. Ai făcut vreodată surfing cu padela?

— Nu, zise el. Am vrut întotdeauna să încerc, dar n-am ajuns încă să o fac.

— Eşti prea ocupat ca să faci un sport adevărat? râse ea.

— Prea leneş, recunoscu Colin.

Fata zâmbi.

— Dar tu? Mâine lucrezi?

— Nu, zise el. O să alerg, o să-mi fac de lucru prin curte, o să schimb alternatorul la maşină. Se încăpățânează să nu pornească bine.

— Poate e bateria de vină.

— Nu crezi că aş fi verificat asta prima dată?

— Nu ştiu? Ai verificat? întrebă ea şi bărbatul simți o nuanță de ironie în glasul ei. Deci după ce trebăluieşti prin curte şi-ți repari maşina, ce mai ai în agendă?

— O să merg la sală. Avem un antrenament duminică dimineața şi probabil o să fac exerciții de forță, o să lovesc în sacul cu nisip, poate fac şi o luptă de probă, chestii de genul ăsta. Sala e a unui tip pe nume Todd Daly, care scoate şi untul din noi. E un fost luptător UFC şi are un stil de antrenament de zici că e sergent de instrucție.

— Dar, dacă ai fi nevoit să lupți contra lui, l-ai învinge în ring, nu?

— Pe Daly? Nicio şansă.

Ei îi plăcu faptul că tânărul recunoscu asta.

— Şi pe urmă ce faci?

— N-am niciun plan. Probabil o să învăț ceva pentru examen.

Ajunseseră deja pe o altă stradă, aflată după colț de Crabby Pete. El îi recunoscu maşina, pe care o ştia din noaptea când îi schimbase cauciucul şi, când ajunseră în dreptul ei, niciunul nu păru să ştie ce să spună. Colin simți cum ochii ei se opresc asupra lui, parcă mirați, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Mulțumesc că m-ai condus până la maşină.

— Eu îți mulțumesc pentru plimbarea pe plajă.

— Aş mai avea încă o întrebare, zise Maria şi-şi ridică bărbia, cu îndrăzneală, spre el.

— Da, ascult.

Fata îşi îngustă ochii şi-l privi printre gene, ca şi cum ar fi vrut să i se strecoare în suflet.

— Ai vrea să vii mâine cu mine?

— Da, acceptă el, simțind în piept săgeata unei plăceri neaşteptate. Chiar mi-ar plăcea. La ce oră?

— Ce-ai spune de ora două? O să mergem pe insula Masonboro. E cam greu de ajuns acolo, dar, crede-mă, merită efortul.

— Sună grozav. Unde să ne întâlnim?

— Parcarea principală nu e o idee prea bună. Singurul mod ca să ajungi acolo e să cobori pe plaja Wrightsville, chiar la capătul insulei. Poți parca pe stradă. Şi nu uita să ai ceva mărunțiş la tine, fiindcă au tonomate pentru parcare. Ne vedem acolo.

— Am de unde să închiriez o placă de surfing?

— Nu-i nevoie! Am eu două. Poți folosi placa mea de începătoare.

— Super!

— E de un roz țipător şi are şi stickere cu floricele şi iepuraşi pe ea, dar…

— Zău?

Ea chicoti:

— Hei, glumeam! Ştii, m-am simțit uimitor de bine în seara asta.

— Şi eu, zise el şi chiar credea asta. Şi abia aştept să ne vedem mâine.

După ce fata descuie maşina, Colin deschise portiera şi o privi cum urcă la volan. O clipă mai târziu, dădu în marşarier şi apoi ieşi din parcare. Tânărul rămase pe loc, iar întâlnirea s-ar fi putut încheia astfel. Brusc însă, ea opri maşina, coborî geamul şi se aplecă peste portieră.

— Hei, Colin! îl strigă.

— Da?

— Mâine-dimineață, când mergi la sală, încearcă să nu încasezi lovituri în față, da?

El zâmbi, urmărind cu privirea maşina care aluneca de-a lungul bulevardului şi întrebându-se în ce anume se băga. Nu se aşteptase la invitația ei şi, pe când se întorcea spre bătrânul Camaro, revăzu cu ochii minții întreaga seară. Indiferent ce motive ar fi avut Maria să facă acea plimbare pe plajă, nu putea nega faptul că lui îi făcuse mare plăcere.

Voia să o vadă din nou. Asta fără nicio îndoială.

CAPITOLUL 6

— Maria —

— Ştiam că are să-ți placă tipul! chiui Serena. Ei, am avut dreptate?

Era duminică dimineața şi, ca de obicei, Maria stătea cu sora ei pe veranda din spatele casei, în vreme ce mama termina de pregătit micul dejun. Tatăl o plimba pe Copo, curată şi cu blana mătăsoasă, cu o fundă roz pe cap.

— N-am spus că mi-a plăcut. Am spus doar că mi s-a părut interesant, răspunse Maria.

— Dar ai mai zis şi că te întâlneşti cu el azi. În bikini.

— N-o să port bikini când fac surfing cu padela.

— De ce nu?

— Pentru că nu mă cheamă Serena, da aia? Nu mă simt confortabil în bikini.

— Ei, ai face bine să-ți arăți puțin pielea, căci, crede-mă, o să vrei să-şi dea şi el tricoul jos. Chestia asta cu aruncat priviri spre corpul celuilalt trebuie să funcționeze reciproc.

— Nu vreau să-şi facă o părere greşită despre mine.

— Da, ai dreptate. O să porți, probabil, o pereche de pantaloni de trening în care să arăți ca într-un sac. Dar, indiferent cu ce te îmbraci, sunt bucuroasă măcar că ieşi şi tu, în sfârşit, la o întâlnire.

— Nu încerca să transformi asta în ceva ce nu este. Nu e o întâlnire. Mergem doar să facem surfing cu padela.

— Mda, înclină Serena din cap, în zeflemea. Cum spui tu, surioară!

— Nu ştiu de ce încerc măcar să discut cu tine despre aceste lucruri.

— Le discuți fiindcă ştii că-ți voi spune adevărul. Şi acesta e şi motivul pentru care voi doi v-ați înțeles atât de bine. Deoarece Colin este exact ca mine.

— Da, desigur. Ai dreptate. De fapt, ies să fac surfing cu sora mea şi nici nu-mi dădeam seama.

— Nu da vina pe mine! Nu eu m-am ținut după el pe chei.

— Dar nu m-am ținut după el pe chei!

Serena chicoti.

— Vai, eşti aşa de sensibilă zilele astea. Dar, dacă vrei să-mi asculți sfatul, ia-ți o pereche de bikini pe sub trening. În caz că o să fie prea cald. Am auzit la radio că va fi cald azi.

— Nu mai bine discutăm despre tine? Ce-ai mai făcut aseară?

— N-am mare lucru să-ți povestesc. Am mers prin baruri, pe urmă am nimerit la o petrecere... O noapte de sâmbătă obişnuită.

— Cum îți merge cu Steve?

— E puțin cam lipicios şi nu sunt sigură dacă sunt pregătită pentru aşa ceva. Dar revenind la Colin, e al naibii de sexy.

— Da, am observat.

— N-a încercat să te sărute de rămas-bun?

— Nu. Şi nici n-aş fi vrut să încerce.

— Asta-i bine, ține-te tare. Tipilor le place asta, o asigură ea. Maria se încruntă, iar Serena chicoti iarăşi. Bine, bine, încetez. Totuşi, să ştii că mi se pare că lucrurile merg straşnic. Nu doar că mergi la o întâlnire – o întâlnire adevărată, indiferent cum i-ai spune tu dar tu eşti cea care l-a invitat. Eşti întruchiparea femeii moderne. Şi, pentru cultura ta generală, recunosc că sunt total geloasă pentru că o să-l vezi pe Colin la bustul gol. Cred că nu are un gram de grăsime pe abdomen.

— Chiar n-aş putea să-ți spun asta. Aseară era cam întuneric, iar el mergea lângă mine.

— Astăzi vreau poze. Oricum îți iei mereu aparatul foto cu tine. Fă-i câteva poze, pe furiş, lui Colin.

— Nu.

— Cred că i-ai putea face măcar acest mic serviciu surioarei tale, care, întâmplător, e cea care v-a făcut cunoştință.

Maria rămase pe gânduri.

— Bine, poate că o să fac nişte poze.

— Straşnic! Sau, şi mai bine, fa-i nişte poze cu telefonul şi trimite-mi-le. O să le pun imediat pe Instagram.

— Nicio şansă!

— Eşti sigură? Nu mi-ar plăcea să-i spun tatei că ieşi să faci surfing cu un fost puşcăriaş aflat în termenul de supraveghere.

— Să nu îndrăzneşti!

— Glumeam! Nici n-aş vrea să fiu în pilea ta când o să faci anunțul ăsta. Să mă pui în gardă din timp, da?

— Aşa voi face.

— Şi totuşi, ar trebui să-ți faci măcar un selfie cu el înainte să faci anunțul. În felul ăsta o să ai o dovadă că ai ieşit cu el, fiindcă după aceea s-ar putea să nu mai ai ocazia.

— Ai terminat?

Serena rânji.

— Da. Acum am terminat.

Maria observă un colibri sorbind din cutiuța atârnată de mama lor pe terasă. Pasărea plutea în aer într-un fel care o uimise încă de când era copilă. Din casă se auzea un cântec fredonat în surdină şi, deşi aroma ouălor şi a fasolei prăjite ar fi trebuit să-i amintească Mariei că trebuia să mănânce, gândul la după-amiaza ce se apropia îi alunga foamea şi o umplea de nelinişte. Va putea oare să mănânce ceva?

— Sunt încă surprinsă de felul cum el, pur şi simplu... ți-a spus totul, mărturisi, într-un final, Serena.

— Dacă ai fi fost acolo, ai fost de-a dreptul şocată, crede-mă.

— Totuşi, e ciudat. Nu cred că am mai întâlnit până acum un asemenea om.

— Mie-mi spui?

Două ore mai târziu, Maria era în apartamentul ei, întrebându-se cu ce anume să se îmbrace. Sfatul Serenei îi răsuna în minte, făcând decizia mult mai dificil de luat decât ar fi trebuit. În mod normal, n-ar fi stat pe gânduri. Şi-ar fi pus pe ea o pereche de pantaloni scurți şi un tricou fără mâneci şi, în mod sigur, nu şi-ar fi făcut duş înainte, nici nu s-ar fi machiat şi nici n-ar fi simțit ghearele nervozității în stomac, dar totuşi le simțea. Stând în fața dulapului cu

haine, se întrebă ce impresie voia să facă şi cum să se îmbrace? Îndrăzneț? Lejer? Sexy?

Pentru bărbați era mult mai simplu, concluzionă ea: o pereche de pantaloni scurți, un tricou, nişte papuci de plajă şi pe-aici ți-e drumul! Pe când ea trebuia să ia în considerare şi lungimea pantalonilor scurți, să decidă cât de strâmți şi de decolorați îi voia sau dacă să-i poarte pe cei cu crăpături sexy sub buzunarele de la spate sau să aleagă ceva mai conservator. Şi asta doar în ce privea ținuta pentru partea de jos a corpului. În privința bustului, problemele erau şi mai mari, mai ales că nu se hotărâse încă dacă să poarte bikini sau costum de baie dintr-o singură bucată pe dedesubt. În ciuda celor spuse Serenei, ştia că e totuşi o întâlnire şi, în afara dezastrului petrecut în weekendul trecut cu Jill şi Paul, nu prea fusese la multe întâlniri în ultima vreme. Adăugând faptul că tot restul serii de sâmbătă şi toată dimineața de duminică se gândise numai la Colin, întreaga poveste o făcea să se simtă mai emoționată ca niciodată.

Dar ce anume voia de la el? Ce avea de gând? Colin făcea parte mai curând din acea categorie de bărbați pe care ea îi aducea în fața judecătorului. Până ieri, dacă i-ar fi sugerat măcar cineva să iasă cu un tip cu trecutul lui, i-ar fi râs în față sau – mult mai probabil – s-ar fi simțit ofensată. Ar fi trebuit să-şi ia, pur şi simplu, la revedere de la el seara trecută, după ce bărbatul o condusese la maşină. Însăşi ideea că aveau să iasă şi în acea zi împreună era absurdă şi totuşi... ea îl invitase, dar nu-şi mai amintea prea bine cum se întâmplaseră exact lucrurile ori ce-i trecuse prin cap când o făcuse.

Dar Colin era o prezență... *magnetică.* Era cuvântul care-i trecu prin minte când intră în baie să-şi facă duş şi, cu cât se gândea mai mult la el, cu atât mai potrivită i se părea descrierea. Deşi răspunsurile lui o bulversaseră uneori, felul lui de a pune problema – *ăsta sunt eu şi fie mă accepți aşa cum sunt, fie nu* – era, trebuia să recunoască, revigorant. Mai mult decât atât, simțea că regretele lui erau sincere şi că transformarea era reală. Nu era atât de naivă încât să ignore posibilitatea că el ar putea încerca să profite de sensibilitatea

ei, dar îi era imposibil să reconcilieze această idee cu imaginea bărbatului inimos, care-i schimbase cauciucul sau se plimbase pe plajă cu ea sau urma aceeaşi facultate cu sora ei, pentru a putea deveni învățător. Cu siguranță nu încercase să o impresioneze şi, dacă nu i-ar fi cerut să o însoțească la surfing, nu avea nicio îndoială că el ar fi lăsat-o să plece cu maşina fără să mai spună nimic.

Trebuia să recunoască şi că aprecia deschiderea şi onestitatea lui în a-şi mărturisi trecutul. Dacă nu i-ar fi spus de la început adevărul, ea s-ar fi simțit manipulată şi furioasă, poate chiar înspăimântată. Iar atracția pe care o simțise față de el din prima clipă s-ar fi risipit aproape instantaneu, lăsând-o să se întrebe cu ce altceva o mai mințise. Nimănui nu-i place să fie dus de nas.

Adevărul e că nu cunoştea prea mulți oameni care să-şi cârmească, dintr-odată, viața, într-o direcție cu totul nouă, cum făcuse Colin. Şi, deşi nu avea nicio idee unde urma să o ducă ziua aceea – sau dacă era un început pentru o relație –, ea îşi zise, în cele din urmă: *Ei, ce naiba se poate întâmpla?* şi îşi puse o pereche de bikini negri, peste care îmbrăcă nişte blugi scurți şi strâmți, despicați sub buzunarele de la spate. Apoi luă pe ea un tricou mulat şi foarte decoltat. La urma urmei, Serena avusese dreptate şi în alte privințe. În situația în care Colin îşi va scoate tricoul – şi asta, trebuia să recunoască, n-ar fi deranjat-o câtuşi de puțin –, atunci trebuia să aibă şi ea opțiunea de a proceda la fel.

Tolănit pe capota maşinii, Colin îi făcu Mariei cu mâna atunci când fata intră pe străduță uitându-se mirată la el. Bărbatul purta un tricou gri, cu mâneci scurte, coborând pe bustul parcă sculptat, spre şoldurile strâmte. Mânecile abia-i puteau cuprinde brațele cu muşchi bine definiți, culoarea albastru-cenuşie a ochilor lui, vizibilă de la distanță, se asorta de minune cu pometii ascuțiți. Primul ei gând fu că, oricât ar fi fost de greu de crezut, bărbatul era chiar mai chipeş la lumina zilei. Când se desprinse de lângă maşină şi îi ieşi în întâmpinare, surâzător, ea simți un zvâcnet în piept

şi o voce interioară îi şopti: *Dacă nu am grijă, aş putea avea probleme serioase cu tipul ăsta.*

Alungându-şi gândul, flutură cu mâna, din maşină, apoi trase adânc aer în piept şi opri motorul. Când deschise portiera, căldura o izbi aproape imediat. Din fericire, umiditatea era redusă şi o uşoară briză împrospăta aerul, făcându-l mai respirabil.

— Bună! Ai ajuns exact la timp, strigă ea.

Colin adusese cu el un rucsac, o mică ladă frigorifică şi două prosoape. Bărbatul se aplecă, luă rucsacul şi-l petrecu pe după umăr.

— Am ajuns ceva mai devreme zise el. Nu eram sigur dacă am parcat în locul potrivit. Nu mai sunt alte maşini pe aici.

— La capătul insulei e întotdeauna mai linişte, îl lămuri Maria. Oamenilor nu le place să parcheze aici, căci trebuie să plătească. Ăsta e un lucru bun, fiindcă nu mai suntem nevoiți să batem atâta drum pe jos. Cum a mers lupta de dimineață? întrebă ea, ducându-şi palma streaşină la ochi.

— Ceva mai aprinsă decât de obicei, dar fără jolituri sau nasuri sparte.

— Asta se poate vedea, râse ea. Dar ceilalți tipi? Presupun că nu i-ai lăsat cu semne pe față, nu?

— Sunt bine, îi făcu el cu ochiul. Acum e rândul tău. Cum a mers brunch-ul cu familia?

— Nici la noi nu s-a lăsat cu jolituri sau nasuri sparte, îl tachină ea şi, când îl auzi râzând, îşi trecu o şuviță rebelă pe lângă ureche, amintindu-şi că nu trebuia să se lase dusă de val. Totuşi, serios vorbind, trebuie să te avertizez că i-am spus Serenei că ieşim pe mare astăzi. În cazul în care te vânează după ore şi vrea să te descoasă…

— Crezi că va face asta?

Poți să fii sigur, gândi Maria, dar rosti cu glas tare:

— Probabil.

— Şi de ce nu te întreabă pe tine?

— Sunt sigură că o să mă sune mai târziu. Consideră de datoria ei să fie profund implicată în viața mea personală.

— Bine, râse el. Apropo, azi arăți superb.

Ea simți că zăpuşeala amiezii o izbeşte şi mai tare în

obraji.

— Mulțumesc, şopti. Apoi, încercând să pară cât mai destinsă, îl întrebă: Eşti gata de aventură?

— Abia aştept.

— Avem noroc că nu prea bate vântul. Cred că apa e perfectă.

Începu să desfacă una dintre legăturile care țineau placa de surf pe plafonul maşinii. Văzând-o, Colin sări să-i dea o mână de ajutor cu celelalte legături. Muşchii de pe antebrațe se mişcau ca nişte corzi de pian, făcând tatuajele să tresalte, de parcă ar fi avut o viață proprie. El mirosea a sare şi vânt, a curat şi proaspăt. Ridică una dintre plăci, o sprijini de maşină şi apoi o luă pe cealaltă, proptind-o de prima.

— Cum stai cu echilibrul pe placă? întrebă el.

— Destul de bine. De ce?

— Fiindcă am adus cu mine o ladă frigorifică, zise el, arătând spre cutia din spate. Mă întrebam dacă ai putea s-o ții pe placa ta. Nu sunt sigur că echilibrul meu va fi grozav la început.

— Nu e chiar aşa de greu, îl asigură fata. O să înveți repede. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, da, o să pun lada pe placa mea şi asta e perfect, fiindcă pot pune pe ladă şi prosoapele. Urăsc prosoapele ude.

Deschizând portiera, ea îşi luă aparatul de fotografiat şi corzile cu care se agățau plăcile, încercând din răsputeri să nu rămână cu ochii ațintiți asupra lui. Întinse corzile, apoi le legă de plăci. Ştia că bărbatul o urmăreşte cu privirea şi îi plăcea senzația. Când termină, Colin săltă în spate rucsacul şi îşi prinse cu corzile, pe umăr, cele două plăci. Maria luă lada frigorifică şi prosoapele şi porniră spre mare.

— Apropo, ce ai în ladă? întrebă ea.

— Nişte gustări. Fructe, alune, vreo două sticle cu apă.

— Hrană sănătoasă, comentă ea.

— Am mare grijă ce mănânc.

— Iar în rucsac?

— Un disc de frisbee, o minge Hacky Sack şi loțiune de plajă. Dacă o să stăm pe plajă sau ceva de genul ăsta.

— Nu sunt prea bună la frisbee. Şi, drept să-ți spun, nu

m-am atins în viața mea de o minge Hacky Sack.

— Atunci vom încerca amândoi ceva nou astăzi.

Pe plajă, nisipul părea aproape alb în bătaia soarelui. Cu excepția unui om care arunca o minge către un golden retriever aflat în apă, plaja de la acel capăt al insulei era pustie. Maria ridică lada în direcția insulei:

— Uite, acolo e Masonboro, zise ea.

— Până să-mi vorbeşti aseară de ea, nici nu ştiam că există.

— E ceva rustic. Nu există drumuri, nici locuri de camping. Vara, o mulțime de surferi vin aici, dar când se apropie toamna, locul ăsta e doar al meu. E frumos şi liniştit şi un excelent mod de a-mi petrece sfârşiturile de săptămână, mai ales unul ca acesta. Şeful meu are un proces dificil săptămâna aceasta şi probabil o să muncesc până noaptea târziu ca să mă asigur că are toate actele necesare la îndemână. Şi o să mă trezesc şi mai devreme decât de obicei.

— Asta înseamnă o mulțime de ore de muncă.

— Trebuie să reuşesc în carieră.

— De ce?

— Dacă nu-mi fac treaba bine, o să fiu concediată şi pe urmă...

— Nu întrebam dacă-ți faci sau nu bine treaba. Asta înțeleg. Doar eram curios de ce aşa important să reuşeşti în carieră.

Maria se încruntă, dându-şi seama că el era prima persoană care-i pusese vreodată această întrebare la care nu avea răspuns.

— Nu ştiu, bâigui ea, în cele din urmă. Presupun că aşa am fost educată, să ajung cineva. Fie e asta, fie e vina părinților. Nu asta spun oamenii când merg la psiholog?

— Uneori. Şi uneori chiar e adevărat.

— Tu nu vrei să reuşeşti în carieră?

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă să reuşeşti în carieră, zise el. Să ai o casă mai mare? Maşini mai bune? Mai multe vacanțe exotice? Părinții mei au toate aceste lucruri, dar nu am senzația că ar fi fericiți cu adevărat. Întotdeauna ne dorim să dobândim mai mult, dar unde se termină această

goană după câştig? Eu nu vreau să trăiesc astfel.

— Şi cum vrei să trăieşti?

— Vreau să duc o viață echilibrată. Munca este importantă fiindcă trebuie să mă întreţin cumva financiar, dar la fel de importante sunt sănătatea, odihna, prietenii. E important să am timp să fac lucrurile care-mi plac şi, uneori, să nu fac absolut nimic.

Lădița o lovi pe Maria uşor peste gleznă.

— Asta e foarte... delicat.

— Bine.

Ea zâmbi. *Aş fi putut prezice că o să spună asta.*

— Ai dreptate, desigur. Echilibrul este important, dar mi-a plăcut întotdeauna sentimentul pe care îl ai după ce reuşeşti să depăşeşti o situație dificilă, fie că era vorba de note la şcoală, când eram copil, fie că e vorba de un raport bine întocmit, azi. Să-mi propun un obiectiv şi apoi să îl îndeplinesc mă face să simt că nu trec, pur şi simplu, prin viață. Şi, la sfârşit, dacă mă descurc suficient de bine, alți oameni vor observa, iar eu voi fi recompensată. Şi îmi plac recompensele.

— E destul de logic ce spui.

— Dar nu pentru tine?

— Suntem diferiți.

— Tu nu-ți impui țeluri în viață? Cum ar fi, de pildă, să termini facultatea sau să învingi într-un meci?

— Ba da.

— Şi atunci cum suntem diferiți?

— Fiindcă mie nu-mi pasă de nicio carieră. Şi, în general, nu-mi bat capul cu modul în care oamenii o definesc.

— Şi crezi că pe mine mă preocupă ce spun alți oameni?

— Da.

— Vrei să fii mai explicit?

El mai făcu câțiva paşi înainte să răspundă.

— Cred că îți pasă foarte mult de ce cred ceilalți oameni despre tine, ceea ce mie mi se pare o greşeală. În definitiv, singura persoană pe care o poți mulțumi vreodată eşti doar tu. Ce simt ceilalți despre tine e treaba lor.

Ea îşi lipi strâns buzele una de alta, ştiind că bărbatul

avea dreptate. Era bulversată de faptul că el spusese lucrurilor pe nume atât de simplu. Fusese la fel de direct şi de sincer în toate celelalte privinţe, aşa că de ce să nu fie şi de data asta?

— Asta ai învăţat în timpul şedinţelor de terapie?

— Da. Dar mi-a trebuit mult timp să fiu de acord cu mentalitatea asta şi să mi-o însuşesc.

— Poate că ar trebui să discut şi eu cu psihologul tău.

— Poate, acceptă el, iar fata izbucni în râs.

— Ei bine, dacă vrei să ştii, nu e doar vina mea. Faptul că am atâta nevoie de confirmări din exterior e vina părinţilor mei.

Când el încruntă, sceptic, o sprânceană, Maria îi dădu, în glumă, un ghiont în umăr, cu un gest uimitor de firesc.

— Chiar vorbesc serios! Poate că m-am născut ambiţioasă sau cum vrei să numeşti asta, dar cu siguranţă ei mi-au stimulat ambiţia. Niciunul din părinţii mei nu a urmat liceul şi au fost nevoiţi să facă sacrificii imense, ani în şir, înainte să deschidă restaurantul. Au trebuit să înveţe o nouă limbă, să înveţe contabilitate şi alte o mie de lucruri pornind de la zero, când erau deja adulţi, aşa că, pentru ei, o educaţie bună înseamnă totul. Am crescut vorbind spaniola acasă, aşa că, încă din copilărie, m-am văzut obligată să muncesc mai mult decât ceilalţi copii, căci nu pricepeam nimic din ce spunea învăţătoarea. Deşi ai mei munceau câte cincisprezece ore pe zi, n-au lipsit nici măcar o dată de la şedinţele cu părinţii şi se asigurau întotdeauna că îmi făceam temele. Când am început să vin acasă cu note bune, au fost atât de mândri! În weekenduri, îi invitau pe unchii, mătuşile şi verişorii noştri – am o mulţime de rude în oraş – şi-şi treceau din mână în mână carnetul meu de note, mirându-se ce elevă eminentă eram. Mă aflam mereu în centrul atenţiei şi îmi plăcea sentimentul ăsta, aşa că, pe urmă, am început să învăţ şi mai mult. Stăteam în prima bancă şi ridicam mâna ori de câte ori profesorii puneau o întrebare. Stăteam până la miezul nopţii să învăţ pentru teste. Aşa că nu-i de mirare că am fost cea mai mare tocilară în timpul liceului.

— Zău? zise el, cu aceeaşi expresie de amuzament

întipărită pe chip.

— Hm... da, îngăimă ea, ruşinată. Când aveam opt ani, purtam ochelari, nişte monstruozităţi cu rame mari şi maronii, şi am purtat proteză dentară vreme de trei ani. Eram timidă şi stângace şi, de fapt, chiar îmi plăcea să tocesc. Nu am mers la niciun bal până în ultimul an de liceu şi chiar şi atunci am fost cu alte fete care nu aveau prieteni. M-am sărutat pentru prima oară cu un băiat cu o lună înainte să încep facultatea. Crede-mă, ştiu ce înseamnă să fii tocilar, fiindcă eu însămi am fost.

— Şi acum?

— Încă sunt un fel de tocilară. Lucrez prea mult, nu-mi vizitez prietenii atât de des pe cât ar trebui, iar în weekenduri nu fac mare lucru, în afară de ieşit cu placa de surfing pe mare sau de brunch-urile luate în familie. Vineri noaptea mă poţi găsi, de obicei, citind în pat.

— Asta nu înseamnă că eşti o tocilară. Nici eu nu ies prea mult prin oraş. Dacă nu merg la antrenament sau nu am meci, de obicei ascult muzică sau studiez în camera mea ori stau la taclale cu Evan şi Lily.

— Lily?

— Logodnica lui Evan.

— Cum arată?

— E blondă. Cam de înălţimea ta. Are o personalitate teribilă, tipic sudistă. E din Charleston.

— Dar Evan? Seamănă cu tine?

— De fapt, seamănă mai mult cu tine. E un tip foarte organizat.

— Crezi că eu sunt organizată?

— Da.

— Ce te face să crezi asta?

— Habar n-am, răspunse el. Dar cred că majoritatea oamenilor ar spune acelaşi lucru despre tine.

Ea îi aruncă o privire rapidă, căci îi plăcuse cum o caracterizase. Ajunseră la ţărm şi ea îşi dădu jos sandalele, uitându-se atentă spre întinderea de ape.

— E în regulă, vine fluxul şi asta ne uşurează efortul. Dacă marea era la reflux, trebuia să ne lansăm cu plăcile de acolo,

zise ea, arătând peste umărul lui. Eşti gata?

— Aproape, zise el. Puse plăcile pe nisip şi desfăcu rucsacul, îndesând în el papucii şi scoţând sticla cu loţiune de plajă. Apoi îşi scoase tricoul, punându-l tot în rucsac. Privindu-l, primul ei gând fu că trupul bărbatului arăta de parcă era sculptat. Pieptul şi abdomenul lui erau un peisaj de contururi şi creste, fiecare muşchi fiind perfect definit. Pe piept, un tatuaj, reprezentând un dragon viu colorat, se întindea spre umăr, înlănţuindu-se, într-o compoziţie originală, cu o ideogramă chinezească. Colin privi valurile, în timp ce începu să se ungă cu loţiunea pe corp.

— E superb aici, observă el.

— Sunt de acord, aprobă fata, ferindu-se să-şi intersecteze privirea cu a lui.

El îşi mai turnă puţină loţiune în palmă, înainte de a-i întinde fetei sticla:

— Vrei?

— Poate mai târziu. Mi-am dat puţin cu cremă acasă, dar în general nu mă ard de la soare. Piele latină, îţi dai seama.

El dădu din cap, masându-şi picioarele cu loţiune, după care se întoarse spre Maria:

— Te superi dacă mă dai puţin cu cremă pe spate?

Deşi simţi, instantaneu, că i se usucă gura de emoţie, fata încuviinţă:

— Sigur.

Degetele lor se atinseră atunci când Maria luă sticla cu loţiune. Stoarse puţină cremă în palmă şi o întinse uşor cu palmele pe spinarea lui, simţindu-i muşchii tresăltând prin piele şi încercă să ignore straniul sentiment de intimitate pe care i-l dădea acea mângâiere. Cu siguranţă, Serena urma să fie încântată când avea să afle.

— O să putem vedea şi delfini? întrebă Colin, aparent neatent la reacţia ei.

Plimbându-şi mâinile peste muşchii de pe spatele lui, Maria răspunse cu întârziere:

— Nu cred. La ora asta sunt de obicei pe partea dinspre ocean a insulei.

Apoi, simţind o nuanţă de dezamăgire în privirea lui,

termină de întins loțiunea şi puse capacul sticlei.

— Gata, eşti bun de plajă.

— Mulțumesc, spuse el, băgând sticla în rucsac. Acum ce urmează?

— Aproape am terminat, răspunse fata şi desfăcu corzile plăcilor de surfing, întinzându-i-le lui Colin să le bage în rucsac. Luă cea mai mică dintre plăci.

— Vrei să vii după mine cu lada şi prosoapele? O să îți arăt cum să te ridici pe placă.

Ea pătrunse în ocean cu placa şi, când apa îi ajunse la genunchi, se întinse pe placă, mişcându-se pe aceasta până când se găsi chiar pe centrul ei. Puse padela perpendicular pe placă, apoi o ținu strâns şi se ridică mai întâi în genunchi şi apoi în picioare.

— Ta-da!... Asta e tot ce ai de făcut. Secretul e să-ți găseşti punctul de echilibru, unde nici vârful plăcii, nici coada ei nu se află sub apă. Şi apoi ține-ți genunchii îndoiți – o să te ajute să te ridici.

— Am înțeles.

— Poți pune lada în spatele meu, pe placă, iar prosoapele pe ea. Vrei să-mi dai aparatul de fotografiat?

El intră în apă, urmându-i instrucțiunile, în timp ce Maria îşi fixă cureaua aparatului foto pe după gât. Colin se aşeză pe placă şi începu să repete mişcările fetei. Când se ridică în picioare, îşi trecu greutatea de pe un picior pe altul şi placa se clătină, uşor, sub el.

— E mai stabilă decât mi-am închipuit, remarcă el.

— Acum, când te întorci, fie vâsleşti puțin înainte şi iei, încet, o curbă largă, fie vâsleşti înapoi, pentru o curbă mai strânsă, explică fata şi apoi îi arătă prima manevră, apoi a doua, rotindu-se în loc şi îndepărtându-se uşor de țărm.

— Eşti gata?

— Să mergem, spuse el.

Vâslind de câteva ori, o prinse din urmă şi începură apoi să vâslească unul lângă altul până ajunseră la apele liniştite, pline de alge, ale mlaştinii. Deasupra lor, cerul albastru era brăzdat de nori subțiri. Cu coada ochiului, ea îl privi pe Colin cum urmărea cu nesaț totul în jurul său – pelicanii cafenii,

egretele albe ca neaua sau vulturul pescar ce zboară peste capetele lor. Tânărul nu părea că simte nevoia de a destrăma tăcerea şi fata se gândi iar că niciodată nu mai întâlnise pe cineva ca el.

Pe când gândurile continuau să-i rătăcească, Maria îşi îndreptă privirile către insulă, remarcând buturugile contorsionate ale copacilor, cenuşii şi acoperite cu sare, cu rădăcinile încâlcite ca nişte fire de sfoară pe un ghem. Canale curbate străbăteau dunele acoperite cu iarbă de mare, ducând către malul insulei care se învecina cu oceanul, în vreme ce crengi şi bucăţi de lemn înnegrite de vreme se îngrămădeau la marginea apei.

— Te gândeşti la ceva, îl auzi zicând. Fără ca fata să observe, Colin se apropiase cu placa de ea.

— Mă gândeam cât de mult îmi place să stau aici.

— Vii în fiecare weekend?

— În cea mai mare parte a weekendurilor, zise ea, străduindu-se să ţină ritmul. Dacă nu plouă sau nu bate prea tare vântul. Vânturile puternice te fac să simţi că nu ajungi nicăieri, iar mlaştina e schimbătoare atunci şi poate fi primejdioasă. Am făcut greşeala să ies cu placa într-o asemenea zi, când am adus-o pe Serena prima dată aici. Ea a rezistat cam douăzeci de minute, înainte să insiste să ne întoarcem, iar de atunci nici n-a mai vrut să vină. Când vine vorba de mers la mare, preferă să stea la plajă sau să se relaxeze într-o barcă. Deşi suntem apropiate, nu prea avem aceleaşi gusturi. Curiozitatea din ochii lui şi atenţia cu care o asculta o făcură să continue şi Maria urmă, în timp ce brăzda apa cu padela:

— Serena a fost întotdeauna mai dornică de distracţii şi mai populară decât mine. A avut iubiţi unul după altul şi are un catralion de prieteni. Telefonul ei sună întruna, oamenii îşi doresc mereu să-şi petreacă timpul cu ea. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată asta. Am fost mereu mai tăcută, mai timidă, cred, şi am crescut simţind că niciodată nu o să mă integrez în societate.

— Mie nu mi se pare că ai fi timidă.

— Nu? se miră ea. Dar cum ţi se pare că sunt?

El ridică privirea spre Maria şi zise, calm:

— Gânditoare. Inteligentă. Empatică. Frumoasă.

Siguranța cu care rostea cuvintele – ca şi cum ar fi citit o listă pe care o avea în față – o făcu pe fată să se simtă, deodată, foarte ruşinată.

— Mulțumesc, murmură ea. A fost... drăguț.

— Sunt sigur că ai mai auzit cuvintele astea până acum.

— Nu chiar.

— Atunci îți petreci timpul cu cine nu trebuie.

Ea îşi potrivi picioarele pe placă, încercând să ascundă cât de răvăşită şi de flatată se simțea.

— Şi nu ai avut nicio iubită?

— Nu chiar, răspunse el. Într-o vreme, nu eram chiar modelul de băiat de care o fată să se poată îndrăgosti. Şi pe urmă am devenit prea ocupat ca să mai am timp şi de relații. Dar tu?

— Sunt încă singură, zise ea. Am avut o relație serioasă când eram în facultate, dar n-a mers. Şi mai târziu, am dovedit o tendință din a atrage doar bărbați nepotriviți.

— Ca mine?

Ea surâse forțat.

— Nu m-am gândit la tine când am spus asta. M-am gândit la unul dintre directorii de la firma mea. Care se întâmplă să fie însurat şi să aibă o familie. Mă hărțuieşte şi mă face să mă simt mereu stresată când sunt la birou.

— Pot să-mi închipui ce simți.

— Dar nu ai niciun sfat să-mi dai, nu? De vreme ce tu nu dai sfaturi.

— Nu.

— Cred că după mai multe discuții cu tine, oamenii ştiu deja la ce să se aştepte, nu? În comparație cu tine, Serena are întotdeauna o grămadă de sfaturi.

— Şi sunt utile?

— Nu chiar.

Expresia de pe chipul tânărului îi dădu de înțeles Mariei că, recunoscând asta, tocmai îi dovedise că el avea dreptate în privința sfaturilor.

— Ce s-a întâmplat cu prietenul tău?

— Nu-s prea multe de spus. Am stat împreună vreo doi ani şi simțeam că ne îndreptăm spre ceva mai serios.

— O căsătorie?

Ea dădu din cap.

— Aşa credeam. Dar pe urmă el a decis că nu asta îşi dorea. Voia pe altcineva.

— Asta cred că te-a durut.

— Pe moment, am fost devastată, recunoscu ea.

— Şi de atunci n-ai mai avut niciun alt iubit?

— Nu chiar. M-am mai întâlnit cu câțiva băieți, dar nu s-a concretizat nimic, zise ea, apoi făcu o pauză, amintindu-şi: Mergeam să dansez cu prietenele mele la un club de salsa din Charlotte, dar majoritatea tipilor cu care ajungeam să mă întâlnesc voiau un singur lucru. Or, pentru mine, să te culci cu cineva e rezultatul unei implicări sentimentale şi mulți bărbați nu vor decât o noapte de dragoste şi pe urmă dispar.

— Asta e problema lor.

— Ştiu. Dar…

Încercă să se gândească la nişte cuvinte care să exprime cât mai bine ceea ce simțea.

— Uneori e greu. Şi asta poate din cauză că părinții mei sunt aşa de fericiți, iar căsnicia pare ceva atât de uşor. Am presupus întotdeauna că voi reuşi să-l găsesc pe bărbatul ideal fără să fie nevoie să mă căsătoresc. Îmi făceam mereu tot felul de planuri… Ştiam că deja, la vârsta pe care o am acum, aş fi fost căsătorită şi aş fi trăit cu soțul meu într-o casă victoriană restaurată şi ne-am fi gândit la copii. Dar aceste lucruri îmi par acum mai îndepărtate decât îmi păreau atunci când eram doar o fetiță. Mai îndepărtate şi decât acum doi ani.

El nu răspunse, iar ea scutură din cap:

— Nu-mi vine să cred că-ți destăinui toate astea.

— Chiar mă interesează.

— Sunt convinsă, făcu ea, ironică, fără să-l ia în serios. Mi se pare plictisitor până şi mie.

— Nu e plictisitor, o contrazise Colin. E povestea ta şi îmi place s-o ascult.

Apoi tăcu, lăsând lucrurile să se liniştească, înainte de a

schimba, brusc, subiectul.

— Şi spui că dansai salsa?

— Asta ai reținut din tot ce am spus?

Bărbatul ridică din umeri, iar Maria continuă, întrebându-se de ce i se părea atât de lesne să discute cu el.

— Obişnuiam să merg acolo aproape în fiecare weekend.

— Dar nu mai mergi?

— De când m-am întors acasă, nu. Nu mai sunt cluburi pe aici. Cel puțin nu oficiale. Serena a încercat să mă târască după ea într-o seară într-un asemenea club improvizat. Am vrut să merg, dar m-am răzgândit în ultima clipă.

— Mi se pare că ar fi fost foarte distractiv.

— Tot ce se poate. Dar nu e nici măcar un club autentic. Se află într-un depozit abandonat şi sunt convinsă că toată afacerea e ilegală.

— Uneori astea sunt cele mai bune locuri unde poți merge.

— Presupun că vorbeşti din experiență?

— Da.

Ea surâse.

— Ştii ceva despre salsa?

— E un dans asemănător cu tangoul, parcă?

— Nu chiar. Tangoul este un fel de dans făcut pentru sălile de bal, unde te roteşti în jurul încăperii. Salsa e mai mult un dans de petrecere, în care partenerii fac o mulțime de rotiri şi se țin când de o mână, când de cealaltă, dar rămân pe loc. E un mod grozav de a-ți petrece câteva ore cu prietenii, mai ales dacă ai un partener priceput. Era singurul moment în care simțeam că pot fi eu însămi.

— Şi acum nu mai eşti tu însăți?

— Ba da, răspunse ea. Dar e în mod cert versiunea mea cea mai liniştită, cea mai obişnuită.

Fata ridică padela deasupra capului, întinzându-se, apoi îi scufundă iar vârful în apă şi zise:

— Am o întrebare pentru tine. Am vrut să-ți pun întrebarea asta încă de când te-am auzit vorbind de facultate. De ce, continuă Maria, când Colin se întoarse spre ea, vrei să fii învățător la clasa a treia? Cred că majoritatea tipilor ar vrea să fie profesori de liceu.

El brăzdă adânc apa cu padela.

— Fiindcă la vârsta aceea copiii sunt destul de mari să înțeleagă aproape tot ce le spun adulții, dar încă suficient de mici ca să creadă că adulții spun întotdeauna adevărul. Plus că e şi anul când încep să se manifeste problemele de comportament. Dacă mai punem la socoteală şi testele şcolare care se dau atunci, clasa a treia reprezintă un an crucial pentru elevii din şcoala primară.

— Şi? întrebă ea, pe când amândoi pluteau pe apa nemişcată ca o întindere de sticlă.

— Şi ce?

— Aşa mi-ai întrebat şi tu aseară când credeai că nu ți-am spus întreaga poveste. Aşa că o să te întreb din nou – care e motivul adevărat pentru care vrei să predai la clasa a treia?

— Fiindcă a fost ultimul meu an bun la şcoală, răspunse tânărul. De fapt, până acum câțiva ani, a fost ultimul meu an bun şi punct. Şi asta datorită domnului Morris. Era un fost ofițer de armată care intrase în învățământ la o vârstă destul de înaintată şi ştia exact de ce aveam nevoie. Nu de disciplina absurdă de care am avut parte mai târziu, în şcoala militară, ci de un plan specific, doar pentru mine. El nu lăsa pe nimeni să-şi facă de cap în clasă şi, de îndată ce am început să o iau razna, mi-a spus că trebuie să mai rămân puțin la şcoală, după ore. Credeam că o să mă țină în clasă, punându-mă să citesc vreo carte sau să fac curat sau lucruri de genul ăsta, dar el mă punea să fac ture de alergare în jurul şcolii şi să fac flotări de fiecare dată când treceam pe lângă el. Şi tot timpul ăsta, îmi spunea întruna că mă descurc excelent, că sunt grozav, aşa încât să nu resimt lucrul ăsta ca pe o pedeapsă. Făcea acelaşi lucru a doua zi, în pauză, şi apoi m-a întrebat dacă pot să vin în fiecare zi mai devreme la şcoală fiindcă era clar că aveam talent la atletism. Că eram mai puternic decât alți copii. Mai bun decât alți copii. Privind înapoi, îmi dau acum seama că făcea asta fiindcă ştia că aveam ADHD şi alte probleme emoționale şi că nu dorea decât să-mi consum energia în exces, ca să pot sta apoi liniştit în clasă.

Vocea lui se domoli, pe măsură ce vorbea.

— Era pentru prima oară, din câte îmi pot aminti, când cineva mă lăuda. Tot ce mi-am dorit apoi era să-l fac să fie şi mai mândru de mine. Trudeam din greu şi şcoala începuse să mi se pară mai uşoară. Făcusem progrese mari la citire şi matematică şi mă purtam mai bine şi acasă. Dar, după acel an, am nimerit la clasa doamnei Crandall şi tot ce mersese bine s-a dus pe apa sâmbetei. Era o femeie rea şi nervoasă şi nu putea suferi băieţii, aşa că am devenit iar copilul-problemă care fusesem. După aceea, părinţii mei m-au trimis la şcoala militară, iar restul poveştii îl ştii deja.

El răsuflă adânc înainte de a o privi.

— De aceea aş vrea să fiu învăţător la clasa a treia. Fiindcă poate – doar poate – o să dau peste un puşti ca mine şi o să ştiu exact ce am de făcut. Iar, pe termen lung, ştiu cât de mult poate conta un singur an pentru un copil. Fiindcă dacă domnul Morris nu ar fi apărut în viaţa mea, în urmă cu atât de mult timp, niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte să mă întorc la facultate şi să devin învăţător.

În vreme ce Colin vorbea, Maria îl analiza din priviri.

— Ştiu că n-ar trebui să fiu surprinsă, având în vedere toate celelalte lucruri pe care mi le-ai spus, dar sunt, mărturisi ea.

— De ce?

— E o poveste care te inspiră. Mă refer la motivul pentru care vrei să devii învăţător. Eu nu am asemenea poveşti. De multe ori nu ştiu nici măcar de ce m-am făcut avocată. A fost mai mult o întâmplare.

— Cum aşa?

— Când a trebuit să merg la facultate, nu ştiam sigur ce voiam să fac. Mă gândeam la ştiinţe economice sau la un masterat în domeniu ori poate chiar la medicină. Mi-era greu să fac o alegere şi în primii ani nu ştiam ce voiam să fac cu viaţa mea. Pe de altă parte, colega mea de cameră voia să urmeze Dreptul, aşa că m-am convins, cumva, că ideea asta era mult mai strălucită decât s-a dovedit a fi în realitate. Următorul lucru pe care îl ştiu este că m-am înscris la Drept şi că trei ani mai târziu aveam deja o slujbă de asistentă la biroul procurorului districtual şi studiam pentru intrarea în

barou. Şi acum, iată-mă. Nu mă înțelege greşit – sunt bună în domeniu, dar uneori mi-e greu să-mi imaginez că voi face asta pentru tot restul vieții mele.

— Cine spune că trebuie să o faci?

— Nu pot să arunc atâția ani de facultate pe fereastră. Sau ultimii patru ani de muncă. Ce-aş putea face?

El îşi scărpină bărbia şi, într-un sfârşit, zise:

— Trebuie să crezi că poți face orice îți doreşti. La urma urmei, trăim cu toții viața pe care ne-am ales-o.

— Ce zic părinții tăi despre faptul că te întorci la şcoală?

— Cred că încă se întreabă dacă m-am schimbat cu adevărat sau dacă voi redeveni tipul sălbatic care am fost cândva.

Maria zâmbi, căci îi plăcuse că el spunea ce-i trecea prin minte fără să se îngrijoreze de ce ar putea crede ea.

— Nu ştiu de ce, dar îmi e greu să-mi imaginez celălalt Colin, cel care erai cândva.

— Probabil că nu ți-ar fi plăcut prea mult de el.

— Probabil că nu, repetă ea. Şi probabil că el nu s-ar fi oprit să-mi schimbe cauciucul de la maşină.

— Cu siguranță nu! acceptă el.

— Ce altceva aş mai putea şti despre noul Colin? se interesă fata, iar întrebarea ei dădu, treptat, naştere unei discuții sinuoase despre copilăria lui petrecută la Raleigh şi despre prietenia cu Evan şi Lily. Îi vorbi despre părinții şi despre surorile sale mai mari şi despre cum crescuse sub supravegherea unei sumedenii de bone. Îi vorbi despre primele bătăi în care fusese implicat şi despre şcolile urmate şi îi oferi multe amănunte despre anii care urmaseră după absolvirea liceului, deşi recunoscu că, în multe privințe, amintirile lui din acea perioadă erau în ceață. Îi vorbi şi despre MMA şi, când fata insistă, rememoră câteva dintre meciurile sale, inclusiv cel mai recent, cu puşcaşul marin care-l julise şi îl însângerase. Deşi multe dintre lucrurile pe care i le spuse scoteau în evidență momente brutale din trecut, făceau parte dintr-o poveste pe care ea deja o ştia.

Pe când vorbeau, marea începu să se umfle şi curentul îi împinse înainte pe amândoi. Soarele cobora, încet, spre

marginea orizontului, iar apa începu să sclipească, asemenea unei întinderi presărate cu bănuți de aur. Norii subțiri diminuau strălucirea soarelui şi începură să-şi schimbe culoarea, din alb în roz, portocaliu şi roşu.

— N-ai vrea să mergem pe plajă? întrebă ea, într-un final. El înclină din cap şi, pe când vâsleau către țărm, Maria zări spinările suple şi întunecate a trei delfini, care se apropiau lent. Se arcuiau prin apă şi, când fata îi arătă cu degetul, Colin râse şi se bucură ca un copil. Ca şi cum ar fi fost înțeleşi, deşi nu-şi vorbiseră, amândoi se opriră din vâslit, lăsându-şi plăcile să plutească în voia curentului. Spre surpriza ei, delfinii îşi schimbară direcția şi se îndreptară spre ei. Instinctiv, Maria luă aparatul de fotografiat şi începu să facă poze, schimbând încadrarea la fiecare instantaneu. Reuşi să surprindă o imagine nesperată cu toți cei trei delfini despicând apa şi înălțându-se din valuri la unison, într-un singur rând. Animalele, împroşcând apă, erau atât de aproape că i-ar fi putut atinge. Maria se întoarse, privindu-i cum se îndepărtează către oceanul ce se întindea în spate, întrebându-se ce anume îi adusese acolo, chiar în acel moment.

Când delfinii dispărură din vedere, observă că tânărul o analiza cu atenție. El surâse şi, tot din instinct, Maria ridică aparatul şi-i făcu o poză, amintindu-şi brusc izbucnirea lui copilărească din urmă cu câteva minute. În ciuda încrederii în sine pe care o degaja, Maria înțelese că, la fel ca şi ea, Colin nu voia decât să fie acceptat; în felul lui, era o fire la fel de singuratică. Realizând asta, simți, pe moment, o durere în suflet, dar avu şi sentimentul că nu mai erau decât ei doi pe lume. În acel moment intim, în tăcerea deplină şi albastră a oceanului, ştiu că dorea să-şi petreacă împreună cu el mai multe după-amiezi ca aceea – o după-amiază obişnuită care se transformase, dintr-odată, într-o trăire magică.

CAPITOLUL 7

— Colin —

Pe plajă, Colin se aşeză pe un prosop, alături de Maria, încercând să ignore felul cum arăta fata în acei bikini negri ascunşi până atunci sub haine. Ieri, o privise ca o pe străină interesantă; astăzi, pe când vâsleau, ajunsese să o vadă ca pe o prietenă; dar acum nu mai era sigur ce avea să urmeze. Tot ce ştia era că acei bikini negri îi amestecau toate gândurile în minte. Maria, decise el, nu era doar o fată drăguță, era de-a dreptul uimitoare şi, deşi Colin simți că se schimbase ceva între ei în cursul acelei zile, nu putea să dea un nume acelui sentiment.

Nu avea prea multă experiență cu fete precum Maria. În locul diplomelor de facultate şi al relațiilor strânse de familie, femeile cu care avusese de-a face până atunci aveau mai degrabă tatuaje şi piercinguri, chipuri încruntate şi serioase probleme în familie. Ele se aşteptau, în general, să fie tratate aspru şi el le trata ca atare. Lipsa reciprocă de aşteptări îi crea în suflet ceva asemănător confortului atunci când stătea alături de acele fete. Un confort problematic, desigur, dar oamenii care suferă sunt atraşi de alți oameni aflați în suferință. Doar câteva dintre aceste relații duraseră mai mult de trei luni, însă, spre deosebire de Evan, Colin nu fusese niciodată prea interesat să aibă în viața lui o persoană deosebită. El nu era croit astfel. Îi plăceau libertatea pe care statutul de burlac i-o oferea şi faptul că nu trebuia să dea nimănui socoteală pentru ce făcea. Pentru el, era destul de greu să-şi mențină viața pe linia de plutire, nu simțea nevoia să se ridice la aşteptările altcuiva.

Sau cel puțin asta crezuse până acum, dar mai nou, admirând-o pe furiş pe Maria, se întrebă dacă nu cumva încercase, de fapt, să-şi găsească scuze. Dacă nu cumva poate – doar poate – nu-i păsase să fie într-o relație fiindcă nu crezuse sincer în ea sau fiindcă nu întâlnise persoana potrivită. Ştia că poate îşi făcea visuri deşarte, dar nu putea

nega că voia să petreacă mai mult timp cu ea. De ce o asemenea fată era încă singură depăşea puterea lui de înțelegere. Îşi tot spunea că, teoretic, n-ar fi trebuit să existe nicio şansă ca ea să fie interesată de un tip ca el.

Şi totuşi…

La spitalul de psihiatrie făcuse multă vreme terapie de grup, în care participanții erau îndemnați să presupună ce anume îi motiva pe cei din jurul lor. A-i înțelege pe ceilalți însemna a te înțelege pe tine – şi invers –, iar de multă vreme el se obişnuise cu limbajul trupului şi cu indiciile verbale pe care oamenii le afişau, involuntar, atunci când îşi exprimau temerile, defectele şi regretele. Şi, deşi nu o putuse citi cu precizie pe Maria, bănuia că era la fel de confuză ca şi el față de cele ce se întâmplau. Şi era şi logic să fie aşa. Deşi se schimbase, fata trebuia să înțeleagă că vechiul Colin avea să facă mereu parte din el. Şi asta ar fi trebuit să fie o sursă de îngrijorare pentru toată lumea; la naiba, chiar şi el era îngrijorat din cauza asta. Deşi furia sa explozivă era adormită deocamdată, era ca un urs în hibernare şi Colin ştia că trebuia să-şi structureze viața în aşa fel încât să împiedice venirea primăverii când ursul s-ar fi putut trezi. Se antrena intens pentru a-şi ține furia în frâu şi a participa la meciurile MMA pentru a-şi canaliza cumva agresivitatea nativă. Studia intens şi lucra ore lungi pentru a-şi umple timpul şi a evita să viziteze locuri nepotrivite. Se ținea deoparte de droguri şi bea alcool cu măsură. Îți petrecea timpul liber cu Evan şi Lily, care nu doar că erau nişte oameni exemplari, dar se aflau întotdeauna acolo, gata să-i ofere sprijin şi să-l abată din calea răului.

Nu exista loc în viața lui pentru Maria. Nu exista timp. Şi el nu avea energia necesară.

Şi totuşi…

Se aflau împreună pe o fâşie izolată de nisip şi el se gândi din nou că fata era incredibil de sexy. Teoretic, Maria ar fi trebuit acum să fugă rupând pământul, în schimb, părea să fi şters cu buretele trecutul lui violent, iar el, pentru nimic în lume, nu-şi putea lua gândul de la ea.

O privi cum stătea întinsă pe nisip, sprijinită în coate, în

strălucirea soarelui de amiază. Încercă să-şi spună că fata nu era cu nimic mai frumoasă decât alte femei pe care le văzuse şi, încercând să-şi distragă atenția, se răsuci pe o parte şi se furişă în spatele ei, trăgând lada frigorifică spre el. Desfăcu capacul şi scoase sticlele de apă, întinzându-i una Mariei.

— Banană sau portocală? întrebă el.

— Banană, ceru fata şi se ridică, moale şi grațioasă. Nu-mi plac portocalele pentru că după ce le desfac coaja, mâinile îmi rămân lipicioase.

El îi întinse o banană şi scoase o pungă cu nuci, migdale şi alune amestecate.

— Vrei şi din astea?

— Sigur. De ce nu?

Luă punga şi mâncă vreo două migdale.

— Hm... E exact ce aveam nevoie, zise ea. Deja simt cum colesterolul scade, iar muşchii mi se dezvoltă.

El surâse, începând să decojească o portocală. Maria făcu acelaşi lucru cu banana şi luă o muşcătură înainte să se tolănească iar pe spate.

— Nu fac niciodată asta, zise ea. Adică să stau pe plajă. Când sunt aici, vâslesc pe lângă ea, dar niciodată nu vin doar ca să mă relaxez.

— De ce nu?

— Pentru că vara sunt întotdeauna mulți oameni prin preajmă. Mă simt ciudat să vin aici şi să stau singură.

— De ce? Pe mine nu m-ar deranja.

— N-am nicio îndoială că tu ai sta. Pentru tine nu e mare lucru. Dar pentru o femeie e altceva. Să vii aici, singură – unii tipi ar putea-o lua drept o invitație. Şi dacă vreun nebun ar sta chiar alături şi ar încerca să se dea la mine? De pildă cineva care s-a drogat ani la rând şi acum se află în termenul de supraveghere şi are o istorie întreagă de mers prin baruri ca să bată oameni şi să le zdrobească țestele de tejghea... A, stai puțin! făcu ea şi mimă oroarea, întorcându-se brusc către el.

Colin râse.

— Şi dacă tipul ți-ar zice că s-a schimbat?

— Probabil că la început nu l-aş crede.

— Dar dacă e fermecător?

— Ar trebui să fie cu adevărat din cale-afară de fermecător, dar, chiar şi atunci, probabil aş prefera să fiu singură.

— Chiar dacă el ți-ar schimba cauciucul, pe o furtună groaznică?

— Aş fi cu siguranță recunoscătoare pentru că m-a ajutat, dar nu ştiu dacă asta ar face diferența. Chiar şi oamenii care nu sunt în toate mințile sunt uneori capabili să facă lucruri drăguțe.

— Asta este, probabil, o decizie înțeleaptă. Un astfel de tip ar putea fi periculos şi, în mod categoric, nu e cineva cu care să-ți doreşti să rămâi singură.

— Fireşte, încuviință ea. Bine, există întotdeauna posibilitatea ca el să se fi schimbat cu adevărat şi, întâmplător, să fie un tip foarte cumsecade, ceea ce înseamnă că sunt ghinionistă, de vreme ce nu i-aş fi dat nicio şansă, din start.

— Ar putea fi o problemă, într-adevăr.

— Oricum, iată de ce nu vin la plajă singură. Elimin astfel toată bătaia de cap.

— Da, ai dreptate. Şi totuşi, trebuie să recunosc că nu sunt prea sigur cum ar trebui să mă simt după ce mi-ai spus lucrurile astea.

— Asta e bine, răspunse ea şi-l împinse, în glumă, cu umărul. Atunci suntem chit. Nici eu n-am ştiut ce trebuie să simt în privința multor lucruri pe care mi le-ai destăinuit despre tine.

Deşi Colin nu era sigur dacă ea încerca să flirteze, cumva, îi plăcu totuşi naturaleța cu care fata îl atinsese.

— Ce-ar fi să schimbăm subiectul şi să trecem la ceva mai neutru? întrebă el.

— Ca de pildă?

— Vorbeşte-mi despre familia ta. Mi-ai spus că ai o mulțime de rude în oraş.

— Toți bunicii mei trăiesc încă în Mexic, dar trei mătuşi şi patru unchi locuiesc în Wilmington, împreună cu peste douăzeci de veri. Şi organizăm nişte petreceri în familie absolut grozave.

— Sună amuzant.

— Chiar este. Mulți dintre ei lucrează sau au lucrat la restaurantul părinților mei, aşa că, pentru ei, La Cocina de la Familia este ca o a doua casă. Crescând, am petrecut probabil şi eu mai mult timp acolo decât acasă.

— Zău?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Când eram mică, părinții amenajaseră în spatele restaurantului un spațiu de joacă, în aşa fel încât mama să mă poată supraveghea permanent. Când am mers la şcoală, îmi făceam temele în biroul de la restaurant. După ce s-a născut Serena, stăteam cu ochii pe ea, cât timp se afla în spațiul de joacă, până când mama termina schimbul la restaurant. Iar când Serena a mai crescut, am început să lucrez şi eu la restaurant. Dar lucrul cel mai ciudat e că niciodată nu am avut impresia că restaurantul ar fi ceva diferit de casă şi nici nu am avut impresia că el îmi domină viața. Nu doar pentru că toată familia mea era acolo, ci fiindcă părinții mei mă supravegheau tot timpul, asigurându-se că sunt bine. Iar când eram acasă, nu mă simțeam cu nimic diferit. Întotdeauna am avut rude care au locuit cu noi. O parte din ele trăiau în casa părinților mei până când strângeau bani suficienți să-şi închirieze o locuință. Pentru un copil, nimic nu e mai bine decât să crească alături de cei dragi. Întotdeauna se întâmpla ceva; cei mari vorbeau, glumeau, găteau sau ascultau muzică. Era mereu gălăgie, dar simțeam o energie pozitivă domnind pretutindeni. O energie care mă făcea fericită.

El încercă să alăture imaginea acelei familii numeroase şi fericite cu femeia care stătea lângă el şi descoperi că îi era surprinzător de uşor să facă asta.

— Câți ani aveai când ai început să lucrezi la restaurant?

— Paisprezece, zise ea. Lucram acolo după ce veneam de la şcoală şi în fiecare vacanță de vară şi de Crăciun, până am absolvit facultatea. Părinții mei au considerat întotdeauna că e bine să-mi câştig singură banii de buzunar.

— Pari mândră de ei.

— Cine n-ar fi? Deşi trebuie să recunosc... nu ştiu ce ar

spune părinții mei dacă ar şti că am ieşit cu tine astăzi.

— Eu pot să-mi imaginez destul de bine ce ar spune.

Fata râse, eliberată parcă de o povară nevăzută.

— Vrei să ne jucăm puțin cu discul de frisbee?

— O să încerc. Dar să nu zici că nu te-am avertizat.

Maria nu mințise: nu se pricepea aproape deloc la aruncarea discului. Aproape toate lansările ei nimereau aiurea, unele lovind nisipul, altele fiind deturnate de vânt. Colin sărea de colo până colo, încercând să prindă discul aruncat stângaci de fată care striga mereu:

— Îmi pare rău! Uups! Am ratat iar!

Ori de câte ori reuşea o aruncare sau prindea discul din zbor, Maria chiuia de bucurie, ca un copil.

În tot acest timp, ea nu încetă să-i vorbească. Îi povesti despre călătoriile făcute în Mexic, la bunicii ei, îi descrise casa din bolțari unde ambele perechi de bunici trăiseră toată viața. Aminti şi de anii de liceu, ca şi de câteva dintre întâmplările din facultate, şi descrise chiar şi unele experiențe din anii când lucrase în biroul procurorului districtual. El rămase uimit aflând cum o părăsise primul ei prieten şi cum nu mai pătrunsese niciun alt băiat în viața ei, de atunci. Putea fi oare cineva atât de orb încât să nu vadă atâta frumusețe trupească şi sufletească? Nu ştia, dar, de fapt, nici nu-i păsa: tot ce ştia cu adevărat era că fusese uimitor de norocos când ea îl invitase să se plimbe pe chei.

Abandonând discul de frisbee, el luă mingea Hacky Sack şi o auzi pe Maria râzând în hohote.

— Nicio şansă! exclamă ea, înainte de a se prăbuşi pe prosop. Colin se aşeză alături, simțind oboseala unei zile pline de efort şi observă că tenul fetei căpătase o strălucire untoasă. Terminară apa din sticle, sorbind încet în timp ce priveau valurile.

— Cred că mi-ar plăcea să te văd luptându-te, zise Maria, întorcându-se spre el.

— Bine.

— Când ai următorul meci?

— Peste câteva săptămâni. La House of Blues, pe plaja North Myrtle.

— Şi cu cine o să te lupți?

— Încă nu ştiu.

— Cum se poate să nu ştii cu cine o să te lupți?

El greblă nisipul cu degetele.

— În luptele de amatori, programul nu e completat decât cu o zi înaintea meciurilor. Totul depinde de cine vrea să lupte, de cine e apt să lupte, de cine e disponibil să lupte. Şi, desigur, de cine se înscrie să lupte.

— Şi nu te neliniştește incertitudinea asta?

— Nu prea.

— Dar dacă adversarul tău e vreo namilă sau ceva de genul?

— Există categorii de greutate, aşa că nu-mi fac griji în privința asta. Principala mea sursă de îngrijorare e ca tipul să nu intre în panică şi să încalce, din disperare, regulile. Unii dintre tipii care participă la aceste meciuri de amatori nu au multă experiență în lupta în cuşcă şi îşi pierd uşor controlul. Asta s-a întâmplat când adversarul meu de data trecută m-a lovit cu capul în față. Lupta a trebuit oprită, pentru ca medicul să-mi poată opri hemoragia, dar arbitrul nu l-a depunctat pentru lovitura interzisă. Antrenorul meu făcea crize de furie la marginea ringului.

— Şi ție chiar îți place să faci aşa ceva?

— Trebuie să te aştepți şi la asemenea situații. Partea bună este că l-am prins pe tip în cravaşă în runda următoare şi a fost nevoit să lovească podeaua cu palma şi să se dea bătut. Şi partea asta chiar mi-a plăcut.

— Dar îți dai seama că asta nu e normal, nu?

— Cum spui tu.

— Ca să fim bine înțeleşi, nu-mi pasă dacă pierzi sau câştigi, dar nu vreau să te văd rănit şi însângerat.

— O să fac tot ce-mi stă în putință să nu mă vezi astfel.

Maria îl privi şi se încruntă:

— Ia stai... House of Blues nu e un restaurant?

— Între altele, da. Dar e suficient spațiu acolo. De obicei, meciurile de amatori nu atrag prea multă lume.

— Sunt şocată! Cine ar vrea să privească doi bărbați care se umplu de sânge? Ce se întâmplă cu omenirea în zilele

noastre?

El râmji, dar nu spuse nimic. Încolăcindu-şi braţele peste genunchi, aşa cum fusese şi în seara precedentă, Maria se sprijini de el şi Colin îi simţi pielea lipindu-se de umărul lui.

— Cum au ieşit pozele? Cele cu delfini? întrebă el.

Maria se aplecă după aparatul foto şi apăsă pe ecran, înainte de a i-l întinde.

— Cred că asta e cea mai bună, zise ea. Dar mai sunt câteva. Apasă pe săgeata de aici ca să le vezi pe rând, pe toate.

El rămase cu ochii aţintiţi la poza cu delfinii.

— E incredibil, şopti. Parcă ar fi ştiut că sunt fotografiaţi şi ar fi stat la poză.

— Uneori am noroc. Lumina a căzut perfect pe ei. Maria se aplecă spre el, atingându-l iar cu braţul. Luna trecută am mai făcut câteva poze foarte frumoase.

El apăsă pe săgeata de înapoi, trecând printr-o serie lungă de imagini: pelicani şi vulturi pescari, un prim-plan cu un fluture, un peşte surprins în timpul saltului. Când fata se aplecă şi mai mult peste el, să urmărească pozele, Colin simţi mirosul de flori sălbatice în căldura trupului ei.

La finalul seriei, Maria se retrase pe prosopul ei.

— Ar trebui să înrămezi unele dintre poze, sunt grozave, o îndemnă el, întinzându-i aparatul.

— Am deja câteva puse în ramă. Dar numai cele mai bune.

— Mai bune decât astea?

— Tu vei decide, zise ea. Desigur, trebuie să vii mai întâi pe la mine, căci le am puse pe pereţi.

— Cred că mi-ar plăcea asta, Maria.

Fata se întoarse iar cu faţa către apă, cu un surâs firav jucându-i pe buze şi i se păru ciudat când se gândi la faptul că abia ieri îl văzuse făcându-i cu mâna, la capătul cheiului. Se miră cum de ajunsese să o cunoască atât de bine în doar două zile. Şi de cât de mult dorea Colin să ştie mai multe despre ea.

— Probabil ar trebui să mergem, propuse ea, cu o undă de regret în glas. Înainte să se facă prea întuneric.

El încuviinţă, simţind dezamăgirea cum îl împunge ca un

pumnal pe când se ridicară să-şi strângă lucrurile. Vâsliră înapoi şi ajunseră pe plaja Wrightsville înainte ca primele stele să apară. Colin o ajută pe Maria să monteze la loc plăcile şi padelele pe plafonul maşinii şi apoi se întoarse spre ea. O zări cum îşi dădea din ochi o şuviță de păr şi simți o neliniște ciudată, un sentiment pe care nu ştia să-l mai fi avut vreodată în fața unei femei.

— M-am distrat de minune azi.

— Surfingul cu padela e un sport foarte amuzant, spuse ea.

— Nu mă refeream la surfing, zise el. Îşi muta greutatea de pe un picior pe altul şi avu impresia că Maria aştepta să-şi termine ideea. Mă refeream la faptul că mi-am petrecut după-amiaza cu tine.

— Da? întrebă ea, cu o voce abia şoptită.

— Da, repetă el şi în clipa aceea fu sigur că Maria era mai frumoasă decât orice femeie pe care o cunoscuse.

— Ce faci weekendul viitor?

— În afara brunch-ului cu părinții, de duminică, n-am planificat nimic.

— Vrei să mergem la depozitul acela despre care ți-a spus Serena? Sâmbătă noapte?

— Îmi ceri să ies la dans cu tine?

— Mi-ar plăcea să o cunosc şi pe acea Maria mai puțin obişnuită, cea care poate fi cu adevărat ea însăşi.

— Pentru că versiunea mai liniştită nu e genul tău?

— Nu, o contrazise el. De fapt, e chiar invers. Şi deja ştiu ce simt în privința acelei versiuni a Mariei.

De peste dune, greierii țârâiau monoton, ca o orchestră sub cerul liber. Erau singuri şi, pe când fata ridică privirea spre Colin, el păşi către ea şi se lăsă în voia instinctului. Se întrebă dacă nu cumva ea se va da înapoi, risipind vraja momentului, dar nu o făcu. Rămase pe loc, pe când el se apropia tot mai mult, mângâind-o cu palma lui puternică pe spate. O trase mai aproape, buzele li se atinseră, iar în acel moment îşi dădu seama că asta îşi dorise tot timpul. O voia acolo, în brațele lui, ca în acea clipă, pentru totdeauna.

Colin nu se grăbi să ajungă acasă, ci conduse pe străzile mărginaşe din Wilmington, îmbătat încă de parfumul zilei petrecute alături de Maria. Se simțea extraordinar de bine, fiindcă vâslitul din acea după-amiază îi pusese cum trebuie muşchii la lucru, dar mintea îi rătăcea încă la misterul în care i se părea că Maria e învăluită. Ieşind din maşină, făcu câțiva paşi pe iarba proaspăt tunsă a peluzei, către apartamentul său, când o auzi pe Lily strigându-l de pe verandă, cu telefonul mobil în mână.

— În sfârşit, iată-te! zise ea, cu o voce ca un tril melodios. Ca întotdeauna, avea o coafură perfectă. În seara aceea, era una dintre rarele ocazii în care purta blugi, asortați însă la pantofii cu toc ascuțit, un colier de perle, cercei cu diamante şi o gardenie înflorită prinsă cu îndemânare în păr.

— Ce faci aici? întrebă Colin, îndreptându-se spre ea.

— Vorbeam cu mama şi te aşteptam, răspunse fata, sărind peste trepte, ca să ajungă la el. Lily era singura fată, din câte cunoştea, care sărea peste trepte atunci când era bucuroasă. Se întinse spre el să îl îmbrățişeze.

— Evan mi-a spus că ai fost azi la o întâlnire şi vreau să ştiu totul acum, înainte să intrăm în casă.

— Evan unde este?

— E la computer, caută ceva despre o companie farmaceutică pentru clienții săi. Ştii cu câtă seriozitate îşi tratează serviciul, dragul de el. Dar nu încerca să schimbi subiectul. Deocamdată, o să ne aşezăm aici, pe scări, şi o să-mi povesteşti despre tânăra ta prietenă specială. Nu accept niciun refuz. Şi ai grijă să nu uiți vreun amănunt. Vreau să aud totul.

Se aşeză pe trepte şi bătu uşor, cu palma, locul de lângă ea, invitându-l pe Colin să se aşeze. Tânărul ştia că nu are încotro şi trebuie să o asculte, aşa că începu să povestească. Lily îl întrerupea frecvent, cerându-i mereu detalii. Când termină, ea îl privi dezamăgită.

— Trebuie neapărat să mai lucrezi la abilitățile de povestitor, Colin, îl tachină ea. Tot ce ai făcut a fost să-mi

reciți o listă de activități şi de subiecte despre care ați vorbit.

— Şi cum altfel ai fi vrut să-ți spun?

— Ce întrebare prostească! Ar fi trebuit să mă faci şi pe mine să mă îndrăgostesc de ea, normal!

— De ce aş vrea să fac asta?

— Fiindcă oricât de slab povestitor ai fi, tot mi-am putut da seama că eşti topit după fata asta.

El nu zise nimic, iar Lily îl dojeni.

— Colin? Ştii prea bine la ce mă refer. Ce-ar fi trebuit tu să spui era ceva de genul „Când sunt cu Maria, eu... pur şi simplu... eu...” şi apoi să te opreşti şi să scuturi din cap, căci cuvintele nu pot exprima intensitatea sentimentelor tale.

— Asta mi se pare mai mult reacția ta decât a mea.

— Ştiu, Colin, încuviință fata, aproape cu părere de rău pentru el. Tocmai asta face din tine un povestitor atât de netalentat, bietul de tine.

Doar Lily îl putea insulta cu vorbe care erau mai greu de rostit pentru ea decât de ascultat pentru el.

— De unde ştii că sunt topit după ea? întrebă bărbatul.

Ea oftă:

— Dacă nu ți-ar fi plăcut să-ți petreci toată după-amiaza cu ea, mi-ai fi aruncat privirea aceea a ta goală de orice conținut şi mi-ai fi spus „Nu e nimic de discutat” atunci când te-aş fi întrebat despre fată. Şi toate acestea, desigur, dau naştere la întrebarea fundamentală: Când voi avea prilejul să o întâlnesc?

— Ar trebui să o întreb pe ea.

— Şi ai planuri de a petrece mai mult timp cu această domnişoară în viitorul apropiat?

Colin ezită, întrebându-se dacă mai exista cineva, în afara lui Lily, care să rostească, atât de prețios, termenul „domnişoară”.

— Am stabilit să ieşim împreună şi weekendul viitor.

— Nu la un bar, sper.

— Nu, zise el şi îi vorbi despre depozitul folosit pe post de club improvizat.

— Crezi că e o decizie înțeleaptă? Luând în considerare ce s-a întâmplat ultima oară când ai mers într-un club cu Evan

şi cu mine?

— Vreau doar să o scot la dans.

— O seară de dans poate fi ceva foarte romantic, admise ea. Şi totuşi...

— O să mă port frumos, îți promit.

— Atunci nu-mi rămâne decât să am încredere în cuvântul tău. Desigur, ar trebui să treci pe la biroul ei într-o zi din săptămâna viitoare şi să-i faci o surpriză... un buchet de flori, o cutie de bomboane... Femeile adoră să primească asemenea atenții, deşi întotdeauna am fost de părere că bomboanele sunt mai potrivite în timpul lunilor de iarnă. Aşa că poate ar fi bine să-i duci flori.

— Dar nu e stilul meu...

— Sigur că nu e, tocmai de aceea ți-am şi sugerat asta. Ai încredere în mine, o să fie încântată.

— Bine.

Auzind răspunsul lui, Lily se aplecă şi-l bătu, încet, peste palmă:

— N-am discutat noi despre asta? Să nu spui doar „bine" atunci când oamenii vorbesc cu tine? E un obicei de care chiar trebuie să te debarasezi. Nu e deloc atrăgător.

— Bine.

— Of, o luăm de la capăt! suspină ea. Într-o zi vei înțelege cât de înțelepte sunt cuvintele mele.

În spatele lor, Evan deschise uşa, surprinzând-o pe Lily cu palma peste cea a lui Colin, dar el înțelegea relația dintre ei trei drept una de camaraderie, aşa cum o percepea şi Colin.

— Lasă-mă să ghicesc: îl torturezi cu întrebări privind întâlnirea lui de azi? îşi întrebă el logodnica.

— Nici vorba de aşa ceva, se indignă Lily. Doamnele nu torturează pe nimeni. Doar încercam să aflu cum a mers întâlnirea şi, deşi bunul nostru prieten, Colin, aproape că m-a făcut să adorm de plictiseală povestindu-mi, cred că e topit după fata aceea.

Evan râse:

— Colin, topit după o fată? Dar aici e o contradicție flagrantă de termeni!

— Colin, dragule, vrei să-i spui şi logodnicului meu care

este adevărul în această privință?

Colon îşi îndreptă degetul mare spre fată şi zise:

— Crede ea că sunt topit! E părerea ei!

— E aşa cum am spus, exclamă, triumfătoare şi satisfăcută, Lily. Acum, că am aflat adevărul în această privință, continuă ea, când ai de gând să o suni pe domnişoara cu care te-ai împrietenit?

— Nu m-am gândit la asta.

— Chiar nu ai învățat nimic de la mine? făcu ea, scuturând din cap. Înainte să intri la duş, în seara asta, trebuie – dar absolut trebuie! – să îi dai domnişoarei un telefon. Şi, de asemenea, trebuie să îi spui cât de minunat te-a făcut să te simți şi că eşti onorat de plăcerea pe care ți-a făcut-o compania ei.

— Nu crezi că e puțin cam exagerat?

Lily aproape că se întristă:

— Colin... ştiu ce zbucium e în sufletul tău atunci când trebuie să-ți exprimi latura sensibilă şi că există o deficiență în caracterul tău pe care am dorit întotdeauna să o trec cu vederea, fie doar şi din pură prietenie. Dar o vei suna în această seară. Imediat cum intri pe uşă. Fiindcă domnii – adevărații domni – îşi sună întotdeauna iubitele, iar eu mă împrietenesc doar cu domnii adevărați.

Evan ridică din sprâncene, dezarmat, iar Colin ştiu că nu are altă cale de urmat.

— Bine.

CAPITOLUL 8

— Maria —

Luni, Maria se gândi că cel mai bine ar fi să se ascundă în biroul ei, unde se putea concentra în liniște. Nivelul de stres al lui Barney, cauzat de apropierea procesului, creştea neîncetat şi fata nu voia să devină o victimă colaterală. După ce încuie uşa biroului, începu să scrie notițe, pregătind întâlnirea de dimineață cu clienții, dădu câteva telefoane şi răspunse la e-mailuri, dornică să abordeze cu entuziasm săptămâna. Şi totuşi, în ciuda dorinței ei de a fi eficientă, când şi când, se surprindea rămânând cu privirile ațintite pe fereastră şi revăzând scene din weekend.

Într-o oarecare măsură, starea ei de buimăceală avea legătură cu telefonul primit de la Colin duminică seara. Dacă prietenele şi revistele spuneau adevărul, băieții nu sună imediat după întâlnire şi majoritatea nu sună deloc. Dar nimic din ce avea legătură cu Colin nu putea fi încadrat într-un tipar. După ce închisese telefonul, examinase fotografia pe care i-o făcuse, imaginându-şi că-l vede în ea atât pe Colin pe care îl cunoştea, cât şi pe Colin străinul. Înfățişarea lui era delicată, dar corpul părea o hartă de cicatrice şi tatuaje. Deşi promisese să i-o arate Serenei, în acel moment se hotărâse că o asemenea fotografie nu putea fi decât pentru ochii ei.

— Cineva e în toane bune?

Maria ridică privirile şi o zări pe Jill în pragul uşii.

— A, bună, Jill. Care-i treaba?

— Presupun că asta ar trebui să te întreb eu pe tine, zise tânăra, intrând. Erai pierdută definitiv în lumea visurilor tale atunci când am băgat capul pe uşă şi nimeni nu visează cu ochii deschişi lunea.

— Am avut un weekend grozav.

— Da? se miră ea. După felul în care ai spus-o, presupun că a mers mai bine decât depozițiile mele de săptămâna trecută. Cred că este prima oară când mi-am dorit din tot

sufletul să mă pot întoarce la birou.

— Atât de rău a fost?

— Groaznic.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Doar dacă ții neapărat să mori de plictiseală. Şi, oricum, am o conferință video peste câteva minute. Am trecut pe aici doar ca să văd dacă ai vreun plan pentru prânz. Mor de poftă după nişte sushi şi o companie plăcută, acum, că mi-am revenit.

— Sună grozav.

Jill îşi aranjă mâneca bluzei.

— Poate că interpretez greşit, dar consider asta ca un semn că nu mai eşti supărată pe mine.

— De ce aş fi supărată pe tine?

— Poate fiindcă te-am luat prin surprindere cu cea mai groaznică *blind date* din istorie?

— A, da, zise Maria, surprinsă că aproape uitase. Acea întâlnire…

— Îmi pare nespus de rău, se scuză Jill. Nici nu-ți poți imagina cât de prost m-am simțit toată săptămâna, mai ales că n-am avut prilejul să discut cu tine despre ea.

— Am discutat, nu-ți aminteşti? Şi ți-ai cerut scuze.

— Da, dar nu suficient.

— Nu e nicio problemă. Şi, de fapt, totul s-a terminat cu bine până la urmă.

— Cum anume?

— Am întâlnit pe cineva.

Trecură câteva secunde bune până când Jill îşi veni în fire.

— Te referi la tipul care ți-a schimbat cauciucul? Cel cu fața zgâriată şi însângerată, care te-a speriat de moarte?

— Chiar la el.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Nu ştiu… e greu de explicat.

— Măi, să fie! exclamă Jill, cu un surâs afectat.

— Ce e?

— Zâmbeşti din nou.

— Da?

— Da, chiar zâmbeşti. Şi o parte din mine vrea să lase

naibii videoconferința aia afurisită şi să-şi tragă, pur şi simplu, un scaun sub fund ca să asculte povestea.

— Nu pot acum. Eu şi Barney trebuie să ne întâlnim cu un client în câteva minute.

— Dar ieşim la prânz, da? Şi îmi povesteşti atunci?

— Fără îndoială.

Zece minute mai târziu, Serena o sună pe telefonul mobil. Când Maria văzu cine o apelează, se simți, brusc, îngrijorată. Serena nu-i dădea niciodată telefon înainte de ora zece dimineața. De cele mai multe ori, ea nici măcar nu era trează la ora zece.

— Serena? Eşti bine?

— Unde este?

— Ce să fie?

— Fotografia lui Colin. Nu mi-ai trimis-o nici pe e-mail, nici pe SMS.

Maria clipi des.

— Mă suni la serviciu, în timpul orelor de program, ca să mă întrebi despre o poză?

— Nu te-aş fi sunat dacă mi-ai fi trimis-o deja. Totul a mers bine? Spune-mi că nu i-ai dat papucii deja.

— Nu. De fapt, ieşim în oraş sâmbătă seara.

— Perfect, zise Serena. Totuşi, postarea mea n-o să aibă un impact la fel de mare fără poză. Desigur, aş putea folosi o poză cu tine când erai bebeluş sau ceva ce genul ăsta, dacă n-ai de gând să-mi trimiți poza cu Colin...

— La revedere, Serena.

Închise telefonul doar pentru a-l lua iar, câteva minute mai târziu, mai mult dintr-o curiozitate de nestăpânit.

Şi acolo, pe Instagram, era fotografia ei. De când era la gimnaziu. Cu proteză dentară, coşuri pe față, ochelari. Timidă. Cea mai urâtă poză din istoria pozelor şcolare. Şi, sub fotografie, o explicație: „Tipilor, încercați să nu fiți geloşi, dar sora mea, Maria, are o întâlnire sâmbătă seara!”

Maria închise ochii. Trebuia s-o strângă de gât pe sora ei. Nu mai încăpea nicio îndoială în privința asta.

Dar, trebuia să recunoască, Serena avea simțul umorului.

Câteva ore mai târziu, lângă o farfurie cu sushi şi sashimi asortate, Maria îi istorisi lui Jill, cu lux de amănunte, cele întâmplate în weekend, când fusese cu Colin, iar povestirea i se păru până şi ei incredibilă.

— Uau! se extazie Jill.

— Crezi că sunt nebună? Având în vedere trecutul lui?

— Cine sunt eu să judec? Adu-ți aminte de întâlnirea pe care am pus-o eu la cale. În cazul unei situații neprevăzute ca aceasta, cel mai bine este să-ți urmezi instinctul.

— Şi dacă instinctul meu mă înşală?

— Atunci cel puțin te-ai ales cu cauciucul de la maşină schimbat. Şi ai avut o întâlnire frumoasă, ceea ce sper că mă va scoate cu totul din culpă pentru acea dublă întâlnire ratată.

Maria zâmbi:

— Spuneai că depozițiile au fost plictisitoare?

— Suficient de groaznice cât să facă şi un călugăr să înnebunească, de vreme ce jumătate din martori erau cu totul dornici să mintă sub jurământ, iar ceilalți susțineau că nu-şi mai amintesc absolut nimic. Şi după ce mi-am pierdut timpul toată săptămâna, probabil că vom ajunge la o înțelegere, cum era de aşteptat, deşi nu pot spune că îmi convine, zise ea şi, luând o bucată de sushi, se interesă: Cum merge cazul lui Barney?

— Mai bine, zise Maria.

— Adică?

— A, stai puțin... Uitasem că tu nu ai fost aici, începu Maria şi îi povesti lui Jill despre cum mersese la service să-şi schimbe cauciucul şi cum întârziase la întâlnire, motiv pentru care fusese nevoită să stea peste program. De asemenea, îi vorbi despre dojana aspră pe care o încasase de la Barney, deşi nu pomeni niciun cuvânt despre confruntarea cu Ken.

— Barney o să uite că s-a supărat pe tine. Întotdeauna e stresat înaintea unui proces.

— Da, dar... făcu Maria şi se răsuci pe scaun. Adevărul e că auzisem că Barney avea de gând să-mi încredinţeze mie cazul ăsta.

— De unde ai auzit asta? zise Jill şi rămase cu beţişoarele de sushi în aer. Nu mă înţelege greşit, eşti o avocată strălucită, dar ai prea puţină experienţă pentru ca Barney să te înhame la o asemenea responsabilitate.

— Zvonuri, şopti Maria.

— N-aş pune prea multă bază pe zvonuri. Lui Barney îi place prea mult să stea în lumina reflectoarelor şi nu cedează prea uşor controlul nici măcar avocaţilor cu vechime – cu atât mai puţin ar acorda credit celor tineri. Ăsta e unul dintre motivele pentru care m-am transferat la departamentul pentru litigii de muncă. Mi-am dat seama că n-aş fi putut niciodată avansa sau dobândi măcar experienţa proceselor de care aveam nevoie.

— Încă nu-mi vine să cred că ai reuşit să te transferi la alt departament.

— Potriveală norocoasă. Ţi-am zis că am lucrat în domeniul litigiilor legate de muncă timp de câţiva ani, înainte să vin la firma asta, nu? făcu ea şi, când Maria dădu din cap, Jill continuă: Dar la vremea aceea nu eram sigură ce doream cu adevărat să fac, aşa că am profitat de o ocazie şi am început să lucrez pe litigii privind asigurările. Am lucrat cu Barney timp de nouă luni şi, practic, m-am sinucis până să-mi dau seama că e un drum care nu ducea nicăieri. Aş fi plecat, dar tocmai s-a întâmplat ca firma de avocatură să-şi construiască un departament de litigii de muncă şi să aibă nevoie de mine.

— Din nefericire, eu sunt pe făraş dacă nu reuşesc aici. Asta dacă nu cumva firma înfiinţează un departament pentru apărarea infractorilor.

— Poţi întotdeauna să te duci la o altă firmă de avocatură.

— Nu e chiar aşa uşor cum ai putea crede.

— Nici n-ai căutat altceva de lucru, nu?

— Nu chiar. Dar deja mă întreb dacă nu e cazul să încep.

Jill o cercetă atent cu privirea şi se întinse după pahar.

— Ştii că poţi vorbi cu mine, nu? Despre orice temeri te

frământă. Deşi nu sunt acționar, îmi conduc propriul departament, ceea ce îmi conferă o oarecare influență aici.

— Am multe pe cap acum.

— Sper că te referi doar la Colin.

Menționarea numelui său îi aduse în minte şi mai multe amintiri din weekend, aşa că Maria preferă să schimbe subiectul:

— Ce face Paul?

— E bine. A trebuit să-l ignor cu desăvârşire vreo câteva zile, ca pedeapsă pentru întâlnirea ratată, dar a trecut peste asta. În weekend am fost la Asheville, la o degustare de vinuri.

— Hm, sună distractiv.

— Chiar a fost. Desigur, cu excepția faptului că inelul de logodnă tot n-a apărut, iar ceasul meu biologic ticăie încă şi timpul trece... Încercarea de a mă preface că totul este bine încă n-a funcționat, aşa că poate e timpul să încerc o nouă strategie.

— Ca de pildă?

— N-am nicio idee. Dacă ai vreun plan garantat, dă-mi de ştire.

— Aşa voi face.

Jill mai luă o bucată de sushi.

— Ce-ai de făcut în după-amiaza asta?

— Chestiile obişnuite. Sunt multe documente de pregătit pentru proces. Asta în timp ce mă ocup şi de sarcinile uzuale, bineînțeles.

— Aşa cum ți-am zis, Barney are aşteptări mari de la avocații lui.

Şi Ken are mari aşteptări, dar în alt sens, se gândi Maria.

— E o slujbă, în definitiv, zise ea.

— Eşti sigură că totul este în regulă? Chiar şi cu libidinosul tău de şef direct, Ken?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că ai fost la acel congres cu el, iar eu îl cunosc de mult mai multă vreme decât îl cunoşti tu şi, nu uita, ştiu exact cum acționează individul.

— La congres a fost bine.

Jill o măsură circumspectă şi, în cele din urmă, ridică din umeri.

— Bineee! Dar adevărul e că simt că altceva te frământă, spuse ea.

Maria îşi drese glasul, întrebându-se de ce se simțea, brusc, ca şi cum ar fi fost supusă unui interogatoriu.

— Chiar nu am nimic să-ți spun. Doar că îmi fac datoria cât pot de bine, mărturisi ea.

Urmară zile prea ocupate ca Maria să-şi mai permită luxul de a visa cu ochii deschişi. Barney dădea buzna în biroul ei din jumătate în jumătate de oră, cerându-i să studieze detalii suplimentare sau să dea telefoane, ignorându-i total munca pentru alte dosare. Fata abia dacă mai avea timp să iasă din birou, iar miercuri după-amiaza, pe când lucra la o ciornă a declarației pe care Barney urma să o facă în deschiderea procesului, nici nu observă cum soarele cobora încet spre apus sau cum ceilalți colegi îşi părăseau, rând pe rând, birourile. Era concentrată doar pe ecranul MacBook-ului ei, când un ciocănit la uşă o sperie zdravăn. Văzu uşa deschizându-se încet.

Era *Ken.*

Panicată, privi prin crăpătura uşii, dincolo de coridor. Lynn nu se mai afla în biroul ei, în biroul lui Barney era întuneric şi nu se mai auzea nimeni pe hol.

— Am observat că la tine în birou încă era lumină, zise el, păşind înăuntru. Ai câteva minute libere?

— Tocmai terminam, improviză ea, desluşind o nuanță de nesiguranță în propriul glas. Probabil că am pierdut noțiunea timpului.

— Atunci mă bucur că te-am prins, zise el cu o voce domoală şi stăpânită. Voiam să terminăm discuția începută săptămâna trecută.

Maria simți o durere în piept şi începu să adune paginile de pe birou înainte de a le băga în dosare. Să se afle acolo, singură cu el, era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit. Înghiți în sec.

— Nu putem lăsa asta pe mâine? E deja târziu şi trebuie să iau cina cu părinții mei în seara asta, bâigui ea.

— N-o să dureze mult, zise el, ignorându-i scuzele, în timp ce dădea târcoale biroului. Se opri lângă fereastră şi fata observă că, dincolo de geamuri, cerul se întunecase.

— Ar fi mai uşor pentru tine să discutăm azi, fiindcă n-am avea parte de priviri indiscrete. Nu există niciun motiv să ştie cineva ce se întâmplă cu clienții lui Barnes.

Neştiind ce are de gând bărbatul să spună, rămase tăcută. El privi pe fereastră, părând absorbit de ceva ce vedea în depărtare.

— Îți place să lucrezi cu Barney? întrebă Ken în cele din urmă.

— Învăț o mulțime de lucruri de la el, începu Maria, alegându-şi cu grijă cuvintele. Are un instinct strategic deosebit, clienții au încredere în el şi, ca şi coleg, îți explică foarte bine gândirea lui.

— Deci îl respecți.

— Desigur.

— E important să lucrezi cu oameni pe care îi respecți. Şi e important că voi doi puteți lucra alături, ca o echipă.

Ken umblă la jaluzelele venețiene, închizându-le puțin, apoi readucându-le în poziția inițială.

— Te consideri un jucător de echipă, Maria?

Întrebarea pluti în aer până când fata fu capabilă să-i răspundă.

— Încerc să fiu, îngăimă ea.

Ken aşteptă câteva momente, înainte să continue:

— Vineri am discutat iar cu Barney despre problemă şi trebuie să-ți mărturisesc că am fost puțin surprins de cât de furios era încă din cauza celor întâmplate. De aceea te-am întrebat dacă eşti un jucător de echipă. Fiindcă ți-am ținut partea în acea discuție şi cred că am reuşit să detensionez situația. Voiam să mă asigur că am luat decizia corectă.

Maria înghiți în sec, întrebându-se de ce Barney nu-i vorbise ei direct dacă încă era supărat.

— Mulțumesc, murmură ea într-un final.

El se răsuci pe călcâie şi păşi spre biroul ei.

— Am făcut asta pentru că vreau să ai o carieră lungă şi de succes la această firmă. O să ai nevoie de cineva care să te susțină în asemenea situații delicate şi sunt aici să te ajut de câte ori pot.

Veni lângă ea şi fata îi simți palma mângâind-o pe umăr. Un mod aparte de mângâiere, căci buricele degetelor lui masau zona de sub clavicula fetei.

— Ar trebui să mă consideri un prieten, un prieten cu influență.

Retrăgându-se de sub atingerea lui, fata înțelese, subit, că toate acestea – atitudinea respingătoare de luni, muştruluiala de marți şi acum această propunere de alianță împotriva restului lumii – făceau, pur şi simplu, parte din cel mai recent plan al avocatului de a o trage în patul lui şi ea se întrebă de ce nu fusese în stare să anticipeze urzeala amenințătoare ce se țesea în jurul său.

— Ar trebui să luăm prânzul împreună mâine, propuse el, jucându-se cu degetele, în continuare, pe pielea din jurul bluzei fără guler a Mariei. Putem vorbi şi despre alte modalități în care te-aş putea ajuta să navighezi prin necunoscutele acestei meserii, mai ales dacă speri să devii într-o zi acționară aici. Cred că tu şi cu mine vom putea colabora foarte bine. Nu crezi, Maria?

La auzul numelui ei, fata îşi reveni din spaimă, înregistrând, în sfârşit, intențiile bărbatului. *Nicio şansă,* se gândi ea.

— Nu pot merge la prânz mâine, zise ea, cu o voce care se dorea cât mai tranşantă. Am deja alt program.

O umbră de supărare se aşternu pe chipul lui.

— Cu Jill?

Aşa se întâmpla de obicei, iar Ken ştia, desigur, tabieturile fetei. Fără îndoială că el îi sugera să-şi schimbe planurile şi să înceapă să ia masa cu el. Pentru binele ei, evident.

— Nu, nu cu Jill. Cu iubitul meu.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, simți cum palma lui alunecă uşor, retrăgându-i-se de pe umăr.

— Ai un iubit?

— Ți-am vorbit despre Colin, nu? Când am fost la congres?

— Nu, răspunse el, morocănos. Nici n-ai pomenit de el.

Simțindu-şi şansa, Maria se ridică de pe scaun şi începu să se mişte în jurul biroului, adunând documente, grupându-le în dosare, fără să-i pese însă care în ce dosar ajungea. Avea să le sorteze altă dată.

— Hm, ce ciudat, am crezut că ți-am spus, se prefăcu ea mirată.

Îşi dădu seama, după zâmbetul lui artificial, că bărbatul era măcinat de dubii, între a o crede sau nu.

— Vorbeşte-mi despre el, o îndemnă.

— E luptător MMA, răspunse fata, cu mândrie în glas. Ştii? Tipii ăia care luptă în cuşcă. După părerea mea, e o nebunie, dar el e topit după aşa ceva. Se antrenează ore în şir în fiecare zi şi îi place să se bată, aşa că n-am încotro, trebuie să-l suport, râse ea.

Îşi imagina rotițele din creierul lui învârtindu-se în ritm accelerat, pe când ea îşi punea geanta pe umăr.

— Dacă nu ne putem vedea la prânz, ai dori să stăm de vorbă în biroul tău, mâine? Sunt sigur că-mi pot face timp pentru asta o jumătate de oră dimineață sau după-amiază, zise ea şi continuă în gând: *Când toți colegii sunt în jurul nostru şi n-ai să îndrăzneşti să faci nimic.*

— Nu cred că e neapărat nevoie.

— Poate că ar trebui să discut personal cu Barney?

El scutură, aproape imperceptibil, din cap.

— Probabil mai bine laşi lucrurile aşa cum sunt, deocamdată.

Normal că spui asta. Fiindcă toată povestea a fost o minciună şi nici măcar n-ai vorbit cu Barney; îşi zise ea, în gând, şi i se adresă apoi, cu glas tare:

— Bine. Atunci îți doresc o seară plăcută. La revedere!

Ajunse la uşă şi oftă de uşurare văzându-se scăpată. Născocirea cu iubitul luptător fusese foarte inspirată, dar de-acum ştia cum trebuia să joace. Ken n-avea s-o mai ia niciodată prin surprindere. Pe termen lung – şi chiar pe termen scurt – se îndoia că avea să poată stopa avansurile insistente ale lui Ken, chiar şi dacă povestea cu Colin ar fi fost adevărată.

Sau devenea adevărată?

Depănând încă amintirile întâlnirilor cu Colin, ea se întrebă dacă voia ca povestea să fie adevărată. Tot ce ştia cu certitudine era că, atunci când Colin o sărutase, se simțise parcă străbătută de un curent electric, iar conştientizarea acelei stări o făcu să fie entuziasmată şi înfricoşată în acelaşi timp.

Deşi îl minți pe Ken spunându-i că trebuia să ia cina cu părinții ei, nu voia să fie singură şi se trezi conducând maşina pe drumurile familiare către locul unde crescuse.

Cartierul era locuit în principal de muncitori. Casele, deşi modeste, erau bine îngrijite, iar unele afişau pancarte mari pe care scria DE VÂNZARE. Maşini demodate şi camioane erau parcate în fața fiecărei case. S-au învecinat mereu cu instalatori şi tâmplari, funcționari şi secretare. Era genul de comunitate în care copiii se jucau în curțile din fața caselor, cuplurile tinere împingeau cărucioare, iar oamenii aveau grijă să păstreze corespondența vecinilor lor atunci când aceştia erau plecați din oraş. Deşi părinții nu-i vorbiseră niciodată despre asta, Maria auzise zvonuri potrivit cărora, atunci când tatăl ei cumpărase casa, mai mulți vecini din zonă fuseseră furioşi. Sanchez era prima familie de pe stradă care nu aparținea comunității albilor, iar oamenii speculaseră, pe ascuns, despre scăderea valorilor proprietăților imobiliare şi creşterea criminalității, ca şi cum orice persoană născută în Mexic ar fi avut neapărat legături cu cartelele de narcotraficanți.

Fata presupunea că acesta era unul dintre motivele pentru care tatăl ei păstrase întotdeauna curtea curată ca-n palmă, iar gazonul şi gardul viu tunse şi îngrijite; vopsea la fiecare cinci ani fațada casei în aceeaşi culoare, îşi parca mereu maşina în garaj, nu pe alee, şi avea instalat drapelul american pe un stâlp, deasupra mansardei din față. Îşi decora casa de Halloween şi de Crăciun, iar în primii ani împărțea cupoane la restaurant tuturor vecinilor care se întâmplau să se afle prin curți, oferindu-le un prânz la

jumătate de preţ. Mama făcea adesea tăvi întregi cu mâncare în după-amiezile din weekend când nu era la restaurant – burritos şi enchiladas, tacos sau carnitas – cu care îi servea pe toţi puştii care ieşeau să joace kickball sau fotbal. Încet-încet, fuseseră acceptaţi în cartier. De atunci, majoritatea caselor din vecini fuseseră vândute de mai multe ori şi, de fiecare dată, părinţii ei îi primeau cu braţele deschise pe nou-veniţi, cu un dar de casă nouă, în speranţa evitării viitoarelor bârfe.

Uneori, Maria nu-şi mai amintea cât de greu fusese, deşi ea fusese pentru mai bine de doi ani singura mexicană din clasă. Fiind o elevă eminentă, chiar dacă una foarte timidă şi tăcută, nu-şi amintea să fi simţit discriminarea la fel cum o simţiseră părinţii ei, dar, chiar dacă ar fi trăit aşa ceva, cu siguranţă aceştia ar fi sfătuit-o să se comporte aşa cum au făcut-o ei. I-ar fi spus să fie ea însăşi, să fie amabilă şi binevoitoare cu toată lumea şi ar fi avertizat-o să nu se coboare niciodată la nivelul celor care o jigneau. Şi apoi, se gândi ea şi surâse, sigur i-ar fi zis să înveţe cât mai bine.

Spre deosebire de Serena, care încă savura senzaţia de libertate dată de ieşirea de sub aripa părintească, Maria se bucura să se întoarcă acasă. Îi plăcea locul copilăriei sale: pereţii vopsiţi în verde şi portocaliu, faianţa multicoloră din bucătărie, mobila variată pe care mama ei o cumpărase de-a lungul anilor, uşa frigiderului, decorată în permanenţă cu fotografii şi bilete – practic, orice o făcea pe mama lor, Carmen, să se simtă mândră. Îi plăcea felul cum mama ei fredona, ori de câte ori era fericită, şi mai ales când gătea. După ce mai crescuse, Maria se obişnuise cu aceste lucruri şi le considera ceva obişnuit, dar, odată cu începerea facultăţii, îşi amintea de fiecare dată sentimentul de confort care o învăluia atunci când deschidea uşa casei, după ce fusese plecată fie şi doar pentru câteva săptămâni.

Ştiind că părinţii ei s-ar fi supărat dacă ar fi ciocănit la uşă, intră direct, trecu prin living şi pătrunse în bucătărie. Îşi puse geanta pe blatul de lângă chiuvetă.

— Mamă? Tată? Unde sunteţi? strigă ea.

Ca întotdeauna când se afla acasă, vorbea în spaniolă,

trecerea de la engleză fiind, pentru ea, la fel de naturală ca respirația şi aproape la fel de reflexă.

— Hei, sunt aici! o auzi răspunzând pe mama ei.

Maria se întoarse către veranda din spate, unde îi văzu pe părinții ei ridicându-se de la masă. Fericiți că ea era acolo şi întinzându-se să o îmbrățişeze, începură amândoi să vorbească deodată:

— *Nu ştiam că vii...*

— *Ce surpriză plăcută...*

— *Vai, arăți minunat...*

— *Ei! Ce-ai slăbit aşa?*

— *Ți-e foame?*

Maria o îmbrățişă pe mama, apoi pe tată, apoi pe mama şi încă o dată pe tata. În mintea părinților ei, Maria avea să fie întotdeauna *fetița lor.* Şi deşi existase o perioadă, în timpul adolescenței, când această idee o îngrozise – mai ales când era comunicată în public –, în ultima vreme trebuia să recunoască faptul că alintul chiar îi plăcea.

— Sunt bine. O să ciugulesc ceva mai târziu.

— O să-ți pregătesc ceva bun chiar acum, i-o retează mama şi se îndreptă spre frigider. Tatăl îşi urmări soția cu privirea şi satisfacția i se citi în priviri. Întotdeauna fusese un romantic iremediabil.

Bărbatul nu era nici slab, nici gras la cei cincizeci şi cinci de ani ai săi. Avea doar câteva fire cărunte, dar era cuprins de o stare de oboseală aproape permanentă, efectul atâtor ani de muncă intensă. În acea seară părea chiar şi mai puțin energic decât de obicei.

— Să-ți pregătească masa o face pe mama ta să simtă că e încă importantă pentru tine, zise el.

— Dar sigur că e importantă pentru mine, tată. De ce ar crede altceva?

— Fiindcă nu mai ai nevoie de ea aşa cum aveai cândva.

— Ei, nu mai sunt un copil.

— Dar ea va fi întotdeauna mama ta, zise el cu un ton ferm şi se îndreptă spre masa de pe verandă.

— Nu vrei să stăm afară şi să bem nişte vin? Mama şi cu mine tocmai beam un păhărel, zise el.

— Beau aici. Lasă-mă să vorbesc puțin cu mama şi ies şi eu.

În vreme ce tatăl se întoarse pe verandă, Maria scoase un pahar din dulap şi îşi turnă vin, apoi se îndreptă spre mama ei. Carmen umpluse deja o caserolă mare cu friptură înăbuşită, cartofi piure, fasole verde şi pâine prăjită – calorii suficiente pentru două zile, estimă Maria – şi o băgă la cuptor. Din cine ştie ce motiv – poate şi fiindcă era un preparat pe care ei nu-l serviseră niciodată la restaurant –, tatăl ei adora friptura înăbuşită şi cartofii piure.

— Sunt aşa de bucuroasă că ai venit, zise mama. S-a întâmplat ceva rău?

— Nu s-a întâmplat nimic rău, o linişti fata şi, aplecându-se peste blat, sorbi din vin. Am vrut doar să vă fac o surpriză.

— Dar ce surpriză! Însă ceva tot trebuie să se fi întâmplat, bănui ea. Nu ne vizitezi niciodată în cursul săptămânii.

— De aceea se şi cheamă surpriză!

Carmen o privi din cap până în picioare înainte de a se întoarce la masă şi a-şi lua paharul cu vin.

— E vorba despre sora ta?

— Ce-i cu sora mea?

— Nu cumva nu i s-a acceptat cererea de bursă?

— Ştii despre bursă?

Carmen se îndreptă spre o scrisoare lipită de frigider.

— Nu e grozav? Ea ne-a spus aseară. Directorul fundației care acordă bursa vine să cineze cu noi sâmbătă.

— Chiar aşa?

— Noi l-am invitat, o lămuri femeia. În scrisoare se spune că Serena e una dintre semifinaliste. Dar să revenim la sora ta. Ce s-a întâmplat? Dacă nu e vorba despre bursă, trebuie să aibă legătură cu vreun băiat. Sper că Serena n-a pățit ceva rău, nu?

Mama ei vorbea atât de repede încât Maria aproape nu putea s-o urmărească.

— Din câte ştiu, Serena e bine, o calmă ea.

— Aha, înclină din cap mama. Bine. Atunci sigur e ceva legat de serviciul tău. Tu eşti cea care are probleme.

— Ei, serviciul e serviciu. De ce crezi că am probleme la

muncă?

— Fiindcă ai venit aici direct de la serviciu.

— Aşa, şi?

— Asta ai făcut întotdeauna când te-a deranjat ceva. Nu-ți aminteşti? Chiar şi la facultate, dacă tu credeai că ai luat o notă proastă sau când ai avut probleme cu colega ta de cameră, în primul an, sau când te-ai certat cu Luis, ai venit întotdeauna direct aici. Mamele țin minte asemenea lucruri.

Uf, niciodată nu mi-am dat seama de asta, se gândi Maria şi încercă să schimbe subiectul.

— Cred că îți faci prea multe griji.

— Iar eu cred că o cunosc prea bine pe fiica mea.

Fata zâmbi:

— Tata cum este?

— E foarte tăcut de când a venit acasă. A fost nevoit să concedieze doi oameni săptămâna asta.

— Dar ce-au făcut?

— Aceleaşi vechi metehne. Unul dintre băieții de la bucătărie a chiulit vreo trei zile, iar unul dintre chelneri şi-a lăsat prietenii să mănânce fără să plătească. Ştii cum se mai întâmplă. Dar pentru tatăl tău tot greu e. Vrea să poată avea încredere în toată lumea şi e dezamăgit de fiecare dată când oamenii îi înşală aşteptările. Asta îl macină. Când a venit azi acasă, s-a dus să tragă un pui de somn în loc s-o scoată pe Copo la plimbare.

— Poate ar trebui să meargă la doctor.

— Tocmai despre asta vorbeam atunci când ai intrat tu.

— El ce spune?

— Spune că o să meargă. Dar îl ştii cum e. Dacă nu-i fac eu programare, n-ajunge niciodată la doctor.

— Vrei să îi fac eu programare?

— Dacă ai timp…

— Sigur că am timp. Tot la doctorul Clark, nu? zise Maria. Fata făcea programări la doctor pentru toată familia încă de când era adolescentă, din cauză că pe atunci mama ei încă nu se descurca grozav în limba engleză.

Mama ei încuviință, dând din cap.

— Şi să ceri o examinare generală, dacă se poate.

— N-o să-i placă tatei.

— Nu, dar are nevoie de aşa ceva. Sunt aproape trei ani de când n-a mai călcat pe la doctor.

— N-ar trebui să aştepte aşa de mult. Are probleme cu tensiunea. Iar anul trecut a avut durerile alea în piept şi n-a mai putut munci o săptămână întreagă.

— Ştiu, şi ştii şi tu, dar e încăpățânat şi insistă că n-are nimic la inimă. Poate încerci să-l convingi că trebuie să se îngrijească mai mult, o rugă mama şi deschise cuptorul. Satisfăcută de cum arăta mâncarea, îşi puse o mănuşă de menaj şi scoase caserola, apoi începu să-i umple farfuria Mariei.

— Mi-ai pus prea mult, se plânse fata, încercând să limiteze porția.

— Trebuie să mănânci bine, insistă mama, continuând să pună mâncare pe farfurie, în vreme ce fata lua tacâmurile.

— Hai afară, să stăm cu tata pe verandă.

Afară, la masă, o lumânare cu parfum de lămâiță ardea pentru a alunga țânțarii. Noaptea era perfectă, aşa cum anticipase tatăl ei, cu briza abia simțită şi cerul spuzit cu stele. Copo stătea în poala tatei, sforăind încetişor, pe când bărbatul îşi mişca ritmic palma prin blana ei. Maria începu să taie o bucată de friptură în felii mai mici.

— Am auzit ce s-a întâmplat azi, zise Maria, inițiind o discuție diversă care cuprindea ştirile locale, evenimentele de la restaurant şi ultimele bârfe familiale. Într-o familie extinsă, ca a lor, existau întotdeauna lucruri care meritau discutate şi disecate. Când Maria termină de mâncat – abia dacă se atinse de un sfert din cât îi pusese mama pe farfurie –, greierii îşi începuseră deja concertul nocturn.

— Parcă te-ai bronzat ceva în weekend?

— Da, am fost pe mare cu placa după ce am luat brunch-ul la voi.

— Cu noul tău prieten? se interesă mama ei. Cel de pe chei?

Văzând privirea buimacă a Mariei, femeia ridică din umeri.

— Fără să vreau, v-am auzit pe tine şi pe Serena vorbind. Sora ta vorbeşte ceva cam tare uneori.

Serena dăduse lovitura iar, gândi Maria. Nu voia să deschidă subiectul ăsta, dar acum nu mai putea nega evidențele. Până şi tatăl ei păru brusc interesat de conversație.

— Da, îl cheamă Colin, mărturisi ea. După care, ştiind că părinții o vor presa, lacomi să afle mai multe amănunte, dar nedorind să pătrundă prea adânc în problemă, continuă: Serena îl ştie din facultate şi când am fost să mâncăm, sâmbătă seara, la restaurant, am descoperit că el era barman acolo. Am stat de vorbă amândoi pe chei şi am decis să ne întâlnim duminică.

— E la facultate? Dar câți ani are?

— E de vârsta mea. Dar a început facultatea odată cu Serena. Vrea să devină învățător.

— Serena spunea că e foarte chipeş, comentă mama ei, cu un zâmbet maliții os.

Mulțumesc, Serena. Data viitoare încearcă să vorbeşti mai încet, îşi zise Maria şi rosti cu voce tare:

— Da, arată bine.

— Şi te-ai simțit bine în compania lui?

— Da, ne-am distrat grozav.

— Când îl vom cunoaşte şi noi?

— Nu crezi că e puțin cam devreme pentru asta? spuse Maria.

— Depinde. O să ieşi iarăşi cu el?

— Ăăă... da. Sâmbătă.

Maria deschise gura să mai spună ceva, dar renunță. În niciun caz, părinții ei nu erau pregătiți să afle totul despre Colin, mai ales că nu avea cum să evite acest lucru. Gândul că tânărul le-ar fi răspuns la orice întrebare, cu francheța lui obişnuită, era suficient să-i dea Mariei palpitații. Îi zâmbi tatei, dar era de-a dreptul disperată.

— Dar de ce a aşteptat atât de mult până să se înscrie la facultate? întrebă bărbatul, circumspect.

Ea se gândi care ar fi fost cel mai bun răspuns posibil, fără să fie nevoită să le toarne o minciună.

— Păi... nu şi-a dat seama că vrea să se facă învățător decât acum câțiva ani.

Dintre părinții ei, tatăl Mariei fusese întotdeauna cel capabil să citească printre rânduri şi fata se temea că avea să-i pună tot mai multe întrebări legate de trecutul lui Colin, dar fu întrerupt de țârâitul slab al unui mobil din bucătărie.

— Ah, e telefonul meu! spuse Maria, mulțumind cerului pentru pretextul salvator. Mă duc să răspund.

Ridicându-se de la masă, dădu fuga în bucătărie, scoase telefonul mobil din geantă şi văzu că afişa numele lui Colin. Se simți ca o adolescentă atunci când apăsă pe buton şi duse telefonul la ureche.

— Bună, zise ea, tocmai de tine vorbeam.

Străbătu livingul şi în timpul ăsta îşi povestiră amândoi ce făcuseră peste zi. Ca şi în discuțiile directe, şi la telefon, bărbatul era un ascultător atent şi, când simți ezitarea din vocea ei, îi ceru amănunte, iar Maria fu nevoită să-i vorbească despre incidentul cu Ken. Colin tăcu şi, când îl întrebă dacă nu vrea să ia prânzul cu ea, el acceptă, bucuros, interesându-se la ce oră să vină să o ia de la birou. Ea zâmbi, gândindu-se că venirea lui îi va da mai multă credibilitate în fața lui Ken şi, în taină, era încântată de ideea că avea să-l revadă atât de curând. După ce închise telefonul, Maria avu senzația că, în ciuda a ceea ce părinții ei cu siguranță aveau să creadă, Colin ar fi putut fi exact omul de care avea nevoie în viața ei în acel moment.

Se întoarse în verandă, unde părinții o aşteptau la masă.

— Scuzați-mă, spuse ea, întinzându-şi mâna după paharul cu vin. Era Colin.

— Şi te-a sunat doar ca să te salute?

Maria dădu din cap:

— Mergem mâine să luăm prânzul împreună.

Imediat ce cuvintele îi ieşiră din gură, ea şi regretă că le rostise. Mama ei n-ar fi putut înțelege niciodată de ce cineva ar fi putut dori să ia masă în altă parte decât la restaurantul familiei lor.

— Minunat, se entuziasmă ea. O să gătesc ceva special pentru voi doi!

CAPITOLUL 9

— Colin —

— Măi să fie? se miră Evan, aplecându-se peste balustrada verandei, pe când Colin traversa curtea. Iar ai ieşit să alergi?

Colin respira încă greu când intră în verandă, încetininduşi, într-un final, paşii. Îşi şterse faţa transpirată cu marginea tricoului, înainte de a-şi privi prietenul.

— E prima alergare pe ziua de astăzi.

— Cum? Dar ai făcut exerciţii după-amiază. Şi dimineaţă ai făcut.

— Asta a fost la sală.

— Şi?

— Nu e acelaşi lucru, răspunse el, ştiind că Evan habar nu avea de diferenţă şi nici nu-i păsa. Apoi înclină din cap, arătând spre uşa din faţa casei: De ce nu eşti înăuntru cu Lily?

— Fiindcă în casă pute.

— Şi ce are asta de-a face cu mine?

— Ce-are a face? Duhoarea hainelor tale aruncate claie peste grămadă a pătruns prin conductele de aerisire până în camerele noastre de la parter, de parcă nişte broaşte râioase s-ar fi instalat în casă. În loc să alergi atât, mai bine ţi-ai mai băga nişte haine la maşina de spălat. Sau, şi mai bine, cred că ar trebui să-ţi arzi zilnic hainele cu care faci sport. Lily a crezut că ai vreun şoarece mort prin buzunare. Sau că a refulat canalizarea.

Colin zâmbi, stânjenit:

— Promit să rezolv problema.

— Grăbeşte-te. Şi apoi să vii pe veranda din spate. Lily vrea să discute cu tine.

— De ce?

— Habar nu am. N-a vrut să-mi spună. Dar, dacă e după cum bănuiesc, e vorba despre iubita ta.

— Eu n-am nicio iubită.

— Mă rog, ce-o fi. Ideea este că vrea să discute cu tine.

— De ce?

— Fiindcă aşa e Lily, îl repezi Evan, pe un ton exasperat. Probabil vrea să te întrebe dacă i-ai scris Mariei vreo felicitare cu litere caligrafice. Sau se va oferi să te ajute să-i cumperi eşarfa de mătase ideală pentru ziua ei de naştere. Sau vrea să se asigure că o să ştii cu ce lingură se mănâncă supa, dacă o scoți pe Maria la clubul country. Ştii prea bine cum e ea. A adus acasă o cutie şi n-a vrut să-mi spună ce e înăuntru.

— De ce n-a vrut?

— Nu mai pune întrebări la care nu-ți pot răspunde, oftă Evan. Tot ce ştiu e că de fiecare dată când am încercat să văd despre ce e vorba, ea îmi spunea să am răbdare. Din cauza ta. Şi ştii ce? Nu-mi place deloc chestia asta. Şi chiar vreau să am o seară frumoasă. Pentru că am avut o zi de tot rahatul.

— Bine.

Evan se strâmbă, auzind răspunsul lui Colin.

— De ce a fost o zi de tot rahatul, m-ai fi putut întreba, se enervă Evan, imitându-l pe Colin. A, mulțam de întrebare, Colin. Îți apreciez empatia. Chiar îți pasă de moralul meu.

Îl privi atent pe prietenul lui şi îi vorbi, de astă dată, serios:

— În dimineața asta au venit nişte rapoarte groaznice şi piața a luat-o razna. Şi, deşi eu n-am absolut niciun control asupra acestor lucruri, toată după-amiaza a trebuit să le răspund la telefon clienților nemulțumiți. Şi când ajung acasă, ce să vezi? Casa miroase ca o speluncă şi acum trebuie să aştept ca ea să discute cu tine înainte ca seara mea liniştită să înceapă cu adevărat.

— Lasă-mă mai întâi să mă duc să mă schimb. Mă întorc în două minute.

— Nu e nicio grabă, interveni Lily, apărând brusc pe verandă, în spatele lui Evan, într-o rochie scurtă, de culoare galbenă. Îşi luă logodnicul de mână şi îi zâmbi dulce. Evan, doar nu vrei să coboare fără să-şi facă mai întâi un duş! Bietul de el, e leoarcă de transpirație. Sigur vom putea aştepta mai multe minute. Nu e în regulă să-i laşi timp doar ca să-şi schimbe hainele.

Cum Evan nu răspunse, Colin îşi drese glasul:

— Are dreptate, Evan. Aşa ar fi corect.

Evan îl privi încruntat:

— Bine, du-te şi fă-ți un duş! Şi bagă-ți hainele la spălat! Pe urmă vii încoace.

— Hei, de ce eşti aşa de aspru cu el? îl dojeni Lily. Nu e vina lui că tu ai investit banii clienților în companii perdante, continuă ea şi-i făcu cu ochiul, pe furiş, lui Colin.

— N-am investit în companii perdante! Nu a fost vina mea! Toate acțiunile s-au prăbuşit azi.

— Doar te tachinam, dulceață, se răsfăță ea. Ştiu că ai avut o zi groaznică şi că nu eşti cu nimic vinovat pentru cele întâmplate. Asta înseamnă doar că bătrâna doamnă Piață a profitat de tine, nu?

— Nu eşti deloc amuzantă, mormăi Evan.

Lily se întoarse iar către Colin.

— Ai vorbit cu domnişoara prietena ta azi? întrebă ea.

— Da, înainte să ies să alerg.

— Şi? I-ai dus flori la birou, aşa cum te-am sfătuit?

— Nu.

— Bomboane?

— Nu.

— Vai, ce mă fac eu cu tine?

— Nu ştiu.

Ea zâmbi, înainte de a-l mângâia pe Evan pe mână.

— Ne vedem în câteva minute, da?

Colin îi însoți cu privirea în timp ce se întorceau în casă, după care intră şi el în apartamentul lui. Se dezbrăcă în drum spre baie şi îşi aruncă hainele peste grămada de rufe murdare, remarcând că Evan avea dreptate. Hainele lui miroseau groaznic. Puse rufele în maşina de spălat, o porni, apoi sări în duş. După aceea, îşi trase pe el o pereche de blugi şi un tricou, înainte de a se întoarce la prietenii lui.

Evan şi Lily îl aşteptau stând unul lângă celălalt pe canapea. Dintre cei doi, era limpede că Lily era singura care se bucura că şi Colin era acolo.

— Colin! Ce bucuroasă sunt că eşti alături de noi! exclamă Lily, ridicându-se de la locul ei, de parcă nu s-ar mai fi văzut

de un car de ani. Putem să-ți oferim ceva de băut?

— Apă, te rog.

— Evan, vrei să-i dai, te rog, lui Colin un pahar cu apă?

— De ce? întrebă, Evan, irascibil, şi se întinse pe canapea cu palmele sub ceafă. Ştie unde e apa. Poate să-şi ia şi singur.

Lily se răsuci către el.

— Este casa ta. Şi tu eşti gazda.

— Nu l-am invitat eu aici, acum. Tu l-ai invitat.

— Evan!

Felul cum îi rostise numele îi dădu clar de înțeles bărbatului că n-are de ales. Desigur, şi felul în care arata îl convinse. Ea era nu doar cea mai frumoasă femeie cu care Evan avusese vreodată o relație, dar şi extrem de versată în a-şi folosi farmecele în propriul avantaj.

— Bine, o să-i aduc un pahar cu apă, mormăi el, ridicându-se de pe canapea şi îndreptându-se domol către bucătărie.

— Cu gheață, te rog, strigă Colin, în urma lui.

Evan îi aruncă o căutătură bosumflată, peste umăr, în timp ce Colin luă un şezlong şi se aşeză în fața lui Lily.

— Cum te simți în seara asta? îl întrebă ea.

— Sunt bine.

— Şi Maria?

Mai devreme, la telefon, Maria îi spusese ce se întâmplase cu şeful ei, Ken Martenson, şi el o ascultase. Colin simțise cum fălcile i se încleştează şi cum îl cuprinde furia. Deşi încercă să-şi păstreze vocea calmă, se închipui deja având o mică „discuție” cu Ken, în urma căreia acesta să priceapă că are tot interesul să înceteze s-o mai hărțuiască pe Maria. Nu-i mărturisise fetei gândurile care-i treceau prin minte, dar după ce închisese telefonul se trezise scrâşnind din dinți, îşi pusese pe el echipamentul de sport şi plecase să alerge. Abia când aproape îşi terminase cursa de alergare începu iarăşi să se simtă normal, să se calmeze.

Dar asta era un lucru pe care Lily nu trebuia să-l afle.

— Am vorbit cu ea ceva mai devreme.

— Şi ea e bine?

Colin se gândi la situația de la serviciul Mariei, dar simți că nu e cazul să-i vorbească lui Lily despre asta. În definitiv, era viața Mariei, povestea ei, nu a lui.

— Cred că a fost bucuroasă să mă audă, spuse el şi nu greşea deloc.

— N-ai mai sunat-o până acum?

— Am sunat-o duminică seara. După ce am vorbit cu tine şi cu Evan.

— Şi n-ai mai sunat-o nici luni şi nici marți?

— Am lucrat.

— Ai fi putut s-o suni fie când plecai la muncă, fie când veneai. Sau în pauza de masă. Sau în drum spre sala de forță ori spre cursuri.

— Da.

— Dar n-ai făcut-o.

— Nu. Însă mâine mergem să mâncăm împreună la prânz.

— Chiar? În vreun loc special, sper.

— Nu m-am gândit încă.

Lily nu-şi ascunse dezamăgirea şi între timp Evan se întoarse cu un pahar mare de apă cu gheață, pe care i-l întinse lui Colin.

— Mulțumesc, Evan, zise acesta. Nu trebuia să te deranjezi. Îmi puteam lua şi singur apă.

— Ha, ha, râse Evan, aşezându-se iar pe canapea, după care i se adresă lui Lily: Ei, ce voiai să discutăm cu el?

— Vorbeam despre prânzul lui de mâine. Colin mi-a spus că el şi cu Maria vor lua mâine prânzul împreună, la restaurant.

— Sfatul meu? Asigură-te că-ți merge maşina, zise Evan.

Lily îl fulgeră cu o privire disprețuitoare.

— Principala mea îngrijorare e legată însă de întâlnirea pe care o va avea în acest weekend şi voiam să discut chestiunea cu el.

— De ce? întrebă Evan.

— Fiindcă prima seară adevărată pe care doi oameni o petrec împreună este un moment crucial în orice relație, răspunse ea, ca şi cum ar fi fost un lucru evident.

— Dacă ar fi invitat-o, pur şi simplu, pe Maria, la cină sau

poate la o plimbare prin centrul oraşului, nu mi-aş fi făcut deloc griji. Sau dacă ar fi sugerat să mergem toţi patru undeva, sunt sigură că discuţia ar fi fost atât de însufleţită încât Maria s-ar fi simţit grozav cu noi. Din păcate, Colin o să fie singur şi o va duce pe Maria la un club, deşi sunt sigură că s-a gândit deja la asta.

Evan încruntă din sprâncene, prefăcându-se mirat, în vreme ce Colin nu spuse nimic. Lily îşi aţinti iarăşi privirea către Colin:

— Ţi-am cerut să treci pe la noi în seara asta fiindcă eram curioasă să ştiu dacă ai vreo experienţă sau eşti familiarizat cu dansul salsa.

— Nu.

— Atunci, foarte probabil nu ştii nici că salsa este un dans la care participă doi parteneri.

— Ca orice dans, de altfel, interveni Evan.

Lily îl ignoră însă şi urmă:

— Salsa poate fi un dans foarte plăcut dacă dansatorii se antrenează împreună. Dar cum acest lucru nu e posibil, în situaţia de faţă, trebuie să faci eforturi să te mişti cât mai natural şi sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le ştii. De exemplu, felul cum îţi mişti picioarele sau îţi roteşti partenera sau îi oferi şansa de a face câteva mişcări singură. Şi toate astea, cu mişcări cât mai naturale. Dacă nu reuşeşti acest lucru îţi va fi aproape imposibil să o impresionezi.

Evan râse:

— Dar cine spune că el vrea s-o impresioneze? Lui Colin oricum nu-i pasă ce cred oamenii despre el...

— Zi mai departe, Lily, i-o reteză Colin.

Evan se răsuci spre el, surprins, în vreme ce Lily îşi îndreptă spatele.

— Sunt bucuroasă că înţelegi dilema în care te afli. Ce încerc să-ţi spun este că ai nevoie să înveţi mişcările de bază ale dansului.

Pentru un moment, niciunul din cei doi bărbaţi nu spuse nimic.

— Şi cum ar trebui să înveţe mişcările de bază? întrebă, în cele din urmă, Evan. Noi locuim în Wilmington. Mă îndoiesc

că există vreun instructor de dans care să renunțe la lecțiile deja programate în următoarele două zile, în așa fel încât Colin să nu se facă de râs printre ceilalți dansatori.

Lily se aplecă spre geanta mică de lângă canapea și scoase din ea mai multe CD-uri.

— Aici ai albume cu salsa și va trebui să le asculți. Am sunat-o pe fosta mea profesoară de dans și ea a acceptat, încântată, să-mi trimită câteva CD-uri. Nu sunt foarte recente, dar asta nu e important. Salsa e mai mult viteză și ritm decât melodie. Cât despre instructor de dans, aș fi mai mult decât bucuroasă să-l pot ajuta pe Colin să învețe ceea ce trebuie să știe.

— Știi să dansezi salsa? se miră Evan.

— Desigur, răspunse fata. Am făcut dansuri aproape doisprezece ani și de multe ori ne concentram pe dansuri alternative.

— Alternative? făcu, nedumerit, Evan.

— Am crescut în Charleston. Orice altceva în afară de *shag*[2] și vals e considerat alternativ, zise ea, cu aerul că era vorba despre un lucru pe care orice cetățean civilizat din Sud ar fi trebuit să-l știe. Dar, zău, Evan, ar trebui să-l lași pe Colin să pună întrebările. Abia a reușit să îngaime un cuvânt, zise ea și se întoarse spre Colin. Îmi permiți să fiu instructorul tău de dans zilele astea?

— Cât timp crezi că ne-ar trebui?

— O să-ți arăt câteva mișcări în seara asta – pașii de bază, răsucirile și cum să-ți rotești partenera – ca să știi la ce anume trebuie să lucrezi. După aceea, vom avea nevoie de alte trei ore mâine-seară și încă trei vineri seară. După ce vin de la serviciu și mă schimb, deci pe la ora șase după-amiaza, putem începe. Firește, ar trebui să exersezi și singur în timpul tău liber, înainte să ne întâlnim.

— Crezi că va fi suficient?

— Niciodată nu ai suficient timp să fii bun. Sau măcar mediu. Ca să fii cu adevărat expert în orice fel de dans îți

[2] Shag – Dans în pereche inclus în competițiile de dans din Statele Unite (n.tr.).

trebuie ani de exerciţiu. Dar, dacă te concentrezi şi faci exact ce îţi spun, ar putea fi suficient pentru întâlnirea ta de sâmbătă.

Colin sorbi din paharul cu apă, fără să răspundă pe moment.

— Nu-mi spune că ai de gând să faci asta, îl luă peste picior Evan.

— Ba sigur că are de gând. Ştie că am dreptate.

Colin lăsă paharul jos.

— Bine, zise el. Dar trebuie să aranjez cu cineva să-mi ţină locul la bar vineri seara.

— Minunat, zâmbi Lily.

— Hei, ia staţi, zise Evan, întorcându-se spre Lily. Vineri seară nu trebuia să ieşim în oraş?

— Îmi pare foarte rău, dar o să anulez ieşirea. Un prieten are nevoie de ajutorul meu şi, sincer îţi spun, nu-l pot refuza. M-a rugat atât de frumos să îl ajut...

— Vorbesc serios... Eu n-am niciun cuvânt de spus în povestea asta?

— Ba sigur că ai, încuviinţă Lily. Vei fi aici în amândouă serile. Şi diseară, desigur.

— Aici?

— Unde în altă parte?

— Nu ştiu... Într-o sală de dans, poate?

— Nu fi prostuţ. Nu ne trebuie aşa ceva. Dar o să am nevoie de tine să mutăm mobila din living. Ai dreptate, avem nevoie de spaţiu de dans. Şi tu te vei ocupa şi de muzică – să dai melodia înainte sau înapoi când am să te rog, să porneşti muzica, lucruri de genul ăsta. Trebuie să exploatăm la maximum timpul pe care-l avem pentru dans. Vei fi micul meu asistent, Evan.

— Micul tău asistent?

Ea îi zâmbi.

— Ţi-am spus vreodată că dansul salsa o poate face pe o femeie să se simtă... senzuală? Şi că senzaţia poate dura ore în şir după aceea?

Evan înghiţi în sec, privind-o fix.

— O să vă ajut bucuros.

— Ți-a pierit cam repede entuziasmul, zise Colin. El şi Evan mutară canapeaua lângă un perete al camerei, în vreme ce Lily se duse în dormitor să-şi caute o pereche potrivită de pantofi, cu înălțimea ideală a tocurilor, şi să-şi schimbe hainele. Perfecționistă, Lily nu făcea niciodată un lucru pe jumătate.

— Trebuie să fac tot ce pot ca să-mi ajut prietenul, zise, ironic, Evan.

— Bine, zâmbi Colin.

— Şi, după ce terminăm, o să mă ajuți să pun mobila la loc.

— Bine.

— Şi nici n-o să-i ceri să exersezi mai mult. La ora nouă fix pleci de aici.

— Bine.

Puseră canapeaua jos.

— Nu ştiu cum mă vâră mereu Lily în asemenea lucruri.

Colin ridică din umeri.

— Cred că am o idee.

De îndată ce mobila fu trasă deoparte, iar covorul rulat şi pus lângă perete, Lily îl aşeză pe Colin în mijlocul camerei. Evan se tolăni, morocănos, pe canapea, cu câteva cărți, o veioză şi tot felul de mărunțişuri puse pe o pernă, lângă el. Lily se schimbase într-o pereche de blugi albi şi strâmți, o bluză roşie de mătase şi o pereche de pantofi care costaseră, probabil, mai mult decât câştiga Colin într-o săptămână. Deşi era logodnica lui Evan şi prietena lui, Colin era conştient că fata degaja sex-appeal.

— Să nu te apropii prea mult de ea, Colin, strigă Evan.

— Vezi-ți de treabă, îl dojeni Lily, concentrată exclusiv asupra a ceea ce făcea. Poate te miri de ce m-am schimbat, i se adresă ea lui Colin.

— Nu neapărat, răspunse acesta.

— M-am schimbat ca să poți vedea mai bine cum îmi mişc picioarele. Aşa cum ți-am zis, o să-ți arăt paşii principali pe

care salsa se bazează. Tu trebuie să execuți paşii ăştia, indiferent ce mişcări face Maria. Ai înțeles?

— Da.

— Înainte să începem, pornesc de la presupunerea că Maria ştie să danseze salsa.

— Mi-a spus că îl dansa tot timpul.

— Perfect, zise Lily şi veni lângă el, stând amândoi cu fața spre fereastră şi permițându-i lui Evan să îi vadă din profil.

— Asta înseamnă că ea va putea să-ți urmeze paşii, căci tu conduci dansul. Eşti gata?

— Da.

— Atunci urmăreşte-mi picioarele şi fă exact ce fac eu, îl invită fata. Păşeşte în afară cu piciorul stâng – ăsta e unu –, apoi trece-ți greutatea pe degetul mare de la piciorul drept – ăsta e doi –, acum adu piciorul stâng înapoi, în poziția de start – ăsta e trei – şi te opreşti o secundă – ăsta e patru.

Ea făcu mişcările, iar Colin o imită.

— Acum, păşeşte înapoi cu piciorul drept – ăsta e cinci –, trece-ți greutatea pe degetul mare de la piciorul stâng – şase –, adu piciorul drept din nou înainte, la poziția sa de start – şapte şi fă iar pauză o secundă. Asta e pasul opt. Şi ai terminat.

Din nou, Colin îi urmă mişcările, pas cu pas.

— Asta e?

Ea dădu din cap, bucuroasă.

— Hai să mai încercăm o dată, da?

Repetară din nou, şi din nou, şi din nou, fiecare mişcare, în vreme ce Lily număra, calmă, de la unu la opt şi apoi continuară să danseze fără ca fata să mai numere. Se opriră, apoi începură, încet, de la capăt, crescând treptat viteza mişcărilor. De îndată ce el simți că prinsese ritmul, Lily se opri şi-l privi pe Colin cum continuă să se mişte în paşi de dans.

— E perfect, înclină ea din cap. Acum ai învățat paşii de bază, dar secretul e să nu fii atât de țeapăn. Te mişti ca un bandit din Vestul Sălbatic care intră într-o cârciumă. Trebuie să fii mai delicat, ca un boboc ce se deschide lent. Țineți umeri drepți, la aceeaşi înălțime, când faci paşii de dans.

— Cum fac asta?

— Foloseşte-ţi mai mult şoldurile, uite aşa, îi arătă ea, unduindu-şi şoldurile şi căutând să nu-şi balanseze deloc umerii în timpul acestei mişcări. Lily avusese dreptate: era un dans foarte senzual. Cu coada ochiului, Colin observă că Evan nu mai stătea tolănit pe canapea, ci se ridicase în capul oaselor şi n-o slăbea din ochi pe Lily, deşi fata nu părea să remarce.

— Şi acum, hai să facem acelaşi lucru din nou, de astă dată cu nişte muzică. Nu uita, concentrează-te să te mişti mai delicat. Iubiţel, se întoarse ea spre Evan, te superi dacă dai drumul la muzică?

Evan scutură din cap, ca un om care încearcă să se trezească dintr-un vis.

— Poftim? Ai spus ceva?

Dansară mai bine de două ore şi, pe lângă paşii de bază, Colin învăţă cum să facă o întoarcere, iar din acel moment începură, el şi cu Lily, să danseze împreună. Lily îi arătă unde să-şi ţină mâna dreaptă (sus, pe spatele ei, imediat sub braţ, repetă el în minte) şi, de asemenea, cum să o conducă prin trei rotiri diferite, făcând mici semne cu mâna stângă. Pentru asta, Colin fu nevoit să mai înveţe nişte paşi uşor diferiţi, înainte de a reveni la paşii de bază.

În tot acest timp, ea nu înceta să-i amintească să alunece şi să-şi folosească şoldurile, să menţină contactul vizual cu partenera de dans, să păstreze ritmul melodiei, să înceteze a mai număra paşii cu glas tare şi, mai ales, să zâmbească tot timpul. Salsa necesita mai multă concentrare decât îşi imaginase el. După aceea, puseră mobila la loc şi Colin se pregăti să plece. Lily îl luă pe Evan de mână pe când Colin cobora treptele verandei.

— Te-ai descurcat foarte bine în seara asta, îl felicită Lily. Ai un ritm natural când vine vorba de dans.

— Da, e cam ca boxul, remarcă tânărul.

— Ba bine că nu, zise ea, pe un ton aproape ofensat.

El surâse:

— Atunci rămâne pe mâine-seară, da?

— La şase fix! îl atenționă fata şi îi întinse un CD. Ăsta e pentru tine. Mâine, oricând ai timp liber în cursul zilei, încearcă să exersezi. Insist să repeți paşii şi întoarcerile şi să simulezi că îți conduci partenera la dans, în timpul rotirilor. Concentrează-te pe semnele mâinilor şi încearcă să dansezi cât mai delicat. N-ar fi productiv dacă am începe iar cu chestiile pe care deja le-am făcut azi.

— Bine, zise el. Lily, eu...

— Da?

— Eu aş vrea să-ți mulțumesc, zise el.

— N-ai pentru ce, Colin, dragule, îi surâse ea. Dar profit de prilej ca să te atenționez şi într-o altă privință, la care m-am gândit de curând.

Colin aşteptă, nedumerit.

— Cu privire la întâlnirea ta de mâine la prânz, cu Maria. Sunt sigură că nu trebuie să-ți reamintesc că o vei întâlni într-un cadru formal, ceea ce necesită şi o îmbrăcăminte pe măsură. De asemenea, cred că nu mai e cazul să-ți spun că, oricât de mult ți-ai iubi maşina, nu e nimic mai neatrăgător decât un interior dezordonat sau o maşină care nu porneşte. Am dreptate?

Am încercat să-mi repar maşina din alte motive decât Maria, dar acum că ai amintit de asta... se gândi el, dar rosti cu voce tare:

— Sigur că ai.

— Atunci sunt foarte mulțumită, înclină ea din cap, veselă. În definitiv, o femeie are anumite aşteptări de la un bărbat care îi face curte. Acum, în privința florilor... te-ai decis ce-i vei lua mâine? Nu uita că fiecare buchet transmite un anumit mesaj.

Lily vorbea cu un aer atât de serios încât Colin nu se putu abține să nu zâmbească:

— Şi ce mesaj îmi recomanzi?

Ea îşi duse degetele, cu manichiura perfect făcută, la bărbie şi rămase puțin pe gânduri.

— Ei bine, având în vedere că voi încă nu vă cunoaşteți atât de bine şi e doar o întâlnire pentru prânz, un buchet de

trandafiri ar fi ceva prea oficial. Crinii, deşi sunt încântători, sunt mai potriviți primăvara. Evident, garoafele n-au altă calitate decât că reprezintă o alegere ieftină, deci pur şi simplu nu merg.

Colin dădu, afirmativ, din cap:

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Poate un simplu buchet de flori de toamnă, atunci? Cu un amestec de trandafiri de toamnă, margarete aurii şi poate nişte pojarniță roşie? zise ea, ca pentru sine şi apoi dădu din cap, în semn de încuviințare. Da, un asemenea buchet mi se pare perfect pentru această ocazie. Va trebui să ceri ca florile să fie aranjate într-o vază, normal, pentru ca ea să şi le poată pune în birou, dar e clar că aceasta este alegerea corectă, nu crezi?

— Fără îndoială.

— Şi nu uita să comanzi buchetul de la florăria lui Michael. E un adevărat artist când vine vorba de aranjamente florale. Sună-l mâine-dimineață la prima oră şi spune-i că vii din partea mea. O să ştie ce are de făcut.

Evan zâmbi afectat, încântat, în mod evident, de felul cum Lily îi dicta lui Colin ce-are de făcut, iar acesta se supunea fără să crâcnească dorințelor ei. Şi, fiindcă Evan îl cunoştea pe Colin mai bine decât oricine altcineva, nu se miră când acesta spuse, în final:

— Bine.

Dimineață, Colin se trezi devreme şi descoperi, mulțumit, că bătrânul său Camaro porni la prima cheie. Trase din greu la sală – exerciții pliometrice, ridicări la piept, sărituri cu coarda şi reprize lungi de lovituri în sacul de box. Pe drumul de întoarcere spre apartamentul său, se opri la o spălătorie de maşini şi ceru să-i fie curățat interiorul. Acasă, cu muşchii încă încălziți, puse unul dintre CD-urile lui Lily şi exersă, vreo jumătate de oră, paşii de salsa, uimit de faptul că şi-i reamintea perfect. La fel de surprins fu de câtă concentrare necesita un dans.

Bău un smoothie de proteine şi îşi făcu duş, apoi se

îmbrăcă în pantaloni negri, o cămaşă albă, cu butoniere şi pantofi eleganți – amintiri ale zilelor petrecute prin tribunale. De atunci, pusese serios muşchi pe el şi cămaşa îi era strâmtă la piept şi la brațe, însă alta nu avea. Stând în fața oglinzii, se gândi că, pe lângă confortul pe care i-l oferise, Evan ar fi putut fi un prieten cumsecade până la capăt şi l-ar putea însoți, din când în când, în magazinele de haine. Îmbrăcămintea de pe el i se părea ridicolă, mai ales că tânărul nu vedea toată ziua prin campusul facultății decât pantaloni scurți şi papuci de plajă. Deşi ştia că Lily n-ar fi fost de acord cu aşa ceva, decise să-şi suflece mânecile, expunând puțin din antebrațe. Era mai bine. Şi mai confortabil.

Colegii săi de la facultate fie nu observară, fie nu îi interesa noua lui costumație, iar el ascultă explicațiile profesorilor şi îşi luă notițe ca de obicei. Nu se întâlni cu Serena, căci aveau cursuri comune doar lunea şi miercurea. Într-o pauză, sună la florăria recomandată de Lily şi comandă un buchet de toamnă – indiferent ce naiba o fi însemnat asta. De acolo, merse la cursul de management, conştient că nu stătuse o clipă de când îi sunase alarma ceasului, în zori, iar rutina programului său fusese dată peste cap.

Ultima oră de curs din acea zi se încheie cu puțin timp înainte de ora douăsprezece. Soarele era deja sus pe cer şi o frumoasă atmosferă de vară indiană se aşternuse peste oraş. Colin se urcă în maşină, deschise geamurile şi încercă să şofeze cât mai lejer cu putință, ca să nu transpire. Se opri la florărie, în drum spre adresa pe care i-o dăduse Maria şi, ca şi cum destinul ar fi vrut să-i joace o festă, fu nevoit să dea de două ori la cheie şi să apese de mai multe ori pedala de accelerație până ce maşina catadicsi să pornească. Tot ce putea face era să se roage în gând ca vechiul Camaro să nu-i facă figuri.

Firma Martenson, Hertzberg & Holdman avea sediul într-o clădire cu o structură relativ modernă, situată la câteva străzi de râul Cape Fear, în mijlocul cartierului istoric, între două parcări largi. Clădirile din lateral, ca şi cea de vizavi, deşi cărămizile căpătară nuanțe diferite, alcătuiau un

ansamblu comun, cu marchize în fața vitrinelor. Parcă maşina la doar câteva locuri distanță de maşina Mariei, lângă un Corvette roşu aprins.

Luă buchetul de flori – aducându-şi aminte de Lily şi de expresia ei referitoare la „anumite aşteptări" – şi apoi se gândi la Ken şi la problemele pe care acesta la cauza. Se întrebă dacă nu cumva tipul era prin preajmă; chiar ar fi vrut să-l vadă. După ce-şi încuie maşina, brusc privi întreaga dimineață ca pe o numărătoare inversă, până în clipa în care, în sfârşit, avea să o revadă pe Maria.

Oricât i se părea de surprinzător, trebuia să accepte că îi era dor de ea.

CAPITOLUL 10

— Maria —

După ce Barney se cuibărise în biroul său, pregătindu-se de proces, sarcinile Mariei se dublaseră. Îşi petrecu dimineața luând legătura cu clienții şi făcând tot posibilul ca fiecare dintre aceştia să aibă impresia că reprezintă prioritatea absolută. La aproape fiecare jumătate de oră, colega ei, stagiara Lynn, intra în birou cu noi şi noi teancuri de documente şi de formulare care trebuiau completate şi, deşi Maria abia mai prididea cu munca, această activitate intensă avea avantajul că o împiedica să fie stresată de întâlnirea de la prânz. Sau, mai precis, nu-i permitea să se mai frământe la felul cum aveau să reacționeze părinții ei întâlnindu-l pe Colin. Pentru nişte mexicani veniți în Statele Unite, Colin era – spre deosebire de Luis – un „gringo" şi, deşi asta nu însemna mare lucru pentru tinerii din generația ei, părinții aveau să fie, cu siguranță, luați prin surprindere. Faptul că îl vor cunoaşte pe Colin însemna că relația devenea serioasă şi probabil că ei presupuseseră întotdeauna că Maria nu ar fi putut avea o relație serioasă cu cineva care nu era mexican. Toți membrii familiei sale – chiar şi rudele prin alianță – erau mexicani, iar pe lângă asta, trebuia să se gândească şi la diferențele culturale. Ai ei sărbătoreau fiecare reuniune familială cu o piñata pentru copii, ascultau muzică mariachi, urmăreau obsesiv telenovelele şi vorbeau între ei doar în spaniolă. Unii dintre unchii şi mătuşile ei nu cunoşteau chiar deloc engleză. Îşi dădea seama că acest lucru n-ar fi fost, în mod necesar, o problemă pentru părinții ei, dar probabil că aceştia s-ar fi întrebat de ce Maria nu le vorbise deloc despre trecutul noului ei prieten. Restul opiniilor familiei sale în privința relației s-ar fi încadrat, poate, în mentalitățile generației, rudele mai tinere fiind, evident, mai puțin sau chiar deloc interesate de trecutul lui Colin. Şi totuşi, ea nu avea nicio îndoială că acesta urma să fie un subiect de conversație în familie, la restaurant,

conversație care avea să continue, cu siguranță, multă vreme după ce Maria şi Colin şi-ar fi luat rămas-bun de la părinții fetei.

Maria i-ar fi putut convinge pe ai săi de faptul că a avea un prieten care nu era mexican nu reprezenta ceva de neacceptat. Dar nu era sigură că putea ține în frâu o discuție privitoare la faptele comise cândva de Colin, discuție ce nu putea fi evitată. Orice conversație obişnuită ar fi dus la aşa ceva şi oare ce urma să se întâmple dacă fie mama, fie tatăl ei ar fi început să-l bombardeze pe băiat cu întrebări? Ar fi putut evita răspunsurile, afirmând că sunt doar simpli prieteni şi nimic mai mult, dirijând apoi dialogul într-o altă direcție, dar pentru cât timp ar fi reuşit să utilizeze trucul ăsta? Dacă relația lor nu se răcise după ziua de sâmbătă –, iar Maria spera din tot sufletul ca acest lucru să nu se întâmple –, trecutul lui Colin avea să iasă la suprafață. Îşi aminti ce-i spusese Serena despre asta. *Nici n-aş vrea să fiu în acelaşi stat cu tine când o să faci anunțul ăsta.* Pentru părinții ei nu conta faptul că Maria era deja o femeie adultă; ei şi-ar fi manifestat dezamăgirea fățiş, convinşi că fac ceea ce trebuie făcut, de vreme ce era clar că Maria, îndrăgostită până peste urechi, nu avea idee în ce se bagă.

Şi culmea era că părinții ei aveau, probabil, dreptate.

— Ai un vizitator, o anunță Jill.

Maria discuta cu Gwen, recepționera, care tocmai îi transmitea acelaşi lucru când Jill apăru în pragul uşii biroului, cu geanta pe umăr.

— Am auzit, am auzit, răspunse ea, văzând că era deja douăsprezece şi un sfert. Nu ştiu când a zburat dimineața asta. Parcă acum cinci minute am venit la muncă.

Jill surâse.

— Să înțeleg că tu şi Colin ieşiți împreună?

— Da, cam aşa ceva, zise Maria. Îmi pare rău că n-am avut ocazia să-ți spun mai devreme că aveam planuri, dar am fost groaznic de ocupată toată dimineața. N-am avut timp nici să respir, crede-mă.

— Nu-i nicio problemă, o linişti Jill, fluturând din mână. Ştiu prea bine cum se munceşte aici când Barney se pregăteşte de un proces important. De fapt, venisem să-ți spun că vreau să-i fac o surpriză lui Paul la birou şi să-l conving să mă scoată în oraş.

— Eşti sigură că nu te superi?

— În privința prânzului, nu. Dar aş fi vrut să mă fi anunțat din timp că vine Colin. Poate că l-aş fi adus şi eu pe Paul, să vadă ce înseamnă pentru un bărbat o alimentație corectă şi mult sport.

— Dar Paul arată foarte bine.

— Ție ți-e uşor să spui asta. Priveşte cine te aşteaptă în lobby. Pe de altă parte, Paul a început să se îngraşe şi nu dă semne că i-ar păsa prea tare. Şi spun asta pentru că sunt mereu nevoită să-i dau mici sfaturi de revizuire a comportamentului. De pildă „Pentru numele lui Dumnezeu, mai lasă prăjiturile şi apucă-te de sport!”

— Dar tu nu îi spui aşa ceva.

— Nu, dar o gândesc. Este acelaşi lucru.

Maria râse, în timp ce-şi aduna lucrurile şi apoi se ridică de pe scaun.

— Mergem împreună?

— De aceea te şi aştept. Vreau să văd ce figură o să faci.

— Figură?

— O să descoperi destul de curând.

— Hei, despre ce vorbeşti?

— Vino, o invită Jill. Şi nu uita să mă prezinți lui Colin. Vreau să-i povestesc lui Paul despre asta, mai ales dacă frumuşelul tău o să flirteze cu mine.

— Colin nu e genul de bărbat care flirtează.

— Cui îi pasă? Adevărul e că vreau să-i arunc o privire mai de aproape. Ca să mă asigur că e suficient de bun pentru tine, desigur.

— Vai, e foarte drăguț din partea ta.

— Nu pentru asta sunt buni prietenii?

În timp ce mergeau pe coridor, Maria trase adânc aer în piept, simțind că o cuprind iarăşi temerile. Din fericire, Jill nu-i observă ezitarea, căci mintea ei zbura, în mod clar, în

altă parte.

— Stai o clipă, zise ea. Maria o privi cum se scotoceşte prin geantă, scoțând de acolo un tub de ruj cu care îşi dădu puțin pe buze, înainte de a-l arunca la loc.

— Bun, zise Jill, acum putem merge.

Maria rămase surprinsă:

— Hei, ce faci?

— Ce vrei, dragă, prima impresia contează!

În fața ei, Maria văzu două stagiare venind de după colț şi vorbind, îmbujorate şi agitate, ca două adolescente care tocmai l-au întâlnit pe starul TV preferat. Jill înclină din cap spre ele:

— Acum înțelegi ce vreau să spun? Te rog să nu-mi ascunzi nimic. Bărbatul ăsta e absolut deosebit.

— Dar nu arată chiar atât de bine.

— Ba bine că nu! râse cealaltă. Uite-l, vine încoace. Ai o întâlnire şi nu trebuie să întârzii.

De îndată ce Maria îl zări pe Colin în lobby, simți parcă o gheară în stomac. El se uita în altă direcție – aşteptând-o pe ea, se gândi fata – şi din spate ai fi zis că e vreun tânăr avocat, deşi unul deosebit de bine făcut şi cu tatuaje vizibile. Când Maria privi către recepționeră, observă că Gwen făcea eforturi disperate să nu tragă cu ochiul către Colin pe când răspundea la telefoane.

Colin trebuie să fi simțit prezența lor şi, când se întoarse, Maria văzu superbul aranjament floral: flori portocalii şi galbene, cu o explozie de roşu în mijlocul buchetului. Deschise gura, surprinsă, şi rămase cu ea aşa, fără să mai poată rosti niciun cuvânt.

— Surpriză! şopti Jill, dar Maria era prea şocată să o mai poată auzi.

— Ah! bâigui ea, într-un final. Bună!

Apropiindu-se, băgă, în treacăt, de seamă că Jill rămăsese în urmă. Când fu lângă el, parfumul lui proaspăt se împleti cu cel al florilor. Haine noi, Colin?

— Hainele libertății, răspunse el. Probabil ele m-au împiedicat să ajung după gratii.

Fata zâmbi, amuzată. Şi, în clipa următoare, se gândi: *Nu-*

mi vine să cred că un asemenea răspuns nu mă îngrijorează. Dar nu voia să se gândească la aşa ceva. În schimb, se aplecă să miroasă florile:

— Sunt pentru mine?

— Da, şopti el şi i le întinse. E un buchet de toamnă.

— Sunt foarte frumoase, îți mulțumesc.

— Cu multă plăcere.

— Dă-mi voie să le las mai întâi în birou. Mă întorc imediat şi putem merge.

— Bine.

În spate o auzi pe Jill dregându-şi glasul şi se întoarse spre ea.

— A, iat-o pe prietena mea, Jill. Lucrează aici, tot ca avocată.

Jill se apropie şi el îi întinse mâna:

— Bună, Jill.

— Bună, Colin, îi scuturã ea mâna, cu un gest prietenesc, dar care vădea încredere în sine. E o plăcere să te cunosc.

Lăsându-i să stea de vorbă, Maria se grăbi să ajungă în birou, observând cum stagiarele o privesc cu invidie când trecu pe lângă ele. Încercă să-şi aducă aminte când fusese ultima oară când cineva îi adusese flori. În afara unui singur trandafir dăruit de Luis de ziua Sfântului Valentin, după ce erau deja prieteni de un an, nu-şi putea aminti nici măcar o singură dată când se întâmplase să primească un buchet întreg.

După ce aşeză vaza într-un loc cât mai vizibil, în biroul ei, se întoarse în lobby, la timp pentru a prinde finalul conversației dintre Colin şi Jill.

Jill se întoarse.

— Maria, am auzit că eşti un fotograf mult mai bun decât te consideri. Colin spune că ai făcut nişte instantanee superbe cu delfini.

— E el foarte amabil, zise fata. Când şi când, am norocul să prind câte un instantaneu interesant.

— Şi totuşi mi-ar plăcea să văd pozele.

— O să ți le trimit pe e-mail atunci, promise ea, apoi se răsuci spre Colin: Eşti gata, putem merge?

Colin înclină din cap şi, după ce-şi luară amândoi rămas-bun de la Jill, se îndreptară spre parcare.

— Prietena ta e drăguță, remarcă tânărul.

— E o prietenă extraordinară, spuse Maria. Dacă n-ar fi fost ea, aş fi mâncat singură la prânz încă de când m-am angajat aici.

— Până azi, surâse Colin. Cum merg treburile la birou?

— Sunt îngropată în dosare, se plânse ea. Dar sper că lucrurile se vor linişti. Şeful meu nu va fi la birou nici în după-amiaza asta, nici mâine, toată ziua.

— Dacă aşa stau lucrurile, vă recomand să daţi un chef monstru şi să-i devastaţi biroul, în absența lui. Am remarcat că asemenea lucruri au tendința să-i înfurie pe oameni.

— Da, o să țin minte, zise ea, când Colin îi deschise portiera.

Fata se urcă în maşină. Colin se aşeză la volan şi se aplecă spre ea, cu cheile în mână.

— Mă gândeam că puteam merge la unul dintre restaurantele din centru. Probabil putem face rost de o masă la terasă, cu o priveliște superbă.

O, da. Acum e acum, îşi zise ea şi începu să frământe între degete centura de siguranță, întrebându-se cum era mai bine să îi explice.

— Sună minunat, se aventură ea, şi mi-ar plăcea să merg. Dar adevărul e că am fost aseară la ai mei, când m-ai sunat, şi, între altele, le-am zis şi că ies cu tine azi să luăm prânzul şi...

Răsuflă adânc şi se hotărî să spună, pur şi simplu, lucrurilor pe nume:

— Părinții mei ne aşteaptă să mâncăm de prânz la restaurantul lor.

Colin bătu uşor cu cheile în scaun.

— Vrei să mă întâlnesc cu părinții tăi?

Nu chiar. Nu încă, oricum. Dar... Maria strâmbă din nas, neştiind cum avea să reacționeze el şi sperând că nu se va supăra.

— Ceva de genul ăsta, şopti ea.

Colin băgă cheia în contact.

— Bine, acceptă el.

— Zău? Nu te deranjează? Chiar dacă abia ne-am cunoscut?

— Nu, nu mă deranjează.

— Dar ştii că multor bărbaţi nu le-ar plăcea asta.

— Bine.

— Atunci… e în regulă.

El nu spuse nimic imediat, dar după câteva clipe continuă:

— Eşti nervoasă. Ce te nelinişteşte?

— Ei nu te cunosc aşa cum te cunosc eu.

Fata inspiră încet, în vreme ce se gândea: *Acum vine partea cea mai grea.*

— Când îi vei cunoaşte, trebuie să înţelegi că sunt nişte oameni de modă veche. Tata m-a protejat întotdeauna, iar mama se îngrijorează din orice şi mă tem că, dacă vor începe să-ţi pună întrebări…

Când ea se opri, brusc, Colin continuă ideea:

— Deci eşti îngrijorată de ce le voi spune. Şi de cum vor reacţiona.

Deşi Maria nu răspunse, bănui că el deja ştie ce gândeşte.

— Nu pot să-i mint, avertiză el.

— Ştiu, şopti fata. Asta e *problema.* Şi nici n-am să-ţi cer să-i minţi. Nu vreau să minţi, dar totuşi povestea asta mă nelinişteşte.

— Din cauza trecutului meu, zise el.

— Aş fi vrut să nu fiu nevoită să-ţi spun toate astea. Îmi pare rău, crede-mă. Da, ştiu că sunt un adult şi ar trebui să mă pot întâlni cu cine vreau, fără să-mi pese de ce cred ei. Dar îmi pasă. Fiindcă vreau să am binecuvântarea lor. Şi, crede-mă, ştiu cât de groaznic sună asta.

— Nu sună groaznic. Sună normal.

— Tu nu ai nevoie de aprobarea nimănui.

— Evan ţi-ar spune, probabil, că eu nu sunt normal.

În ciuda tensiunii resimţite, ea izbucni în râs auzindu-l, înainte de a se întrista din nou: Eşti supărat pe mine?

— Nu, răspunse el.

— Dar probabil te simţi ofensat.

— Nici vorbă, continuă Colin.

— Atunci ce simți în momentul ăsta?

Bărbatul nu răspunse de îndată, ci rosti după câteva momente:

— Mă simt... flatat.

Ea clipi des, ca şi cum nu ar fi auzit bine:

— Flatat? Cum se poate să te simți flatat?

— E complicat să-ți explic.

— Totuşi, vreau să aud.

El ridică din umeri.

— Fiindcă mi-ai dezvăluit ce simți, chiar dacă bănuiai că asta mi-ar putea răni sentimentele. Şi mi-ai zis adevărul. Şi ai făcut aceste lucruri dintr-o poziție de vulnerabilitate şi îngrijorare, căci vrei ca părinților tăi să le placă de mine. Pentru că îți pasă de mine. Şi asta mi se pare flatant.

Ea zâmbi, pe de o parte fiindcă rămase surprinsă, pe de alta fiindcă tânărul avea dreptate.

— Cred că o să renunț să mai încerc vreodată să prezic ceva în privința ta.

— Bine, grăi el şi răsuci cheia în contact. Motorul începu să toarcă lin. Înainte de a porni, Colin se întoarse către ea:

— Deci? Ce vrei să faci acum?

— Să mergem să luăm prânzul şi să sper că totul va fi bine.

— Sună bine.

La Cocina de la Familia era situată la câteva străzi distanță de Strada Pieței, într-un vechi mall în aer liber. La ora când ajunseră acolo, deja aproape toate locurile de parcare din fața restaurantului erau ocupate. În timp ce se îndreptau către uşa din față, Colin o uimi prin calmul lui desăvârşit, care o sperie şi mai mult pe Maria. El întinse mâna şi-i prinse palma într-a lui. Ea i se agăță, pur şi simplu, de degete, ca un naufragiat de un colac de salvare.

— Am uitat să te întreb dacă-ți place măcar mâncarea mexicană.

— Ştiu că pe vremuri îmi plăcea foarte mult.

— Şi nu mai mănânci preparate mexicane? Fiindcă nu

sunt prea sănătoase, nu?

— Se găseşte întotdeauna de comandat şi ceva mai sănătos.

Ea îi strânse mâna şi-i plăcu să simtă palma lui lipită de a ei.

— Mama mi-a promis că ne va face ceva special. Ceea ce înseamnă că s-ar putea să nu fie nevoie să cauți prin meniu. Oricum, poți fi liniştit, i-am zis deja că preferi mâncarea sănătoasă.

— O să fie bine oricum, zise el.

— Tu chiar nu-ți faci griji niciodată?

— Încerc să nu-mi fac.

— Bun, după ce terminăm de mâncat, te rog să începi să-mi predai şi mie nişte lecții de alungat grijile. Fiindcă în ultima vreme nu fac altceva decât să mă îngrijorez din cele mai diverse motive.

El deschise uşa şi o invită pe Maria să intre. Imediat, unchiul fetei, Tito, se apropie, evident încântat că ea se afla acolo sporovăind întruna în spaniolă. După ce o sărută pe obraz, îi strânse mâna lui Colin şi luă două meniuri, înainte de a-i conduce către un separeu dintr-un colț al restaurantului. Era singura masă liberă din toată zona, ceea ce însemna că părinții Mariei o ținuseră rezervată pentru ei.

De îndată ce se aşezară, verişoara Mariei, Ana, le aduse pahare cu apă şi puse pe masă un coşuleț cu chipsuri şi salsa. Maria vorbi puțin cu ea şi i-l prezentă pe Colin. Când Ana plecă, Maria se aplecă spre el.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu vin aici atât de des cât ar trebui. Probabil că ei sunt la fel de emoționați ca şi părinții mei.

— Câte rude de-ale tale lucrează aici?

— În momentul de față? Fata cercetă rapid locul din priviri, zărind un alt unchi la bar şi două mătuşi aşteptând, la mese, comenzile clienților.

— Probabil sunt vreo şase sau cam aşa ceva. Dar trebuie să-i întreb pe părinții mei ca să fiu sigură.

El aruncă o privire prin restaurant.

— E aglomerat aici.

— Întotdeauna e aşa. În decursul anilor, a trebuit să extindem restaurantul de trei ori. Când am început afacerea, nu erau aici decât opt mese.

În timp ce răspundea, părinții Mariei tocmai ieşeau din bucătărie. Fata îşi îndreptă spatele.

— Iată-i că vin. Părinții mei, vreau să spun.

Când cei doi ajunseră la masă, fata îşi sărută mai întâi mama, apoi tatăl, sperând din tot sufletul ca nu cumva părinții ei să facă vreo scenă.

— El e prietenul meu, Colin, ei sunt părinții meu, Felix şi Carmen, făcu ea prezentările.

— Bună ziua, spuseră părinții, aproape într-un glas, studiindu-l cu atenție pe tânăr.

— E o plăcere să vă întâlnesc, zise Colin.

— Maria spune că eşti student, rosti Felix, trecând direct la subiect. Şi că lucrezi ca barman?

— Da, aşa e, răspunse el. Sunt coleg cu Serena la unele cursuri. Lucrez la Crabby Pete, localul de pe plajă.

Apoi, fără îndoială gândindu-se la temerile Mariei şi deloc dornic să declanşeze o lungă conversație despre trecutul lui, arătă cu palma deschisă spre restaurant:

— E incredibil ce afacere prosperă ați construit aici. De câți ani sunteți în America?

— De treizeci şi unu de ani, preciză Felix, cu o urmă de mândrie în glas.

— Maria mi-a spus că v-ați mai extins restaurantul de-a lungul anilor. Acum arată chiar impresionant.

— Dumnezeu ne-a binecuvântat, încuviință Felix. Ai mai mâncat vreodată aici?

— Nu, niciodată, recunoscu Colin. Dar Maria mi-a dezvăluit că soția ta e o bucătăreasă excepțională.

Felix se îndreptă brusc de spate.

— E cea mai bună, proclamă el, privind-o drăgăstos pe femeie. Desigur, din pricina asta, uneori crede că e nu doar chef, ci şi şef! glumi el.

— Dar chiar sunt şeful! grăi Carmen, într-o engleză destul de stricată.

Tânărul zâmbi şi, după alte câteva minute de conversație

uşoară, Maria îşi văzu tatăl prinzând-o de mână pe mama ei:

— Hai să mergem, Carmen. Ar trebui să-i lăsăm să savureze vizita asta în doi, zise el.

După ce-şi luară rămas-bun, Maria îşi privi părinții cum se îndepărtau, îndreptându-se spre bucătărie.

— Sper că îți dai seama că acum sunt în bucătărie cu Tito şi cu Anna şi cu toți ceilalți, vorbind despre tine. În afară de Luis, eşti singurul băiat pe care l-am adus aici.

— Mă simt onorat, zise el, şi fata simți că nu glumise absolut deloc.

— N-a fost atât de rău pe cât mă aşteptam, mărturisi ea.

— Sunt nişte oameni delicați.

— Da, dar eu sunt totuşi fiica lor. Şi mă mir că nu au pus nicio întrebare stânjenitoare.

— Poate nici nu o vor face.

— O, fii sigur că o vor face, în cele din urmă. Desigur, doar dacă noi doi n-o să ne mai vedem niciodată.

— Asta îți doreşti?

Maria lăsă ochii în jos pentru o clipă.

— Nu, şopti ea. Sunt chiar bucuroasă că ne aflăm aici. Şi sunt şi mai bucuroasă la gândul că vom petrece câteva ore împreună în weekend.

— Şi ce înseamnă asta?

— Că data viitoare când vom fi împreună – presupunând că va mai fi –, o dată viitoare o să fiu şi mai neliniştită.

Câteva minute mai târziu, Carmen şi doi dintre verii Mariei începură să aducă mâncarea la masă: farfurii cu tacos, burritos, mole poblano şi enchiladas; tamales, carne asada, chile relleno, tilapia Veracruz şi un bol mare de salată. Pe când mama ei începu să aşeze farfuriile pe masă, Maria flutură din mâini, încercând să o oprească.

— Mamă, e mult prea mult, protestă ea. Până şi Colin părea surprins de viteza cu care masa se umplea de recipiente.

— Mâncați ce vreți, răspunse Carmen în spaniolă. Ce nu mâncați o să luăm înapoi şi o să mâncăm noi diseară.

— Dar…

Carmen îl privi pe Colin, apoi se întoarse spre Maria şi rosti, tot în spaniolă:

— Sora ta a avut dreptate. E tare frumuşel.

— Mamă!

— Ce? Oricum nu înțelege ce spun.

— Nu asta e ideea!

— Pur şi simplu, mă bucur să te văd fericită. Eu şi cu tatăl tău am fost foarte îngrijorați. Tot ce făceai era să munceşti întruna, o dojeni ea, apoi se întoarse, cu chipul tot un zâmbet, spre Colin.

— Îl cheamă Colin? Ăsta e un nume irlandez?

— Habar nu am.

— E catolic?

— Nu l-am întrebat.

— Hei, despre ce tot vorbiți? interveni el.

N-ai idee şi nici n-ai vrea să ştii, gândi Maria, dar zise cu voce tare:

— Mamă, nu e deloc politicos să vorbeşti în fața lui astfel.

— Desigur, zise femeia, strecurând ultima farfurie între paharele cu apă. Ai perfectă dreptate, încuviință ea şi i se adresă în engleză lui Colin: Te rog… poftă bună!

— Mulțumesc! Abia aştept!

Câteva clipe mai târziu, rămaseră singuri, cu un munte de mâncare între ei.

— Hm! Miroase apetisant, zise Colin.

— Glumeşti? Mi se pare ridicol! Cine naiba ar putea mânca atâta mâncare?

— Pari supărată.

— Sigur că sunt supărată. Ar fi trebuit să cerem ceva din meniu, în schimb mama a ținut să-şi facă numărul.

— Cum adică?

— Încă încerc să-mi dau seama de ce a făcut asta. Să te impresioneze? Să se asigure că te simți bine-venit?

— Dar asta e ceva bun.

— Ştiu, dar are tendința să exagereze.

Ea observă cum privirile lui Colin alunecă, pofticioase, de la o farfurie la alta şi arătă spre un platou cu tilapia:

— Cred că mama a gătit asta special pentru tine. Este peşte fript, cu roşii, măsline şi stafide. Te rog, serveşte-te.

El luă două bucăți de file de peşte şi adăugă puțină salată pe farfurie. Maria luă un singur file, salată, dar îşi puse şi jumătate de enchilada. Restul farfuriilor rămaseră neatinse. Colin gustă peştele şi bătu cu furculița în farfurie:

— Mmm... E absolut incredibil. Nu-i de mirare că ea e şeful! zise el.

— Găteşte foarte bine.

— Tu ştii să găteşti la fel?

Fata scutură din cap.

— Aş vrea. Nu sunt nici pe departe la fel de pricepută ca mama, dar am stat mult prin bucătărie şi ştiu să fac, practic, orice mâncare mexicană. Inițial, chiar mi-a plăcut, dar după o vreme părinții mei au decis că ar fi mai bine dacă aş servi la mese. Ei au considerat că, fiind nevoită să vorbesc cu străinii, o să-mi pot depăşi timiditatea.

— Iarăşi timiditatea?

— Desigur, dacă e să te întreb pe tine, metoda a funcționat. Şi, dacă eşti curios să ştii, sunt o chelneriță excelentă.

El râse şi în ora ce urmă trecură de la un subiect la altul – filmele lor favorite sau locurile pe care ar fi vrut să le viziteze într-o zi; el îi povesti ceva mai mult despre familia sa, iar fata îi urmă exemplul. De câte ori Maria vorbea, el o asculta, tăcut şi concentrat, fără ca ochii lui să se desprindă de pe chipul fetei. Conversația era lejeră şi curgea de la sine, dar Maria simțea că el îi soarbe, efectiv, cuvintele de pe buze. În ciuda prezenței familiei ei şi a discuțiilor gălăgioase care aveau loc la celelalte mese din jur, prânzul lor îi dădea Mariei o stranie senzație de intimitate. Atunci când părinții ei veniră la masă pentru a doua oară – şi în ciuda dezamăgirii trăite de mama ei când văzu cât de puțin mâncaseră –, Maria se simțea ciudat de relaxată şi de mulțumită.

După o serie de îmbrățişări şi salutări călduroase, se întoarseră la biroul Mariei, iar bătrânul Camaro se achită perfect de rolul său. Colin o conduse până în fața clădirii şi, când îi prinse palma într-a lui, fetei nu-i veni să creadă cât

de naturală era senzația. Înainte să intre în firmă, simți că tânărul o trage, delicat, de mână, oprind-o în loc.

— La ce oră ne vedem sâmbătă? se răsuci Maria spre el.

— Am un antrenament de la patru la şase după-amiaza, deci ce-ai zice să trec să te iau pe la şapte şi jumătate? Mergem să luăm cina undeva şi apoi ieşim la dans.

— Sună grozav, zise ea. Ce fel de antrenament?

— Lovituri în sacul de box şi exerciții la sol. Adică un fel de lupte libere.

— Poate privi oricine?

— Presupun că da, admise el. Sunt convins că proprietarul sălii n-ar avea nimic împotrivă, dar, oricum, îl voi întreba.

— Vrei să faci asta?

— De ce? Ai vrea să vii?

— Cum pe urmă mergem să dansăm, mă gândesc că ar fi frumos să te privesc făcând şi ceva ce-ți place.

Colin nu-şi ascunse surpriza.

— Bine, zise el. Dar va trebui să merg acasă şi să mă spăl înainte să ieşim, aşa că îți convine să ne vedem la sală?

După ce ea făcu un semn aprobator din cap şi el îi spuse numele şi adresa sălii, fata îi scrise adresa ei de acasă pe spatele unei cărți de vizită.

Colin strecură cartea de vizită în buzunar şi, înainte ca Maria să-şi dea seama ce se petrece, se aplecă şi o sărută. Un sărut delicat care, deşi nu fusese la fel de electrizant ca acela de duminica trecută, avea în el ceva cald şi liniştitor. Brusc, fetei i se păru că nici nu mai conta ce aveau să creadă părinții ei. Atunci şi acolo, Colin era singurul care conta pentru ea şi, când bărbatul se desprinse din îmbrățişare, Maria simți că ar fi dorit ca aceasta să mai dureze. În acea clipă însă zări, cu coada ochiului, mişcare şi, când se uită, îl văzu pe Ken apărând pe stradă – fără îndoială după ce parcase vizavi de clădire – şi privindu-i, nemişcat, de la distanță. Fata simți că înlemneşte şi Colin îi urmări privirea.

— El e? Ken? şopti el.

— Da, murmură ea şi privirea i se înăspri. Colin nu se despărți de ea, dar atenția i se concentră în totalitate asupra lui Ken. Deşi nu îi strângea palma într-a lui, Maria simți

tensiunea din brațul lui Colin, ca o violență din străfunduri, ținută cu mare greutate în frâu, printr-un fir subțire. Ea nu se temea, dar fu dintr-odată sigură că pe Ken îl cuprinsese spaima.

Bărbatul continuă să-i privească. Era ca un duel la distanță şi Colin îl privi şi el şi se întoarse spre Maria doar după ce Ken nu-i mai putu înfrunta privirea. O sărută iar, de astă dată cu o nuanță de posesivitate, înainte de a se retrage.

— Nu-i da atenție, nu merită, zise ea.

— Da, dar el îți dă ție.

— Nu mă deranjează, nu-l iau în seamă.

— Nu-mi place deloc figura lui.

— De aceea m-ai sărutat iar?

— Nu.

— Şi atunci de ce ai făcut-o?

— Fiindcă îmi place de tine, răspunse el.

Replica lui – atât de directă şi atât de evident adevărată – o făcu pe fată să simtă iar fluturi în stomac şi singura reacție pe care o avu, fu un surâs prostesc.

— Ce faci diseară şi vineri?

— Am nişte planuri cu Evan şi Lily.

— În amândouă serile?

— Da.

— Ce faceți?

— Nu vreau să-ți spun.

— De ce?

— Nici asta nu vreau să-ți spun.

Ea îi strânse palma înainte de a-l lăsa să plece.

— Ştiu că spui adevărul, dar, de fapt, nu-mi spui nimic. Ar trebui să mă îngrijorez? Ieşi cu altă fată?

— Nu, nici vorbă, exclamă el, scuturând din cap. Nu ai niciun motiv să te îngrijorezi. M-am simțit grozav azi la prânz. Şi mi-a făcut plăcere să-ți cunosc părinții.

Ea îl analiză cu privirea.

— Mă bucur.

Colin surâse, înainte să facă un pas înapoi.

— Probabil e momentul să te întorci la muncă.

— Ştiu.

— El ne priveşte încă?

Fata îşi furişă privirea peste umărul lui şi dădu din cap, a încuviințare.

— Cred că o să plece spre intrarea din spate.

— Oare l-a deranjat ce a văzut?

Maria rămase pe gânduri.

— Probabil. Dar acum ştie că tu chiar exişti şi ăsta e un lucru grozav. Dacă o să mă mai supere, o să-i dau de înțeles că eşti un tip foarte gelos.

— Dar nu sunt, spuse el, privind-o, blând, cu ochii de un albastru intens. Pur şi simplu nu-mi place de el.

CAPITOLUL11

— Colin —

Sâmbătă dimineața, Colin se trezi devreme şi ieşi să facă o tură cu bicicleta chiar pe când soarele răsărea. Bicicleta lui – o vechitură ruginită pe care o luase de la un magazin second-hand pe un preț de nimic – avea cel puțin zece ani, dar îşi făcea bine treaba şi tânărul transpiră abundent chiar înainte să ajungă la sală. Acolo, petrecu o oră trăgând de greutăți, exersând cu haltere, aruncând cu mingea medicinală şi o varietate de alte exerciții înainte de a se urca iar pe bicicletă şi a porni către casă. Tunse apoi iarba din curte şi nivelă gardul viu cu foarfeca, în timp ce se gândea că, deşi nu şi-o putuse scoate din minte pe Maria încă de când se întâlniseră prima dată, acele gânduri nu se puteau compara cu modul obsesiv în care se gândea la ea acum. Chiar şi Evan remarcase. Ceva mai devreme, când ieşise în verandă, afişase un surâs afectat, care-l făcu pe Colin să-şi dea seama că prietenul lui era perfect conştient de efectul pe care Maria îl avea asupra lui. Evan fusese de-a dreptul exuberant joi şi vineri seara şi Colin suspecta că starea lui ar fi putut avea ceva de-a face cu *senzualitatea* dansului salsa, dar nu-l întrebă nimic în privința asta.

Şi Lily remarcase sentimentele pe care Colin le avea față de Maria, dar rămăsese concentrată pe lecțiile ei de dans. Îi recomandă tânărului un restaurant în centru, amintindu-i chiar, în două rânduri, să rezerve din timp o masă acolo. Colin reuşi să învețe salsa mai bine decât îşi imaginase că ar fi cu putință, dar încă nu era pe deplin încrezător în calitățile sale de dansator. Nici nu îndrăznea să-şi imagineze cât ar fi fost de stângaci dacă Lily n-ar fi intervenit să-l ajute.

După ce-şi termină treburile prin curte, Colin sorbi al doilea pahar cu băutură proteică din acea zi pe când făcea curat în apartament şi apoi se apucă să scrie o lucrare pentru cursul de management. Nu era mare lucru, trebuia să aibă doar cinci pagini, dar el era atât de absorbit de gânduri,

încât abia reuşi să facă o ciornă.

Se schimbă iar în echipamentul de sală, îşi luă rucsacul şi porni spre uşă. Deşi zilele trecute se comportase admirabil, motorul bătrânului Camaro dădu semne de oboseală şi abia porni, cu chiu, cu vai, ceea ce îl făcu pe Colin să creadă că problema nu era la alternator, ci la aprindere. În loc să fie preocupat de găsirea unei soluții, îi apărea în minte doar imaginea Mariei şi se temea ca nu cumva întâlnirea lor să fie umbrită de vreun incident. O sunase după muncă joi şi vineri şi vorbiseră, în fiecare seară, mai bine de o oră, ceea ce era o nouă experiență pentru el. Nu-şi amintea să fi vorbit vreodată atâta timp la telefon cu cineva. Până s-o cunoască pe Maria, îi era foarte greu să-şi imagineze cum unii oameni pot avea o discuție atât de îndelungată. Dar Maria făcea ca lucrurile să i se pară simple şi fireşti şi nu o singură dată tânărul se pomeni zâmbind la ceea ce ea îi spunea. Fata îi zise că, după întâlnirea din fața firmei, Ken păstrase distanța şi îi istorisi şi despre întâlnirea cu acel tip grobian din seara când Colin îi schimbase cauciucul. Povestirea îl făcu pe Colin să râdă în hohote. După ce închise telefonul, lui Colin îi fu greu să adoarmă. De obicei, se prăbuşea în pat la sfârşitul zilei, fără să mai poată măcar să-şi țină ochii deschişi.

Pentru prima oară, după foarte mult timp, se gândi să-şi sune părinții. Nu era sigur de ce simțea acel imbold, dar probabil că avea de-a face cu modul în care Maria vorbea despre părinții ei şi cu felul perfect în care se înțelegea cu aceştia. Colin se întrebă cum ar fi fost viața lui, dacă ar fi fost crescut de o familie ca a Mariei. Probabil că n-ar fi diferit cu nimic, desigur, căci el fusese o pacoste încă de dinainte să învețe să meargă –, dar, dacă dinamica familiei ar fi jucat măcar un mic rol, atunci poate că şi viața lui ar fi luat alt curs, care să nu depindă exclusiv de faptele sale. Şi, deşi era mulțumit de calea pe care mergea acum, nu putea uita că această cale fusese presărată, până de curând, cu obstacole şi gropi. Faptul că Maria acceptase să treacă peste aceste lucruri, având în vedere familia şi trecutul ei atât de respectabile, era o surpriză dintre cele mai plăcute pentru el.

După ce parcă maşina, o zări pe Maria aşteptându-l în fața

sălii de forță. Fata era îmbrăcată în pantaloni scurți şi tricou, iar Colin se gândi iar că era una dintre cele mai frumoase femei pe care le întâlnise vreodată.

— Bună, îl salută ea când se apropie. Eşti gata să baţi nişte oameni?

— Hei, e doar un antrenament.

— Eşti sigur că pot intra să văd meciul ăsta de antrenament?

El dădu din cap şi-i deschise uşa, invitând-o să intre:

— Am vorbit cu proprietarul sălii chiar în dimineața asta şi mi-a spus că nu e nicio problemă. Şi, dacă nu ai de gând să lupți în cuşcă, a promis că n-o să-ți ceară nici măcar să semnezi vreo declarație pe propria răspundere.

— Eşti un negociator grozav.

— Încerc să fiu, zise el, ținând uşa deschisă şi privind-o atent în ochi în timp ce fata trecea pe lângă el. O urmări cu privirea, pe când ea cerceta încăperea. Spre deosebire de multe săli comerciale, aceasta semăna mai degrabă cu un depozit. După ce trecură pe lângă standurile cu greutăți şi alte echipamente de culturism, ajunseră la sala de antrenament propriu-zisă, aflată în cealaltă parte a clădirii. În spatele unei alte uşi, se afla o încăpere spațioasă, cu pereți căptuşiți, saltele imense şi cu echipamente sportive în fiecare colț. În stânga sălii se afla cuşca de luptă. Câțiva dintre partenerii de antrenament ai lui Colin se luptau deja sau îşi făceau încălzirea şi el înclină din cap, salutându-i, pe când îşi lăsă rucsacul pe o băncuță lungă. Maria strâmbă din nas.

— Miroase ciudat aici.

— Şi o să miroasă şi mai urât, o avertiză el.

— Unde pot sta?

Colin arătă spre grămada de echipament sportiv din colț: grămezi de mănuşi de box, saltele asortate, corzi şi cutii pliometrice.

— Poți sta acolo, pe cutii, dacă vrei, o invită el. De obicei nu folosim colțul ăla.

— Şi tu unde vei fi?

— De obicei, peste tot, zise el.

— Câți tipi vin la antrenament?

— Opt sau nouă, poate. Sâmbăta sunt întotdeauna mai puțini. Dar în cursul săptămânii vin cincisprezece sau şaisprezece.

— Cu alte cuvinte, doar cei foarte dedicați sportului sunt astăzi aici?

— Mai curând aş spune că astăzi sunt aici fanaticii sportului, tipi care nu ratează nicio ocazie să vină la sală. Sâmbătă, mulți dintre cei mai buni luptători sunt plecați din oraş, la concursuri.

— Asta e bine. De vreme ce noi urmează să ieşim din oraş, vreau să spun. Nu mi-ar plăcea să termini antrenamentul de azi la fel de zgâriat şi învinețit ca în prima noapte când te-am văzut.

— Chiar n-o să scapi niciodată de amintirea aia?

— Nu cred că o să pot, zise ea, ridicându-se pe vârfuri spre a-l săruta pe obraz. Imaginea e întipărită ca un stigmat în creierul meu.

Colin îşi făcu repede încălzirea, mişcându-şi cu uşurință brațele şi picioarele, apoi sărind, câteva minute, coarda. La sală sosiră Todd Daly, principalul instructor şi fost luptător UFC, şi Jared Moore, care lupta la profesionişti, dar într-o ligă inferioară UFC. Daly începu să conducă antrenamentul de încălzire.

Aşteptându-şi rândul să lupte în cuşcă, Colin făcu un meci de pregătire, exersându-şi prizele şi diferitele mişcări de prindere şi imobilizare a adversarului. Majoritatea tehnicilor folosite îşi aveau originea în artele marțiale şi luptele libere, viteza, instinctul şi mobilitatea fiind mult mai importante decât forța brută. Cum se întâmpla de obicei la antrenamentele de sâmbătă, Daly le demonstra întâi mişcările – folosindu-l, uneori, pe Colin drept partener – înainte de a-i împărți pe sportivi în două grupe. Fiecare grup era apoi pus să repete mişcarea de zece sau douăsprezece ori, înainte de a schimba apoi pozițiile cu partenerii. Treceau apoi la un set diferit de abilități. După zece minute, Colin deja respira greu; după jumătate de oră, tricoul lui era ud leoarcă. Pe tot parcursul exercițiului, Daly îi critica pe cei care nu executau corect, spunându-le cum să-şi țină brațele

şi unde să-şi aşeze piciorul pentru a avea un sprijin suplimentar sau cum să prindă adversarul mai eficient cu picioarele, variațiile fiind nenumărate.

Unul câte unul, jucătorii intrară să lupte în cuşcă şi, după o oră, veni şi rândul lui Colin. Tânărul îşi puse pe cap casca de protecție, din cauciuc, mănuşi mai groase şi intră să-l înfrunte pe partenerul desemnat, în vreme ce Moore – un fost campion la concursul Mănuşa de Aur din Orlando – striga sfaturi de pe margine. Colin luptă şapte runde a câte două minute, sărind şi dând ture prin cuşcă, spre a-şi deruta adversarul, după ce, la începutul fiecărei reprize, năpustea asupra acestuia o ploaie de pumni, încercând să evite contraatacurile. Domină meciul, dar nu atât grație tehnicii superioare, cât lipsei de experiență a oponentului său: tipul pe care-l înfrunta nu era în formă, era relativ nou în domeniu şi avea la activ un singur meci oficial, pe care îl pierduse.

După partidă, Colin reveni pe saltea, unde încercă să-şi doboare adversarii, prin forfecări, în timp ce aceştia stăteau cu spatele la perete; apoi schimbară poziția, iar de data aceasta el se afla în defensivă. La finalul şedinței de antrenament, muşchii îi zvâcneau din cauza epuizării.

Pe tot parcursul după-amiezii, se surprinse de nenumărate ori trăgând cu ochiul către Maria. Se aşteptase ca fata să se plictisească, dar îşi dădu seama că aceasta nu-l scăpa o clipă din ochi, făcând şedința de antrenament să i se pară mai grea decât de obicei. În general, îi era uşor să se concentreze exclusiv pe adversar, dar prezența ei îl făcea să conştientizeze situația într-un mod cum nu mai simțise vreodată. Dacă ar fi fost un meci oficial, această lipsă de concentrare i-ar fi cauzat necazuri serioase. La finalul antrenamentului se simțea ca şi cum regresase pe plan psihic şi ştia că va trebui să muncească din greu ca să recâştige terenul pierdut. În definitiv, un sport înseamnă în egală măsură determinare fizică şi mentală, chiar dacă majoritatea oamenilor nu realizează asta.

Când termină, merse să-şi ia rucsacul şi îndesă în el echipamentul, după care şi-l agăță pe umăr. Maria deja se ridicase de la locul ei.

— Ei, ce părere ai? întrebă el, strângând şiretul rucsacului.

— Pare foarte greu. Şi obositor. Transpiri din belşug.

— Cred că, dacă tragi linie, la asta se reduce totul: la multă transpirație.

— Cum a fost?

— Destul de bine. Dar mi-a fost distrasă atenția, se plânse Colin.

— De mine?

— Exact.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară, zâmbi el, dându-şi jos tricoul. Îmi dai voie să mă schimb şi să fac un duş? Durează doar câteva minute. Trebuie să ies din hainele astea, altfel scaunul maşinii mele se va umple de transpirație până ajung acasă.

Maria strâmbă din nas.

— Uhh... nici nu vreau să mă gândesc la asta.

— Deci răspunsul tău este da sau nu?

— Normal că da. O să te aştept la intrarea în sală, zise ea.

Când Colin ieşi, în cele din urmă, din vestiar, o zări pe Maria stând chiar lângă uşa sălii vorbind la telefon. Cu ochelarii de soare cu rame groase, fata aducea cu o vedetă de filme din anii ’50. Ea se îndreptă spre el imediat ce îl văzu.

— Era Serena.

— E bine?

— L-a invitat la cină, la noi acasă, pe directorul fundației care-i acordă bursa, deci e cam speriată. În rest, e bine, ridică ea din umeri. Tu eşti bine?

— Eu mă simt mai curat, pentru moment. Oricum, încă transpir.

Fata îl prinse de braț:

— Sunt bucuroasă că am venit. A fost mult mai interesant decât m-aş fi aşteptat.

— A rămas să mergem la dans la şapte şi jumătate?

— Da, aşa a rămas, zise ea. Dar trebuie să te avertizez că n-am mai dansat de mult. S-ar putea să mă mişc cam greu.

— Eu nu mi-aş face griji. Pentru mine e prima oară când dansez. Maria, ştii...

— Da.

— Îți mulțumesc că ai venit azi. A însemnat mult pentru mine.

Imediat ce Colin ieşi din maşină, Evan veni în verandă, ținând o sacoşă de cumpărături, din plastic.

— Uite, asta e pentru tine, zise el, întinzându-i sacoşa. Şi îmi datorezi nişte bani.

Colin se opri în fața verandei.

— Pentru ce?

— Lily s-a gândit că poate ai avea nevoie de nişte haine mai speciale în care să te îmbraci diseară.

— Dar am deja destule haine.

— Eu n-am nicio vină, amice. I-am zis acelaşi lucru. Dar o ştii pe Lily... m-a târât toată după-amiaza prin magazine şi, precum ți-am zis, îmi datorezi nişte bani. Bonurile sunt în sacoşă.

— Ce a cumpărat?

— De fapt, lucrurile nu stau atât de rău pe cât mă aşteptam. Sincer să fiu, o şi vedeam cumpărând nişte chestii cu paiete şi zorzoane sau clopoței, dar n-a făcut-o. A cumpărat o pereche de pantaloni negri, o cămaşă roşie cu butoniere şi nişte pantofi negri.

— Şi de unde mi-a ştiut măsurile?

— Fiindcă ți-a mai cumpărat haine şi de Crăciun.

— Şi a ținut minte?

— Despre cine vorbim? Lily nu uită niciodată astfel de lucruri. Vrei să iei odată sacoşa? Mi-a amorțit mâna.

Colin întinse mâna după sacoşă.

— Şi ce-o să se întâmple dacă nu le port?

— Pentru început, trebuie să-mi dai banii pe ele. Apoi, dacă refuzi să le porți, Lily se va simți jignită, ceea ce cred că ar fi ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci, după cât s-a străduit să te învețe să dansezi. Şi, desigur, va fi şi partea cea mai grea: să-i explici lui Lily de ce anume nu vrei să le porți.

— Şi de unde o să ştie ea dacă le port sau nu?

— Fiindcă Lily e aici. Şi insistă să te vadă îmbrăcat cu

hainele cumpărate de ea înainte să pleci. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Încurcat, Colin nu mai zise nimic.

— Aşa că poartă afurisitele astea de haine, bine?

Cum Colin tot nu răspunse, Evan îi făcu cu ochiul, şoptindu-i:

— Îmi eşti dator, amice.

Colin stătea în faţa oglinzii din baie, spunându-şi că situaţia n-ar fi putut fi mult mai rea decât acum. Cămaşa era mai curând de culoarea vişinei putrede, nu roşie, cum îi spusese Evan, şi, deşi nu era genul de cămaşă pe care să şi-o fi cumpărat din proprie iniţiativă, trebuia să admită că nu-i venea rău, mai ales cu mânecile suflecate. În privinţa pantalonilor, plănuise din prima clipă când acceptase invitaţia la dans să poarte unii negri – probabil o reminiscenţă a zilelor petrecute prin tribunale –, iar pantofii semănau mult cu o pereche pe care şi-o cumpărase mai de mult şi care era cam tocită, deci oricum ar fi trebuit să-şi ia o alta nouă. Cum de ştiuse Lily toate astea era peste puterea lui de înţelegere, însă renunţase de ceva vreme să mai fie surprins.

Ajuns în bucătărie, îi scrise un bileţel lui Evan, îşi luă cheile şi stinse lumina, îndreptându-se spre uşă. Ocoli casa şi urcă scările, observând că uşa fusese lăsată întredeschisă. O deschise larg şi văzu că Lily şi Evan îl aşteptau în bucătărie, fiecare cu un pahar de vin în mână. Lily îşi aşeză paharul pe blatul de lângă chiuvetă şi zâmbi.

— Ei, cine e tipul ăsta chipeş? întrebă ea, retoric şi apropiindu-se de Colin, îl sărută pe obraz. Culoarea îţi vine perfect şi sunt sigură că Maria te va găsi irezistibil.

— Mulţumesc, zise Colin.

— A fost plăcerea mea, să ştii. Şi sper să îţi aduci aminte tot ce am învăţat zilele astea, da? Ai mai repetat paşii astăzi, presupun.

— Azi nu, nu am avut timp.

— Şi atunci ce naiba ai făcut?

— Am mers la sală, am avut antrenament.

— Normal, pufni ea, fără să-şi ascundă dezamăgirea. Chiar ai nevoie să înveți odată care îți sunt prioritățile. Pur şi simplu, nu te pot lăsa să pleci înainte să mă asigur că ai reținut tot ce trebuie să ştii.

— Sunt sigur că o să mă descurc, se apără tânărul. Plus de asta, trebuie să plec să o iau pe Maria de acasă în câteva minute.

— Atunci vom repeta rapid, insistă ea. Evan, eşti drăguț să dai drumul la muzică?

— Sigur, zise iubitul ei şi, luându-şi telefonul, apăsă câteva taste, în timp ce se plimba prin bucătărie. Întâmplător, au un cântec chiar aici.

Evident, nu era nimic întâmplător, ci Lily plănuise totul în detaliu. Fata întinse brațul către Colin.

— Arată-mi câte puțin din tot ce ai învățat, bine? Cu toată viteza, înainte!

Colin se conformă şi, după câteva minute de dans, îşi desprinse palmele din ale ei.

— E îndeajuns de bine?

— O s-o uimeşti, chicoti Lily. La fel cum ai făcut cu florile.

— Şi ştii ce-ar putea s-o mai uimească? îl întrebă Evan. Când Colin se întoarse spre el, ştiu, din privirea lui, că prietenul vorbea cu toată seriozitatea: Mai întâi ar uimi-o dacă maşina ți-ar porni şi apoi dacă n-o să sfârşeşti în seara asta în arestul poliției.

Colin abia apucase să ciocănească de două ori la uşă, că Maria îi şi deschise. Pentru câteva clipe, bărbatul nu putu să facă altceva decât să o privească, mut de uimire. Bluza îi punea în evidență formele corpului, iar fusta abia îi acoperea coapsele până la jumătate; pantofii cu tocuri subțiri o făceau să pară aproape la fel de înaltă ca şi el. Cu puțin rimel şi ruj de buze, nu mai semăna deloc cu avocata cu care ieşise la prânz în urmă cu câteva zile şi nici cu femeia bronzată de pe placa de surfing. Aflat acum în fața ei, Colin nu fu sigur pe care dintre versiunile Mariei o prefera, deşi aceasta, trebuia

să recunoască, era absolut uluitoare.

— Ai ajuns la timp, zise ea, sărutându-l pe obraz. Sunt impresionată de cum arăți.

Din instinct, Colin o atinse cu palmele pe şolduri când îi răspunse la sărut.

— Eşti minunată, murmură el şi simți în nări o nuanță aparte de parfum, ceva floral şi sublim. Ceva perfect.

— Mulțumesc, zise ea şi-l mângâie pe piept. Îmi place cămaşa ta.

— E nouă.

— Zău? Pentru diseară?

— Ai putea spune asta.

— Mă simt specială, zise ea. Şi trebuie să îți spun că arăți foarte chipeş.

— Aşa arăt eu uneori, zise el. Eşti gata să mergem?

— Doar să-mi iau poşeta şi sunt gata. Unde mergem?

— La Pilot House.

— Uau! Îmi place locul ăla. Au o mâncare grozavă.

— Aşa am auzit şi eu. Lily mi l-a recomandat.

— Evident, prietena ta are gusturi bune.

Restaurantul nu era departe, dar Colin conduse încet, cu geamurile maşinii deschise, atât pentru a admira stelele care sclipeau, presărate pe cer, cât şi pentru a se bucura de briza suficient de puternică să alunge zăpuşeala zilei, care încă stăruia.

Aproape de râu, tânărul ieşi de pe Strada Pieței şi trase maşina în parcarea restaurantului. Ocoli maşina ca să-i deschidă portiera Mariei şi, oferindu-i brațul, o conduse spre intrare. Odată ajunşi înăuntru, el avu surpriza să descopere că localul era mai puțin simandicos decât se aşteptase – un loc curat şi deloc pretențios, cu mese albe şi o privelişte minunată. Restaurantul era aglomerat, oamenii înghesuindu-se în preajma barului, în vreme ce aşteptau să se elibereze mese în interior sau pe terasă. După ce o chelneriță îi verifică rezervarea, Colin şi Maria merseră către o masă din colț, cu o panoramă superbă asupra râului Cape Fear. Razele de lună se aşterneau pe undele domoale ale apei, formând o punte lichidă de lumină între malurile negre,

ca de cărbune. Pe când Maria admira peisajul, Colin îşi plimbă privirea pe profilul ei, parcă sculptat, admirând cum briza îi răvăşea părul. Oare cum de ajunsese fata să însemne atât de mult pentru el, într-un timp atât de scurt?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, ea îi întâlni privirea şi îi zâmbi delicat, înainte de a-şi întinde brațele peste masă. Colin i le prinse, minunându-se de moliciunea şi căldura palmelor ei.

— E o noapte splendidă, nu crezi? îl întrebă ea.

— Da, splendidă, repetă el, ca un ecou, dar ştia că se referea, de fapt, nu la noapte, ci ia Maria. Stând acolo, înaintea ei, Colin avea sentimentul că trăia viața binecuvântată a altui bărbat, a unui bărbat mai merituos decât el. La sfârşitul cinei, după ce chelneriţa veni să ia farfuriile de pe masă, iar paharele de vin erau aproape golite şi lumânările abia mai pâlpâiau, Colin avu impresia că îşi trăise toată viața căutând-o pe Maria şi abia de curând fusese îndeajuns de norocos să o găsească.

CAPITOLUL 12

— Maria —

Depozitul era situat într-un cartier sărac, la periferia oraşului şi singurul indiciu că el servea unui scop diferit faţă de toate celelalte depozite părăsite din apropiere îl reprezentau şirurile de maşini parcate alandala lângă clădire, în aşa fel încât nu se vedeau de pe drumul principal.

Asta şi vibraţiile indistincte care se auzeau dinăuntru. Pe lângă cei aflaţi deja în clubul improvizat, o mulţime de persoane – aproape numai bărbaţi – aşteptau încă să intre. Mulţi cărau după ei lăzi frigorifice, fără îndoială pline cu alcool; alţii beau bere sau sorbeau din pahare de plastic, în timp ce se îndreptau, cu paşi domoli, spre intrarea de unde se auzea tot mai clar muzica duduind în boxe. Dacă nu erau însoţite de prietenii lor, fetele nu trebuiau să stea la coadă, iar Maria privi cum grupurile de fete mergeau spre uşă, unul câte unul. Toate purtau fuste scurte şi pantofi cu tocuri cui şi păreau să ignore decorul sumbru, fluierăturile şi ocheadele aruncate de bărbaţi.

În ciuda faptului că era singurul bărbat din coadă care nu era hispanic sau de culoare, Colin părea relaxat, luând lucrurile cât se poate de calm. Când ajunseră la uşă, îi întâmpină un zdrahon cu ochelari de soare, care aduna banii de bilete. Individul îl studie din cap până în picioare pe Colin – fără îndoială întrebându-se dacă nu cumva tânărul era vreun poliţist sub acoperire –, apoi o privi şi pe Maria, înainte de a le lua, suspicios, banii pe care Colin îi ţinea în mână şi a le face semn din cap să intre în sala de dans.

Înăuntru era un freamăt continuu de trupuri în mişcare; cuprins de bubuitul ritmic al muzicii, locul părea un vulcan debordând de energie şi pe cale de a erupe. Nimănui nu părea să-i pese de pardoseala de beton, pătată de ulei, de lipsa obiectelor de decor sau de iluminatul industrial; bărbaţii erau adunaţi ciorchine în jurul lăzilor frigorifice, bând şi strigând pentru a se auzi unii cu alţii peste sunetele

năvălind din boxe, în vreme ce încercau să atragă atenţia oricărei fete care se întâmpla să treacă pe lângă ei. Ca la majoritatea cluburilor de noapte, numărul bărbaţilor îl depăşea clar pe cel al femeilor şi cei mai mulţi dintre tipi păreau să aibă între douăzeci şi treizeci de ani. Maria presupuse că cea mai mare parte erau muncitori ieşiţi să se distreze sâmbătă seara. Se aflau acolo, aşa cum o avertizase Serena, şi unii indivizi destul de dubioşi, cu tatuaje şi bandane, reprezentând diverse bande şi purtând pantaloni largi, în care se putea ascunde uşor o armă. De obicei, lucrul ăsta ar fi speriat-o, dar atmosfera existentă dădea de înţeles că cea mai mare parte dintre ei nu dorea altceva decât să se distreze şi n-aveau niciun fel de intenţii războinice. Chiar şi aşa, ea se pomeni cercetând din priviri sala, în căutarea unor posibile ieşiri prin care să se strecoare în cazul în care ar fi ieşit vreun scandal.

Alături de ea, Colin aruncă şi el o privire de jur împrejur şi se aplecă apoi la urechea fetei:

— Ai vrea să mergem mai aproape de boxe?

Ea dădu din cap, iar Colin o conduse către scenă. Se strecurară destul de greu prin mulţime, având grijă să nu îmbrâncească sau să calce, din greşeală, pe cineva pe picior. Îşi croiră, astfel, loc până la ringul de dans, situat în cealaltă parte a clădirii, unde muzica pulsa şi mai tare. În acest timp, mai mulţi indivizi încercară să-i atragă atenţia Mariei – cerându-i numele, făcând comentarii despre felul cum arăta sau chiar încercând să o mângâie – dar, temându-se să nu-i dea lui Colin vreun motiv de confruntare, fata se mulţumi doar să le arunce priviri disprețuitoare.

Ringul de dans era despărţit de restul depozitului de o barieră improvizată din scânduri de lemn bătute în cuie unele de altele şi fixate de nişte butoaie metalice. Chiar în faţa lor, pe paleţi lipiţi de peretele din spate, se afla scena improvizată, unde DJ-ul îşi instalase echipamentul pe o masă pliantă. Omul era flancat de două boxe uriaşe, de mărimea unor frigidere. Muzica era suficient de tare încât Maria să simtă ritmul ca pe nişte lovituri de ciocan în piept. Pe ringul de dans, perechile se mişcau şi se roteau,

amintindu-i de vremurile când viața i se părea mult mai lipsită de griji.

Aplecată pe umărul lui Colin, simți parfumul bărbatului, un miros proaspăt şi îndrăzneț.

— Sigur eşti pregătit pentru asta?

— Absolut, spuse el, intrând în ringul de dans.

Înainte să-şi dea bine seama ce se petrece, Maria se trezi înconjurată de alte cupluri. Tocmai era pe cale să-i spună lui Colin cum se dansează salsa, când el îi luă mâna dreaptă în palma lui stângă şi-şi puse palma dreaptă pe umărul ei stâng. Apoi începu să o conducă pe ring, paşii lui mişcându-se la unison cu ai ei, pe când melodia țâşni din boxe. Fata făcu ochii mari şi, când el o conduse, într-o rotire perfect executată, urmată aproape imediat de o a doua rotire, rămase prea uluită să mai poată rosti vreun cuvânt. Colin îşi înălță doar puțin sprâncenele, amuzat de buimăceala ei, iar fata izbucni în râs. Şi, puțin câte puțin, pe măsură ce un cântec lua locul altuia, ea simți că toată timiditatea îi dispare şi se lăsă în voia muzicii şi a lui.

Era trecut de miezul nopții când plecară, în sfârşit, din depozitul ticsit de lume şi Colin începu să conducă spre apartamentul ei. Niciunul nu vorbi prea mult şi amândoi se simțeau încălziți şi îmbujorați de dans, pe când străbăteau străzile pustii. Aşa cum făcuse în cea mai mare parte a serii, Colin îi ținea mâna într-a lui, mângâindu-i, uşor, pielea, cu degetul mare şi făcând-o să se înfioare. Pe când se apropiau de casa ei, fata îşi imagină ce s-ar putea întâmpla dacă l-ar fi invitat pe Colin să rămână peste noapte la ea şi fu, în acelaşi timp, înfricoşată şi excitată la acest gând. Nu se cunoşteau de suficient timp şi nu ştia sigur dacă era pregătită... dar trebuia să admită că şi-ar fi dorit ca el să urce în apartament. Voia ca acea seară petrecută împreună să continue la fel; voia ca el să o sărute iar şi să o ia în brațele lui puternice. În ciuda sentimentelor contradictorii, ea îl îndrumă către parcarea din spatele blocului unde locuia.

După ce Colin încuie maşina, urcară scările, unul în

spatele celuilalt, în tăcere. Când ajunseră la uşă, ea nimeri cu greu cheia potrivită şi tremură uşor băgând-o în broască. Intrând şi trecând prin living, Maria aprinse veioza de lângă canapea, dar, când îşi întoarse capul, îşi dădu seama că bărbatul rămăsese în pragul uşii. Părea să fi simțit tulburarea ei, oferindu-i şansa să pună capăt acelei seri chiar atunci şi acolo, înainte de a merge prea departe. Dar pasiunea pusese stăpânire pe ea şi, trecându-şi pe după ureche o şuviță rebelă, îi zâmbi lui Colin.

— Intră, te rog, îl invită cu o vocea răguşită şi străină. Fără să rostească niciun cuvânt, Colin închise uşa în urma lui şi pătrunse în livingul cu duşumea din lemn şi cu tavanul elegant decorat. Uşile franțuzeşti dădeau către un mic balcon. Deşi bănuia că pe Colin nu-l prea interesau interioarele, se felicită în gând pentru că-şi petrecuse toată dimineața făcând curat şi aranjând până şi pernuțele decorative de pe canapea.

— Ai un apartament foarte frumos.

— Îți mulțumesc.

Aplecându-se să privească fotografiile înrămate, de deasupra canapelei, el întrebă:

— Tu ai făcut pozele astea?

— Da, la începutul verii, încuviință ea.

Bărbatul studie fotografiile în tăcere – mai ales prim-planurile cu un vultur pescar prinzând în gheare un peşte, înconjurat de o puzderie de stropi de apă de mare.

— Eşti un fotograf excelent, o felicită Colin, vizibil impresionat.

— Ei, nu ştii câte încercări ratate am avut până să obțin asta, dar, oricum, mulțumesc de aprecieri.

Apropiindu-se, fata simți căldura emanată de trupul lui.

— Vrei să bei ceva, Colin? Am o sticlă cu vin în frigider.

— Bine... Poate o jumătate de pahar. N-am fost niciodată un mare băutor de vin. Şi, dacă ai şi nişte apă, ar fi grozav.

Îl lăsă să admire pozele şi merse în bucătărie, scoțând două pahare din dulap. În frigider avea o sticlă de vin pe care o desfăcuse seara trecută. Turnă două pahare şi luă o sorbitură dintr-unul, înainte de a lua din dulap un alt pahar,

pe care-l umplu cu apă.

— Vrei şi gheaţă?

— Desigur, dacă nu e prea mare deranjul.

— Cred că mă descurc şi eu cu nişte cuburi de gheaţă, nu crezi? îl tachină ea şi îi întinse paharul cu apă. Tânărul îl bău dintr-o sorbitură. Luând paharul gol, fata îl puse pe masă şi-l invită pe Colin, arătând cu mâna spre uşile franţuzeşti:

— Nu vrei să ieşim puţin pe balcon? Mi-e poftă să respir nişte aer proaspăt.

— Asta nu sună rău deloc, acceptă el, luându-şi paharul cu vin. Deschizând uşile, ieşiră amândoi pe balcon. Maria simţi aerul răcoros atingându-i pielea. Afară, ceaţa începuse să se rostogolească spre ţărm, odată cu briza. Traficul era lejer la acea oră, iar trotuarele pustii. Stâlpii de iluminat de pe stradă aruncau o strălucire gălbuie şi, dinspre barul de la colţul blocului, se desluşeau acordurile firave ale unei melodii pop din anii ’80.

El se îndreptă spre şezlongurile de pe balcon.

— Petreci mult timp aici?

— Nu atât de mult cât mi-aş dori. Ceea ce mă întristează, căci balconul e unul dintre motivele pentru care am cumpărat apartamentul. Cred că mi-am imaginat că voi sta aici în fiecare zi, după serviciu, dar de obicei nu se întâmplă aşa. În majoritatea serilor iau o cină frugală şi fie mă aşez la masa din bucătărie, fie la biroul din dormitor, cu MacBook-ul în poală, zise fata şi ridică din umeri. Da, ştiu, veşnicele mele planuri irealizabile, din nou, dar deja am discutat despre asta, nu?

— Am discutat despre o mulţime de lucruri.

— Asta înseamnă că deja te-ai plictisit de mine?

El îşi răsuci capul spre ea, iar în ochi i se reflectară luminile de pe stradă.

— Nici vorbă.

— Ştii ce găsesc interesant la tine?

Colin aşteptă, fără să răspundă, iar ea continuă:

— Nu simţi niciodată nevoia să-ţi explici raţionamentul atunci când răspunzi la întrebări. Treci exact la subiect.

Dezvolți un raționament doar atunci când ți se cere asta. Eşti un om care n-are nevoie de prea multe cuvinte.

— Bine.

— Ei, vezi? Este tocmai ce îți spuneam! râse ea. Dar uite ce e... m-ai făcut curioasă. De ce nu încerci să te explici, ci o faci doar când ți se cere expres asta?

— Fiindcă mi se pare mai simplu aşa. Şi îmi ia şi mai puțin timp.

— Nu crezi că incluzându-i şi pe alții în procesul tău de gândire, îi vei ajuta să te înțeleagă mai bine?

— Porneşti de la premisa că ei chiar vor să mă înțeleagă mai bine. Dacă vor, îmi vor cere să le explic şi atunci o voi face.

— Şi dacă nu întreabă?

— Atunci probabil nici măcar nu le pasă de raționamentul meu. Vor doar să ştie răspunsul. La fel procedez şi eu. Dacă întreb pe cineva cât e ceasul, nu-mi trebuie să ştiu istoria acelui ceas şi nici nu mă interesează de unde-l au sau cât de mult a costat sau dacă e sau nu cadou de Crăciun. Doar vreau să aflu cât e ceasul.

— Nu mă refer la asta. Mă refer la alt gen de situații... de pildă atunci când încerci să cunoşti pe cineva. Să faci conversație.

— Şi eu tot despre asta vorbesc. Dar nu toată lumea are nevoie – şi nici măcar nu vrea – să ştie de ce te simți într-un anumit fel, în privința unui anumit lucru. Unele lucruri ar fi mai bine să rămână private.

— Poftim? Nu eşti tu cel care şi-a destăinuit povestea întregii vieți în prima noastră seară petrecută pe plajă?

— Mi-ai pus nişte întrebări, iar eu am răspuns la ele.

— Şi crezi că asta funcționează?

— Pentru noi, da. Nu avem dificultăți de comunicare, din câte văd.

— Asta pentru că eu îți pun o mulțime de întrebări.

— Corect.

— Ei, bine, află că e un lucru bun că te întreb atâtea. Altfel am ajunge ca unele dintre acele cupluri de bătrânei pe care-i văd prin cafenele, care îşi mănâncă micul dejun fără să

schimbe un cuvânt. Desigur, probabil pe tine asta nu te-ar deranja deloc. Mi te pot închipui cu uşurinţă stând întreaga zi fără să spui nimănui nimic.

— Uneori chiar fac asta.

— Dar nu e normal.

— Bine.

Ea sorbi o gură de vin şi-şi flutură palma prin faţa lui.

— Mai multe detalii, te rog.

— Eu nu ştiu ce înseamnă, de fapt, normalitatea. Cred că fiecare om are propria lui definiţie pentru asta. O definiţie modelată de cultură, de familie şi prieteni, de caracter şi experienţă, de evenimente şi de o mie şi unu de alte lucruri. Ce e normal pentru un om e anormal pentru altul. Uite, de pildă, pentru unii oameni să sară cu paraşuta din avion e o nebunie. Alţii însă consideră că viaţa nici n-ar merita trăită fără aşa ceva.

Ea înclină din cap, acceptând punctul lui de vedere. Şi totuşi...

— În ordine. Fără ca eu să te întreb, vreau să-mi spui ce simţi despre ceva. Ceva neaşteptat şi complet în afara discuţiei. Ceva ce nu m-aş aştepta să spui. Şi apoi să dezvolţi subiectul, fără ca eu să fiu nevoită să-ţi adresez măcar o singură întrebare.

— De ce?

— Mă distrează, zise ea şi-i dădu un ghiont, în joacă. Doar aşa, pentru amuzament.

El îşi roti paharul între degete, înainte de a-şi ridica ochii spre ea.

— Eşti uimitoare. Eşti frumoasă şi inteligentă şi ţi-ar fi uşor să întâlneşti pe cineva care nu are trecutul meu, care n-a făcut greşelile mele... Adevărul e că mă întreb ce caut eu aici sau de ce m-ai invitat măcar. O parte din mine crede că toate aceste lucruri sunt prea frumoase ca să fie adevărate şi că acest vis se va destrăma dintr-odată, dar chiar dacă se va întâmpla aşa, nu va putea schimba faptul că ai adăugat deja ceva în viaţa mea. Ceva ce nici măcar nu îmi dădeam seama că îmi lipseşte.

Colin se opri. Când vorbi din nou, vocea lui era abia o

şoaptă:

— Ai ajuns să însemni pentru mine mai mult decât cred că îți poți imagina. Înainte să apari tu, îi aveam pe Evan şi pe Lily şi credeam că mi-e de ajuns. Dar nu este. Nu mai este. Din ultimul weekend, nu mai este. Când sunt cu tine, mă simt din nou vulnerabil şi nu m-am mai simțit vulnerabil de când eram copil. Nu pot spune că îmi place întotdeauna asta, dar alternativa ar fi mai rea, fiindcă ar însemna să nu te mai văd.

Maria îşi dădu seama că ascultase vorbele lui ținându-şi răsuflarea; atunci când bărbatul termină, ea se simțea aproape amețită, copleşită de răspunsul lui, şi încercă să-şi revină.

Pe de altă parte, Colin continuă să degaje o totală încredere în sine şi acest lucru, mai mult decât orice, o făcu pe fată să-şi recapete echilibrul.

— Nu ştiu ce-aş mai putea spune, recunoscu ea.

— Nu trebuie să spui nimic. Nu am spus asta pentru că aş fi avut nevoie de un răspuns din partea ta. Am spus-o pentru am vrut să o spun.

Ea îşi înlănțui palmele pe piciorul paharului de vin.

— Aş putea să-ți pun o întrebare? întrebă, timidă. Despre altceva?

— Desigur.

— De ce te-ai prefăcut că nu ştii absolut nimic despre salsa?

— Când am vorbit prima dată despre asta, chiar nu ştiam. Lily mi-a dat lecții de dans în ultimele zile. Asta aveam de făcut joi şi vineri seara şi nu am vrut să-ți spun, pentru că nu puteam să-ți spun.

— Adică ai învățat să dansezi pentru mine?

— Da.

Ea se întoarse spre paharul cu vin şi mai luă o sorbitură, încercând să-şi ascundă uimirea.

— Îți mulțumesc. Şi cred că ar trebui să-i mulțumesc şi lui Lily.

Pe chipul lui flutură un surâs.

— Te superi dacă-mi mai torn un pahar cu apă? Încă mi-e

sete.

— Normal că nu, te rog!

Colin intră în casă şi Maria scutură din cap, întrebându-se când avea să înceteze s-o mai surprindă, desigur, dacă asta ar fi posibil.

Luis nu-i vorbise niciodată aşa cum tocmai o făcuse Colin. Aplecându-se peste balustrada balconului, se trezi, deodată, că-i venea greu să-şi aducă aminte ce anume văzuse la Luis. Aparent era atrăgător şi inteligent, dar în adâncul sufletului era vanitos şi arogant. Adesea, îi găsea scuze pentru acest comportament şi, dacă îi punea cineva la îndoială sentimentele, Maria reacționa defensiv. Gândind retrospectiv, admise că era disperată să-i facă pe plac şi Luis nu doar că simțise asta, dar profita din plin de pe urma slăbiciunii ei. Nu era o relație sănătoasă, ea ştia asta, şi, când încercă să şi-l imagineze comportându-se precum Colin – sunând-o, dăruindu-i flori, învățând să danseze pentru ea –, nu reuşi. Şi, în ciuda tuturor acestor lucruri, ea îl iubise pe Luis cu o intensitate pe care încă o putea simți uneori.

Mai devreme, pe când dansa cu Colin, se surprinsese gândindu-se că seara aceea nu putea fi mai frumoasă de atât. Dintr-odată, îşi dădu seama că acest lucru este posibil. Ascultându-l exprimându-şi simțămintele fără teamă sau regrete, rămăsese fără grai. Se întrebă dacă ea ar fi fost capabilă de aşa ceva. Probabil că nu, dar, la urma urmei, Colin nu era ca majoritatea oamenilor. El se accepta aşa cum era şi îşi ierta greşelile pe care le săvârşise. Mai mult decât atât, el părea să trăiască clipa fără să-i pese de trecut sau de viitor.

Dar cea mai mare revelație era cât de profund putea Colin să trăiască sentimentele care îl dominau – poate chiar mai profund decât ea. Privindu-l la cină şi în timpul dansului şi ascultându-i cuvintele, acum, Maria ştiu că încă nu este îndrăgostit de ea, dar e pe cale de a se îndrăgosti. Ca şi ea, era dornic să cedeze în fața inevitabilului, iar la gândul ăsta mâinile începură să-i tremure iar. Când Colin se întoarse pe balcon, în spatele său, fata trase adânc aer în piept, savurând valul de dorință care o inundă. Bărbatul se aplecă

peste balustradă, lângă ea şi, pe când răsuflările lor se împletiră într-un ritm domol, ea mai luă o gură de vin şi simți cum căldura licorii i se răspândeşte în tot corpul.

Studiindu-i chipul din profil, Maria se gândi din nou la felul cum calmul lui exterior ascundea sentimentele care-l dominau şi deodată îşi imagină felul cum ar fi arătat Colin gol, cu brațele încolăcite în jurul ei, cu buzele fremătând pe buzele ei, pe când s-ar fi dăruit unul altuia. Simți fluturi în stomac şi gura i se curbă într-un zâmbet firav.

— Chiar ai vorbit serios adineauri?

El nu răspunse pe dată, ci îşi lăsă capul în jos, înainte de a o privi în ochi.

— Am simțit fiecare cuvânt pe care l-am spus.

Simțind că trupul îi este traversat de o cascadă de senzații, ea se lipi de el, iar Colin o sărută delicat pe buze. Trupurile lor erau calde şi moi şi, dându-se înapoi, zări în ochii lui ceva ce aducea a speranță. Îi răspunse cu un sărut şi simți că pielea i se înfioră, mângâiată de palmele lui. Colin o îmbrățişă încet, lipindu-şi trupul de al ei, şi în acea clipă, Maria se lăsă în voia lui. Simți vigoarea pieptului lui şi brațele lui vânjoase cuprinzând-o şi căldura gurii lui şi ştiu, cât se poate de clar, că avea nevoie de Colin, că îl dorea cu fiecare moleculă din corpul ei. Continuară să se sărute pe balcon, sub cerul presărat cu stele, pe când ceața inunda țărmul, revărsându-se dinspre ocean, şi, într-un final, Maria îi prinse palma într-a ei. Degetele lor se înlănțuiră, iar el o sărută pe gât, stârnindu-i senzații ispititoare, erotice. Ea se înfioră toată şi savură din plin senzația, înainte de a-l conduce, fără un cuvânt, spre dormitor.

La câteva momente după ce se trezi, a doua zi dimineață, Maria simți strălucirea pală a soarelui de început de toamnă şi amintirile nopții îi reveniră în minte. Se răsuci în pat şi-l văzu pe Colin întins pe o parte, acoperit doar pe jumătate cu cearşaful, deja treaz şi privind-o atent.

— Bună dimineața, şopti el.

— Bună dimineața, îi răspunse. Te-ai trezit de mult?

— Cam de o oră.

— Şi de ce nu te-ai culcat la loc?

— Nu eram obosit. Şi, plus de asta, chiar mi-a plăcut să te privesc.

— Asta sună destul de înfricoşător, să ştii.

— Bine.

Ea zâmbi.

— Ei bine, de vreme ce m-ai privit, sper că nu am făcut nimic stânjenitor şi nici n-am sforăit.

— Nici vorbă. Doar ai dormit, cu totul destinsă şi cât se poate de sexy.

— Am impresia că am părul cam murdar şi trebuie să mă spăl şi pe dinți.

— Chiar acum?

— De ce? Ai vreun alt plan?

El îşi întinse brațul spre ea şi o mângâie uşor cu degetele pe claviculă, iar după aceea niciun cuvânt nu mai fu necesar.

Mai târziu, făcură un duş împreună şi se îmbrăcară. Maria îşi uscă părul şi se machie, în vreme ce Colin stătea sprijinit de blatul chiuvetei din baie, cu o cană de cafea în mâini.

— Mergem undeva? întrebă el.

— Da, la brunch. Cu părinții mei.

— Sună promițător. Totuşi, va trebui să merg să mă schimb mai întâi. La ce oră să vin?

— Pe la unsprezece.

— Asta înseamnă că n-o să mergem împreună?

— Nu cred că ar fi o idee bună să venim amândoi deodată. O să-mi fie, oricum, destul de greu să-i pregătesc pentru vizita asta. Fiindcă te asigur că acum te vor potopi cu întrebările.

— Bine.

Maria lăsă jos creionul de ochi şi îi luă mâna.

— Lucrul ăsta de deranjează? Sau te sperie?

— Nu, nu mă sperie.

— Află că pe mine cu siguranță mă sperie, recunoscu ea, continuând să se machieze. De fapt, întreaga situație e

terifiantă.

El luă o sorbitură de cafea.

— Ce-ai de gând să le spui despre mine?

— Sper să nu fiu nevoită să le spun prea multe. Orice detaliu va declanşa noi şi noi întrebări, la care va trebui să răspunzi tu, nu eu.

— Şi ce speri pentru azi?

— Ca mama mea să treacă peste această zi fără să izbucnească în plâns, iar tata să nu-ți ceară să ieşi imediat din casa lui.

— Hm, nu ți-ai propus prea multe.

— Crede-mă, zise ea, e mai mult decât crezi.

CAPITOLUL 13

— Colin —

Colin parcă maşina în faţa casei părinţilor Mariei cu puţin timp înainte de ora unsprezece dimineaţa. Nu ştia cum avea să decurgă conversaţia cu ei şi, ieşind din maşină, îşi zise că nici nu avea rost să speculeze, de vreme ce oricum urma să afle curând.

Dacă Lily ar fi fost prin preajmă, ar fi întrebat-o ce să aducă la un brunch în familie, dar ea şi cu Evan plecaseră deja la biserică atunci când el ajunsese acasă şi, în definitiv, sugestia lor poate că n-ar fi fost de mare folos. Ca şi ceilalţi oameni, şi părinţii Mariei aveau să-şi formeze propria opinie când îi vor afla trecutul, opinie care n-ar putea fi schimbată cu un coş cu brioşe.

Pe când se îndrepta spre uşă, nădăjdui, în gând, că Maria era bine. Mai devreme, plecând spre casă, se gândise la ea aproape neîncetat, o serie de imagini ale ei lăsând loc altora şi mai seducătoare. Era un început pentru el, ea era un început şi tânărul inspiră adânc aerul dimineţii, reamintindu-şi că, deşi nu s-ar fi sfiit de nicio întrebare, de astă dată răspunsurile sale trebuiau date cu mare grijă, într-o mulţime de feluri diferite, fără a fi însă lipsite de onestitate.

Ciocăni la uşă şi Serena deschise aproape imediat. Remarcă iar cât de mult semănau cele două surori, deşi Serena părea mai încordată decât de obicei, ceea ce probabil nu era un semn bun.

— Bună, Colin, zise ea, păşind deoparte spre a-i face loc să intre. Te-am văzut când veneai pe alee. Intră, te rog.

— Mulţumesc. Cum a mers cina de aseară?

— A fost grozavă, răspunse ea. Cina voastră cum a mers?

— Ne-am simţit bine.

— Sunt sigură, îi făcu Serena cu ochiul. Maria e în bucătărie cu mama, îl lămuri ea, închizând uşa de la intrare în urma lui. Şi sunt uimită că ai reuşit să o scoţi la dans.

— De ce?

— Dacă nu ştii încă, înseamnă că mai trebuie să petreci ceva timp cu ea şi o să-ți dai seama, râse Serena. Dar ascultă-mi sfatul – n-aş intra în prea multe amănunte despre ce s-a întâmplat azi-noapte, mai ales după ce ați plecat de la dans. Deja s-a creat o oarecare tensiune aici. Am o mică bănuială că părinții mei te consideră un terorist sau ceva de genul ăsta.

— Bine.

— Poate că exagerez eu, dar cine ştie? zise ea. Am ajuns aici după ce ei trei discutaseră deja şi părinții mei abia de mi-au răspuns la salut. Ceea ce-ți pot spune cu siguranță e că tata nu zâmbea, iar mama îşi făcea întruna cruci, în ciuda faptului că masa de aseară, cu directorul fundației, a decurs excelent... nu că micile mele provocări ar conta acum. Oricum, am hotărât că e mai bine să te aştept în living.

Ajunseseră deja în bucătărie, unde Colin o zări pe Maria aplecată peste o tigaie care sfârâia pe aragaz, în vreme ce mama ei scotea o cratiță din cuptor. În aer pluteau miresme de şuncă prăjită şi de scorțişoară.

— A venit Colin, anunță Serena.

Maria se întoarse şi el observă că purta un şorț.

— Bună, Colin, bâigui ea. O mai ştii pe mama, nu?

Carmen afişă un zâmbet forțat şi, deşi poate doar i se părea, era mai palidă la față decât în urmă cu câteva zile.

— Bună dimineața, doamnă Sanchez, zise el, gândindu-se că nu era rău să se formalizeze puțin.

— Bună dimineața, înclină din cap femeia, vizibil stânjenită, continuând să-şi îndrepte atenția către cratiță, pe care o puse pe un grătar din fier, deasupra blatului din bucătărie.

Serena se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Mama a decis să facă un mic dejun american, special pentru tine. Şuncă şi ouă, pâine prăjită şi rulouri cu scorțişoară. Desigur, asta înainte ca Maria să-i povestească despre tine.

Maria luă câteva fâşii de şuncă din tigaie şi le puse pe o farfurie acoperită cu şervețele, lângă aragaz.

— Serena, vrei să-mi ții locul aici pentru câteva minute?

— Sigur, surioară, ciripi Serena. Dar numai dacă-mi dai şorțul ăla ravisant.

Maria îi privi, îşi dădu jos şorțul şi i-l întinse Serenei, ca şi cum schimbarea locurilor în bucătărie era ceva normal. Iar în bucătăria lor, îşi zise el, sigur era. Imediat ce-şi puse şorțul, Serena începu să discute cu mama ei în spaniolă.

Apropiindu-se, Colin simți tensiunea din felul cum Maria se mişca. Ea îi dădu un sărut scurt pe obraz, atentă să păstreze puțină distanță între ei.

— Ai găsit uşor adresa?

— Trăiască Google Maps! răspunse el. Privind peste umăr, nu-i fu greu să observe că mama fetei se încruntase uşor. Tânărul ştia deja suficient ca să nu întrebe ce se întâmplase înainte de sosirea lui, aşa că tăcu. Maria i se adresă cu o voce scăzută, în timp ce îngrijorarea i se citea pe chip.

— Te deranjează dacă vorbeşti puțin cu tatăl meu înainte de masă?

— Bine.

— Şi încă ceva… Vocea ei se stinse, iar Colin o linişti:

— Da, e tatăl tău. N-o să uit, îți promit.

Ea înclină din cap, cu o mişcare aproape imperceptibilă.

— O să stau aici şi o s-o ajut pe mama la bucătărie, zise ea. Tata e la masă, în veranda din spate. Vrei o cafea?

— Nu te deranja, răspunse Colin.

— Apă?

— Nu, nici apă.

— Bine, spuse ea şi făcu un pas înapoi. Atunci presupun că mai bine mă întorc la bucătărie.

Colin o privi cum se îndepărtează, trecând pe lângă un frigider decorat cu zeci de suvenire, fotografii şi bilete, înainte de a intra iar în bucătărie. Se îndreptă către verandă şi, de îndată ce deschise uşa, Felix Sanchez, aflat la masă, îşi răsuci capul spre el. În privirea lui, Colin citi mai puțină furie decât anticipase, deşi şocul şi dezamăgirea erau evidente, ca şi ostilitatea lui fățişă. În poala lui dormea un câine mic, cu blană albă.

Colin închise uşa în urma lui şi se îndreptă spre Felix, privindu-l cu atenție. Ajuns lângă masă, îi întinse mâna.

Felix privi palma întinsă şi, după câteva clipe, o strânse, deşi se vedea clar că nu-i făcea plăcere. Înclinând din cap, îi arătă scaunul de lângă el, invitându-l, din priviri, să ia loc, iar Colin se aşeză. Îşi împreună palmele şi le sprijini de genunchi, rămânând tăcut. Nu avea niciun rost să înceapă vreo conversaţie banală sau să se prefacă neştiutor în privinţa lucrurilor despre care Felix dorea să discute.

Tatăl Mariei nu se grăbea să vorbească, preferând să-l fixeze cu privirea.

— Maria mi-a spus că ai avut nişte probleme cu legea, începu el, în cele din urmă. E adevărat?

— Da, răspunse Colin. În următoarea jumătate de oră, îi destăinui întreaga poveste, aşa cum i-o spusese şi Mariei, în prima lor seară petrecută pe plajă. El nu-şi îndulci trecutul şi nici nu încercă să-l inducă în eroare pe Felix; era cine era şi nu putea schimba nimic în privinţa asta. Ca şi Maria, Felix se arătă, în anumite momente, stupefiat şi, când tânărul îi povesti şi ce păţise la prima şcoală militară unde fusese înscris, i se păru că zăreşte în ochii lui o sclipire de înţelegere. Atunci când termină, Felix nu mai părea la fel de cătrănit pe cât fusese iniţial, când Colin venise pe verandă, dar era clar că avea nevoie de timp pentru a se gândi la tot ce aflase. Nu era însă un lucru surprinzător. Felix era un tată de fată, iar Maria era fiica lui şi bărbatul nu putea merge, deocamdată, mai departe de atât.

— Afirmi că te-ai schimbat şi mi-ar plăcea să te cred, dar nu sunt sigur că voi putea.

— Bine, încuviinţă Colin.

— Dacă vei fi arestat din nou?

— N-am intenţia asta.

— Ei, aici e problema. Oamenii rareori plănuiesc când să fie arestaţi.

Colin tăcu. Nu era nimic de spus. Felix mângâie câinele din poală, apoi continuă:

— Şi dacă vei fi arestat, ce se va întâmpla?

— N-am s-o mai văd pe Maria. Se va termina totul între noi. Cel mai greu lucru pentru ea ar fi să mă aştepte.

După o clipă, Felix dădu, încetişor, din cap, satisfăcut de

răspuns, dar încă neştiind ce să creadă.

— Dacă vreodată îi vei face rău fiicei mele sau o vei pune în primejdie...

Nu-şi termină fraza, dar nici nu era nevoie. Colin ştia ce dorea Felix să audă şi, fiindcă era adevărat, nu avu nicio problemă în a o spune:

— Asta nu se va întâmpla.

— Am cuvântul tău?

— Da.

Chiar atunci capul Mariei se ivi în uşa verandei. Fata era, în mod clar, emoționată, dar pe undeva şi uşurată fiindcă nu auzise vreun ton ridicat.

— Ați terminat? Masa e gata.

Felix răsuflă greu.

— Da, am terminat. Hai să mâncăm!

După ce terminară de mâncat, Serena şi părinții ei începură să strângă vasele, în vreme ce Maria mai rămase la masă cu Colin.

— Ce i-ai spus? îl întrebă Maria.

— Adevărul, răspunse el.

— Absolut tot?

— Da.

Maria păru încurcată.

— Înseamnă că lucrurile au mers mult mai bine decât aş fi crezut.

Maria avea dreptate – masa fusese relativ destinsă şi plăcută, iar Serena le împuiase capul cu poveştile ei despre facultate, Steve şi escapadele amoroase ale numeroaselor sale prietene. Felix şi Carmen puseseră, când şi când, întrebări, şi chiar şi Colin fusese vizat, dar interesul lor era legat exclusiv de şcoală şi de serviciu. Când el menționase, în treacăt, faptul că e luptător, i se păruse că fața lui Carmen devine şi mai palidă.

— Şi totuşi, presupun că ai avut dreptate, şopti Maria. Întotdeauna e cel mai bine să spui totul încă de la bun început.

Uneori, nu întotdeauna, se gândi Colin. Felix fusese cordial, deşi nu i se citea pe chip nici bucuria, nici încrederea, sentimente care nu pot fi câştigate decât în timp – dacă asta se va întâmpla vreodată. Însă Colin nu-şi rosti cu glas tare gândurile, ci preferă să se ridice, îndreptându-se către uşă.

— Vrei să ieşim puțin cu plăcile de surfing mai târziu? întrebă el.

— Ce-ar fi să facem ceva diferit? De pildă... skijet? Am putea închiria skijeturi de pe plajă. Nu crezi că ar fi amuzant?

Imaginea fetei în bikini îi reveni iar în minte.

— Da, sună chiar grozav, zise el.

În acea după-amiază, se întâlniră pe plaja Wrightsville şi petrecură împreună câteva ore cu skijeturile înainte ca el să se întoarcă acasă, pentru un scurt antrenament. Luară cina în apartamentul Mariei şi apoi, ca şi în noaptea precedentă, dormiră înlănțuiți, unul în brațele celuilalt.

Dimineața de luni veni prea repede, dar, în timpul săptămânii ce urmă, petrecură împreună cât de mult timp le stătu în putință. Ieşiră la prânz de două ori, iar miercuri, Maria îşi petrecu seara la Crabby Pete, bând Diet Pepsi şi lucrând pe MacBook la nişte documente pentru Barney, cu coatele proptite pe tejgheaua barului. În afara orelor când el lucra, se antrena sau era la cursuri şi de brunch-urile petrecute de ea în compania familiei, Maria şi Colin erau împreună aproape în fiecare clipă. Merseră împreună la piața fermierilor locali şi la acvariu – locuri pe care tânărul nici nu-şi imaginase că le-ar fi putut vizita vreodată.

În tot acest timp, el încercă să accepte, pur şi simplu, sentimentele pe care le nutrea față de Maria. Nu le analiza, nu-şi făcea griji în privința lor, nu încerca să le înțeleagă. Se bucura, pur şi simplu, de felul cum se simțea ori de câte ori o vedea râzând, de cât de sexy era când îl privea cu ochii mari şi cafenii; savura senzația pe care atingerea palmelor ei catifelate i-o provoca, atunci când se plimbau sau discutau – adora conversațiile lor, de la cele mai serioase la cele mai

nostime şi copilăroase.

Duminică noaptea, după ce făcură dragoste, Maria se aşează în pat pe burtă, cu genunchii îndoiți şi tălpile ridicate în sus, în timp ce ciugulea nişte struguri. Lui Colin îi era imposibil să-şi dezlipească ochii de la ea, până când fata, în joacă, aruncă spre el o boabă de strugure.

— Nu mă mai studia atât! Mă faci să mă simt nu ştiu cum...

El se întinse după boaba de strugure şi o prinse în gură.

— De ce?

— Fiindcă sunt catolică şi noi nu suntem căsătoriți încă?

Bărbatul chicoti.

— Mama ta te-a întrebat dacă sunt catolic, nu? Când am luat prânzul prima dată împreună?

— Ştii spaniola?

— Nu chiar. Am învățat ceva în liceu şi aproape am rămas corigent, dar am auzit numele meu rostit de ea, alături de cuvântul *catolico*, atunci când eram la masă. N-a fost aşa de greu de tradus. Dar da, continuă el, am fost crescut în religia catolică. Am fost botezat şi am primit confirmarea, am fost deci un catolic cu acte. Dar n-am mai mers la biserică de când ai mei m-au trimis la şcoală, aşa că nu ştiu ce mai sunt acum.

— Oricum, mama o să fie fericită să afle asta.

— Mă bucur.

— Dar cum ai primit confirmarea dacă n-ai mai trecut pe la biserică?

— Probabil donațiile făcute de părinții mei au rezolvat asta. Şi cred că nişte donații mari, fiindcă preotul mi-a dat, într-o vară, să învăț pe de rost o carte de rugăciuni şi chiar dacă nici măcar nu m-am atins de ea, în toamnă tot am primit confirmarea.

— Dar asta e un fel de înşelătorie.

— Nu e un fel de înşelătorie. Chiar e o înşelătorie. Partea bună din toată afacerea e că am primit o maşinuță de curse în urma ei, aşa că mi-a plăcut.

— Ai primit o maşinuță?

— Am zis că nu mă apuc de învățat rugăciuni decât dacă

îmi cumpără o maşinuță. Am refuzat să vorbesc cu părinții mei toată vara fiindcă nu au vrut să mi-o cumpere. Până la urmă, mi-au luat maşinuța, dar rugăciuni tot n-am învățat.

— Foarte drăguț, zise ea, cu sarcasm.

— N-am ascuns niciodată faptul că am fost un copil cu toane.

— Da, sunt conştientă de asta, zâmbi ea. Dar uneori aş vrea să mă surprinzi într-un mod plăcut atunci când vorbeşti despre copilăria sau adolescența ta.

El rămase pe gânduri.

— Odată, l-am bătut pe fostul prieten al surorii mele mai mari. Se pune? Individul era un bădăran fără seamăn.

— Nu, asta nu se pune la socoteală, îl contrazise ea, iar Colin surâse:

— Vrei să mergem mâine să luăm prânzul împreună?

— Mi-ar plăcea, dar deja i-am promis lui Jill că ies cu ea. Mi-a trimis un mesaj pe telefon ceva mai devreme şi am uitat să-ți spun. Dar am putea merge la cină, dacă vrei.

— Nu pot, sunt la muncă, se scuză el.

— Vrei să spui că nu ne putem vedea poimâine? Indiferent ce-aş face?

Poate că de vină era tonul jucăuş din vocea ei sau faptul că un weekend lung şi minunat se apropia de sfârşit, căci Colin rămase ca vrăjit, fără să mai scoată un cuvânt. O privi, remarcând curbele senzuale ale trupului ei, perfect oricum l-ar fi privit.

— Eşti incredibil de frumoasă, şopti el.

Un surâs luminos înflori pe buzele fetei, seducătoare şi ispititoare.

— Da?

— Da, repetă el, ca un ecou, continuând să o soarbă din priviri, fără să se poată dezbăra de sentimentul că o lungă călătorie se apropia de sfârşit. Ştia ce însemna asta şi, deşi sentimentul fusese de neimaginat chiar şi în urmă cu o lună, nu avea niciun motiv să-l nege. Se întinse spre ea, trecându-şi degetele moi prin părul fetei şi senzația îl înfioră. Răsuflă adânc.

— Te iubesc, Maria, murmură el, în cele din urmă şi văzu

cum surprinderea de pe chipul fetei se transformă în înțelegere. Ea-l mângâie, la rândul său, pe păr, şi-i şopti:

— O, Colin, şi eu te iubesc.

CAPITOLUL 14

— Maria —

În zori făcură iar dragoste, după care Colin o anunță că voia să meargă la sală înainte de cursuri şi, deşi soarele abia răsărea când el plecă, Maria se întoarse pe toate părțile, frământându-se, incapabilă să mai poată dormi. În cele din urmă, se ridică din pat, decisă să rezolve unele dintre dosarele neglijate în ultima vreme.

Îşi pregăti cafeaua, făcu un duş şi se îmbrăcă, apoi deschise, cu toată hotărârea, MacBook-ul, pentru a lucra în minutele care-i mai rămăseseră până să plece la birou. Şi totuşi, pe măsură ce lucra, nu putea scăpa de o senzație care, deşi firavă, începea să pună stăpânire pe ea şi o făcea să creadă că ceva era în neregulă. Chiar şi analizându-şi sentimentele, nu putea găsi cauza acestei neliniști. Tăvălugul evenimentelor o făcu să creadă că îngrijorarea ei era legată de Colin; relația fusese ca un vârtej năvalnic, deşi cu siguranță ea nu regreta asta. Se îndrăgostiseră şi, iarăşi, nu era nimic în neregulă. Era normal. Se întâmpla şi altor oameni, în fiecare zi. Şi, având în vedere timpul pe care-l petrecuseră cunoscându-se unul pe celălalt, parcă nu fusese totul chiar atât de neaşteptat.

Aşa că de ce se temea? Ce o frământa?

Umplându-şi cana cu cafea, se ridică de la masă şi ieşi pe balcon, privind cum portul se trezea, încet, la viață. O ceață uşoară stăruia deasupra trotuarelor, făcându-le să pară estompate, parcă eterice. Sorbindu-şi cafeaua, Maria îşi aminti că stătuse în acelaşi loc în prima noapte când făcuseră dragoste şi, deşi îi aduse un zâmbet pe față, amintirea fu însoțită de un sentiment acut de nelinişte, ca un junghi.

Bun, accepta că sentimentele ei față de Colin nu erau aşa de simple şi de directe pe cât ar fi dorit să pretindă. Dar ce anume o măcina? Faptul că se culcase cu el? Cuvintele pe care şi le spuseseră unul altuia în seara precedentă? Faptul

că părinții nu erau de acord cu relația? Sau, mai curând, faptul că în urmă cu o lună ea nici măcar nu şi-ar fi putut imagina că s-ar putea îndrăgosti de cineva cu trecutul lui?

Asta este chintesența frământărilor mele, acceptă ea. Dar de ce *acea* anxietate în *acea* dimineață? Era ridicol să creadă că pura rostire a unui *Te iubesc* ar fi putut să-i tulbure echilibrul într-un asemenea hal. Logic, nu avea niciun sens. Îşi termină cafeaua şi se hotărî să plece mai devreme la slujbă, convinsă că exagerase şi că lucrurile nu stăteau aşa cum le vedea ea.

Şi totuşi, pe tot parcursul dimineții, sentimentul de neliniște nu se risipi, ci, dimpotrivă, deveni tot mai pronunțat. Pe la zece, începu să o doară stomacul. Cu cât încerca să se convingă că preocupările legate de Colin nu-şi aveau rostul, cu atât mai greu îi era să se concentreze. Când ceasul bătu ora prânzului, tot ce putu gândi era că trebuie neapărat să discute cu Jill.

Maria recapitulă în gând evenimentele prin care trecuse, chiar şi felul în care se simțea atunci, în timp ce o privea pe Jill punându-şi pe farfurie câteva bucăți de sushi de pe platou pe care începu să le înfulece cu poftă. Maria îşi luă o singură bucată, înainte să-şi dea seama că, pur şi simplu, nu era în stare să mănânce nimic. Atunci când termină de vorbit, Jill înghiți în sec.

— Lasă-mă să spun lucrurilor pe lume, reflectă Jill. Ai întâlnit un tip, te-ai culcat cu el după doar câteva întâlniri, l-ai prezentat părinților tăi şi ei n-au dat bir cu fugiții, iar el ți-a spus că te iubeşte. Şi apoi, în dimineața asta, brusc te-ai trezit punând totul sub semnul întrebării. Am rezumat corect?

— În mare, da.

— Şi nu înțelegi de ce eşti neliniştită?

Maria se strâmbă la ea:

— Uimeşte-mă!

— E foarte simplu. Tocmai treci printr-o versiune a drumului ruşinii, varianta pentru adulți.

— Poftim?

— Nu mai ții minte? Drumul ruşinii? Din facultate? După ce beai prea mult la o petrecere şi te culcai cu un tip care ți se părea Făt-Frumos, pentru ca a doua zi de dimineață să te trezeşti şi să nu-ți vină să crezi ce tâmpenie ai făcut? Şi apoi să traversezi campusul, către căminul tău, îmbrăcată cu veşmintele fistichii cu care ai fost la petrecere, întrebându-te unde naiba ți-au fost minții?

— Ştiu ce înseamnă drumul ruşinii. Dar nu are absolut nicio legătură cu asta.

Jill îşi folosi cu îndemânare bețigaşele pentru a lua ultimul rulou de maki.

— Poate nu la modul propriu, dar aş fi surprinsă dacă sentimentele tale n-ar pendula de la o extremă la cealaltă, aşa cum li se întâmplă fetelor care merg pe drumul ruşinii. Ceva de genul „Asta chiar s-a întâmplat? A fost aşa de bine pe cât îmi amintesc? Ce-am făcut?" Să te îndrăgosteşti este un lucru terifiant. De asta se spune „a-i cădea cu tronc" şi nu altfel. Pentru că îndrăgosteala asta n-are nimic de vis în ea. E ca o cădere. Ceva dureros, adică, zise ea şi scutură din cap, privind cu tristețe către farfuria Mariei. M-ai lăsat să înfulec mâncarea pe care o comandasem pentru amândouă. O să te înjur când mă urc pe cântar, să ştii! o amenință ea, în glumă.

— Cu alte cuvinte, crezi că e normal prin ce trec?

— Eu aş fi fost mult mai îngrijorată dacă te-aş fi văzut că nu pui totul sub semnul întrebării. Fiindcă atunci chiar ziceam că nu mai eşti în toate minții.

— Nu asta s-a întâmplat cu Paul? Când te-ai îndrăgostit de el?

— Ba da. Într-o zi nu mă puteam gândi decât la el şi a doua zi mă întrebam dacă nu cumva fac cea mai mare prostie din viața mea. Şi să-ți spun un mic secret – uneori încă mi se întâmplă să mă întreb. Ştiu că îl iubesc, dar nu sunt sigură că-l iubesc atât de mult încât să mă întâlnesc doar, la nesfârşit, cu el. Aş vrea să mă mărit cu el şi să am copii. Sau, mă rog, măcar un copil. Şi, apropo, ştii ce? Nici părinții lui nu mă plac prea mult şi trebuie să înfrunt şi asta.

— De ce nu te plac?

— Ei spun că vorbesc prea mult. Şi că dau impresia că le ştiu pe toate.

— Glumeşti?

— Dar le ştiu, nu?

Maria râse, înainte de a deveni iar preocupată.

— Cred că mi-e greu fiindcă totul în legătură cu Colin şi cu mine mi se pare atât de... străin. Cu Luis, lucrurile aveau un sens. La început am fost amici şi, chiar după ce am început să ne dăm întâlniri, cred că au trecut vreo şase luni până să-i spun că îl iubesc. Părinții mei îl plăceau şi el provenea dintr-o familie înstărită şi nu era nici măcar o pată în trecutul lui care să ridice suspiciuni.

— Dacă nu m-am ramolit de tot, am impresia totuşi că tu mi-ai spus că Serena nu-l înghițea deloc pe Luis. Şi, în cele din urmă, chiar s-a dovedit a fi un ticălos egoist.

O, da. Aşa era.

— Dar...

— Luis a fost prima ta iubire. Nu poți compara ce s-a întâmplat atunci cu ce se întâmplă acum.

— Tocmai asta ziceam.

— Ei, dar tu nu înțelegi ce vreau să spun, de fapt. Vreau să spun că prima dragoste are *întotdeauna* sens, fiindcă nu ştii altceva mai bun. Totul este pentru prima dată şi orice semnal de alarmă e înăbuşit de noutatea absolută a tot ce ți se întâmplă. Cel puțin la început. Acum eşti mai matură şi mai înțeleaptă şi ai nevoie, în viața ta, de cineva care e mai matur şi mai înțelept, fireşte. Vrei pe cineva care nu se joacă de-a dragostea, iar Colin este foarte sincer. Ai încredere în el şi îți place să-ți petreci timpul cu el. Sau, cel puțin, asta mi-ai spus mie.

— Şi nu crezi că lucrurile evoluează prea repede?

— În comparație cu ce? E viața ta. Sfatul meu e să te laşi dusă de curent şi să te bucuri de fiecare zi. Şi, încă o dată îți spun, felul cum te simți azi e perfect normal.

— Mai curând n-aş vrea să mă simt deloc aşa.

— Cine ar vrea? Dar am o bănuială că te vei simți mai bine de îndată ce vei vorbi iar cu Colin. De obicei, aşa merg

lucrurile.

Începând să simtă foamea, Maria împinse ultima bucată de sushi pe farfurie.

— Sper să ai dreptate.

— Desigur că am dreptate. Iubirea face ca totul să ți se pară complicat şi, la început, sentimentele întotdeauna o iau razna. Dar când e o iubire autentică şi nu un foc de paie, trebuie să te ții strâns de ea, fiindcă suntem amândouă suficient de trecute prin viață ca să ştim că adevărata dragoste nu vine atât de des.

După prânzul cu Jill, Maria se simți mai bine. Poate nu chiar normal, dar cel puțin echilibrată din nou. Cu cât se gândea mai mult, cu atât recunoştea mai profund că Jill avusese dreptate în aproape tot ce-i spusese. A te îndrăgosti era puțin înspăimântător şi suficient pentru ca oricine să se simtă puțin buimac, la început. Trecuse aşa de mult timp de când fusese îndrăgostită, încât uitase cum ar fi trebuit să se simtă...

Jill nu greşise nici când o asigurase că o discuție cu Colin îi va risipi dubiile. El o sună puțin după ora patru, pe când se îndrepta spre serviciu. Deşi nu vorbiseră de mult, fu de ajuns să-i audă glasul şi tensiunea pe care o resimțea în ceafă şi umeri i se diminuă. Iar când el o întrebă dacă era liberă seara următoare şi dacă puteau să iasă undeva împreună, îşi dădu seama că era exact ce îşi dorea.

Gândul că va petrece iar câteva ore cu Colin după muncă făcu să i se pară că ziua trecu mai repede ca de obicei. Nici măcar Barney – care fie dădu, țâfnos, buzna în biroul ei, fie o chemă la telefon de o duzină de ori, cerându-i informații legate de diverse dosare – nu reuşi să-i afecteze buna dispoziție. Când telefonul sună, pe la ora două, ea răspunse automat, aşteptând să audă vocea lui Barney, doar ca să-şi dea seama că la capătul celălalt al firului era Jill.

— Făt-Frumos şi-a aruncat buzduganul, o anunță prietena ei, iar Mariei îi trebuiră câteva secunde să-i identifice vocea.

— Jill?

— Deci fie v-aţi luat la bătaie aseară şi el speră să-l ierţi, fie încearcă să-i umilească pe toţi ceilalţi membri ai speţei bărbăteşti.

— Ce tot spui acolo?

— Vorbesc despre Colin. Şi despre buchetul de trandafiri pe care tocmai ţi l-a trimis.

— A trimis trandafiri?

— La ce buzdugan crezi că mă refeream? Curierul care a adus trandafirii te aşteaptă.

Maria îşi privi telefonul şi observă interiorul de pe afişajul electronic.

— De ce mă suni de pe numărul lui Gwen, de la recepţie?

— Fiindcă tocmai discutam cu Gwen când a venit curierul şi am insistat să te sun eu fiindcă deja mă simt aiurea. Ştii de câte ori mi-a trimis Paul flori la birou? Încearcă varianta „niciodată". Şi, dacă nu te prezinţi de urgenţă aici, s-ar putea să-ţi iau buchetul şi să-l calc în picioare, fiindcă mă face să-mi pun iarăşi la îndoială întreaga relaţie pe care o am cu Paul. Şi, crede-mă, nu vrei să ai *asta* pe conştiinţă.

Maria râse.

— Nu-l călca în picioare, da? Vin imediat.

Când intră în holul de la recepţie, o zări pe Jill stând lângă un curier cu o şapcă de baseball, care ţinea în mâini un buchet de trandafiri roz. Înainte să apuce să-i mulţumească, băiatul îi întinse florile şi plecă. O secundă mai târziu, uşa de la recepţie se închise în urma lui şi tipul dispăru ca şi cum nici n-ar fi fost vreodată.

— Fermecător puşti, comentă Jill. Nici nu ştia să facă o conversaţie. Spunea întruna numele tău, indiferent ce-l întrebam. Dar trebuie să recunoşti că buchetul e superb.

Maria fu nevoită să accepte că avea dreptate. Bobocii, învăluiţi în fire de floarea miresei, erau fie închişi, fie abia începuseră să se deschidă şi, când fata se aplecă să-i miroasă, îşi dădu seama că florarul fusese suficient de atent să le reteze spinii.

— Nu pot să cred că ar face aşa ceva, remarcă ea, inspirând mireasma delicată a florilor.

— Situaţia e aproape tristă, scuturâ Jill din cap. Probabil

Colin are probleme serioase cu respectul de sine. Vreau să spun... de vreme ce caută întotdeauna să-ți intre în grații.

— Nu cred că are probleme cu respectul de sine.

— Atunci trebuie să fie sărac cu duhul. Probabil ar trebui să te desparți de el înainte să o ia razna de tot. Ai nevoie de cineva ca Paul, un tip care se gândeşte în primul rând şi înainte de toate la el.

Maria se încruntă:

— Ai terminat?

— Ai impresia că sunt invidioasă pe tine?

— Da.

— Atunci, da, recunosc, sunt invidioasă. Şi am terminat. Să înțeleg că ați vorbit şi totul este din nou în regulă?

— De fapt, ne-am făcut şi planuri pentru diseară, zise ea şi îndreptă buchetul spre Jill. Te superi dacă-mi ții puțin florile, până deschid bilețelul?

— De ce nu? Măcar aşa nu mai vorbim despre bărbați ideali...

Maria făcu ochii mari atunci când desprinse bilețelul prins în buchet şi îl citi. Clipi nedumerită şi îl citi din nou, iar sprâncenele i se încruntară.

— Ce e? se interesă Jill.

— Mă întreb dacă nu cumva au prins un bilet greşit. Ăsta n-are niciun sens.

— Ce scrie?

Maria deschise bucata de carton şi i-o arătă lui Jill.

— Scrie *„Vei şti ce simt”.*

Jill strâmbă din nas.

— E o glumă de-a voastră sau ceva de genul ăsta?

— Nu.

— Şi atunci ce vrea să spună?

— N-am nicio idee, răspunse Maria, tot mai surprinsă.

Jill îi dădu înapoi buchetul.

— Cuvintele astea sunt foarte ciudate, nu crezi?

— Cu totul ciudate, recunoscu Maria.

— Poate că ar trebui să-l suni pe Colin şi să-l întrebi ce-a vrut să spună cu asta.

Poate, se gândi Maria, însă zise:

— Acum este, probabil, la sală.

— Şi ce dacă? Pariez că are telefonul la el. Sau ştii ce s-ar fi putut întâmpla? Poate că florarul a făcut o greşeală. Fie a ataşat un bilet greşit, fie a scris aiurea.

— Da, presupun că e posibil, încuviinţă Maria şi, deşi încercă să se convingă că aşa stăteau lucrurile, se întrebă dacă şi ea, şi Jill chiar credeau cu adevărat asta.

După ce puse trandafirii în vaza în care stătuse şi primul buchet de flori primit de la Colin, Maria continuă să examineze biletul până când, într-un târziu, îşi zise: 0, *fir-ar să fie, ce naiba*? Îşi scoase telefonul din poşetă şi îl sună pe Colin.

— Bună, răspunse el. Sper că n-ai sunat să anulezi întâlnirea de diseară.

Tânărul respira precipitat şi, pe fundal, Maria auzi muzică şi zgomotul făcut de sportivii care alergau pe bandă.

— Nu, abia aştept să ne vedem. Te-am prins într-un moment nepotrivit?

— Deloc. Care-i treaba?

— Doar o scurtă întrebare. Voiam să te întreb despre mesajul tău.

— Ce mesaj?

— De pe cartonaşul care a venit odată cu florile trimise azi. Scrie *„Vei şti ce simt”* şi nu sunt sigură ce ai vrut să spui.

Îi auzea respiraţia în receptor.

— Nu sunt de la mine. Nu ţi-am trimis flori astăzi şi nici vreun bilețel.

Maria simţi furnicături pe şira spinării. *Vei şti ce simt?* Chiar dacă l-ar fi scris Colin, tot ar fi fost ciudat. Dar dacă florile nu erau de la el, atunci biletul era şi mai...

Straniu. Chiar înfricoşător.

— Ce înseamnă asta? întrebă Colin, în tăcerea care se lăsă între ei.

— Nu ştiu. Încă încerc să aflu.

— Şi nu ştii de la cine sunt florile?

— Pe bilețel nu e trecut niciun nume.

Colin tăcu încercând să-şi ascundă propriile sentimente de neliniște. Maria schimbă subiectul:

— Ştiu că trebuie să te întorci la exercițiile tale – şi eu trebuie să mă întorc la muncă –, dar voiam să te mai întreb la ce oră vii diseară.

— Ce ai spune de şase şi jumătate? Mă gândeam să ieşim şi să ne plimbăm pe Riverwalk. Am chef să merg pe jos, n-aş vrea să stăm iar undeva. Şi ne putem lua ceva de mâncare de la vreun chioşc, pe drum.

— Sună perfect. În ultimele zile am fost aproape lipită de scaun, aşa că o plimbare e exact ce am nevoie.

Înainte să închidă telefonul, ea îşi imagină cum arăta Colin în echipamentul lui de sport... dar apoi ochii îi căzură pe trandafiri şi pe bilet – bucata de carton fără niciun nume pe ea – şi asta fu de ajuns să o trezească din reverie. *„Vei şti ce simt.”*

Examină din nou biletul, întrebându-se dacă va reuşi să sune la florăria de unde fuseseră cumpărați trandafirii şi să ceară detalii despre cine îi cumpărase, dar realiză, în secunda următoare, că nici plicul în care se afla biletul, nici biletul însuşi nu purtau vreun însemn.

— Eşti tulburată, îi zise Colin, pe când mergeau, ținându-se de mână, pe Riverwalk, popularul loc de promenadă aflat de-a lungul râului Cape Fear. Fiind jumătatea săptămânii, străzile nu erau aglomerate şi, deşi afară încă era cald, briza dinspre nord prevestea scăderea temperaturii în săptămânile ce aveau să urmeze. Pentru prima oară în ultimele luni, fata se bucură că purta blugi.

— Tot nu pot să pricep cine anume mi-ar fi putut trimite trandafiri, zise ea, scuturând din cap.

— Poate ai vreun admirator secret.

— În afară de tine, nu m-am mai întâlnit cu niciun alt bărbat în ultima vreme. Nu e ca şi cum aş exagera cu ieşirile... Am fost fie la ai mei, fie cu placa de surfing, fie la apartament.

— Şi ai mai fost şi la birou, nu uita.

— Nu cred că le-ar fi putut trimite cineva de la birou, răspunse ea, dar, chiar pe când rostea cuvintele, imaginea lui Ken îi apăru în minte. El n-ar fi făcut aşa ceva, nu? Plus de asta, continuă ea, mesajul nu pare să reflecte încercarea cuiva de a mă face să mă simt deosebită. Dimpotrivă chiar, aş putea spune.

— Să fie un client?

— Presupun că e posibil, recunoscu ea, deşi nu credea într-o asemenea variantă.

Colin îi strânse palma într-a lui.

— Într-un fel sau altul, vei afla cine e el.

— Crezi că e un el?

— Tu nu?

Ea înclină din cap, absolut sigură că avea dreptate, deşi nu exista niciun indiciu real în acest sens.

— Mesajul... mă deranjează, zise Maria, sperând că el avea să adauge ceva pentru a o încuraja. În schimb, Colin mai făcu câțiva paşi, înainte de a o privi şi a-i spune:

— Şi pe mine mă deranjează la fel de mult.

Faptul că îşi petrecu timpul cu Colin îi mai diminuă, cumva, nesiguranța. Sau, cel puțin, o împiedică să se gândească mereu la misterioasa persoană care îi trimisese florile şi scrisese biletul. Nu avea nici cea mai vagă bănuială cine, în afara lui Ken, ar fi putut să fie şi, deşi individul era demn de tot disprețul, nu şi-l putea închipui făcând un asemenea gest.

Pe când ea şi Colin se plimbau, conversația alunecă de la un subiect la altul. În cele din urmă, se opriră în dreptul unui chioşc de înghețată, iar Colin o surprinse, cumpărându-şi şi el un cornet. Mâncară înghețata sprijiniți de balustrada care oferea o panoramă asupra crucişătorului USS North Carolina, o navă de război care fusese implicată în lupte intense în cel de-al Doilea Război Mondial şi fusese retrasă, oficial, din serviciu activ, fiind andocată pe malul celălalt al râului Cape Fear. Îşi amintea că fusese cândva, într-o excursie şcolară, la bordul ei şi fusese impresionată de cât de

înguste erau spațiile de sub punte, iar o senzație acută de claustrofobie o cuprinsese la vederea cabinelor minuscule şi a coridoarelor strâmte. Se mira însă cum de marinarii reuşiseră să stea la bordul navei atâtea luni fără să-şi piardă mințile.

Străbătură Riverwalk de la un capăt la altul, în vreme ce soarele la apus transforma, domol, râul în aur. Intrară apoi în toate magazinele care le stârneau interesul, iar când luna începu să strălucească la orizont, se opriră să ia cina. Aşezându-se la masă în fața lui Colin, fata se gândi, fără să vrea, că i-ar plăcea ca părinții ei să cunoască şi acea latură a tânărului care o făcea să se simtă atât de confortabil şi de protejată. Voia să fie şi ei martori la clipele fericite pe care Colin i le dăruia. Pe drumul de întoarcere spre apartament, îl invită iarăşi pe Colin la brunch, chiar dacă nu era prea convinsă că părinții ei erau pregătiți pentru o altă vizită.

Făcură dragoste şi în acea noapte, cu gesturi domoale şi tandre, ca într-un dans al iubirii în care Colin o înlănțui, şoptindu-i numele şi spunându-i cât de mult însemna pentru el. Ea i se dărui complet, pierdută în frumusețea clipei şi în el. După aceea, adormi cu capul pe pieptul lui, legănată de ritmul uşor al inimii lui. Se trezi de două ori – o dată puțin după miezul nopții şi a doua oară cu o oră înaintea zorilor –, iar în liniştea acelor momente îl privi, încă uimită de faptul că deveniseră un cuplu şi mai convinsă ca niciodată că fiecare dintre ei era exact persoana de care celălalt avea nevoie.

Când Maria intră în birou miercuri dimineață, primul ei gând fu că trebuia să scape de bilețelul obsedant. Îl rupse în bucăți şi îl aruncă la coşul de gunoi, apoi deschise computerul de pe birou. Citindu-şi mesajele de pe e-mail, verifică dacă vreunul dintre clienții ei pomenise ceva de vreun buchet de flori, dar nu găsi nimic.

În acest timp, Barney o aştepta în sala de conferințe şi abia aproape de prânz fata reuşi să se întoarcă în birou. În căsuța de e-mail găsi un alt document pe care Barney abia i-l

trimisese, însoțit de indicația de a se ocupa de urgență de el, întrucât şeful cel mare avea nevoie de un conspect până a doua zi. Ceea ce însemna că urma să ia masa de prânz la birou din nou. Privind trandafirii, fata îşi dădu seama că nu are nevoie de ei în birou. Luă buchetul, îşi luă şi poşeta şi ieşi din clădire, îndreptându-se spre tomberoanele de gunoi de după colț.

Împinse buchetul într-un tomberon şi tocmai se pregătea să se îndrepte spre maşina ei, când avu, brusc, senzația că era privită de cineva. Nu văzu pe nimeni prin apropiere şi, inițial, ignoră senzația. Dar sentimentul deveni tot mai puternic şi, pe când începu să cotrobăie prin poşetă după cheile maşinii, trase cu coada ochiului către clădire.

Acolo, stând în fereastra biroului său, era Ken. Fata îşi aținti iarăşi privirea către poşetă, prefăcându-se că nu l-a zărit. Ce făcea el acolo şi de cât timp o pândea? Căci, după câte îşi putea da seama Maria, în biroul lui mai era cineva, care stătea lângă fereastră, cu spatele la ea, dar, dacă Ken se aflase la fereastră şi atunci când ea ieşise din clădire, fără îndoială că o văzuse aruncând florile la gunoi. Şi asta nu era bine. Dacă el i le trimisese, probabil că avea să fie furios pe gestul ei; dacă nu, el ar fi putut presupune că ea şi Colin tocmai se pregăteau să iasă iar în oraş. În ambele situații, Maria se temea că individul ar fi putut simți dorința urgentă de a da din nou buzna în biroul ei, pentru o altă discuție în care să o întrebe dacă ea era într-adevăr *un jucător de echipă.*

Deschizând portiera, fu lovită de un val de căldură venit din interiorul încins de soare, şi, de îndată ce porni motorul, dădu drumul şi la aerul condiționat. Se hotărî să meargă la piața bio, unde era un excelent bar în care se serveau salate şi, ieşind din parcare, privi în oglinda retrovizoare, cu gândul că Ken plecase.

Dar individul nu părăsise cadrul ferestrei. Şi, deşi era prea departe de ea ca să fie sigură, nu putu scăpa de senzația că bărbatul o privise atent tot timpul.

Întoarsă la birou, parcă în acelaşi loc şi-şi zise că n-ar fi

rău să lase geamul maşinii puţin deschis, ca interiorul să se mai aerisească. Maşina lui Ken nu mai era în parcare şi, dacă se putea lua după experienţele trecute, putea pune pariu că el n-avea să se întoarcă înainte de ora unu şi jumătate. Uşurată, Maria încercă să se concentreze asupra muncii ei. Cu gândul la trandafiri, mesaj şi privirea stăruitoare a lui Ken, simţi un impuls subit de a-şi lua lucrurile şi a fugi acasă. Ar fi putut probabil simula o migrenă şi pleca mai devreme... dar care ar fi fost rezultatul? Barney tot s-ar fi aşteptat ca ea să-şi termine rezumatul acasă şi, chiar şi în intimitatea apartamentului ei, evenimentele ultimelor zile tot ar fi obsedat-o.

„Vei şti ce simt."

Ce simţea?

Fiindcă ea îi respinsese avansurile, Ken plănuia oare să-i facă viaţa la birou şi mai groaznică?

Şi, dacă era aşa, ce-ar fi însemnat asta?

Încercă să-şi alunge întrebările din minte lucrând la un dosar despre un client care căzuse şi se rănise într-un magazin universal după care îl dăduse în judecată pe patronul acestuia. Munci toată după-amiaza şi, pe când îşi făcea notiţe, îşi dădu seama că întreaga ei profesie era un *joc* gigantic în care *scopul* era de a aduna orele facturabile care să-i transforme pe avocaţi în învingătorii supremi.

Era o observaţie cinică, dar altfel cum îşi putea explica faptul că era întotdeauna atât de ocupată, în ciuda faptului că justiţia funcţiona atât de lent? Încă lucra la cazuri care fuseseră clasate de ani de zile, iar cazul pe care Barney tocmai i-l atribuise nu avea nicio şansă de a ajunge în tribunal, cel puţin în următoarele optsprezece luni. Şi asta dacă lucrurile ar fi mers lejer, ceea ce era, practic, imposibil, căci lucrurile nu mergeau niciodată lejer. Aşa că de ce avea Barney nevoie de acel rezumat până mâine? Ce era atât de urgent?

Cu ochii minţii îl revăzu pe Ken privind-o. N-avea să se mai lase atacată în punctul slab dacă el i-ar fi intrat iar în birou, chipurile pentru a-i discuta cariera. Decise să lase uşa biroului deschisă, chiar dacă zgomotele de pe hol o deranjau.

În felul acesta, dacă Ken ar fi vrut să îi facă o vizită, l-ar fi zărit din timp şi ar fi avut câteva secunde în plus să se pregătească sufleteşte.

De la fereastra biroului, putea vedea locul de parcare al lui Ken. Aşa cum anticipase, bărbatul parcă acolo Corvette-ul roşu şi la unu şi jumătate punct intră în clădire. Maria aproape că se aştepta să-l vadă venind direct la ea în birou, dar, spre uşurarea sa, individul nu apăru. Nu veni nici mai târziu, nici măcar să discute cu stagiarele, aşa cum făcea de obicei. Când el nu se arătă nici până la ora cinci, fata îşi propuse să nu rămână peste program. Îşi închise MacBook-ul şi îşi adună copiile dosarului, băgându-le pe toate în geantă. Aruncând o privire pe fereastră, nu-i veni să creadă că maşina lui Ken deja nu mai era în parcare şi se mai uită o dată, circumspectă.

Oricum, era aproape sigură că ziua de mâine avea să-i aducă noi surprize. Ieşi din birou, îşi luă rămas-bun de la Jill şi se îndreptă spre maşină. Ca întotdeauna, ocoli, mai întâi, pe la scaunul pasagerului din dreapta, pentru a-şi pune geanta, dar, de îndată ce deschise portiera, scoase un țipăt de surprindere.

Buchetul de trandafiri, deja ofilit de căldură, era răsfirat pe scaun, ca o declarație de război.

Colin stătea în living, în fața ei, cu coatele sprijinite pe genunchi. Maria îl sunase imediat după ce aruncase iar florile la gunoi şi el o aştepta deja la uşa apartamentului când ajunse acasă.

— Chiar nu înțeleg, zise ea, panicată şi aprinsă la față. Oare ce vrea Ken?

— Ştii prea bine ce vrea.

— Şi crede că ăsta e cel mai bun mod de a obține ce vrea? Trimițându-mi flori şi bilete ciudate, nesemnate? Şi băgându-mi florile în maşină, ca să mă îngrozească?

— Nu pot să-ți dau un răspuns, recunoscu Colin. Dar cred că întrebarea pe care trebuie să ți-o pui este ce ai de gând să faci în privința asta.

Bărbatul continuă să-i susțină privirea, nemişcat, dar felul cum maxilarul îi zvâcnea îi dădea de înțeles Mariei că şi Colin era la fel de tulburat de cele întâmplate ca şi ea.

— Nu ştiu dacă pot să fac ceva. Biletul era nesemnat şi nici nu l-am văzut personal pe Ken punându-mi florile în maşină. Nu pot dovedi nimic.

— Şi eşti sigură că a fost Ken?

— Cine altcineva ar putea fi? Nu mai era nimeni prin zonă.

— Eşti sigură?

Ea deschise gura să-i răspundă, dar o închise repede la loc, fiindcă nici măcar nu luase în considerare alternativa. Faptul că nu văzuse pe nimeni prin jur nu însemna că într-adevăr nu fusese nimeni, dar ideea era prea înspăimântătoare spre a o lua măcar în considerare.

— El este, încercă ea să se încurajeze. Trebuie să fie el. Dar chiar şi ea avu impresia că rostise acele cuvinte doar ca să se convingă pe sine că erau adevărate.

CAPITOLUL 15

— Colin —

Colin îşi petrecu noaptea la Maria. Deşi ea nu îi ceruse să rămână, el intuise prea bine că fata nici nu l-ar fi vrut plecat. Se frământase aproape toată seara, nu putuse să mănânce nimic şi Colin îşi dădu seama că mintea îi zbura mereu la acelaşi şi acelaşi lucru. După ce fata adormi, în cele din urmă, Colin se întinse şi el în pat, cu privirile ațintite în tavan, încercând să pună cap la cap piesele acelui puzzle. Maria îi vorbise destul de mult despre Ken pentru a-şi face o imagine de ansamblu despre acesta şi, încă de atunci, tânărul se luptase cu dorința de a-l pune la punct pe impertinent. Ca şi cum hărțuirea sexuală n-ar fi fost de ajuns, Ken era şi genul de bădăran fără scrupule, iar Colin ştia, din propria experiență, că asemenea indivizi nu încetau niciodată să facă abuz de putere, dacă nu-i oprea cineva. Sau nu-i băga în sperieți.

Oricum, Maria îi atrăsese atenția să nu vorbească niciodată cu Ken şi nici măcar să nu stea prin preajma lui, doar pentru binele lui Colin, nu de altceva. Colin înțelesese că omul era un avocat renumit şi chiar şi o amenințare voalată l-ar fi putut trimite pe un om cu trecutul tânărului după gratii. Nu avea nicio îndoială că Margolis şi judecătorii locali abia aşteptau.

Şi totuşi, situația părea cu atât mai dubioasă cu cât despicau mai mult firul în patru. Atât biletul, cât şi florile puse în maşină erau gesturi de *amenințare.* Era ceva personal şi, deşi Ken avea probleme în a-şi controla libidoul, iar Maria îl zărise studiind-o atent, de la fereastră, împotriva lui nu puteau fi aduse niciun fel de acuzații certe. Care era scopul biletului? De unde ştiuse Ken că Maria va decide să arunce florile în acel moment? Sau, dacă el plănuise să i le pună în maşină, de ce continuase să stea la fereastră, deşi ştia că atunci Maria îl va considera, fără îndoială, vinovat? Probabil că ştia că, speriind-o pe Maria, era mult mai

probabil ca aceasta să-l acuze de hărțuire. Şi dacă un alt angajat din companie îl observase luând florile din gunoi şi punându-i-le Mariei în maşină? Ar fi avut Ken curajul să-şi asume atâtea riscuri? Nu de alta, dar majoritatea birourilor din clădire aveau ferestre şi el putea fi foarte uşor văzut.

Şi toate astea însemnau... ce? Că, în mod clar, individul nu mai era în toate mințile, nu mai putea gândi clar. Dar dacă nu era Ken?

Întrebarea asta îl frământa cel mai mult.

Când Maria se trezi, dimineața, Colin se oferi să o urmeze la muncă, dar ea îl asigură că totul avea să fie bine şi se putea duce singură. Când se întoarse spre casa lui Evan, Colin îşi dădu seama că era la fel de neliniştit din cauza situației create ca şi Maria, cu o seară înainte. Şi, pe deasupra, şi furios, aşa că, de îndată ce ajunse acasă, îşi luă echipamentul de sport şi ieşi iar pe uşă. Alergă în neştire, cu muzica dată la maximum, din ce în ce mai repede, până când avu impresia că îşi pierde suflarea. Când se simți, în sfârşit, eliberat de furie, începu să gândească limpede. Avea să o asculte pe Maria şi să se țină departe de Ken, dar asta nu însemna că avea să stea şi cu mâinile încrucişate. Nimeni nu putea să o înspăimânte de moarte pe Maria şi să scape nepedepsit.

— Dar vreunul dintre voi doi s-a gândit să anunțe poliția? întrebă Evan.

Se aflau la masă, în bucătăria lui Evan, la câteva minute după ce Colin îi dezvăluise absolut tot ce se întâmplase, inclusiv ce avea de gând să facă.

Colin scutură din cap:

— Poliția n-ar putea face nimic.

— Dar cineva a pătruns în maşina Mariei.

— Maşina era descuiată, geamul era deschis, nu a fost furat nimic şi nu s-au produs pagube. Primul lucru pe care polițiştii l-ar întreba ar fi: unde e infracțiunea? Şi apoi vor întreba cine a pătruns în maşină, iar Maria le va oferi doar părerile ei, nu fapte concrete.

— Dar mesajul? Nu există legi pentru hărțuire?

— Biletul este ciudat, dar nu reprezintă o amenințare clară. Şi nu există nicio dovadă că persoana care a trimis florile a fost aceeaşi cu persoana care le-a pus în maşina Mariei.

— Câteodată uit că ai multă experiență în acest domeniu. Dar încă nu sunt sigur de ce crezi că trebuie să rezolvi tu povestea asta.

— Nu trebuie să o rezolv eu. Vreau să o rezolv.

— Şi dacă Mariei nu îi place planul tău?

Când Colin nu răspunse, Evan flutură din mână:

— Fiindcă ai de gând, sper, să-i vorbeşti despre el, nu? Cum tu eşti sinceritatea personificată, sigur îi vei spune.

— Nu e mare lucru.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Da, îi voi spune.

— Când?

— Azi.

— Şi dacă ea îți cere să te laşi păgubaş?

Din nou, Colin nu răspunse, iar Evan se îndreptă de spate şi-l repezi:

— O să faci oricum după cum vrei. Fiindcă ai luat deja o decizie. Am dreptate?

— Vreau să aflu ce se petrece.

— Nu ştii că la fel ai procedat, de atâtea ori, şi în trecut? Chiar vrei să faci tot ce-ți trece prin cap, cu riscul să-ți distrugi viitorul?

— O să dau câteva telefoane. O să vorbesc cu nişte prieteni. Nu e ilegal, zise Colin, ridicând din umeri.

— Nu te contrazic în privința asta. Dar mă refeream la ce-ai putea decide după aceea. După ce afli cine e misteriosul individ care trimite flori şi bilete trăsnite.

— Ştiu ce-am să fac.

— Chiar ştii?

Colin se codi să mai continue, iar Evan se întinse pe spate şi, dându-şi seama că n-avea s-o scoată la capăt cu el, hotărî să schimbe subiectul:

— Ți-am zis că Lily vrea să ieşim toți patru, în weekendul

ăsta?

— Nu.

— Se gândea să mergem undeva sâmbătă noaptea. Vrea s-o cunoască pe Maria.

— Bine.

— N-ar trebui să-i vorbeşti şi Mariei despre asta, mai întâi?

— O să vorbesc cu ea, dar sunt sigur că o să accepte. Unde te gândeşti să mergem?

— Mergem să cinăm la un restaurant. Şi pe urmă, găsim noi un loc drăguț. Mă gândesc că toate acele lecții i-au readus în suflet pofta de dans.

— Să dansăm salsa?

— Lily spune că eu nu simt ritmul de salsa. Cred că o să mergem să dansăm altceva.

— La un club?

— Cum data trecută n-au fost necazuri, Lily e de părere că poți repeta isprava.

— Bine.

— Totuşi, aş mai avea o întrebare pentru tine.

Colin aşteptă, în vreme ce Evan fixa cu privirea masa din fața lui, ezitând să vorbească.

— Ce-o să se întâmple dacă afli cine e tipul? grăi el, în cele din urmă.

— Voi vorbi cu el.

— Chiar dacă e şeful ei?

Colin tăcu şi Evan scutură din cap.

— Ştiam că am dreptate.

— Dreptate? În ce privință?

— Nu ai nici cea mai vagă idee în ce te bagi.

Deşi Colin înțelegea că Evan era îngrijorat, nu credea că temerile prietenului său erau justificate. Cât de greu era să afli dacă individul care trimisese florile şi biletul era Ken? Era nevoie doar de câteva telefoane, de unele întrebări bine țintite şi de o fotografie... Slavă domnului, trecuse prin multe interogatorii şi ştia că obținerea de răspunsuri era legată adesea de prezența de spirit, de aşteptări şi de adoptarea

unei poziții aparent oficiale. Majoritatea oamenilor voiau să vorbească; majoritatea nu puteau să tacă nici dacă era în interesul lor să o facă. El îşi zise că, dacă era norocos, până la amiază avea să afle răspunsul dorit.

Ajuns în bucătărie, deschise calculatorul şi căută rapid pe internet numele Ken Martenson. Nu-i fu greu să-l găsească – erau mai multe link-uri legate de el, dar Colin găsi mai puține poze decât se aşteptase şi niciuna nu era ce-şi dorea de fapt – erau fie neclare, fie făcute de la distanță. Chiar şi fotografia de pe site-ul firmei de avocatură trebuia să fi avut vreo zece ani – pe vremea aceea, Ken purta cioc, iar bărbița scurtă şi deasă îi schimba semnificativ înfățişarea. Va trebui să facă el însuşi fotografii, decise tânărul. Doar că nu avea un aparat foto performant, cu teleobiectiv. Nu credea ca Evan să fi avut vreun aparat decent; prietenul lui n-ar fi cheltuit banii pe aşa ceva. Tipul era mai zgârcit ca un scoțian.

Însă Maria avea un aparat foto performant.

O sună pe telefonul mobil şi, cum fata nu-i răspunse, îi lăsă un mesaj, întrebând-o dacă nu are niciun program la prânz. Când Maria îi trimise un SMS de răspuns, prin care îl întreba dacă s-ar putea vedea la douăsprezece şi jumătate, el era la cursuri. Dar, pe când îi citea mesajul, cu privirile arzătoare ale profesorului îndreptate asupra sa, Colin îşi dădu seama că acumulase mai multă tensiune decât credea şi se strădui să răsufle adânc, pentru a se calma.

— Vrei să-ți împrumut aparatul meu foto?

Stăteau pe terasa exterioară a unei mici cafenele, aşteptând ca o chelneriță să le aducă mâncarea. Deşi Colin nu mai mâncase din seara precedentă, nu îi era foame.

— Da, înclină el din cap.

— De ce?

— Am nevoie de o fotografie a lui Ken.

— Poftim? clipi ea, nedumerită.

— Singurul mod de a şti sigur cine a comandat florile e să-l găsim pe florar. I-aş putea arăta omului fotografia, întrebându-l dacă individul din ea le-a cumpărat.

— Şi dacă le-a comandat prin telefon?

— Dacă a plătit cu cartea de credit, o să-i aflu numele.

— Nu ți-l va da nimeni.

— Poate că nu. Sau poate că da. Oricum, am nevoie de aparatul tău foto.

Maria stătu puțin pe gânduri şi, în cele din urmă, scutură din cap:

— Nu.

— De ce nu?

— În primul rând pentru că e şeful meu. Pe de altă parte, ştie cum arăți şi, dacă te vede făcându-i poze, lucrurile se vor înrăutăți considerabil pentru mine la birou. Plus de asta, l-am văzut pe Ken azi de dimineață şi am avut senzația că nici nu vrea să mă bage în seamă.

— L-ai văzut?

— Da, a venit să discute cu Barney şi cu mine despre unul dintre cazurile noastre, dimineața, la prima oră. Să ne anunțe că procesul va începe, în sfârşit.

— Nu m-ai anunțat asta în SMS-ul tău.

— Nu ştiam că trebuia să o fac.

El sesiză, în tonul ei, o primă nuanță de frustrare.

— Cum a reacționat?

— Absolut netulburat, zise ea. Părea normal.

— Şi n-ai fost stânjenită când a apărut?

— Normal că am fost. Practic, am simțit că-mi sare inima din piept, dar ce puteam face? Barney era chiar acolo. Dar Ken nu a încercat să discute cu mine când am rămas singură şi nu şi-a petrecut timpul nici cu stagiarele. Era preocupat exclusiv de dosare.

Colin îşi încleştă palmele pe sub masă.

— Cu sau fără aparatul tău de fotografiat, o să aflu cine ți-a trimis florile.

— Nu am nevoie de tine ca să-mi rezolv problemele, Colin.

— Ştiu.

— Şi atunci de ce mai discutăm despre asta?

Pe chipul lui nu se clinti niciun muşchi.

— Fiindcă nu eşti încă sută la sută sigură că individul care a făcut asta e Ken. Faci doar o presupunere.

— Nu e o presupunere.

— Ar fi aşa de rău dacă ai avea certitudini?

Cu ceva timp în urmă, Colin n-ar fi dat nicio atenție unor asemenea situații. N-avea niciun motiv să se implice. În definitiv, Maria avea dreptate. Era problema ei şi, sincer vorbind, el avea deja destule probleme pe cap.

Cu toate acestea, Colin se considera expert în managementul furiei. În adâncul sufletului, ştia ce se întâmplă. În spital, învățase diferența dintre furia fățişă şi cea ascunsă; în viața lui, le trăise pe amândouă. Prin baruri, când avea chef de bătaie, furia lui era fățişă. Intențiile lui erau clare, fără înțelesuri ascunse, fără ruşine şi fără regrete. În primele săptămâni petrecute la spital însă, reuşise să nu reacționeze nicicum dacă devenea furios. Doctorii îl avertizaseră că, dacă se manifestă violent – fie măcar şi dacă ridică vocea –, va ajunge în secția de bolnavi periculoşi, ceea ce însemna să fie băgat într-un salon cu o duzină de alți indivizi şi îndopat cu sedative care-l făceau să devină o legumă, în vreme ce doctorii şi asistentele îi supravegheau fiecare mişcare. Era ultimul lucru pe care l-ar fi vrut, aşa că reuşise să-şi împingă furia înapoi, în adâncul sufletului, încercând să o țină ascunsă. După o vreme însă, îşi dădu seama că furia nu dispărea, pur şi simplu, ci doar se transforma dintr-o furie fățişă într-una ascunsă, neştiută de nimeni. Fără să-şi dea seama, începu să manipuleze oamenii; simțea exact pe ce butoane trebuia să apese pentru a călca pe nervi pe cineva şi jongla cu acele butoane până când respectivii îşi pierdeau răbdarea şi explodau de furie. Unul câte unul, ceilalți pacienți erau trimişi la salonul de periculoşi, în vreme ce el făcea pe nevinovatul. Asta până când un doctor îl descoperi şi îşi dădu seama ce făcea, de fapt. După nenumărate ore de terapie, Colin înțelese, în cele din urmă, că furia era furie, indiferent că era fățişă sau reprimată, şi că era la fel de distructivă în ambele situații.

Exact asta făcea cineva acum, cu el, se gândi Colin. Voia să-l manipuleze, ca să-l înfurie. Oricine ar fi fost, individul

dorea ca sentimentele Mariei să înceapă să o ia razna şi, deşi furia lui era doar ascunsă acum, el simțea că lucrurile erau abia la început.

Deşi îşi dădea seama că bănuielile împotriva avocatul nu erau întemeiate, Ken era singurul nume pe care îl avea. Singura şansă era să înceapă de aici. După multe ezitări, Maria îi oferi cheile de la apartament şi, după prânz, el merse acolo şi luă aparatul foto. Îl porni, asigurându-se că acumulatorul este suficient de bine încărcat şi se plimbă puțin prin setări, pentru a se familiariza cu aparatul. Verifică focalizarea şi trase câteva cadre de pe balcon, înainte de a-şi da seama că trebuie să fotografieze chipuri pentru a şti cât de aproape va trebui să fie de Ken pentru ca imaginile să iasă perfect.

După ce ascunse cheia într-un ghiveci de lângă uşă, aşa cum îl instruise Maria, se îndreptă cu maşina spre plajă, unde nimeni n-ar fi băgat prea mult în seamă pe cineva înarmat cu un aparat foto. Zona nu era aglomerată, dar erau destui oameni în jurul lui pentru a obține ce dorea şi petrecu o oră întreagă fotografiind persoane de la diferite distanțe. Într-un final, calculă că trebuia să se afle la nu mai mult de cincizeci de metri de Ken dacă voia să obțină nişte instantanee reuşite. Era bine, dar nu grozav. Ken l-ar fi putut totuşi observa şi l-ar fi recunoscut, de bună seamă. Avea nevoie de un punct de observație în care să nu poată fi zărit.

Majoritatea clădirilor istorice de pe strada unde se afla biroul Mariei aveau două sau trei etaje şi acoperişuri plate. Maşinile erau parcate de ambele sensuri şi, deşi existau şi câțiva copaci, nicinul nu era îndeajuns de gros ca să se poată ascunde după el. Traficul pietonal nu era prea intens, aşa că nu era posibil ca tânărul să rămână o oră sau chiar mai mult pe stradă, cu aparatul de gât, fără a atrage atenția.

Ridicându-şi privirea, se concentră asupra clădirilor pe lângă care abia trecuse, cele de vizavi de intrarea în sediul firmei de avocatură. Distanța era bună şi unghiul perfect, dar se punea problema cum – şi mai ales dacă – ar putea ajunge acolo.

Traversă iar strada, sperând să găsească o scară de

incendiu. Clădirile moderne cu două-trei etaje nu aveau o asemenea scară şi, de îndată ce ajunse pe aleea îngustă din spatele blocului, îşi dădu seama că are ceva noroc. Clădirile aflate chiar vizavi de sediul firmei nu permiteau accesul pe acoperiş, dar blocul de trei etaje aflat imediat lângă acestea avea o scară demodată, aflată la vreo trei metri înălțime, care ducea către o platformă metalică aflată în dreptul etajului al doilea. Era dificil de ajuns acolo, dar nu imposibil şi, deşi unghiul oferit de clădire nu era ideal, era singura lui şansă – şi cea mai bună la care putea spera. Mergând pe alee, îşi agăță cureaua aparatului pe după gât, iar aparatul şi-l vârî pe sub tricou. Alergă câțiva paşi către zid, sperând să-l poată folosi pentru a se lansa cât mai sus şi a obține ultimii câțiva centimetri de care ştia că are nevoie pentru a ajunge la scară.

Reuşi din prima, agățându-se de cea mai de jos treaptă a scării cu amândouă mâinile. Luându-şi avânt, se apucă de următoarea treaptă cu o mână, repetând procesul până ce ajunse la platforma metalică. Din fericire, scara era ataşată de clădirea de deasupra şi, câteva momente mai târziu, Colin era pe acoperişul acesteia. Jos, pe stradă, nimeni nu părea să-l fi observat.

Până în acel moment, totul mersese bine.

Îşi croi drum spre colțul clădirii aflat cel mai aproape de biroul Mariei. Balustrada de pe marginea acoperişului era joasă – nu avea mai mult de cincisprezece-douăzeci de centimetri, dar un oarecare adăpost tot era mai bun decât niciun fel de adăpost. Din fericire, pietrişul era neted, nu erau pietre mari, deşi văzuse câteva în alte părți ale acoperişului. Zări mai multe ambalaje de gumă de mestecat şi le îndepărtă cu mâna când se aşeză pe burtă. Reglă aparatul, îndreptându-l spre intrarea în clădirea firmei, şi se puse pe aşteptat. Spre surpriza lui, o putut zări pe Maria care lucra în birou; de asemenea, îi văzu maşina şi, dincolo de aceasta, tomberoanele de gunoi. Maşina ei era parcată la locul obişnuit şi, la câteva locuri mai încolo, observă şi Corvette-ul lui Ken.

Cam după o oră, începură să iasă primii oameni din clădire, de obicei câte unul, dar uneori şi perechi. Stagiare –

şi, aşa cum Maria îi spusese, observă că toate erau atrăgătoare –, nişte tipi la vreo patruzeci de ani, Jill, prietena Mariei. Alți câțiva oameni, urmați, câteva minute mai târziu, de Maria. El o urmări cu teleobiectivul, gândindu-se că fata mergea mai încet decât de obicei. Când ajunse la colțul clădirii, privi de jur împrejur, fără îndoială încercând să-l localizeze pe Colin. Tânărul văzu cum fruntea fetei se încruntă înainte ca, într-un final, să se îndrepte spre maşină.

Concentrându-se din nou asupra intrării, el nu văzu nici urmă de Ken. Chiar când începuse să se întrebe dacă apropierea apusului avea să estompeze detaliile pe care le dorea, Ken ieşi, în sfârşit, pe uşă. Colin îşi ținu răsuflarea, făcu vreo duzină de fotografii înainte ca bărbatul să intre în parcare, apoi se întoarse pe o parte, ca să examineze imaginile, sperând ca una sau două să fie suficient de bune.

Şi chiar erau.

Aşteptă până când Ken demară, ieşind cu maşina din parcare, şi apoi se ridică şi coborî de pe acoperiş în acelaşi fel în care urcase. Din nou, nimeni nu păru să-l observe şi, atunci când ajunse la maşină, soarele apusese deja. Se opri la o farmacie, în drum spre casă, şi alese două fotografii pentru a le procesa şi imprima, înainte să se îndrepte spre apartamentul Mariei.

Îi promisese fetei să-i aducă înapoi aparatul foto.

— Nu-i de mirare că n-am putut da de tine, îi zise ea mai târziu, cercetând cu privirea fotografiile de pe masa ei din bucătărie. Prin urmare, mâine...

— O să încep să sun la mai mulți florari. Şi sper să aflu adevărul.

— Dar dacă florile au fost comandate prin telefon?

— O să le spun adevărul. Că te întrebi dacă nu cumva de buchetul de flori pentru tine a fost agățat un bilet greşit. Şi ai vrea să ştii de unde sunt florile.

— Dar poate nu o să vrea să-ți răspundă.

— Eu o să cer un nume, nu un număr de telefon. Pariez că majoritatea oamenilor ar accepta să mă ajute.

— Şi ce vei face după ce vei descoperi că a fost Ken?

Era aceeaşi întrebare pe care Evan i-o pusese mai devreme şi la care Colin reflectase îndelung, de atunci.

— Decizia, în privința a ceea ce vom face pe urmă, îți aparține, Maria.

Ea înclină din cap, fără un cuvânt, înainte de a se ridica, în cele din urmă, de la masă, şi a se îndrepta spre balcon. Rămase în fața uşii balconului, la fel de tăcută. Colin se ridică şi el de pe scaun. Când o atinse pe spate, o simți încordată.

— Pur şi simplu sunt prea obosită să vorbesc despre asta. Sunt obosită chiar să mă mai şi gândesc la asta.

— Hai să ieşim în oraş şi să facem ceva ce te-ar putea ajuta să nu te mai gândeşti la povestea asta.

— Ca de pildă?

— Ce-ai zice dacă ți-aş face o surpriză?

Privind pe geamul maşinii lui, parcate între mai multe microbuze, Maria nu dădea niciun semn că ar dori să deschidă portiera şi să coboare.

— Asta e surpriza ta?

— M-am gândit că ar fi amuzant.

— Să jucăm minigolf? Serios?

Maria privi cu un scepticism evident luminițele vesele care înconjurau intrarea. Dincolo de uşile de sticlă se zărea o arcadă; în stânga, era un teren de golf în miniatură, alături de nişte mori de vânt ale căror palete se roteau şi care făceau parte, presupuse Colin, dintr-un parc cu tematică scandinavă.

— Nu e doar minigolf. E minigolf pe întuneric, cu beculețe.

— Şi... Cred că mă confunzi cu o fetişcană de doisprezece ani?

— E o distracție interesantă. Când ai jucat ultima oară?

— Tocmai ți-am zis: când aveam doisprezece ani. Un coleg de şcoală pe nume Kevin Ross şi-a organizat ziua de naştere aici. A invitat toată clasa a şasea, iar pe mine m-a însoțit şi mama, aşa că n-a fost, propriu-zis, o întâlnire.

— Dar a fost ceva memorabil. După aceea, dacă vrei, putem încerca labirintul cu laser.

— Labirint cu laser?

— Am văzut o reclamă, acum câteva luni, pe când mă întorceam cu mașina acasă. Cred că e ca scena din filmul „Scăpați de Smart", cu Steve Carell, când trebuie să străbați o încăpere supravegheată cu raze laser, fără să atingi razele.

Fata nu răspunse, iar Colin continuă:

— Urăsc să mă gândesc că ți-e, pur și simplu, teamă că te-aș putea bate la minigolf și că de aceea ești atât de speriată.

— Nu mi-e frică să pierd în fața ta. Dacă nu mă înșală memoria, am fost cea mai bună din clasă la sportul ăsta.

— Asta înseamnă că accepți provocarea?

— Hai să te văd!

Vineri dimineață, Colin se trezi devreme și ieși pe ușă înainte de răsăritul soarelui. Alergă rapid vreo zece kilometri și făcu un antrenament la sală, înainte de a intra pe internet și a aduna numerele de telefon de care avea nevoie. Fusese surprins să afle că în orășelul Wilmington erau peste patruzeci de florării, la care se adăugau și supermarketurile care vindeau flori, ceea ce însemna că avea de telefonat, nu glumă.

Avea amintiri frumoase din seara precedentă. După câteva lovituri bine țintite și de un dram de noroc, Maria se relaxase, râsese și chiar dansase pe covorul verde după ce reușise o lovitură victorioasă din prima, la a șaisprezecea gaură, care o adusese în avantaj. Flămânzi, renunțaseră la labirintul cu laser și el o invitase la un chioșc de pe plajă, unde se vindeau cele mai bune tacos cu pește, pe care le stinseră cu o bere rece ca gheața. O întrebase dacă vrea să iasă împreună cu el, Evan și Lily, iar când fata fusese de acord fără ezitare și îl sărutase apoi de noapte bună, Colin simți că ieșirea fusese exact ceea ce Maria avea nevoie.

Începu să sune la florării din barul unde-și luă micul dejun, sperând să poată da gata lista în câteva ore, dar își dădu seama curând că nu toate persoanele cu care voia să

discute erau disponibile imediat, ceea ce însemna că era nevoie de un al doilea sau chiar al treilea apel la acelaşi număr. Îşi formulase explicațiile şi întrebările care credea că ar putea da cele mai bune rezultate: dacă fusese trimis un buchet de flori la biroul Mariei; dacă asamblaseră un buchet de trandafiri roz; dacă s-ar fi putut ataşa, din greşeală, un alt bilet. Din fericire, majoritatea oamenilor cu care vorbi se arătară mai mult decât dornici să-l ajute. Când aproape ajunse la finalul listei de florării, se făcuse ora prânzului, iar Colin începuse deja să suspecteze că ultimii florari aveau să-i spună acelaşi lucru pe care-l spuseseră şi ceilalți: că nu asamblaseră şi nici nu trimiseseră cuiva vreun asemenea buchet.

Şi nu se înşelă. Întrebându-se ce putea face mai departe, decise să încerce să sune şi la alți florari, din afara oraşului; singura întrebare care se punea era ce direcție să aleagă. Alese nordul. Sună la florarii din Hampstead, apoi găsi încă vreo optsprezece în Jacksonville.

La al şaselea apel, la o florărie numită „Raiul Florilor", de lângă Camp Lejeune, dădu lovitura. Proprietarul florăriei îi mărturisi că îşi amintea de bărbatul care comandase buchetul. Fusese o plată cu bani lichizi, adăugă el. Da, magazinul avea să fie deschis şi a doua zi şi Colin putea veni acolo.

Mai târziu, în acea noapte, pe când lucra la bar, Colin nu se putu abține să nu se gândească la faptul că cineva intrase într-un mare bucluc încercând să-şi ascundă identitatea.

O teribilă furtună, cu fulgere şi tunete, se dezlănțui asupra oraşului vineri noaptea, aducând cu ea şi o scădere puternică a temperaturii. După ce-şi termină alergarea şi trebălui prin curte, sâmbătă dimineața, Colin se urcă în maşină şi plecă spre florăria din Jacksonville, situată la o distanță de o oră. Ajuns la destinație, scoase fotografia lui Ken şi i-o întinse patronului.

— Nu cumva ăsta e tipul care a comandat buchetul? întrebă el.

Proprietarul, un bărbat corpolent, cam la vreo şaizeci de ani, cu ochelari, privi fotografia doar câteva clipe şi scutură din cap.

— Nici vorbă. Tipul din poză e mult mai în vârstă. Cel care a cumpărat florile nu avea, cred, mai mult de treizeci de ani, deşi nu l-am studiat chiar în amănunt. Dar nu părea să fie mai bătrân de treizeci.

— Nu?

— Era un tip ciudat şi de aceea mi-l şi amintesc. Ştii, noi avem foarte mulți clienți... Dar el purta o şapcă de baseball şi, tot timpul cât am vorbit, a fixat tejgheaua. N-a ridicat deloc ochii spre mine. Iar cuvintele lui erau, mai degrabă, nişte mormăieli. Mi-a spus doar ce vrea şi a ieşit pe uşă. Pe urmă s-a întors, după vreo oră, a plătit şi dus a fost.

— N-ați observat dacă era, cumva, singur sau însoțit de cineva?

— N-am fost atent, răspunse omul. Dar pentru ce te interesează?

— Aşa cum v-am zis şi la telefon, florile erau însoțite de un bilet cu un mesaj ciudat.

— Păi, tipul n-a cerut niciun bilet. Şi asta mi-a atras atenția, fiindcă întotdeauna vor să li se ataşeze câte un mesaj anume la buchete. Cum îți ziceam, tipul era tare ciudat.

În acea după-amiază, la sala de forță, Colin se concentră pe luptă şi pe exerciții defensive. În mod surprinzător, Daly lucră aproape numai cu el, lovindu-l mai tare decât de obicei, în zilele lui de glorie, Daly era de neoprit şi nu de puține ori Colin se trezise încolțit, simțind că luptă pentru viața lui, aşa de tare îl ataca antrenorul. Atunci când antrenamentul luă sfârşit, îşi dădu seama că nu se gândise nici măcar o clipă la tipul cu şapcă de baseball.

Cine să fi fost acest individ?

Dar, de îndată ce ieşi din ring, gândurile îl încolțiră. Înainte de a ajunge la vestiar, Daly veni din urmă, în fugă, şi-l trase deoparte.

— Pot să-ți vorbesc câteva minute?

Colin îşi şterse sudoarea de pe faţă cu tricoul ud leoarcă.

— Ce-ai zice de un meci în weekendul următor? La Havelock?

Înainte ca tânărul să apuce să răspundă, Daly continuă:

— Ştiu că n-ai mai luptat de trei săptămâni, dar am primit mai devreme un telefon de la Bill Jensen. Îl ştii pe Bill, nu?

— Organizatorul de meciuri, zise Colin.

— Ştii cât de multe a făcut pentru luptători, de-a lungul anilor... inclusiv pentru tine... şi tipul are o obligaţie. În sfârşit, Johnny Reese e cap de afiş, dar tipul cu care trebuia să lupte şi-a rupt mâna acum câteva zile şi a trebuit să abandoneze. Reese are nevoie de un alt adversar.

De îndată ce Daly rosti numele, Colin îşi aminti discuţia avută cu Evan, la cină. *Tipul se mişcă precum o pisică.* Daly continuă:

— Jensen a încercat să găsească pe cineva şi şi-a dat seama că tu eşti singurul tip din categoria de greutate a lui Reese care ar putea face partida interesantă. E ultima luptă a lui Reese înainte să treacă la profesionişti şi vrea să-şi mai treacă o victorie în palmares. E un fost campion de wrestling NCAA, tot mai bun la lovituri şi neînfricat în ring. De fapt, îşi propune să lupte în liga UFC în cel mult un an sau doi şi de aceea Jensen nu vrea să anuleze partida. De aceea te-am atacat atât de puternic azi. Voiam să ştiu dacă eşti pregătit să-i faci faţă.

— Dar nu sunt suficient de bun ca să-l pot înfrunta pe Reese.

— Azi m-ai obligat să trec în defensivă nu doar o dată. Crede-mă, eşti pregătit să-l înfrunţi.

— O să pierd.

— Probabil, admise Daly. Dar va fi cea mai bună luptă a ta de până acum, fiindcă eşti mai valoros decât crezi, zise el şi-şi stoarse sudoarea de pe poalele tricoului. Ştiu că îţi cer să-ţi asumi un risc, dar asta ne-ar putea ajuta pe toţi. Inclusiv pe tine. Jensen e tipul de om care nu uită niciodată când cineva îi face o favoare. Şi prezenţa ta în ring o să aducă publicitate sălii mele de forţă.

Colin se şterse iar pe frunte, înainte de a se hotărî: *La*

naiba, la urma urmei, de ce nu?

— Bine, zise el.

Când părăsi sala, mintea lui era concentrată doar asupra lui Johnny Reese. Şi totuşi, în mod cu totul surprinzător, nu era deloc incitat de provocarea pe care tocmai o acceptase. Se urcă la volan şi, pe la jumătatea drumului către casă, îşi dădu seama că nu se mai gândea deloc la luptă. Singurele lucruri care-i luau cu asalt mintea erau cine era bărbatul care trimisese florile şi cum de altcineva, în afara lui Ken, ar fi putut şti că Maria le aruncase la gunoi.

— E o zi grozavă! exclamă Evan. Se aflau pe terasă, iar Colin bea apă plată, în vreme ce prietenul lui se delecta cu o bere. Reese, nu? E un luptător bun.

— Îți mulțumesc că eviți alte subiecte.

— A, te referi la Maria şi la individul care o hărțuieşte? Chiar vrei să discutăm despre asta? întrebă Evan şi, văzând că nu i se răspunde, continuă: Bun, ai luat în considerare ipoteza că tipul a fost angajat de Ken să cumpere şi să livreze buchetul de flori?

— Şi atunci de ce le-ar fi cumpărat de la un loc aflat la o oră distanță?

— Poate că tipul pe care l-a angajat e de acolo.

Colin sorbi cu sete din pahar.

— Poate. Dar n-aş crede.

— De ce?

— Pentru că, după părerea mea, Ken nu e deloc amestecat în povestea asta.

Evan jupui eticheta de pe sticla de bere.

— Dacă te consolează cu ceva, cred că ai dreptate. Nu şeful ei e băgat în poveste. Dar, ca să privim şi partea bună a lucrurilor, toată munca ta de detectiv, escaladarea clădirii şi activitatea ta de fotograf au dus la un rezultat. Ceea ce înseamnă că nu eşti un idiot total. Chiar dacă nu eşti cu nimic mai aproape de urma făptaşului.

— Dar am mai aflat şi altceva.

— Ce anume?

— Aş paria că, indiferent cine e tipul, o pândeşte pe Maria din acelaşi loc de pe acoperiş de unde am făcut fotografiile.

— De ce crezi asta?

— Fiindcă pietrişul era nivelat şi erau ambalaje de gumă de mestecat pe care nu le luase vântul. Ceea ce înseamnă că acolo a fost cineva foarte recent. Iar din acel punct de observaţie puteam vedea direct în biroul Mariei. La fel, vedeam perfect şi maşina ei, şi tomberoanele de gunoi. Indiferent cine e tipul, ar fi putut-o spiona de acolo ore întregi, nevăzut. N-am pus toate aceste piese cap la cap decât înainte să discut cu tine.

Pentru prima oară, Evan tăcu.

— Uau! exclamă el, surprins, într-un final.

— Adică?

— Poate ai dreptate, dar poate te înşeli. Nu-ţi pot da niciun răspuns.

— Şi acum a mai apărut şi meciul ăsta, în weekendul viitor.

— Ce-ai de gând să faci?

— Mă gândesc să nu mă mai duc.

— De ce?

— Din cauza a ceea ce i s-a întâmplat Mariei.

— Te antrenezi să lupţi. Îţi place să lupţi. Ţi s-a oferit şansa să lupţi. Ce-au de-a face toate astea cu Maria?

Colin deschise gura, să-i răspundă, dar cuvintele i se topiră pe buze.

— Ştii ce? Mă iei mereu peste picior, explicându-mi cum m-a prins Lily în mrejele ei, dar e clar că am o relaţie mult mai bine conturată decât o ai tu. Fiindcă exact acum încerci să-ţi trăieşti viaţa pe baza a ceea ce s-ar putea întâmpla şi te întrebi dacă poţi să-i rezolvi problema Mariei, chiar dacă ea ţi-a spus că nu are nevoie de ajutor. Ştii cât de aiurea e asta? Mi-ai spus că ea ar vrea să te vadă luptând, da? Cere-i să vină, scoate-o pe urmă la cină şi ca şi cum ar fi o întâlnire, nu un meci. Bum! Şi ai rezolvat problema.

Colin schiţă un zâmbet.

— Cred că vrei să lupt fiindcă eşti convins că voi pierde.

— Şi ce-i cu asta? Bun, recunosc – eşti o belea atât de

mare pe capul omului încât e o plăcere să văd cum te bumbăceşte cineva.

Colin râse, iar Evan continuă:

— Bun, deci am pus lucrurile la punct. În altă ordine de idei, este că abia aştepți seara asta?

— Noaptea asta?

— Da, tu şi cu Maria, eu şi cu Lily... Avem planuri, îți aminteşti? Am făcut rezervare la Caprice Bistro la şapte şi jumătate şi pe urmă mergem într-un club unde se ascultă muzică din anii ’80.

— Muzică din anii ’80?

— Faci pe ecoul? Da, muzică din anii ’80. Lily e înnebunită după melodiile Madonnei. O reminiscență a adolescenței rebele, pretinde ea. Deci, facem asta? Vreau să spun, câtă vreme Maria nu o ia razna de tot.

— De ce ar lua-o razna?

— Poate fiindcă i-ai stricat buna dispoziție cu informațiile pe care le-ai aflat?

— Dar ei încă nu i-am spus nimic.

— Cum, domnul Onestitate a tăcut mâlc? Vai, sunt şocat!

— Intenționam să îi spun în seara asta.

— Dacă o faci, asigură-te că nu dai prea multă atenție situației. Nu vreau să distrugi toată seara. Căci ceea ce ai aflat e un lucru de domeniul trecutului şi s-a terminat.

— Poate că nu s-a terminat, şopti, gânditor, Colin.

CAPITOLUL 16

— Maria —

Tăcerea lui Colin o neliniştea pe Maria, mai ales că ştia că fusese plecat pentru cea mai mare parte a zilei. Deşi tânărul nu-i spusese nimic, fata ştia că el se gândea întruna la incidentul cu florile. În timp ce răspundea distrat la conversaţia ei banală, Maria simţi cum îi creşte un gol în stomac. Când ajunseră în parcarea restaurantului, nu se mai putu abţine şi-l întrebă:

— Deci? Ai aflat cine a trimis florile?

Colin opri motorul şi-i dezvălui tot ce aflase. Maria se încruntă, gândindu-se la spusele lui.

— Dacă nu a fost Ken, iar tu nu crezi că tipul a fost angajat de Ken, atunci cine ar putea fi?

— Nu ştiu.

Ea se întoarse spre geamul portierei din dreapta. Privi un cuplu de bătrânei care intra în restaurant, zâmbind. *N-au nicio grijă pe lume,* se gândi ea.

— L-am văzut pe Ken ieri, când am avut întâlnire cu Barney, spuse ea, cu un glas tremurător. În afară că părea puţin distrat, s-a comportat ca un adevărat profesionist. De fapt, aproape că nici nu m-a băgat în seamă. Aproape că mă face să cred…

Că individul care a trimis florile nu este Ken. Judecând după tăcerea lui Colin, îşi dădea seama că acesta îi ghicise deja gândul.

— Hai să nu ne mai gândim la povestea asta diseară, da? propuse el.

Ea încuviinţă, dând din cap, simţind încă tensiunea în umeri.

— O să încerc. Deşi nu mi-e uşor.

— Ştiu, o consolă el. Dar probabil că ar trebui să-ţi păstrezi câteva clipe ca să te pregăteşti pentru Lily. Eu o ador, dar probabil că multora nu le face o impresie prea bună, la prima vedere.

Maria zâmbi forțat:

— Asta nu e deloc un compliment, să ştii.

— Ghici de la cine l-am învățat?

Mariei îi trebui doar o secundă, după ce intră în restaurant, să o identifice pe Lily. Aproape imediat ce ea şi Colin pătrunseră pe uşă, o blondă fermecătoare, cu o coafură perfectă şi ochi de culoarea turcoazului se îndreptă spre ei. Purta o rochie stilată, lungă până aproape de genunchi, iar la gât avea un colier de perle, asortat cu rochia. Toți bărbații din restaurant îşi întoarseră privirile spre ea, urmărind-o când trecea. Evan, îmbrăcat cu la fel de mult gust, şi părând, mai curând, un student care tocmai scăpase de sesiune, venea în urma ei. Maria remarcă imediat aerul lui de încredere dezinvoltă; în mod clar, prietenul lui Colin se simțea foarte bine lăsând-o pe Lily în lumina reflectoarelor.

Cu un zâmbet fermecător, Lily se apropie şi îi strânse mâna Mariei. Palma ei era uimitor de moale, ca o pătură de mătase pentru bebeluşi.

— E o mare plăcere pentru mine să mă bucur de compania voastră în seara asta! Colin mi-a povestit atâtea lucruri minunate despre tine...

Evan ajunsese şi el lângă cei trei.

— Vai, dragă, dar unde-mi sunt bunele maniere? se întrebă, în glumă, Lily. Eu sunt Lily şi acest tânăr chipeş e logodnicul meu, Evan. Ne bucurăm tare mult să te cunoaştem, Maria.

— Bună, spuse Evan, cu o căldură sinceră în glas. Şi te rog să nu te superi dacă Lily n-o să mă lase să scot un cuvânt pe tot parcursul serii.

— Hei, Evan, nu ai niciun motiv să o determini pe noua noastră prietenă să-şi facă o impresie greşită despre mine, se prefăcu Lily supărată şi apoi îşi întoarse privirea spre Maria. Te rog, încearcă să-l ierți. E un tip tare dulce şi mai inteligent decât pare, dar a făcut o facultate la stat şi a fost şi membru al unei frății studențeşti. Şi ştii ce înseamnă asta...

— Cel puțin am studiat la o universitate mixtă, îi replică

Evan.

— Şi eu l-am asigurat în repetate rânduri, răspunse ea, făcându-i cu ochiul Mariei, că nu-i voi purta niciodată pică pentru că a avut în facultate atâtea colege frumoase.

Maria nu se putu abţinu să nu surâdă:

— Îmi pare bine să vă cunosc pe amândoi.

Ţinând-o încă de mână pe Maria, Lily se întoarse către Colin.

— Colin, trebuie să recunoşti că nu mi-ai spus tot adevărul în ceea ce o priveşte pe Maria. Mi-ai zis că e frumoasă, dar nu e întru totul adevărat. Frumuseţea ei îţi taie, pur şi simplu, respiraţia. Nu e de mirare, continuă ea, adresându-i-se, de astă dată, Mariei, că în ultima vreme Colin n-a putut să se gândească decât la tine. Trebuie să ştii că ai fost în centrul discuţiilor de fiecare dată când am vorbit cu Colin, în ultimele săptămâni, dar abia acum îmi pot da seama de ce.

Lily se desprinse, în sfârşit, de Maria, şi îl sărută pe Colin pe obraz.

— Hm, arăţi foarte bine astă seară. Nu eu ţi-am cumpărat cămaşa asta?

— Mulţumesc, Lily. Da, tu mi-ai cumpărat-o.

— E un lucru grozav, nu crezi? Dacă nu eram eu pe aici, probabil că ai fi purtat vreunul dintre tricourile tale groaznice, cu sloganuri pe ele.

— Dar îmi plac acele tricouri.

— Ştiu că îţi plac, dragule, îl mângâie ea pe braţ. Acum, ce spuneţi, mergem şi noi la masă? Am stat toată ziua ca pe ace şi abia aştept să aflu totul despre femeia care deja te are la degetul ei mic.

— Nu cred că lucrurile stau chiar aşa, protestă Maria.

— Dar e limpede ca lumina zilei. Colin – în ciuda conduitei sale stoice – îşi exprimă, de fapt, sentimentele, foarte clar, de îndată ce te-ai familiarizat cu el. Deci, mergem?

Când tânăra se răsuci şi porni spre masă, Colin ridică din umeri privind-o pe Maria, ca şi cum ar fi vrut să-i reamintească: Ţi-am spus că aşa e ea. Deşi Maria ştia cum se poartă studentele de la Chapel Hill, trebuia să recunoască

acum că iubitul ei avusese dreptate. Lily ducea acest comportament la un nivel superior. Inițial, Maria presupuse că totul era o joacă, dar, pe măsură ce discutau la masă, începu să-şi schimbe părerea. Interesant era nu doar faptul că Lily vorbea aproape întruna – şi putea vorbi despre orice –, ci şi că ştia să asculte şi să extragă informațiile importante. Avea un mod de a se apleca, uşor, spre interlocutor, dând din cap a aprobare şi scoțând exclamații de empatie sau simpatie, urmate de întrebări bine țintite. Nu de puține ori, avu senzația că Lily încerca să se gândească la următorul subiect pe care voia să-l abordeze pe când Maria încă mai vorbea şi, spre surprinderea sa, se pomeni chiar dezvăluindu-le lui Lily şi Evan povestea cu trandafirii şi tot ceea ce urmase. În acel moment, la masă se lăsă tăcerea şi, instinctiv, Lily îi prinse palma Mariei între palmele ei, încercând să o liniştească.

Ceva mai târziu, pe când cele două femei îşi reîmprospătau machiajul în toaleta restaurantului, după cină, Maria surprinse imaginea lui Lily în oglindă.

— Am impresia că v-am cam plictisit vorbind întruna. Îmi cer scuze, zise Maria.

— N-ai absolut niciun motiv să-ți ceri scuze. Treci printr-o perioadă dificilă şi sunt flatată de încrederea pe care ai avut-o în noi, să ne destăinui toate problemele tale.

Maria îşi dădu cu puțin ruj pe buze, înainte de a adăuga, aproape în şoaptă:

— N-ai fost surprinsă de ce a făcut Colin, nu-i aşa? Mă refer la fotografierea lui Ken şi la căutarea celui care a trimis buchetul şi biletul...

— Nu, răspunse Lily. Aşa e Colin. Când iubeşte pe cineva, este gata de orice sacrificiu.

— Mă străduiesc din răsputeri să-l pot înțelege.

— Asta nu mă surprinde, o asigură Lily. În acelaşi timp, de vreme ce ai fost atât de sinceră cu Evan şi cu mine, trebuie să-ți mărturisesc că, înainte de cină, am fost foarte impresionată de tot ce ne-a povestit el despre tine. Şi am vrut să te întâlnesc, ca să mă asigur că nu a exagerat cu nimic.

— Chiar îți pasă de el, văd.

— Îl iubesc ca pe un frate, recunoscu Lily. E o persoană foarte importantă pentru mine. Şi ştiu la ce te gândeşti, probabil. Suntem firi extrem de diferite şi, la început, nu puteam înțelege în ruptului capului cum de Evan se împrietenise cu el. Toate acele tatuaje dubioase, muşchii şi violența care-i caracteriza trecutul... Lily se opri şi scutură din cap, înainte de a continua. Am reuşit să vorbesc prima dată cu Colin abia după vreo patru sau cinci vizite, iar primul lucru care mi-a ieşit de pe buze a fost să-i spun că eram de părere că trebuie să-şi găsească o altă locuință. Şi ştii ce mi-a răspuns?

— Bine, îl imită Maria pe tânăr, iar Lily izbucni în râs.

— Şi ție îți răspunde la fel, nu? Dragul de el! Am încercat în zadar să-l fac să scape de ticul ăsta verbal, însă în cele din urmă am recunoscut că i se potriveşte. Atunci însă, îmi amintesc că am fost de-a dreptul ofensată, am crezut că mă sfidează. M-am plâns lui Evan şi el mi-a promis că va discuta cu Colin, dar numai cu condiția ca eu să deschid subiectul. Ceea ce evident că am refuzat să fac, din principiu.

— Şi? Până la urmă cine a spart gheața? Tu sau el?

— Colin. De ziua lui Evan, i-am făcut cadou un televizor, care a venit ambalat într-o cutie pe care curierul a lăsat-o în fața casei. Mă luptam să-l scot din cutie, ca să-l montez, iar Colin m-a observat şi mi-a sărit imediat în ajutor. L-a adus în casă şi m-a întrebat dacă vreau să-l instaleze sau să îl lase în cutie. La asta nici nu mă gândisem. I-am zis că se va ocupa Evan de tot, însă el a râs, pretinzând că Evan e atât de nepriceput la chestiile tehnice încât sigur n-o să se descurce. În scurt timp, Colin a plecat la un magazin de piese şi, douăzeci de minute mai târziu, monta televizorul pe perete. Mai mult, a cumpărat o fundă roşie cu care a decorat televizorul ca să semene a cadou. Atunci mi-am pus prima dată întrebarea dacă nu cumva era o persoană pe care merită să o cunoşti mai bine. Şi am stat de vorbă. După doar câteva întrebări, mi-am dat seama că nu semăna cu niciun alt bărbat pe care îl cunoscusem.

— Colin mi-a spus că tu l-ai sfătuit să se întoarcă la facultate. Şi că l-ai ajutat la studiu.

— Cineva trebuia să-l ajute. Bietul de el nu mai deschisese o carte de ani de zile. Dar mi-a uşurat munca, deoarece, de îndată ce l-am convins să se întoarcă, a fost hotărât să dea tot ce era mai bun în el. Şi e un tip foarte inteligent, să ştii. Deşi a rătăcit din şcoală în şcoală toată adolescența, a rămas cu ceva cunoştințe în cap.

— Şi va fi cavalerul de onoare al lui Evan?

Lily scoase un şervețel din poşetă şi îşi tamponă cu el rujul, în timp ce înclina din cap:

— Da. Desigur, părinții mei sunt absolut îngroziți de idee. Din câte ştiu ei, el este prietenul lui Evan, nu al meu, şi îmi tot dau de înțeles că ar trebui să păstrez distanța față de el. Prima dată când tata l-a văzut pe Colin, cu toate tatuajele acelea şi cu părul tuns periuță, s-a cutremurat, iar mama a mers atât de departe încât să ne sugereze că ar fi mai bine să nici nu-l invităm la nuntă, cu atât mai puțin să fie cavaler de onoare. Chiar şi după ce le-am zis că e şi prietenul meu, ei s-au făcut că nu mă aud. Au prejudecățile lor şi eu voi fi întotdeauna copilul lor prețios, pe care l-ar vrea protejat de orice rău. Dragii de ei...

— Nici părinții mei n-au fost încântați de Colin.

— E de înțeles. Dar, spre deosebire de părinții mei, pariez că ai tăi îi vor da o şansă şi până la urmă îşi vor schimba impresia despre el. În definitiv, eu mi-am schimbat-o. Deşi uneori şi acum am dificultăți în a-i înțelege comportamentul. Îți spun, cu toată sinceritatea, eu şi Colin nu avem prea multe în comun.

— Trebuie să îți dau dreptate.

Lily zâmbi şi-şi aranjă colierul de perle înainte de a se întoarce spre Maria.

— Şi totuşi, e ceva în sinceritatea asta uimitoare a lui, precum şi în nepăsarea totală față de ceea ce spun şi cred alți oameni despre el care nu poate decât să mă farmece.

Maria nu-şi putu reține un zâmbet, căci era cu totul de acord cu ea.

— Trebuie să mă crezi când îți spun, adăugă Lily, că e mult mai şlefuit azi decât era atunci când l-am cunoscut. A trebuit să depun eforturi extraordinare, zise ea, făcându-i cu

ochiul Mariei. Dar nu e nevoie să-mi mulțumeşti pentru asta. Eşti gata? Sunt sigură că băieții tânjesc deja de dorul nostru.

— Nu cred că e şi cazul lui Colin.

— Ba da, o contrazise Lily. Poate că nu o recunoaşte, dar sigur tânjeşte.

— Nu vorbeam despre voi. Discutam cu Evan despre meciul meu, zise Colin, pe când se îndrepta, alături de Maria, spre maşină. Lily mergea în față, împreună cu Evan, către Priusul lor.

— Cel din Myrtle Beach?

— Nu, cel de săptămâna viitoare.

— Ce meci? întrebă Maria.

Colin îi povesti, pe scurt, despre ce era vorba, apoi adăugă: Evan va veni. Ar trebui să vii şi tu.

— Dar Lily vine?

— Nu, Lily nu se dă în vânt după lupte.

— Sunt surprinsă că lui Evan îi plac.

— El vine întotdeauna la luptele mele. Îi plac foarte mult.

— Zău? Nu pare genul.

— Şi ce gen ar trebui să fie?

— Oameni care seamănă cu tine, îl tachină Maria. Tatuaje, muşchi puternici, în general tipi care nu par să leşine atunci când văd prima picătură de sânge.

El zâmbi.

— Tu vrei să vii?

— Sigur. Dar cu condiția să respecți aceleaşi reguli pe care le-am stabilit. Să nu ieşi din ring prea bătut, altfel amintirile primei nopți în care ne-am întâlnit îmi vor reveni în minte.

— Bine.

— Asta o spui acum, dar, judecând după felul cum mi l-ai descris pe acel Johnny Reese, s-ar putea să nu-ți ții promisiunea.

— Aşa e, s-ar putea să nu mi-o țin, recunoscu el. Despre ce ai vorbit cu Lily cât timp ați stat la baie?

— În principal despre tine.

— Bine.

— Doar atât? Nu eşti curios să afli ce-am discutat?

— Nu.

— Cum se poate să nu te intereseze ce-am vorbit despre tine?

— Fiindcă discuția asta e între tine şi Lily. Nu e problema mea. Şi, plus de asta, ce-ai aflat nu poate fi atât de rău, de vreme ce încă mă mai ții de mână.

— Deci, la ce gen de club ziceai că mergem? schimbă ea discuția.

— Tot ce ştiu e că acolo se cântă muzică din anii ’80. E una dintre pasiunile ciudate ale lui Lily. Evan mi-a spus că modul în care ea îşi exprima rebeliunea, când era adolescentă, era să asculte la maximum cântecele Madonnei.

— Ce mai rebeliune!

— Poate pentru mine sau pentru tine. Dar pentru părinții lui Lily? Sunt sigur că şi-au frânt mâinile ani de zile de ciudă. Inutil să-ți spun că nici pe mine nu mă plac prea mult.

— Poate ar trebui să îi inviți şi pe ei la un meci, propuse ea. Asta probabil i-ar face să se răzgândească.

Îl auzi râzând, în timp ce Colin îi deschidea portiera, iar râsul continuă şi după ce tânărul ocoli maşina, îndreptându-se spre locul şoferului.

În ciuda melodiei celor de la REO Speedwagon care se auzea la volum ridicat, atmosfera din club nu era chiar aşa cum se aşteptase Maria. Nici vorbă de femei divorțate şi de bărbați chelioşi, trecuți de patruzeci de ani, încercând să-şi retrăiască tinerețea. Clubul era populat mai ales de studenți de la universitate, iar Maria se gândi că n-ar fi fost imposibil să o întâlnească şi pe Serena, alături de prietenii ei. Grupuri de studente dansau, strânse ciorchine, cântând sau fredonând melodiile.

Colin se aplecă la urechea ei:

— Ce părere ai?

— Mă simt bătrână, recunoscu ea. Dar îmi place muzica.

Evan arătă spre bar, iar Colin dădu din cap, în semn că

înțelesese ce voia prietenul lui, apoi o luă pe Maria de mână, ocolind împreună mesele şi grupurile de oameni şi îndreptându-se spre zona aglomerată de lângă bar. Când reuşi, în cele din urmă, să-i atragă atenția barmanului, Colin comandă o apă – ceea ce pentru Maria nu era o surpriză –, Evan îşi luă o bere, iar fetele îşi luară câte un cocktail Sea Breeze. Abia apucară să soarbă din băuturi, că din boxe răsună o melodie a Madonnei, iar Lily, încântată, bătu din palme şi aproape îl smulse pe Evan de pe scaun, ducându-l către ringul de dans. *Ei, ce naiba?* îşi zise Maria şi imediat îl luă pe Colin de mână şi se repeziră spre ring.

Timpul începu să se scurgă cu repeziciune, pe când ei dansau pe câte trei-patru melodii la rând, oprindu-se doar când şi când, pentru pauze scurte. Maria comandă un al doilea cocktail şi, deşi nu-l terminase încă pe primul, se simțea amețită şi îmbujorată. Pentru prima oară în acea săptămână se simțea cu adevărat bine.

La unsprezece şi jumătate, reuşiră să facă rost de o masă. Atunci făcură o pauză mai lungă şi tocmai discutau cât să rămână la club, când o chelneriță cu o tavă cu băuturi puse un pahar cu cocktail înaintea Mariei.

Fata flutură din palme.

— Eu n-am comandat aşa ceva.

— Prietenul tău a comandat, îi explică femeia, chinuindu-se să se facă auzită, peste acordurile stridente ale muzicii.

Maria îi aruncă lui Colin o privire contrariată.

— Ai mai comandat o băutură pentru mine?

Când el scutură din cap, fata se răsuci spre Evan, care păru însă la fel de surprins. Şi Lily părea nedumerită.

— Cine a comandat-o? întrebă Maria.

— Prietenul tău de la bar, zise chelneriță, întorcându-şi capul în acea direcție. Cel cu şapcă de baseball. M-a rugat să vă spun, grăi femeia, aplecându-se la urechea Mariei, că e supărat că nu v-au plăcut trandafirii de la el.

Maria scoase un oftat prelung; o fracțiune de secundă mai târziu văzu, cu coada ochiului cum, cu o mişcare bruscă, Colin sări de la masă, răsturnând, în urma lui, scaunul. În momentele care urmară, prin fața ochilor Mariei se derulă o

serie de imagini, ca nişte instantanee într-o lumină stroboscopică: *Colin apropiindu-se de chelneriță cu maxilarele încleştate spasmodic... femeia, speriată de reacția lui, scăpând tava cu cocktailuri... Evan şi Lily ridicându-se de la masă şi doborând paharele... Patronii barului îndreptându-şi privirile spre masa lor... Colin cerându-i chelneriței, furios cum Maria nu-l văzuse niciodată, să-i spună cine era la bar şi repetând întruna întrebarea... Chelneriță dându-se înapoi, terifiată... Bodyguarzii localului începând să se apropie de ei... Evan făcând un pas către Colin, cu brațele ridicate, pentru a-l calma...*

Maria îngheţase de spaimă, încremenită pe scaunul ei, în vreme ce cuvintele chelneriței îi răsunau încă în minte. *Şapcă de baseball... e supărat că nu v-au plăcut trandafirii...*

El era acolo. O urmărise. O urmărise tot timpul...

Deodată, simți că respirația i se îngreunează şi e copleşită de o cascadă de imagini care îi dau senzația că întreaga lume se prăbuşeşte în jurul ei.

Bodyguarzii împingând cu putere mulțimea de gură-cască şi apropiindu-se cu o viteză înspăimântătoare de bar... Colin strigând, dornic să afle mai multe despre bărbatul care comandase cocktailul... Chelnerița, speriată, începând să plângă... Dansatorii începând să se adune în jurul lor... Evan repezindu-se şi apucându-l pe Colin de braț, înainte ca acesta să apuce să lovească pe cineva... Lily apropiindu-se de ea...

Maria simți cum cineva îi pune mâinile pe umeri şi caută să o ridice de la masă. Nu mai avea suficientă putere să se opună şi, dintr-odată, îşi dădu seama că Lily era cea care încerca să o desprindă de scaun. Îl putea auzi pe Colin strigând, chiar pe când Evan încerca să-l calmeze, agățat, pur şi simplu, de brațele lui. Chelnerița plângea, înspăimântată, străinii le înconjuraseră masa, iar bodyguarzii aproape ajunseseră la ei.

Un străin cu cămaşă albastră: Ce naiba se întâmplă aici?

Colin către chelneriță: Cum arăta?

Un străin cu păr înspicat: Liniştește-te! Las-o în pace!

Chelnerița, printre lacrimi: V-am spus că nu ştiu. Purta o şapcă de baseball. Altceva nu ştiu.

Un străin cu tatuaje: Ce naiba ai, omule?

Evan: Trebuie să plecăm de aici!

Colin: Spune-mi, era tânăr sau bătrân?

Chelnerița: Nu ştiu! Poate avea douăzeci sau treizeci de ani... Nu ştiu!

Evan: Hai, Colin, să mergem! Acum!

Deja Lily o ridicase pe Maria de la masă şi, cu colțul ochiului, fata îl zări pe Evan încercând să-l dezechilibreze pe Colin, spre a-l împiedica să mai înainteze către chelneriță. Colin reacționă instinctiv, eliberându-se imediat şi recăpătându-şi echilibrul, cu brațele ridicate în poziție de luptă. Fața lui era roşie şi tensionată, iar muşchii de la ceafă i se încordaseră; pentru o clipă, din cauza furiei care-l cuprinsese, păru să nu-l mai recunoască nici pe Evan.

— Colin, nu! țipă Lily. Evan făcu un pas înapoi şi, la fel de repede pe cât se stârnise, furia lui Colin începu să se risipească.

Deja bodyguarzii ajunseseră la ei şi, sub privirile Mariei, Colin îşi împreună palmele la spate. Un bodyguard îl prinse de brațe, la fel de furios şi de plin de adrenalină pe cât fusese Colin, cu doar câteva clipe în urmă.

— Merg cu tine, nu vreau să fac probleme, spuse Colin, apoi se răsuci spre chelneriță: Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

Dar nici chelneriței, nici bodyguarzilor nu le păsă de scuzele lui; Colin fu târât în afara localului şi, după doar câteva minute, o maşină de poliție sosi, cu girofarul pornit. Curând după aceea, o limuzină neagră ieşi din parcare.

— Cine-i ăsta? se interesă Maria, stând alături de Evan în fața clubului, cu brațele încrucişate pe piept. Lily intrase iar în local, cu câteva minute mai devreme. În parcare, Colin stătea lângă doi polițişti, iar alături de ei se mai afla un bodyguard şi încă un bărbat, cu o geacă ponosită, care molfăia între buze o scobitoare.

Tonul lui Evan îi trădă îngrijorarea:

— Este detectivul Margolis. Abia aştepta să o dea Colin din

nou în bară.

— De ce?

— Fiindcă el crede că oameni precum Colin ar trebui să se afle în închisoare.

— Şi asta se va întâmpla acum?

— Nu ştiu, zise Evan.

— Dar n-a făcut nimic. Nici măcar nu a atins-o pe chelneriță, protestă Maria.

— Slavă Domnului că n-a atins-o, altfel ar fi fost deja încătuşat acum. Şi ar putea fi încă încătuşat, dacă Lily nu face cumva vreo magie.

— Unde e Lily?

— Rezolvă problema, răspunse Evan. Se pricepe să rezolve probleme.

În cele din urmă, Lily ieşi pe uşa clubului, oprindu-se să dea mâna cu unul dintre bodyguarzii care-l trăseseră pe Colin afară din clădire. Apoi apropiindu-se de polițişti, afişă un zâmbet nevinovat.

Maria văzu cum Margolis o studiază pe fată şi cum îşi ridică brațul, încercând să o oprească să ajungă la Colin. Dar Lily nici nu-l luă în seamă, ci continuă să meargă, până când fu suficient de aproape ca să poată fi auzită. Pentru câteva minute, care Mariei i se părură o veşnicie, Lily discută cu detectivul. Fata se întrebă ce-i putea spune, de nu mai termina odată. Într-un final, unul dintre polițişti se întoarse în club, cu bodyguardul, în vreme ce Margolis şi celălalt polițist rămaseră să-l păzească pe Colin. Deşi se vedea clar că Margolis era mânios, totuşi nu făcu nicio mişcare spre a-l încătuşa pe Colin. Evenimentele din ultima jumătate de oră îi bulversaseră total Mariei gândurile, creând un haos în sentimentele ei. Fata îşi dădea acum seama că fusese urmărită la club, ceea ce însemna că fusese urmărită şi la restaurant, ceea ce însemna că fusese urmărită încă de când plecase de acasă.

Necunoscutul ştia unde locuia şi o urmărise până aici.

Simți că i se taie răsuflarea şi auzi, ca din depărtare, vocea lui Evan:

— Maria, eşti bine?

Ea îşi strânse mâinile la piept. Ar fi vrut să-i fie Colin alături şi să o strângă în braţe, ocrotitor, dar era furioasă pe el, pentru că îşi pierduse controlul. Sau se temea de el? Nici ea nu mai ştia cu siguranţă ce sentimente o animau.

— Nu, nu sunt, recunoscu ea, dându-şi seama că tremura.

Simţi cum braţul lui Evan îi alunecă în jurul umerilor.

— Te înţeleg, e o situaţie groaznică, zise tânărul. Dacă aş fi în locul tău, acum aş fi fost distrus.

— Ce se va întâmpla cu Colin?

— Nu vor fi probleme.

— De unde ştii?

— Pentru că Lily pare calmă, iar detectivul Margolis e un car de nervi.

Maria îi studie pe cei doi şi realiză că Evan avea dreptate. Dar în seara aceea totul mersese prost.

Un minut mai târziu, poliţistul care intrase în club reveni lângă Margolis. Discutară câteva momente, apoi cei doi poliţişti se îndreptară, vizibil supăraţi, către maşina lor. Lily se grăbi să ajungă la Evan şi la Maria şi, văzând-o, Evan o lăsă pe Maria şi o luă în braţe pe logodnica lui.

— Nicio acuzaţie. Îl lasă liber.

— Cum de ai reuşit? întrebă Maria.

— Am discutat cu chelneriţă şi cu managerul clubului şi le-am destăinuit, pur şi simplu, adevărul, răspunse Lily. Le-am spus că ai fost urmărită şi hărţuită şi reacţia lui Colin a fost exagerată fiindcă tu erai disperată şi el credea că te afli într-o mare primejdie. Au fost surprinzător de înţelegători. Mai ales după ce i-am lăsat chelneriţei un bacşiş mai mult decât generos pentru băuturile risipite şi i-am oferit şi managerului nişte bani pentru deranj...

Maria se holbă la ea.

— Adică... i-ai mituit?

— Nici vorbă de aşa ceva. Doar am făcut tot ce-mi stătea în putinţă să rezolv situaţia într-un mod satisfăcător pentru toţi cei implicaţi. Atunci când poliţistul a venit să discute cu ei, amândoi au stăruit să nu se ridice nicio acuzaţie împotriva lui Colin. Şi totuşi, trebuie să recunosc că a existat un moment când nu am fost sigură că asta o să-mi reuşească

din nou.

— Din nou?

— Nu e prima oară când se întâmplă asemenea lucruri cu Colin, interveni Evan.

Margolis se ținu pe urmele lui Colin când acesta se apropie de grupul lor. Pentru ceilalți, Colin părea, probabil, la fel de stăpân pe sine cum fusese întotdeauna, dar Maria observă, din înfățișarea lui, că îşi dădea seama cât de aproape fusese să piardă totul. Colin veni alături de ea, în timp ce Margolis le studia atent fețele, rând pe rând. Colin îi înfruntă, curajos, privirea. La fel făcură şi Evan şi Lily.

— Vai, vai... Duetul dinamic loveşte din nou, pufni detectivul. Cât v-a costat de data asta, puişorilor?

— N-am idee despre ce vorbeşti, minți Lily, cu un glas la fel de mieros şi incitant ca întotdeauna.

— Sigur că n-ai, zise Margolis. Mă întreb însă ce-ar zice chelnerița şi managerul dacă i-aş pune să dea nişte declarații sub jurământ.

Lăsă cuvintele să plutească în aer, pentru ca toți să le înțeleagă semnificația gravă, înainte de a continua, în cele din urmă:

— Dar nu am niciun motiv să fac asta, nu? Acum, că l-ați salvat din nou pe bunul vostru prieten, Colin.

— Nici nu a fost nevoie să-l salvăm, i-o reteză Lily. El n-a făcut nimic rău.

— Ha, ce amuzant! Fiindcă îmi amintesc că exact aşa ceva s-a mai întâmplat în cel puțin două rânduri, când, bizară coincidență, şi voi erați de față.

Lily se prefăcu nedumerită.

— Te referi la celelalte ocazii când Colin s-a aflat, întâmplător, cu noi, dar n-a făcut, de asemenea, nimic rău?

— Ştii ce? Ține chestiile astea pentru tine. Nu faci altceva decât să amâni inevitabilul. Colin ştie ce-i poate pielea. Ia întreabă-l! O să-ți răspundă. Nu-i aşa, Colin? făcu el, răsucindu-se spre tânăr. De vreme ce îți place să convingi pe toată lumea că eşti cinstea întruchipată?... Chiar dacă eşti

mereu pe punctul de a exploda.

Maria văzu cum ochii lui Colin se îngustează când Margolis înclină din cap spre Evan:

— Ar trebui să-i mulţumeşti lui Evan că te-a ţinut la timp. Dacă ai fi atins vreunul din acei tipi, ştim prea bine că aveam să petrecem o grămadă de timp împreună. Şi pe urmă tu te-ai fi întors în celulă, iar eu i-aş fi spus procurorului districtual să arunce cheia celulei.

— Colin nu s-a atins de nimeni, interveni Evan.

Margolis îşi mută scobitoarea în partea cealaltă a gurii.

— Nu mă gândeam neapărat la un asalt fizic, puişor. Mi s-a spus însă că biata chelneriță a fost îngrozită de faptul că prietenul tău, Colin, a țipat la ea şi am o duzină de oameni care ar putea depune mărturie pentru asta.

— Doar voia să ştie cine a trimis băutura pentru mine, protestă Maria.

De îndată ce ochii detectivului se opriră asupra ei, fata simți că se cutremură de frică.

— A, da. Din cauza aşa-numitului hărțuitor, corect? O să cer să examinez şi eu plângerea pe care ai făcut-o în privința acelui individ.

Maria nu zise nimic, regretând că se amestecase, iar Margolis intui ceva în tăcerea ei:

— Hei, ia stai... Nu cumva n-ai depus încă o plângere? Ai vorbit măcar cu un avocat?

— Ea e avocat, zise Lily.

— Atunci e şi mai straniu, nu crezi? Toți avocații întocmesc plângeri oficiale, zise detectivul şi se întoarse spre Maria. Îți spun eu cum să faci, scumpo; dacă vreodată reuşeşti să scrii plângerea asta, consultă-mă şi pe mine, bine?

— N-o amesteca pe ea în povestea asta, mârâi Colin.

— Poftim? Îmi spui tu mie ce să fac? se enervă Margolis.

— Da, îl înfruntă Colin.

— Şi dacă nu vreau să te ascult, ce-o să-mi faci? O să mă loveşti?

Colin continuă să-l privească atent şi, în cele din urmă, o luă de mână pe Maria.

— Să mergem, zise el şi începu să se îndepărteze, urmat îndeaproape de Evan şi Lily.

— Mergeți, strigă Margolis din spatele lor. Eu voi fi prin preajmă.

— Cât îți datorez? întrebă Colin.

— Hai să lăsăm grija asta pe altă dată, îi răspunse Lily.

Se îndreptară spre casa lui Evan şi, odată ajunşi acolo, rămaseră pe veranda din față. Fusese o călătorie tăcută, căci gândurile Mariei erau prea zdrențuite ca să mai fie în stare să poarte o discuție, iar Colin nu avea niciun chef să destrame liniştea. Chiar şi după ce ajunseră, Mariei încă nu-i venea să creadă că ea trăieşte toate acele lucruri.

— Ce naiba ai făcut în seara asta? izbucni Evan, imediat ce se aşezară la masă. Am mai vorbit despre asta! Ai promis! Iar Margolis are dreptate. Ce s-ar fi întâmplat dacă eu şi cu Lily n-am fi fost acolo?

— Nu ştiu, murmură Colin.

— Ba ştii prea bine ce s-ar fi întâmplat, îi reproşă Evan, trecându-şi degetele prin păr. De ce naiba nu încetezi cu nervii ăştia? Trebuie să înveți să ți-i controlezi, odată şi odată!

— Bine.

— Nu spune că e bine! strigă Evan. Ca şi Lily, sunt sătul să te aud zicând asta tot timpul, fiindcă mi se pare că te eschivezi. Credeam că am trecut peste asta anul trecut, când tipul ăla şi-a vărsat, din greşeală, paharul de băutură pe rochia lui Lily.

— Ai dreptate, grăi Colin, cu o voce măsurată. Am făcut o greşeală. Mi-am pierdut controlul.

— Aaa, zău aşa! pufni Evan şi se întoarse, pornind spre uşa de la intrare. Mă rog! Acum vorbiți voi două cu el. Eu i-am zis ce-am avut de zis, încheie el şi trânti uşa în urma lui, lăsându-i pe ceilalți trei pe verandă.

— Colin, să ştii că Evan are dreptate, spuse Lily.

— Nu aveam de gând să-i fac vreun rău chelneriței.

— Asta nu contează, continuă ea, pe un ton blând. Eşti

înalt şi puternic, iar când te înfurii, oamenii simt violența înnăscută mocnind în tine. Sărmana chelneriță se chircise toată, tremura şi plângea şi tu n-ai slăbit-o până când Evan nu s-a opintit din toate puterile să te îndepărteze de ea. Şi apoi... am fost aproape sigură că-l vei lovi şi pe el.

Privirea lui Colin lunecă, ruşinată, în podea, înainte de a se ridica din nou, dar, pentru o clipă, toată încrederea în el îi dispăru. În locul ei, Maria văzu ruşine şi remuşcare, poate chiar şi o doză de deznădejde.

— Nu se va mai întâmpla.

— Poate, zise Lily şi, aplecându-se asupra lui, îl sărută pe obraz. Dar aşa ai zis şi ultima oară când s-a întâmplat, ştii?

Fata se ridică apoi şi, răsucindu-se spre Maria, o îmbrățişă cu căldură.

— Sunt absolut convinsă că toată această situație e copleşitoare şi terifiantă pentru tine, Maria. Dacă m-ar fi urmărit şi hărțuit cineva, cred că aş fi plecat deja din Charleston până acum şi m-aş fi ascuns la părinții mei. Şi, după câte îi cunosc, sigur ei m-ar fi trimis într-o altă țară, să mă ştie la adăpost. Îmi pare atât de rău că treci prin ce treci...

— Îți mulțumesc, zise Maria şi, dintr-odată epuizată, abia de îşi recunoscu tonul propriei sale voci.

— Nu vrei să vii înăuntru? o întrebă Lily, desprinzându-se din îmbrățişare. Sunt sigură că Evan s-a calmat deja şi putem analiza nişte opțiuni sau idei... sau, pur şi simplu, poți sta să asculți, dacă nu simți nevoia să vorbeşti.

— Nici măcar n-aş şti ce să spun, zise fata.

Lily înțelese şi, închizând încet uşa în urma ei, îi lăsă pe Maria şi pe Colin singuri pe verandă.

— Îmi pare rău, Maria, murmură tânărul.

— Ştiu.

— Vrei să te duc acasă?

De jur împrejurul lor, majoritatea caselor erau deja învăluite în beznă.

— Nu vreau să merg acasă, şopti ea. Tipul ştie unde stau.

Colin întinse brațul spre ea.

— Atunci poți rămâne la mine.

Ridicându-se de pe verandă, dădură ocol casei, către intrarea din spate. Odată ajunşi înăuntru, Colin aprinse luminile şi îi deschise calea. Dornică să scape de ghemul pe care-l simțea în stomac, fata îl urmă şi încercă să se bucure de clipă. Colin avea un apartament modest, de mărime medie, cu o bucătărie în dreapta şi un hol mic care ducea fără îndoială spre dormitor şi baie. Era surprinzător de curat, fără talmeş-balmeşul de obiecte aruncate peste tot, specific caselor de burlaci. Mobila avea o culoare neutră şi fata nu zări pe nicăieri fotografii sau alte suvenire sau obiecte personale, ca şi cum n-ar fi locuit nimeni acolo.

— Aici stai tu?

El înclină din cap.

— Deocamdată. Pot să-ți aduc ceva de băut?

— Doar apă, zise ea.

Colin umplu două pahare cu apă în bucătărie şi îi întinse unul Mariei. Fata sorbi, amintindu-şi, dintr-odată, că fusese urmărită şi zărind, cu ochii minții, furia şi muşchii tensionați ai lui Colin când îi cerea răspunsuri chelneriței. Îşi aduse aminte de fracțiunea de secundă când Evan încercase să-l tragă deoparte şi de expresia de sălbăticie şi furie incontrolabilă din privirea lui Colin.

— Cum te simți? o întrebă el, într-un final.

Ea încercă să-şi alunge imaginile din minte şi îşi dădu seama că nu poate.

— Nu mă simt bine. Nu mă simt bine deloc.

Niciunul din ei nu păru să ştie ce să-i spună celuilalt, atât în living, cât şi mai târziu, când se băgară împreună în pat. În schimb, dornică de afecțiune, Maria se ghemui lângă el şi-şi sprijini capul de pieptul bărbatului, simțind parcă tensiunea care îl străbătea.

Sperase ca stând acolo, alături de Colin, să se simtă în siguranță.

Dar nu se simțea. Nu se mai simțea în siguranță. Şi stând cu privirile ațintite aiurea, în beznă, începu să se întrebe dacă avea să se mai simtă vreodată.

Dimineață, Colin o conduse pe Maria acasă şi aşteptă în living ca fata să-şi facă un duş şi să se schimbe, dar nu veni cu ea la brunch-ul din casa familiei Sanchez. El înțelese că în acel moment simțea nevoia să fie singură cu familia ei, care era un liman de stabilitate şi predictibilitate în mijlocul unei vieți pe care, dintr-odată, o simțea ca ieşită din matcă. Merse cu ea până la maşină şi, după ce-l îmbrățişă, ea se pomeni că se retrage din brațele lui cu o clipă mai devreme decât ar fi vrut.

Acasă, părinții nu observară nimic, dar Serena îşi dădu seama că Maria e tulburată de ceva – ceva ce nu dorea să le destăinuiască şi lor – de îndată ce fata pătrunse pe uşă. Serena mimă însă perfect indiferența, tăifăsuind câte-n lună şi-n stele cât timp gătiră şi mâncară, umplând orice tăcere cu sunetul cristalin al vocii ei şi împiedicând, de fiecare dată, conversația să alunece înspre teme serioase.

După aceea, cele două surori ieşiră la o scurtă plimbare. De îndată ce se îndepărtară suficient de mult de casă, Serena se întoarse spre Maria şi îi spuse:

— Zi-mi, ce s-a întâmplat?

Pe banca de sub un ulm bătrân, ale cărui frunze începuseră deja să devină aurii, Maria îi povesti tot ce se petrecuse, dezvăluindu-i teroarea prin care trecuseră în ultimele câteva zile şi, când începu să plângă, Serena izbucni şi ea în lacrimi. Ca şi Maria, era supărată şi înspăimântată; ca şi Maria, avea mai multe întrebări decât răspunsuri. Întrebări la care Maria nu putea decât să scuture din cap.

După masă, Serena şi părinții ei merseră să-i facă o vizită unchiului Mariei, o reuniune familială ca nenumărate altele, dar Maria se scuză, pretinzând că are o migrenă groaznică şi vrea să se odihnească. Tatăl acceptă explicația fără o vorbă, dar mama fetei bănui că e ceva în neregulă, deşi ştia că nu e bine să o preseze cu întrebările. În drum spre uşa de la intrare, o îmbrățişă pe Maria mai mult decât de obicei şi o întrebă cum merge relația cu Colin. La auzul numelui lui,

fata aproape că izbucni în plâns şi, în drum spre maşină, Maria se gândi: *Tocmai am devenit o problemă fără rezolvare.*

Reuşi cu greu să se concentreze chiar şi asupra traficului lejer de la acea oră. Deşi treceau foarte puţine maşini pe şosea, fata nu se putea gândi la nimic altceva decât că o supraveghea cineva, aşteptând-o să revină acasă... sau poate că acel cineva o urmărea chiar atunci. Instinctiv, schimbă banda de mers şi luă, brusc, o curbă pe o stradă laterală, cu ochii țintă în oglinda retrovizoare. Se întoarse iar, şi apoi încă o dată, înainte să se oprească. Şi, deşi voia să fie puternică – se rugase la Dumnezeu să-i dea tărie –, se pomeni încolăcind cu brațele volanul şi suspinând, deznădăjduită.

Cine era necunoscutul şi ce voia? Bărbatul fără nume şi fără chip, cu şapcă roşie de baseball... Tot ce îi venea în minte erau doar umbre şi fragmente disparate de imagini, nimic altceva.

Dar mai era ceva ce aproape că o făcea să plângă în hohote de spaimă. Fără să se gândească, băgă maşina în viteză şi începu iar să conducă, ajungând, în cele din urmă, pe o stradă liniştită de lângă plaja Carolina.

Ziua era răcoroasă şi, pe când păşi pe nisip, Maria simți miresmele iernii aduse de briză. Norii pluteau pe cer, albi sau cenuşii şi ploaia parcă stătea să înceapă. Valurile se rostogoleau într-un ritm calm şi, tot mergând, fata simți, într-un final, că gândurile încep să i se limpezească.

Nu era în pragul disperării doar pentru că se ştia urmărită. Nici pentru că retrăia spaima simțită pentru Colin, pe când stătea înconjurat de polițişti, cu tot restul vieții lui atârnând în balanță. Înțelegea acum că îi era teamă şi de Colin şi, oricât de rău o făcea să se simtă acest gând, nu şi-l putea alunga din minte.

Ştiind că trebuie să discute cu Colin, Maria porni spre casa lui Evan. Când Colin deschise uşa apartamentului său, fata îşi dădu seama că el tocmai studia pentru facultate, pe măsuța din bucătărie. Deşi o invită înăuntru, ea refuză, cuprinsă, subit, de o senzație de claustrofobie la vederea

acelui spațiu strâmt. Aşa că îi ceru să iasă pe veranda lui Evan unde fiecare se aşeză într-un balansoar, pe când afară ploaia începu să cadă.

Colin se chirci în scaunul său, cu brațele sprijinite pe genunchi. Părea obosit, iar ultimele douăzeci şi patru de ore cu siguranță îşi puseseră amprenta asupra lui. Nu făcu nimic să destrame tăcerea şi, pentru o clipă, Maria nu fu nici măcar sigură cu ce să înceapă.

— Am simțit că mă cuprinde disperarea încă de aseară, se încumetă ea, aşa că, dacă n-o să fiu prea coerentă, e din cauză că gândurile încă mi se împleticesc în cap, zise ea şi respiră adânc. Vreau să spun... ştiu că ai vrut doar să mă ajuți, dar Lily are dreptate. Chiar dacă te cred când îmi spui că nu aveai de gând să-i faci absolut niciun rău chelneriței, felul cum te-ai comportat a dat de înțeles altceva.

— Aproape mi-am pierdut controlul.

— Nu, zise ea. Chiar *ți-ai pierdut* controlul.

— Nu-mi pot controla sentimentele. Singurul lucru pe care-l pot controla este comportamentul, de aceea nici nu am atins-o.

— Nu încerca să minimalizezi ce s-a întâmplat.

— Nu încerc să minimalizez nimic.

— Dar dacă într-o zi te vei înfuria pe mine?

— Nu ți-aş face rău niciodată.

— Şi, ca şi chelnerița, poate voi sfârşi înspăimântată şi în lacrimi, oricum. Dacă ai fi acționat aşa față de mine, niciodată n-aş mai fi vrut să-ți vorbesc. Şi apoi, cu Evan...

— Nu i-am făcut nimic lui Evan.

— Dar, dacă altcineva te-ar fi înşfăcat – un tip pe care nu-l cunoşteai –, probabil că n-ai fi putut să te opreşti. Şi tu ştii asta. Exact aşa cum a spus Margolis, îl atenționă ea, înfruntându-i privirea. Sau ai de gând să mă minți pentru prima oară şi să-mi spui că mă înşel?

— Eram îngrozit pentru tine. Fiindcă tipul era acolo.

— Dar ce-ai făcut tu nu a îmbunătățit cu nimic lucrurile.

— Doar am vrut să aflu cum arăta individul.

— Şi crezi că eu n-aş fi vrut? îl repezi ea, ridicând tonul. Dar spune-mi, dacă el ar fi fost încă acolo, în bar? Ce-ai fi

făcut atunci? Crezi, sincer, că ai fi fost în stare să porți o discuție rezonabilă cu el? Nu. Ai fi reacționat exagerat şi la ora asta ai fi fost deja la închisoare.

— Îmi pare rău.

— Deja ți-ai cerut scuze, zise ea şi ezită înainte de a continua. Oricât de mult am discutat despre trecutul tău şi oricât de mult credeam că te cunosc, îmi dau seama că nu te cunosc. Aseară nu ai mai fost bărbatul de care m-am îndrăgostit şi nici măcar vreun tip cu care am mai avut o relație, cândva. În schimb am văzut pe cineva pe care – în trecutul meu – l-aş fi dat bucuroasă deoparte.

— Ce încerci să spui?

— Nu ştiu, răspunse ea. Tot ce ştiu e că nu am energie, necesară ca să-mi fac griji că tu vei săvârşi vreo tâmpenie şi vei da cu piciorul vieții sau că vei sfârşi prin a mă înspăimânta, fiindcă brusc un demon din sufletul tău se va trezi la viață.

— Nu e sarcina ta să-ți faci griji pentru mine.

La aceste vorbe, ea izbucni, şi toate spaimele, anxietățile şi furiile ei se ridicară la suprafață ca o bulă de aer prin apă.

— Nu fi ipocrit! Ce naiba crezi că s-a întâmplat azi-noapte? Sau săptămâna trecută, din acelaşi motiv? Ai stat ascuns pe un acoperiş două ore pentru a-i arăta unui străin o fotografie! Ai făcut asta pentru că ți-ai făcut griji în privința mea. Şi acum îmi spui că eu nu am voie să mă îngrijorez pentru tine? De ce tu ai voie să te îngrijorezi, iar eu, nu?

— Maria...

— Lasă-mă să termin! ceru ea. Ți-am spus că tot ce mi se întâmplă nu era problema ta! Ți-am spus să o laşi baltă! Dar tu nici nu m-ai luat în seamă, ci ai făcut tot ce ți-a trecut prin cap... Şi, bun, accept că mi-ai cerut permisiunea să faci acele poze. Fiindcă ai pus problema ca şi cum ai fi ştiut foarte bine ce faci, ca şi cum ai fi stăpânit perfect situația. Dar, judecând după ce s-a întâmplat azi-noapte, mi-e clar că nu te poți stăpâni! Era cât pe ce să fii arestat! Şi atunci ce s-ar fi întâmplat? Ai idee ce-ar fi însemnat asta pentru mine? Cum m-aş fi simțit eu?

Fata îşi apăsă degetele pe pleoape şi încercă să-şi pună

ordine în gânduri, când îşi auzi telefonul sunând. Scoţându-l din buzunar, recunoscu numărul Serenei şi se întrebă de ce oare o suna. Nu-i spusese că are o întâlnire?

Răspunse şi simţi imediat panica din vocea Serenei, cuvintele revărsându-se ca un şuvoi, în spaniolă.

— Vino acasă chiar acum! suspină Serena, înainte ca Maria să apuce să spună un singur cuvânt.

Fata simţi că o gheară nevăzută îi strânge pieptul.

— Ce s-a întâmplat? Tata a păţit ceva? Ce s-a întâmplat?

— Tata şi mama sunt bine. Însă Copo... Copo a murit!

CAPITOLUL 17

— Colin —

Colin se temu că iubita lui era prea afectată pentru a conduce, aşa că se sui el la volanul maşinii fetei şi merseră către casa familiei Sanchez, încercând să descifreze ce anume era în sufletul Mariei care stătea cu ochii aţintiţi pe geamul bătut de ploaie. Printre suspine, Serena nu putuse să-i dezvăluie prea multe Mariei – nimeni nu ştia altceva decât că drăgălaşa lor căţeluşă, Copo, era moartă. De îndată ce maşina se opri pe alee, Maria dădu fuga spre casă, urmată de Colin. Părinţii ei stăteau pe canapea, ţinându-se în braţe, extenuaţi şi cu ochii înroşiţi. Serena se afla în uşa bucătăriei, ştergându-şi întruna lacrimile cu batista.

De îndată ce Maria intră, Felix se ridică şi i se aruncă în braţe, începând să plângă alături de ea. Curând, întreaga familie era îmbrăţişată, hohotind de plâns, în vreme ce Colin rămase, tăcut, în pragul uşii.

Când se mai liniştiră, se prăbuşiră toţi patru pe canapea, Maria continuând să ţină strâns mâna tatălui ei. Vorbeau doar în spaniolă, aşa că tânărul nu înţelese mare lucru din ce-şi spuneau, dar auzi suficient cât să-şi seama că moartea câinelui era cu totul inexplicabilă.

Mai târziu, stătu cu Maria pe veranda din spate şi ea îi dezvălui ce aflase – adică nu prea multe. Părinţii ei şi Serena merseseră, după brunch, la rudele lor şi, deşi de obicei îşi luau cu ei câinele, de astă dată se temuseră că aveau să fie o mulţime de copii, care ar fi tăbărât, desigur, cu toţii, asupra căţeluşei, sufocând-o cu atenţia lor sau chiar rănind-o. Serena revenise acasă o oră mai târziu, deoarece îşi uitase telefonul la încărcat în bucătărie. Când Serena o văzuse pe Copo stând culcată pe veranda din spate – a cărei uşă fusese lăsată deschisă – se gândise că animalul dormea. Când Serena se pregătea să plece, văzând că animalul nu se mişcă,

îl strigă. Copo nu răspunse şi Serena veni să vadă ce se petrece, doar ca să constate că animalul era mort. Îşi sună mai întâi părinții, care veniseră urgent acasă, şi apoi pe Maria.

— Copo era bine când am plecat prima dată de acasă. Mâncase şi nu-i era deloc rău. Nu era nimic cu care să se fi putut îneca, iar tata a verificat şi nu i-a găsit nimic în gât. Nu existau urme de vomă sau de sânge... Fata se cutremură, răsuflând întretăiat, şi continuă: E ca şi cum ar fi murit din senin, iar tata... Niciodată nu l-am mai văzut până acum plângând. El o lua cu el pretutindeni; rareori o lăsa singură. Nu poți să înțelegi cât de mult iubea cățeluşa asta.

— Îmi pot imagina, zise el.

— Poate... Şi totuşi... trebuie să înțelegi că în satul din Mexic de unde au venit părinții mei, câinii sunt considerați animale utile, păzesc casa, turmele, dar nimeni nu-i priveşte ca pe nişte animale de companie. Tata n-a înțeles niciodată de ce americanii iubesc aşa de mult câinii. Serena şi cu mine l-am implorat de nenumărate ori, când eram mici, să ne cumpere un câine, dar el nici n-a vrut să audă. Şi apoi, când noi două am plecat de acasă, a simțit nevoia să umple golul uriaş din viața lui... La un moment dat, cineva i-a sugerat să-şi cumpere un câine şi parcă toată viața i s-a luminat. Copo era ca şi copilul lui, dar mult mai ascultător şi mai devotat.

Fata simți că o înecă plânsul şi tăcu, scuturând din cap, înainte de a continua:

— Biata Copo... Nu avea nici patru ani. Vreau să spun... poate un câine să moară aşa, pur şi simplu, fără să fie bolnav? Ai mai auzit de aşa ceva până acum?

— Nu.

Maria se aşteptase la acest răspuns, dar el nu o linişti cu nimic şi gândurile îi reveniră la motivul pentru care dorise să discute cu tânărul.

— Colin... În legătură cu ce vorbeam mai devreme...

— Ai avut dreptate, îmi dau seama. În toate privințele.

Ea oftă şi-l privi cu drag.

— Țin la tine, Colin. Te iubesc şi tot ce îmi doresc este să fiu cu tine, dar...

Ultimul cuvânt atârnă greu în aer.

— Nu sunt cine credeai că sunt, şopti el.

— Ba nu, îl contrazise fata. Eşti exact cine am crezut că eşti şi m-ai avertizat de la început în privința asta. Şi am crezut că pot stăpâni situația, dar aseară mi-am dat seama că nu cred că pot.

— Ce înseamnă asta?

Ea îşi trecu o şuviță de păr pe după ureche şi-şi drese glasul.

— Cred că, deocamdată, ar fi bine să lăsăm puțin lucrurile să se liniştească între noi. Cu tot ce înseamnă asta...

Nu-şi termină cuvintele, dar nici nu era nevoie.

— Şi ce-ai de gând să faci în privința tipului care te urmăreşte?

— Nu ştiu. În momentul ăsta mi-e greu să mă gândesc la aşa ceva.

— Asta şi urmăreşte individul. Vrea să fii speriată şi îngrijorată, mereu în pragul disperării.

Fata îşi prinse capul între palme, apăsându-şi tâmplele. Când vorbi, vocea îi era răguşită:

— Am impresia că sunt prinsă într-un coşmar şi tot ce vreau este să mă trezesc... Şi, mai presus de orice, trebuie să-mi susțin părinții. Tata vrea să o îngroape pe Copo diseară şi asta îl va face să sufere şi mai mult. Şi pe mama la fel. Iar această ploaie... Dintre toate weekendurile în care Copo putea să moară, de ce tocmai în weekendul ăsta?

Colin aruncă o privire spre curtea din spatele casei:

— Ce-ar fi să-i dau o mână de ajutor tatălui tău?

Maria îi aduse o cazma din garaj şi, după ce discută cu ea şi cu tatăl ei, Colin începu să sape o groapă la umbra unui stejar, în timp ce ploaia îi pătrundea, rece, prin cămaşă. Îşi aminti că făcuse acelaşi lucru şi pentru câinele lui, Penny, un micuț dachshund cu păr lung. Câinele dormise cu el în pat în copilărie şi, când plecase la şcoala militară, îi simțise lipsa mai mult chiar decât pe cea a părinților.

Îşi aminti cât de greu îi fusese să sape mormântul câinelui

în acea vară din studenție; fusese unul dintre puținele momente când plânsese sincer, după ce plecase de acasă. Cu fiecare cazma de pământ scoasă îi venea în minte imaginea lui Penny alergând prin iarbă sau încercând să prindă un fluture şi fu mulțumit că-l scutise pe Felix de o experiență asemănătoare.

Totodată, avea astfel ocazia să stea mai departe de Maria. Înțelegea dorința ei de spațiu, chiar dacă nu-i plăcea – gândindu-se la motivația principală pentru care fata îi ceruse asta. Ştia că săvârşise o greşeală uriaşă şi, poate chiar în acele clipe, ea cumpănea dacă merită sau nu riscul să rămână alături de un tip precum Colin.

Când termină de săpat groapa sub copac, familia o îngropă pe Copo. Din nou toți patru plânseră amarnic şi se îmbrățişară, după care intrară în casă. Colin începu să umple groapa cu pământ, iar gândurile îl purtară iar la misteriosul hărțuitor care o urmărea pe Maria. Se întrebă care va fi următoarea mişcare a acestuia. Şi hotărî, atunci şi acolo, că indiferent dacă Maria îl va dori sau nu în viața ei, el va fi întotdeauna gata să o ajute la nevoie.

— Eşti sigur? îl întrebă Maria, în timp ce stăteau amândoi pe veranda din fața casei. Aş fi bucuroasă să te duc eu acasă.

Înăuntru, Carmen şi Serena pregăteau cina. Felix, din câte ştia Colin, rămăsese pe veranda din spate, singur, ținând în mână zgarda lui Copo.

— Stai liniştită, mă descurc. Simt nevoia să alerg.

— Dar plouă încă.

— Sunt deja ud.

— Nu e cam departe? Sunt vreo zece kilometri.

— Tu trebuie să rămâi aici, cu familia ta, o sfătui el şi apoi, preț de câteva clipe, niciunul nu mai zise nimic. Te pot suna? întrebă Colin, într-un final.

Se uită mai întâi spre casă, înainte de a se uita la el.

— De ce nu aştepți să te sun eu?

El înclină din cap, tăcut, înainte să facă un pas înapoi şi, fără să mai rostească o vorbă, se îndepărtă, alergând.

Maria nu-l mai sună însă tot restul săptămânii şi, era pentru prima oară în viaţa lui, când îi păsa suficient de mult de o fată încât această tăcere să îl afecteze. Sau suficient de mult încât să se gândească la ea în cele mai neaşteptate momente sau de câte ori suna telefonul – ceea ce nu se întâmplă prea des.

Dar de sunat, el nu o sună; ar fi vrut şi nu o dată puse mâna pe telefon, înainte de a-şi reaminti că Maria îl rugase să nu o facă. Dacă voia sau nu să îl mai sune vreodată rămânea la alegerea ei.

Pentru a-şi alunga gândurile, tânărul încercă să se menţină permanent ocupat cu ceva. Îşi mai luă câteva ore suplimentare la bar şi după cursurile de la facultate şi înainte de a intra în schimb îşi petrecea timpul la sală, antrenându-se cu Daly şi Moore.

Aceştia erau mai neliniştiţi în privinţa meciului care se apropia decât era el. Deşi o luptă cu cineva de talia lui Reese era o rară oportunitate de a-şi testa adevărata valoare, indiferent că pierdea sau câştiga, pentru Colin, pe termen lung, partida nu însemna nimic. Însă pentru Daly şi Moore, un rezultat bun la meci ar fi reprezentat o bună carte de vizită pentru sala lor. Nu-i de mirare că luni de dimineaţă petrecură două ore studiind cu Colin înregistrările duelurilor anterioare ale lui Reese, tendinţele acestuia, evaluându-i punctele tari şi slăbiciunile.

— E bun, dar nu invincibil, insista Daly, iar Moore era de acord. Colin îi asculta, încercând însă să nu ţină seama de comentariile lor, pe care le considera prea optimiste, dacă nu de-a dreptul fanteziste, atunci când, în aceeaşi frază, se întâlneau cuvintele *Reese* şi *ring.* Adevărul era – se temea el – că, de fapt, Reese avea să-l mănânce de viu în ring.

Partea încurajatoare, din câte putuse vedea în secvenţele filmate, era că forţa loviturilor lui Colin era superioară celor ale lui Reese. Mai ales loviturile la picioare; până în acel moment al carierei lui, nici măcar un singur luptător nu încercase să-l lovească pe Reese în genunchi, în ciuda

faptului că acesta se lăsa de mult ori descoperit. De asemenea, Reese părea vulnerabil la loviturile în coaste după orice combinație, ceea ce era bine de ştiut în pregătirea unei strategii. Problema era însă că, atunci când lupta începea, strategiile erau adesea uitate, dar tocmai aici – considerau Daly şi Moore – stătea principalul avantaj al lui Colin.

— Reeve nu a mai luptat decât cu tipi care aveau mai puțin de şase sau şapte meciuri, ceea ce înseamnă că adversarii lui au fost din start inferiori sau intimidați. Tu nu vei fi intimidat, iar asta îl va măcina cel mai tare.

Daly şi Moore aveau dreptate. Lupta – fie că se desfăşura în baruri, pe stradă sau chiar şi în ring – nu ținea doar de abilități, ci şi de încrederea în sine şi de control. Totul era să aştepți momentul prielnic şi apoi să profiți de el. Şi apoi mai era şi experiența, atunci când adrenalina pompa în tot corpul, iar din punctul ăsta de vedere Colin avea la activ mai multe meciuri grele decât Reese. Reese era un sportiv desăvârşit, un luptător care strângea mâna adversarului după meci, în vreme ce Colin era genul care mai întâi lovea şi apoi spărgea sticle de bere în capetele oamenilor, cu singura intenție de a provoca maximum de pagube posibile.

Cu alte cuvinte, invincibilitatea lui Reese avea o explicație. Dacă ar fi prins o zi bună, se gândea Colin, ar fi avut doar o şansă din patru să-l bată pe Reese şi aceasta doar dacă reuşea să treacă de primele runde. Loviturile la genunchi şi în coaste, continuau să-l asigure antrenorii lui, aveau să-l istovească pe Reese, dacă meciul dura mai mult.

— A treia rundă va fi a ta, îi promiseră ei.

Marți, miercuri şi joi, tânărul se antrenă intens, dedicând o oră şi un sfert zilnic anumitor lovituri. Daly intră în ring, purtând genunchere groase şi o vestă şi cerându-i lui Colin să exerseze loviturile la genunchi, deschizând lupta şi apoi retrăgându-se în defensivă. În acelaşi timp, Moore îl instrui pe Colin să păstreze distanța față de adversar şi să se concentreze asupra loviturilor decisive la coaste, după fiecare combinație, certându-l, pe un ton aprins, ori de câte ori greşea. În ultimele patruzeci şi cinci de minute ale antrenamentului, Colin se concentra pe jocul în ring,

exersând tehnici defensive. Cu toţii erau pe deplin conştienţi că Reese avea un avantaj semnificativ în acest domeniu şi Colin nu putea spera decât să supravieţuiască atacului devastator al adversarului.

Până atunci nu se mai antrenase niciodată pentru un adversar anume şi acest tip de antrenament i se părea frustrant. Uneori, rata loviturile şi izbea prea lent în coaste; deseori se lăsa prins în lupta corp la corp, ceea ce era exact ce-şi dorea Reese. Joi, înserarea îl prinse tot la sala de antrenament şi, ieşind din sală, ar fi vrut să mai aibă cel puţin vreo două săptămâni la dispoziţie pentru a se putea antrena.

Vineri fu zi de odihnă, prima zi în care Colin nu mergea deloc la sală, în mai bine de un an. Avea nevoie de pauza aceea. Îl dureau toţi muşchii. Neavând nici cursuri, îşi petrecu dimineaţa şi după-amiaza scriind două lucrări pentru seminar. Mai târziu, la bar, din cauza temperaturilor tot mai scăzute, avu doar câţiva muşterii de servit pe terasă, chiar şi la ora cinei. Pe la ora nouă seara, patronii plecară, iar Colin rămase stăpân peste local. Bacşişurile de peste zi fuseseră aproape inexistente, dar lipsa de clienţi îi dădu suficient timp să reflecteze la evenimentele din weekendul trecut. Sau, mai precis, la întrebarea pe care o pusese Maria şi care de atunci îl bântuia.

Dintre toate weekendurile în care Copo putea să moară, de ce tocmai în weekendul ăsta?

Nimic nu părea să sugereze că individul care o urmărea pe fată ar fi fost responsabil şi de moartea câinelui, dar, pe de altă parte, nici nu putea respinge din start ideea, fiindcă i se părea destul de plauzibilă. Dacă tipul cunoştea adresa Mariei, era de la sine înţeles că ştia şi unde trăiau părinţii ei. Uşa de la veranda din spate fusese lăsată deschisă. Copo fusese bine când plecaseră şi, trei ore mai târziu, căţeluşa era moartă, fără vreun motiv aparent. Colin ştia că unui individ lipsit de scrupule nu i-ar fi luat mult timp să sucească gâtul unui căţel sau să-l sufoce.

Dar, pe de altă parte, animalul ar fi putut muri şi din cauza naturale, chiar dacă inexplicabile.

Se întrebă dacă aceleaşi gânduri terifiante îi treceau prin minte şi Mariei; dacă era aşa, în mod cert, bănuia că hărțuitorul trecuse la un alt nivel. Oare avea de gând să-l sune, dacă nu ca pe un iubit, măcar ca pe un prieten care-i promisese să o ajute la greu?

Colin îşi verifică telefonul. Nu avea niciun apel de la ea.

Colin îşi petrecu dimineața zilei de sâmbătă încercând să învețe nişte cursuri pentru facultate, deşi, pe la miezul zilei, nu mai era prea sigur de ce-şi bătea capul cu aşa ceva. Nervozitatea îl împiedica să rețină vreo informație. Nu-i era nici foame şi reuşi cu greu să bea un suc gros, cu proteine.

Emoțiile erau ceva nou pentru el. Îşi reaminti că nu-i păsa dacă învinge sau nu, dar, în acelaşi timp, recunoscu că se mințea pe sine însuşi. Dacă nu-l interesa ce avea să facă în ring, de ce urmărea tot ce mânca sau bea? De ce făcea două sau chiar trei antrenamente pe zi? Şi de ce nu recunoştea că-şi petrecuse toată săptămâna pregătindu-se pentru duelul cu Johnny Reese?

Adevărul era că, până atunci, nu intrase niciodată în cuşcă gândindu-se că va pierde. Amatorii erau amatori. Dar Reese era diferit. Reese avea să-l pună la podea dacă făcea fie şi doar o singură mişcare greşită; Reese era, pur şi simplu, mai bun.

Asta dacă nu cumva strategia mea dă roade...

Simți o bruscă şi neaşteptată izbucnire de adrenalină. Nu era bine. Era prea devreme. Se consuma înainte de începerea luptei şi trebuia să se concentreze din toate puterile. Cel mai bine era să facă o tură de alergare, pentru a-şi limpezi mintea, chiar dacă antrenorii ar fi vrut să-şi conserve energia pentru meci.

Dar nu ținu seama de părerea lor şi alergă oricum. Rămânea de văzut cine avusese dreptate.

Câteva ore mai târziu, Colin stătea singur în vestiar. Trecuse proba cântarului, îşi pusese mănuşile şi aştepta. Apoi Daly veni şi se asigură că benzile moi înfăşurate pe

palmele sale respectau regulile. Colin optă să poarte o platoşă de protecţie peste şort, pentru a se feri de loviturile sub centură, iar pantofii săi sport fură inspectaţi cu atenţie de oficiali. Erau o mulţime de reguli de urmat, chiar şi la nivel de amatori. Mai erau doar opt minute până la începerea luptei şi el le ceru lui Daly şi Moore să-l lase singur, chiar dacă ştia că antrenorii ar fi dorit să-i rămână alături.

Atitudinea lor mămoasă îl scotea din minţi. De altfel, în clipele de dinaintea oricărei lupte, cam toţi şi toate îl enervau, iar asta era exact ce-şi dorea, căci îl făcea să fie mai determinat. Se gândi la loviturile la genunchi şi la coaste, la cum trebuia să-l ţină la distanţă pe Reese şi cum, în repriza a treia, avea să se dezlănţuie. Deja adrenalina îi făcea fiecare muşchi să zvâcnească şi îi ascuţea toate simţurile. Dincolo de pereţi, auzi vuietul mulţimii, care deveni, dintr-odată, extrem de puternic. Fără îndoială, un luptător se impuse în ring, meciul se încheiase, iar adversarul era doborât.

Colin trase adânc aer în piept.

Era momentul ca spectacolul să înceapă.

În momentul următor, se afla faţă în faţă cu Reese, în centrul cuştii, măsurându-se unul pe celălalt din priviri, în vreme ce arbitrul recita regulile: fără muşcături, fără lovituri sub centură etc., etc. Pe când se studiau reciproc, lumea din jurul lor se îngusta, sunetele se estompau. Apoi fiecare luptător se retrase în colţul său. Daly şi Moore îi strigau îndemnuri de încurajare, dar Colin le auzea vocile ca prin vis. Gongul sună, iar el păşi înainte.

Îl lovi pe Reese în genunchi în primele douăzeci de secunde ale meciului, apoi încă de două ori, în succesiune rapidă, după aceea. Toate cele trei lovituri părură să-l prindă pe Reese nepregătit şi, când îl izbi puternic, tot în genunchi, pentru a patra oară, Colin zări în ochii adversarului prima sclipire de furie. A cincea lovitură veni imediat după aceea, iar Reese începu să se distanţeze de el, căci descifrase deja planul lui Colin. În următoarele două minute schimbară lovituri, iar Colin nimeri de trei ori în plin coastele

adversarului şi încă o dată genunchiul stâng al acestuia. Calităţile de boxer ale lui Reese erau aşa cum se aşteptase, dar croşeele lui erau mai puternice şi, când Reese lansă o lovitură către tâmpla lui Colin, acesta simţi că ameţeşte şi se dădu imediat înapoi. Era clar că Reese deţinea controlul, dar Colin reuşi să rămână în picioare până când gongul sună. Amândoi luptătorii răsuflau deja greu.

După părerea lui Daly, repriza fusese echilibrată, deşi antrenorul era de părere că elevul lui avea un mic avantaj.

A doua rundă urmă aproape acelaşi model: Colin mai dădu trei lovituri în genunchi, iar Reese icni, de fiecare dată, încasându-le. Colin nu rata coastele lui Reese ori de câte ori acesta ataca dezlănţuit, lăsând garda jos. Două treimi din repriză, se luptară în mijlocul ringului, Reese trimiţând lovituri puternice şi Colin făcând tot ce-i stătea în putinţă să se apere. În ultimele douăzeci de secunde ale reprizei, cotul lui Reese îl lovi puternic între sprâncene, deschizându-i arcada. Sângele începu să-i şiroiască în ochi, Colin îşi pierdu concentrarea şi adversarul profită, prinzându-l ca într-o menghină şi răsucindu-i piciorul până când Colin fu aproape să cedeze dacă nu l-ar fi salvat gongul. Ştiu însă, pe când se întorcea spre colţul său, că, deşi nu fusese complet dominat, pierduse acea repriză.

Observă însă şi un lucru care-i dădu speranţe: revenind în colţul său, Reese şchiopăta vizibil. În deschiderea reprizei a treia, Colin atacă puternic, lovind la genunchi, apoi izbi în gol şi fentă, prefăcându-se că atacă la figură, dar revenind cu lovituri la genunchi. La ultima lovitură, Reese se strâmbă de durere şi, instinctiv, se aplecă; atunci, Colin se năpusti asupra lui, cu o ploaie de pumni în coaste. Prins pe picior greşit, Reese încercă să-l agaţe în clinci, dar Colin ridică genunchiul şi-l izbi cu putere în frunte. Pentru prima oară în acel meci, Reese fu nevoit să se apere disperat.

Colin continuă să atace, cât de tare putea, lovind cu pumnii şi coatele. Reese nu se aflase în acea poziţie defensivă de prea multe ori în cariera lui, iar Colin simţi că adversarul începe să intre în panică şi lovi şi mai tare, cu toată forţa de care era în stare. Reese recepţionă un pumn zdravăn în

maxilar şi încetă să se mai apere; alte trei lovituri urmară, lăsându-l pe Reese buimac. Colin profită de avantaj şi, pe când runda se apropia de final, Reese făcu o greşeală tactică. Colin fu la un pas să încheie lupta, prinzându-l în cravaşă, dar Reese reuşi, cumva, să iasă din strânsoare. Trecură secunde prețioase până când reuşi să-l prindă iar, dar chiar când începuse să-l strângă, gongul sună, arbitrul sări între ei şi puse capăt luptei.

Colin se ridică fără tragere de inimă şi-i văzu pe Daly şi Moore ridicând pumnii, extrem de bucuroşi. Pentru ei, era clar cine câştigase. Reese era la fel de convins că pierduse şi, trecând pe lângă el, evită privirea lui Colin.

Dar judecătorii se arătară de altă părere. Când brațul lui Reese fu ridicat, în semn de victorie, de un arbitru de ring pe al cărui chip se citea scepticismul, Colin înțelese că tocmai înregistrase prima înfrângere din carieră. Dădu mâna cu Reese, în timp ce Daly şi Moore, indignați, pătrunseră în ring. Mulțimea începu să huiduie şi să fluiere decizia.

Colin nu mai luă în seamă nimic; era frânt. Părăsi cuşca şi se îndreptă singur spre vestiar, puțin dezamăgit şi nu prea surprins de deznodământ.

— Dacă te consolează cu ceva, nici măcar nu arăți la fel de rău ca la ultimul meci, remarcă Evan. Aşa cum aveau obiceiul după luptele lui Colin, ieşiră la un bar de pe marginea autostrăzii, iar Evan îşi privea prietenul cum mănâncă.

— Doar acea mică tăietură din arcadă e mai serioasă, în rest eşti ca nou. Ceea ce este, în mod clar, un progres. Ultima oară, te-aş fi putut confunda cu Rocky după meciul contra lui Apollo Creed. Şi tipul ăla era un idiot.

— Da, dar m-a bătut zdravăn.

— Poate că a trişat în luptă, dar decizia de atunci, spre deosebire de seara asta, a fost corectă. Ştii că l-ai rupt în bătaie pe Reese, nu? Şi nu a fost o victorie la mustață. Mulțimea şi-a dat şi ea seama, la fel şi arbitrul. I-ai văzut fața când l-a anunțat pe Reese învingător?

— Nu.

— Omului nu-i venea să creadă. Până şi antrenorul lui Reese era şocat.

Colin tăie cu furculiţa una dintre clătitele din farfurie şi luă o îmbucătură zdravănă.

— Bine.

— Dacă repriza ar mai fi durat douăzeci de secunde, Reese ar fi fost forţat să bată cu palma în podea. Şi nici măcar douăzeci de secunde... poate chiar zece. Nu mai avea cum să iasă din ultima cravaşă, era bătut. Abia se mai putea mişca.

— Ştiu.

— Şi atunci de ce nu eşti mai supărat? Antrenorii tăi sunt de-a dreptul cătrăniţi. Ar trebui să fii şi tu cel puţin indignat.

— Fiindcă s-a terminat, răspunse Colin. Nu mai pot face nimic acum.

— Ba da, poţi depune o contestaţie.

— Nu.

— Atunci măcar trebuia să-i arzi una lui Reese când a început dansul ăla stupid, după ce-a fost anunţat câştigător. Ai văzut?

— Nu.

— Îţi spun eu, amice, lupta a fost aranjată. Ei au vrut ca Reese să pună capăt carierei de amator neînfrânt. Dă bine la palmares.

— Care ei?

— Habar n-am... Judecătorii, promoterul, naiba să-i ia. Din punctul meu de vedere, rezultatul a fost trucat.

— A fost trucat zici? Parcă ai fi un personaj dintr-un film cu gangsteri.

— Voiam doar să-ţi spun că, indiferent ce-ai fi făcut, Reese trebuia să câştige această luptă. Poate doar dacă-l lăsai knock-out sau îl obligai să bată podeaua cu palma ai fi câştigat tu.

Colin ridică din umeri:

— Reese merge la profesionişti. Eu am fost un partener de luptă găsit în ultima clipă. E mai bine pentru toată lumea că el a terminat neînvins ca amator.

— Cred că glumeşti. Asta contează?

— Nu oficial. Dar un luptător din această categorie care ajunge să lupte în UFC e un lucru bun pentru toată lumea.

— Vorbeşti ca un afacerist, nu ca un sportiv.

— Ăsta e adevărul.

Evan scutură din cap.

— Mă rog, cum zici tu! Dacă ai chef să filosofezi pe tema asta, n-ai decât s-o faci. Dar, sincer, crezi că meritai să câştigi?

Colin luă o bucată de omletă cu furculița.

— Da.

După un moment de tăcere, Evan izbucni iar, exasperat:

— Încă sunt de părere că trebuia să-l pocneşti peste față când a început să danseze în ring. Doamne, cât mi-ar fi plăcut să-i arzi una!

— Bine.

Evan se tolăni pe spătarul scaunului.

— Bun, atunci. Cum văd că eşti mulțumit de rezultat, află că şi eu sunt bucuros că am ajuns să te văd aranjat grozav la arcadă. Mai ales după dezastrul pe care l-ai provocat în weekendul trecut.

— Bine.

— Şi mai e ceva...

— Da? Ce anume?

— Maria a fost în sală în seara asta.

Colin îşi ridică bărbia spre el, dintr-odată atent.

— Da, a însoțit-o o fată care cred că era sora ei geamănă, adăugă Evan. Adică, mă rog, nu-i semăna leit, dar destul de mult... Ştii ce vreau să zic. Au stat vizavi de locul unde mă aflam eu, în rândurile din spate. Dar sunt sigur că ea a fost, am privit-o atent.

— Bine.

— Ce-o să se întâmple cu voi doi, amice?

Colin luă în furculiță o bucată de cârnat şi ridică din umeri:

— Nu ştiu.

CAPITOLUL 18

— Maria —

— Încă o dată, îți mulțumesc că ai venit, îi zise Maria Serenei pe drumul de întoarcere la Wilmington. Ploaia cădea în rafale domoale, iar farurile maşinilor care veneau din față sclipeau, estompate.

— A fost amuzant, zise Serena, aflată pe scaunul din dreapta, cu o sticlă cu apă minerală în poală. De asemenea, a fost una dintre cele mai interesante seri de sâmbătă pe care le-am avut de multă vreme. De fapt, cred că îl şi cunosc pe unul dintre luptători.

— Măi să fie! o ironiză Maria. Doar tu ne-ai făcut cunoştință...

— A, nu mă refeream la Colin. Vorbeam despre unul dintre ceilalți luptători – cred că l-am zărit prin campusul universității. Fireşte, nu pot fi sigură că era el, fiindcă am stat foarte departe de ring. Îmi poți spune de ce nu ai vrut să stăm mai aproape?

— Fiindcă nu doream să ştie şi Colin că sunt acolo.

— Şi te întreb încă o dată... de ce asta?

— Fiindcă nu am mai vorbit cu el de weekendul trecut. Deja ți-am spus toate astea, se enervă Maria.

— Ştiu, ştiu. El a țipat la chelneriță, a venit poliția, iar tu te-ai speriat îngrozitor. Bla, bla, bla...

— Apreciez empatia ta.

— Da, chiar sunt empatică, să ştii. Totuşi, cred că faci o greşeală.

— Duminica trecută nu erai de aceeaşi părere.

— Ei, între timp am mai cugetat. Şi, apropo, îți mulțumesc că până atunci nu mi-ai spus o vorbuliță despre individul care te hărțuieşte.

Vocea ei emana sarcasm, dar Maria nu o putea învinovăți.

— Nu am fost sigură că într-adevăr mă hărțuieşte cineva, până în acel moment.

— Şi când ai aflat, ce-ai făcut? Colin era chiar acolo,

încercând să obțină răspunsuri.

— Da, însă nu s-a limitat la asta.

— Adică vrei să-mi spui că mai curând ți-ai da întâlnire cu un papă-lapte care nu face nimic? Cu unul care ar fi stat acolo ca un buştean? Pe naiba, dacă eram acolo, probabil aş fi urlat şi eu la nătânga aia de chelneriță. Cine nu-şi mai poate aminti un chip uman la cinci minute după ce l-a văzut?

— Eu am observat atunci o latură a lui Colin care nu mi-a plăcut.

— Şi ce-i cu asta? Crezi că mama n-a văzut niciodată o latură a tatei care nu i-a fost pe plac? Sau invers? Şi eu am văzut o latură a ta pe care n-o sufăr, dar nu te-am alungat pentru totdeauna din viața mea.

— Ce latură?

— Contează?

— Da.

— Bine, atunci. Crezi întotdeauna că ai dreptate. Asta mă scoate din sărite.

— Nu, nu cred că am mereu dreptate.

— Poftim, afirmația ta tocmai asta demonstrează!

— Începi să mă enervezi.

— Cineva trebuie să te aducă pe linia de plutire şi să-ți atragă atenția când greşeşti. Şi, din această perspectivă, crede-mă că ai greşit în privința lui Colin. Ar trebui să-l suni. E un om potrivit pentru tine.

— Nu sunt sigură de asta.

— Şi atunci de ce ai insistat să venim în seara asta la meciul lui?

De ce dorise să vină? Se bâlbâi, spunându-i Serenei că îi promisese lui Colin că va veni, dar Serena o tachină:

— Mai bine ai recunoaşte că încă îl placi.

În weekendul trecut fusese clar că fata avea nevoie de un respiro, pentru a analiza situația la rece. Trăirile care o marcaseră – cauzate nu doar de hărțuitor, ci şi de Colin – îi răvăşiseră sentimentele, iar această senzație se accentuă pe

măsură ce zilele treceau.

Chiar şi atmosfera de la firmă i se păru ciudată. Ken făcuse ture prin biroul lui Barney aproape toată săptămâna, părând distras şi îngrijorat, dar nu-i adresase fetei nici măcar un cuvânt. Barney i se păruse la fel de tensionat; joi, nici el şi nici Ken nu veniseră la birou toată ziua şi, când Lynn nu se arătă la muncă nici joi şi nici vineri, ea se aşteptase ca Barney să se isterizeze vineri din cauza asta, cu atât mai mult cu cât stagiara nici nu se obosise să dea măcar un telefon. Dar Barney nu făcu altceva decât să pună dosarele lui Lynn pe biroul Mariei, cerându-i fetei să le rezolve, fără vreo altă explicație sau comentariu.

Ciudat.

Şi părinții ei o îngrijorau. Încă jelind dispariția lui Copo, tatăl ei era aşa de deprimat, că ajunsese să nu se mai ducă nici la restaurant, iar mama fetei era foarte speriată din acest motiv. Maria cinase cu ei marți şi joi, iar Serena luni şi miercuri şi, în drum spre meciul lui Colin, amândouă surorile se puseseră de acord că trebuia făcut ceva, chiar dacă nu erau sigure dacă acel ceva stătea în puterea lor.

Lupta ar fi trebuit să o mai smulgă din gândurile care o frământau sau cel puțin aşa încercase ea să se convingă. Iar Serena gândea la fel. Dar, de îndată ce Colin păşise în cuşcă, Maria simțise în stomac un val de fluturi care aproape o ameți, împreună cu un regret profund. Şi toate acestea... oare ce însemnau?

Având în vedere starea părinților ei, era clar că nici nu se punea problema de a le refuza invitația la brunch, chiar dacă Maria nu se simțea persoana potrivită pentru a consola pe cineva. De aceea, când o zări pe Serena pe veranda din față, aproape vibrând de o energie debordantă, fata rămase descumpănită. De îndată ce Maria intră cu maşina pe alee, Serena îi ieşi în întâmpinare.

— Ce se întâmplă?

— Ştiu ce trebuie să facem, exclamă Serena, bucuroasă. Şi nu înțeleg de ce mi-a luat atâta timp până să-mi vină ideea

asta... singura explicaţie e că sunt cam nătăfleaţă. Partea bună e că tu şi cu mine ne vom relua viețile... Vreau să spun... îi iubesc pe mama şi pe tata, dar nu pot veni să iau cina aici de câteva ori în cursul săptămânii, plus brunch-ul duminica. Deja a trebuit să petrec alături de ei o grămadă de timp la restaurant şi am nevoie de puțină libertate, înțelegi?

— Ce tot spui acolo?

— M-am gândit la ceva care o să-i ajute pe mama şi pe tata.

Maria ieşi din maşină.

— Ei cum se mai simt?

— Nu prea grozav.

— Deci ar trebui să fie ceva interesant ca să-i poți scoate din starea lor.

— Ți-am zis doar că am un plan, nu?

Fu nevoie de multă stăruință, dar, în ciuda ezitărilor manifestate fățiş, părinții Mariei nu erau genul de oameni care să spună nu copiilor lor, mai ales că fetele îşi exprimară împreună rugămințile.

Urcându-se în SUV-ul tatălui lor, merseră până la un adăpost pentru animale fără stăpân. Când ajunseră în parcarea clădirii joase şi fără însemne, Maria nu putu să nu observe felul cum părinții săi îşi târau, pur şi simplu, picioarele, ezitarea lor fiind evidentă la fiecare pas.

— E prea devreme, protestase mama ei când Serena îi prezentase prima dată ideea.

— Doar să vedem ce animale sunt disponibile, îi liniştise Serena. Nu e nicio grabă.

Acum, părinții mergeau în spatele fiicelor lor, îndreptându-se încet către intrarea în clădire.

— Nu sunt sigur că e o idee prea grozavă, susură Maria, aplecându-se la urechea Serenei. Dacă nu au un câine cum le-ar plăcea lor?

— Mai ții minte când ți-am spus că Steve face voluntariat aici? Ei bine, după ce i-am povestit ce s-a întâmplat cu Copo, Steve m-a anunțat că au un câine care ar putea fi perfect,

şopti, la rândul ei, Serena. Chiar a fost de acord să ne primească el însuşi când vom veni.

— Adică vrei să spui că au un alt shihtzu pentru tata? Din acelaşi arbore genealogic cu Copo?

— Desigur, spuse Serena. Dar n-aş vrea ca ei să creadă că am încercat să o înlocuim pe Copo.

— Păi, nu tocmai asta facem?

— Nu, dacă e un altfel de câine.

Maria nu se arătă deloc încrezătoare în acest raționament aşa cum era Serena, dar nu mai zise nimic. Steve, vizibil emoționat, îi întâmpină de îndată la intrare. După ce Serena îl îmbrățişă, îl prezentă părinților ei. Bucuros, Steve îi conduse în spatele clădirii, unde se aflau cuştile câinilor.

Imediat, patrupedele începură să latre, iar ecourile sunetelor ascuțite se ciocneau de pereți. Conduşi de Steve, membrii familiei Sanchez trecură, încet, pe lângă primele cuşti, unde se găseau o corcitură de labrador, una de pitbull şi un fel de terrier, iar Maria remarcă apatia părinților ei.

Serena şi Steve, care mergeau înainte, se opriră la una dintre cuştile mai mici.

— Dar ce ziceți de mititelul ăsta? întrebă Serena. Felix şi Carmen se apropiară de ea, mergând parcă în silă, ca şi cum ar fi vrut să facă orice altceva decât să se afle acolo. Maria venea în urma lor.

— Ei, ce ziceți? insistă Serena.

În cuşcă, Maria zări o mogâldeață cu blana alb-cafenie şi o fețişoară de ursuleț, stând în fund, sprijinit pe picioarele din față şi fără să scoată niciun zgomot. Maria fu nevoită să admită că era, poate, cea mai drăgălaşă creatură pe care o văzuse vreodată.

— E un shorkie tzu, explică Steve. Un amestec între shihtzu şi Yorkshire terrier. E foarte dulce şi are între doi şi trei ani.

Steve deschise cuşca şi, întinzându-şi brațele, luă câinele şi i-l oferi lui Felix.

— Vă deranjează dacă-l ducem puțin afară? Probabil că o să-i placă să ia puțin aer proaspăt.

Cu o urmă de ezitare, Felix mângâie câinele, iar Carmen se

aplecă asupra lui, curioasă. Maria privi cum cățelul îi linge degetele tatălui ei, înainte de scoate un scheunat caraghios.

În câteva minute, drăgălăşenia câinelui îi cuceri imediat pe Felix şi Carmen. Ținându-l de mână pe Steve, Serena îi privea şi era vizibil mândră de isprava ei. Iar Maria nu avea nimic împotrivă. Nu-i de mirare că o puseseră pe lista scurtă pentru bursă: uneori, Serena avea nişte idei absolut strălucite.

Când Maria reveni la muncă luni, simți imediat tensiunea din firmă. Toată lumea era agitată, stagiarele discutau în şoaptă despre repartizarea în birouri, tăcând brusc ori de câte ori se apropia vreun avocat; între timp, Maria află că toți acționarii companiei erau închişi în sala de şedințe încă de la prima oră a dimineții, ceea ce putea însemna că se pregăteau schimbări majore.

Lynn absenta pentru a treia zi consecutivă şi, neavând idee ce trebuie să facă – Barney uitase să-i mai dea instrucțiuni –, Maria îşi băgă capul pe uşa biroului lui Jill.

Înainte să apuce să scoată vreun cuvânt, Jill începu să scuture din cap şi rosti, suficient de tare cât să poată fi auzită de pe coridor:

— Sigur că ieşim să luăm prânzul împreună. Abia aştept să aflu cum te-ai distrat în weeekend! Sună promițător!

Acționarii se aflau încă în spatele uşilor închise când Maria se aşeză, în sfârşit, pe un scaun în fața lui Jill, la un restaurant din apropierea firmei de avocatură.

— Ce naiba se întâmplă azi? Zici că suntem în zona crepusculară! Despre ce tot discută atâta acționarii? Nimeni nu pare să ştie nimic.

Jill răsuflă adânc.

— Situația e cam tulbure în momentul de față... dar sunt sigură că ai observat absența stagiarei tale favorite, nu?

— Lipsa ei are vreo legătură cu ce se întâmplă?

— Am putea spune asta, murmură Jill, oprindu-se brusc atunci când un chelner veni să ia comanda. Femeia aşteptă

până când bărbatul plecă şi abia atunci reluă discuția.

— Uite la ce s-a ajuns, zise ea. O să-ți spun tot ce ştiu. În primul rând însă, țin să te anunț că am vrut să iau azi prânzul cu tine fiindcă simțeam nevoia să fug undeva cu cineva de încredere şi acea persoană nu poți fi decât tu.

— Da, sigur... bâigui Maria, emoționată.

— Eşti mulțumită să lucrezi la firma asta?

— Da, destul de mulțumită. De ce?

— Fiindcă mă întrebam dacă iei în considerare să demisionezi de aici şi să vii să lucrezi pentru compania mea.

Maria rămase prea surprinsă ca să mai poată răspunde. Jill înclină din cap.

— Da, da, ştiu, e o decizie importantă şi nu trebuie să-mi dai un răspuns imediat. Dar aş vrea să te gândeşti la propunerea mea. Mai ales acum, având în vedere ce se întâmplă.

— Încă nu ştiu ce se întâmplă. Dar, stai... tu ai de gând să pleci, Jill?

— Lucrăm la un plan încă de când ai venit tu aici.

— Lucrăm?

— Da, eu şi cu Leslie Shaw. E avocată la Scanton, Dilly şi Marsden şi am urmat facultatea de Drept împreună. E o femeie grozavă, cu o minte brici şi e pricepută ca nimeni alta în domeniul legislației muncii. Mi-ar plăcea să te vezi cu ea, dacă eşti deschisă la propunerea mea şi ai vrea să lucrezi cu noi. Sigur o să-ți placă... dar dacă nu vrei să vii, sper că vei uita tot ce ți-am spus. Căci deocamdată încercăm să ținem planul nostru cât mai secret cu putință.

— Nu voi spune nimănui nimic, promise Maria, încă sub impresia şocului veştii. Şi bineînțeles că aş vrea să mă întâlnesc cu ea, dar... de ce te gândeşti să pleci?

— Fiindcă firma noastră are mari necazuri. E ca Titanicul, tocmai a lovit aisbergul, iar următoarele câteva luni nu vor fi tocmai plăcute.

— Ce vrei să spui?

— Şeful nostru, Ken, va fi acționat în judecată pentru hărțuire sexuală de către Lynn. Şi bănuiesc că alte două, poate chiar trei stagiare, îl vor da şi ele în judecată. De aceea

acționarii s-au întâlnit azi. Fiindcă vestea o să se răspândească în presă şi o să iasă urât de tot. Din câte am auzit, orice încercare de mediere a eşuat săptămâna trecută.

— Ce mediere?

— Cea care a avut loc joia trecută.

— Aha, de aceea Lynn, Barney şi Kent au absentat joi... Dar eu de ce n-am auzit nimic despre asta?

— Fiindcă Lynn încă nu a sesizat Comisia pentru Egalitatea de Şanse şi Discriminare.

— Şi atunci de ce a mai avut loc o mediere?

— Ken a fost, se pare, avertizat că va fi dat în judecată în urmă cu vreo două săptămâni şi a făcut tot posibilul să împiedice asta. Ai remarcat, sunt convinsă, cât de politicos şi de distant se purta față de tine. E îngrozit. E clar că se aşteaptă ca firma să negocieze un acord cu stagiara şi sunt sigură că restul acționarilor nici nu vor să audă de aşa ceva. Ei vor ca oalele sparte să le plătească numai Ken, dar el nu are atâția bani pentru despăgubiri.

— Cum se poate să nu aibă bani?

— Cu două divorțuri costisitoare la activ, de unde bani? Şi asta nu e prima oară când se întâmplă. S-a mai întâmplat şi înainte, dar atunci Ken a putut aranja lucrurile. De aceea te întrebam mereu dacă-ți face avansuri. Fiindcă eşti tânără şi atrăgătoare şi lucrezi în firmă, ceea ce e tot ce contează din punctul de vedere al lui Ken. Tipul gândeşte exclusiv cu ce are în pantaloni. Şi, desigur, Lynn va pretinde în fața tribunalului că acționarii sunt mână în mână cu el, de vreme ce ştiau prea bine ce poamă e, dar n-au făcut nimic să-l țină în frâu. Firma e pasibilă de despăgubiri de multe milioane de dolari... urmarea va fi că o mulțime de clienți nu vor mai dori să-şi asocieze numele cu o firmă de avocatură unde hărțuirea sexuală a devenit un mod de viață. Ceea ce mă readuce la întrebarea inițială: eşti deschisă ideii de a te alătura mie şi lui Leslie la o nouă firmă?

Maria se simțea copleşită.

— Dar nu am experiență în dreptul muncii...

— Înțeleg, dar nu-mi fac griji în privința asta. Eşti inteligență şi hotărâtă şi o să înveți mai repede decât îți

imaginezi. Singurul impediment va fi că nu vom putea să-ți dăm, pentru început, salariul pe care l-ai avut aici, dar vei avea un program mult mai flexibil şi prin simplul fapt că te asociezi cu noi vei putea deveni într-o zi acționar.

— Când ai vrea să pleci?

— De vineri în patru săptămâni, zise femeia. Deja am închiriat şi mobilat un birou spațios la câteva străzi distanță de aici; toate actele sunt semnate.

— Sunt sigură că există la noi în firmă persoane mult mai bine calificate. De ce m-ai ales pe mine?

— De ce nu te-aş alege? surâse Jill. Suntem prietene şi, dacă am aflat un lucru în profesia asta, este că munca e mult mai plăcută atunci când îndrăgeşti oamenii alături de care îți petreci zilele. Am avut parte de indivizi precum Ken şi Barney cât să-mi ajungă pentru o viață întreagă. Nu, mulțumesc, nu mai doresc aşa ceva!

— Sunt... flatată.

— Deci? Te gândeşti la propunerea mea? Presupunând că tu şi Leslie vă veți înțelege de minune?

— Nu văd de ce nu ne-am înțelege. Cum e Leslie?

Acționarii părăsiră, în cele din urmă, sala de şedințe pe la trei după-amiază, toți epuizați şi cătrăniți. Barney se închise imediat în biroul lui, căci nu avea, în mod evident, chef să discute cu nimeni. Acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul celorlalți acționari; una câte una, uşile birourilor se închiseră. Ca majoritatea angajaților, Maria decise să plece cu câteva minute mai devreme şi, pe când ieşea din clădire, observă că angajații rămaşi păreau nervoşi şi speriați în acelaşi timp.

Jill o chemase din nou după ce discutase cu Leslie şi confirmă planurile pentru a se întâlni toate trei la prânz, miercuri. Entuziasmul lui Jill era molipsitor, dar transformările îi provocau Mariei trepidații. Să-şi schimbe locul de muncă, să-şi schimbe domeniul de activitate (din nou) şi să se alăture unei firme aflate la debut i se păreau lucruri riscante, chiar dacă să rămână la firma de avocatură

devenise, dintr-odată, şi mai riscantă.

Ceea ce dorea cu adevărat, îşi dădu ea seama, era să discute cu altcineva decât Serena şi părinţii ei. Suindu-se în maşină, se pomeni trecând pe lângă sala de forţă şi casa lui Evan, căutând cu privirea maşina lui Colin, înainte de a-şi croi drum spre plaja Wrightsville.

Localul Crabby Pete era aproape gol. Fata se urcă pe un scaun înalt de la bar şi abia după câteva clipe Colin o observă, în cele din urmă, iar ea văzu cum, în ochii lui, surprinderea iniţială făcu loc unei expresii rezervate.

— Bună, Colin, şopti ea. Îmi pare bine să te văd.

— Sunt surprins să te văd aici.

Privindu-l cum trebăluia dincolo de tejghea, ea se gândi că era unul dintre cei mai arătoşi bărbaţi pe care-i întâlnise vreodată şi simţi acelaşi sentiment copleşitor de regret pe care-l avusese şi sâmbătă noaptea.

— Eu nu sunt surprinsă, oftă ea.

Barul era un loc bun pentru discuţii; bariera fizică dintre ei şi ritmul susţinut în care Colin îşi vedea de treabă împiedică discuţia să devină serioasă prea repede. Colin îi povesti despre meciul cu Reese şi despre convingerea lui Evan că toată povestea fusese măsluită. Maria îi vorbi despre câinele pe care, la insistenţele sale şi ale Serenei, părinţii ei îl adoptaseră şi aminti şi despre criza din firmă şi despre noua oportunitate de carieră pe care Jill i-o oferise.

Cum îi era obiceiul, Colin o ascultă fără să o întrerupă deloc; ca întotdeauna, ea trebui să-i smulgă cu cleştele din gură explicaţiile şi gândurile. Dar când Maria îl anunţă că vrea să plece, Colin îl rugă pe un chelner să-i ţină locul la bar preţ de câteva minute ca să o conducă pe fată la maşină.

Nu încercă să o sărute şi, când Maria îşi dădu seama de asta, se aplecă şi-l sărută ea. Gustându-i căldura familiară a gurii, se întrebă de ce simţise nevoia să se despartă de el, fie şi pentru o bucată de vreme.

Acasă, oboseala acumulată peste zi îşi ceru tributul şi adormi rapid. O trezi un mesaj pe telefon de la Colin, prin

care tânărul îi mulțumea că venise şi o asigura că îi lipsise enorm.

Marți, starea de spirit din firmă fu şi mai groaznică decât luni. Deşi acționarii păreau hotărâți să procedeze într-un mod profesionist, lipsa de informații concrete îi marcase pe toți ceilalți angajați. Nici nu încăpea îndoială că majoritatea celor din firmă începuse să-şi imagineze ce era mai rău, iar zvonurile începură să circule. Maria auzi zvonuri despre concedieri – şi mulți dintre angajați aveau familii şi credite ipotecare, ceea ce însemna că situația lor devenise dintr-odată mult mai complicată.

Maria făcu tot posibilul să stea cu capul aplecat în hârțoage şi să-şi vadă de treabă; Barney era tot tăcut şi distras. Se concentra mai mult decât de obicei, iar orele trecură mai repede – i se păru – şi când, într-un sfârşit, părăsi biroul, îşi dădu seama că nu se gândise absolut deloc la hărțuitor.

Se întrebă dacă acest lucru era bun sau rău.

Miercuri, prânzul cu Leslie şi Jill decurse chiar mai bine decât se aşteptase Maria. Leslie era, în multe privințe, completarea perfectă a celei mai bune prietene a sa de la birou – la fel de vioaie şi volubilă, dar şi gingaşă, şi gânditoare. Ideea de a lucra cot la cot cu ele începu să i se pară fetei prea bună ca să fie adevărată. După masă, când Jill o sună să îi spună că şi Leslie fusese la fel de entuziasmată de întâlnire, Maria simți că o cuprinde un val de uşurare. Jill îi prezentă şi oferta lor de început, inclusiv salariul, care era semnificativ mai scăzut, dar în acel moment Mariei nu-i mai păsa de bani. Avea să-şi restrângă cheltuielile, fiindcă ştia că merita să facă acel sacrificiu.

— Sunt fericită, îi mărturisi lui Jill. Se întrebă dacă nu cumva era cazul să îi vorbească şi prietenei sale despre hărțuitor sau despre faptul că ea şi Colin erau pe cale să se împace şi apoi îşi dădu seama că nici nu-i pomenise faptul că se despărțiseră.

Prea multe lucruri se întâmplau simultan.

Între timp, la Martenson, Hertzberg & Holdman, norii întunecați adunați deasupra firmei deveneau tot mai negri şi, pe când ea şi cu Jill se apropiau de clădire, Jill se aplecă spre Maria.

— Să nu te surprindă dacă vei auzi o veste importantă mâine, o avertiză femeia.

Într-adevăr, joi dimineață se află în toată firma că stagiara Lynn depusese o plângere oficială la Comisia pentru Egalitate de Şanse şi Discriminare. Din nou, Ken nu se arătă la birou. Raportul ar fi trebuit să fie confidențial, dar, într-o firmă unde majoritatea angajaților cunoşteau pe cineva sus pus în sistemul judiciar, documentul ajunse curând în aproape toate computerele. Alăturându-se colegilor săi, Maria citi şi ea acuzațiile aduse la Comisie şi care conțineau detalii scabroase. Raportul relata, cu detalii precise şi dure, adesea sexuale, numeroasele avansuri nedorite pe care Ken i le făcuse tinerei stagiare, inclusiv promisiunea că o va ajuta să avanseze rapid în carieră şi va avea un salariu mai mare în schimbul anumitor favoruri sexuale. Celelalte angajate, cărora acum li se confirmau cele mai groaznice temeri, se mişcau fără țintă dintr-un birou în altul.

Maria şi Jill evadară din birou, îndreptându-se către restaurantul unde luau prânzul de obicei şi discutară despre momentul în care trebuiau să-şi anunțe plecarea din firmă. Maria se gândea să-i destăinuie mai devreme – poate chiar în următoarele zile – lui Barney intenția lor, nedorind să-l pună în fața faptului împlinit.

— M-a muncit până la extenuare, dar a fost şi onest față de mine şi am învățat o mulțime de lucruri de la el, recunoscu Maria. Şi nu vreau să-i înrăutățesc şi mai tare situația.

— Da, mi se pare o propunere justă şi înțeleaptă, dar, pe de altă parte, asta ar putea fi şi o eroare. Mă întreb dacă nu cumva ar fi mai bine să lăsăm lucrurile să se liniştească.

— De ce?

— Pentru că, de îndată ce noi ne vom anunța plecarea, va urma un exod ai celorlalți avocați din firmă, care ar putea duce la o spirală a morții. Noi anunțăm, apoi vor anunța şi

alții, apoi clienții vor pleca şi, în final, ştii ce se va întâmpla? Până şi oamenii care vor dori să rămână în firmă se vor trezi rămaşi fără loc de muncă.

— Sunt sigură că deja o mulțime de oameni se gândesc la varianta asta.

— Da, ştiu. Şi eu m-aş gândi. Dar asta nu e acelaşi lucru cu a-ți da demisia.

În cele din urmă, ajunseră la un compromis, hotărând să-l anunțe pe Barney de vineri în două săptămâni, pentru a-i lăsa timp să le găsească înlocuitori. De acolo, conversația se mută către alte subiecte – tipul de firmă pe care doreau să-l creeze, tipul de procese abordate, cum aveau să-şi crească baza de clienți, care dintre actualii clienți aveau să le urmeze sau de câți angajați aveau nevoie, pentru început.

Vineri, o altă bombă fu detonată în firmă, când pe holuri se răspândi vorba că Heather, stagiara lui Ken, şi Gwen, recepționera, depuseseră şi ele plângeri la Comisia pentru Egalitate de Şanse şi Discriminare, declarațiile şi acuzațiile lor fiind la fel de şocante ca acelea ale lui Lynn. Încă o dată, acționarii se închiseră în sala de şedințe, fără îndoială trimițându-i priviri încărcate de ură lui Ken.

Unul câte unul, acționarii şi ceilalți angajați începură să plece acasă – unii la ora trei, alții la patru. Epuizată după o săptămână agitată, Maria decise să le urmeze exemplul. În definitiv, intenționa să se vadă mai târziu cu Colin şi avea nevoie de puțin timp liber să se mai elibereze de stres.

— Nici nu-mi pot închipui ce săptămână suprarealistă ai avut, remarcă tânărul.

— A fost ceva... groaznic. O mulțime de oameni sunt furioşi şi speriați şi, practic, toți se simt duşi cu preşul de şefi. Spre deosebire de aceştia, ceilalți angajați nici nu aveau habar de ce urma să se întâmple.

Se aflau iar la Pilot House şi, deşi vorbiseră la telefon de câteva ori – amândoi încercând să-şi croiască, puțin câte puțin, drumul spre normalitate – era prima oară de când Maria îl vedea pe Colin de la vizita ei la Crabby Pete. Deşi

părea imposibil, arăta, îmbrăcat în blugi şi o cămaşă albă, cu mânecile suflecate, mai bine chiar decât luni, atunci când îl întâlnise ultima oară. *Ciudat ce pot face până şi doar câteva zile petrecute departe unul de altul,* se gândi ea.

— Şi Jill?

— E o salvatoare. Fără oferta ei nu ştiu ce m-aş fi făcut. Marile firme nu prea mai fac angajări în perioada asta şi probabil că aş fi rămas multă vreme pe tuşă. Şi Jill are dreptate. Cu trei angajate care au depus plângere la Comisie, e aproape sigur că, şi dacă firma găseşte o cale de a supraviețui, toți acționarii se vor alege cu nişte pagube imense şi următorii ani vor fi sumbri.

— Ceea ce probabil înseamnă că şi ei sunt deranjați de situație.

— Vrei să spui că sunt de-a dreptul turbați de furie. Sunt sigură că în momentul de față l-ar strânge de gât pe Kevin cu mâna lor.

— Dar firma nu are asigurări şi pentru situații de genul ăsta?

— Acționarii nu sunt siguri că asigurările ar acoperi şi aşa ceva. Ken a încălcat în mod flagrant legea şi, potrivit plângerilor, există înregistrări audio, e-mailuri, texte şi se pare că o stagiară are chiar şi o înregistrare video.

— Asta nu e bine.

— Nu e deloc, încuviință Maria. O mulțime de oameni nevinovați vor avea de suferit din cauza lui Ken. Nici nu-ți pot spune cât de norocoasă mă simt.

— Bine.

— Nu începe iar să spui asta.

Colin surâse:

— Bine.

Îşi petrecură noaptea redescoperindu-se unul pe celălalt şi adormiră înlănțuiți. Dimineața, Maria nu avu niciun regret că acceptase împăcarea şi se surprinse chiar imaginându-şi o relație pe termen lung între ei. Gândul o incita, în mod straniu. După ce petrecură sâmbăta împreună, înălțând

zmeie pe plajă, sentimentul continuă să prindă putere.

Sâmbătă seara merse să cineze cu Jill şi Leslie, în vreme ce Colin lucra la bar; după ce îşi termină schimbul, se întâlniră în micul lui apartament. Evan şi Lily erau acasă şi vorbiră toţi patru până pe la trei dimineaţa. Apoi, neputând să mai stea treji nici măcar un minut, Colin şi Maria făcură dragoste abia a doua zi dimineaţă.

Deşi ea îl invită la brunch, Colin se scuză, pretinzând că are o mulţime de examene pentru care trebuie să studieze înainte de a pleca la bar, în schimbul de duminică după-masă. Când fata ajunse acasă la părinţii ei, fu mulţumită să afle că Smoky – numele ales de ai ei pentru căţel – avea acum propria lui zgardă cu diamante false, propriul culcuş şi diverse jucării înşirate prin living şi părea cel mai fericit când se hârjonea cu tatăl ei. În bucătărie, Carmen fredona întruna, iar Serena vorbi despre Steve mai mult decât o făcuse vreodată.

— Bun, poate lucrurile încep să devină puţin mai serioase, recunoscu ea, fiind apoi supusă unui tir de întrebări de către mama ei.

La masă, veni rândul lui Felix să pună întrebări despre Steve şi tot ce putu face Maria fu să zâmbească. Între carieră, familie şi, mai nou, Colin, lucrurile începeau să se îndrepte în viaţa ei. Pe când strângeau masa, Maria îşi dădu seama iar că nu mai era obsedată de bărbatul cu şapcă de baseball, pe de o parte din cauza tuturor celor întâmplate în ultimele zile, dar pe de alta fiindcă acesta părea să fi intrat în pământ.

Fetei îi plăcea să creadă că individul renunţase să o mai hărţuiască şi nici nu avea s-o mai deranjeze vreodată. Dar, oricât de mult s-ar fi bucurat de acel respiro, parcă nu-i venea să creadă că tot coşmarul se încheiase.

Pentru că, în definitiv, înainte de un curcubeu este, de obicei, o furtună.

Vremea era prea rece pentru surfing şi, cum Colin era ocupat, Maria îşi petrecu restul după-amiezii şi seara încercând să rezolve cât mai multe sarcini de serviciu. Cum

Lynn era absentă, iar lui Barney nu prea îi stătea mintea la dosare, faptul că urma să plece peste trei săptămâni o făcea pe Maria să se simtă puțin vinovată. Nu îndeajuns de vinovată cât să se răzgândească, dar suficient cât să lucreze pe MacBook-ul ei până când privirea i se înceţoşa şi nu mai putea să scrie nici măcar un cuvânt.

Când se trezi a doua zi de dimineață, Maria se pomeni întrebându-se ce-i va aduce săptămâna care urma – cât de mult se va degrada situația de la birou – şi dacă şi alți angajați ai firmei aveau să ia decizia de a pleca. Majoritatea acționarilor erau la fel de tulburați ca şi Barney şi Ken, ceea ce însemna că, probabil, activitatea va stagna aproape în fiecare departament, iar posibilitatea unor noi angajări va fi redusă, de îndată ce vestea despre problemele firmei s-ar fi răspândit. Şi fără îndoială că începuse deja să se răspândească.

Deocamdată, ea decise să facă în aşa fel încât plecarea ei să fie cât mai puțin resimțită de Barney. Luându-şi poşeta pe umăr, îşi înşfăcă geanta cu laptopul şi se îndreptă spre uşă. O deschise şi privirile îi căzură pe preşul de la intrare.

Îi trebui un moment să proceseze ceea ce vedea, înainte ca respirația să i se oprească în gât.

Un trandafir veştejit, cu petale aproape înnegrite, se afla acolo, împreună cu un bilet.

„Vei şti ce simt.”

Simți că, de fapt, se afla într-un vis din care nu putea să se trezească, iar picioarele îi rămaseră înțepenite pe pragul uşii, fiindcă ştia că lucrurile nu aveau să se oprească acolo. Pe balustrada de lângă scări zări un alt trandafir ofilit, sub greutatea altui bilet. Poruncind picioarelor să o ducă mai departe, fata păşi pe floarea de pe preş şi se apropie mai mult, reuşind să citească:

„De ce ai urât-o?”

Parcarea din fața blocului era goală, trotuarul pustiu; nu vedea nicio maşină pe care să o poată recunoaşte. Îşi simți gura uscată pe când încuie uşa în urma ei şi ridică trandafirul zdrobit de pe preş. Luând apoi floarea pusă pe balustradă, se forță să coboare treptele, în timp ce-şi căută

din priviri maşina.

Aşa cum se temuse, toate cauciucurile fuseseră tăiate cu cuțitul. Pe parbriz, un plic fusese strecurat sub ştergătoare.

Mai târziu avea să fie uimită de cât de calmă gestionase toate acele descoperiri, precum şi de limpezimea gândurilor ei. Când ajunse la plic, se gândi la amprente şi la cum ar fi cel mai bine să citească mesajul din el fără să pericliteze vreo dovadă, aşa că ținu plicul de margini. În acel moment, nu simți nicio panică; mai curând era cuprinsă de o senzație de scufundare într-un hău, ca şi cum ar fi recunoscut inevitabilul. Cumva, în vreun fel, ştiuse că acesta va veni.

Scrisoarea, scoasă la imprimantă, era tipărită pe o singură foaie albă de hârtie, care putea fi cumpărată de la orice magazin de papetărie. Însă ultimul rând fusese scris de mână, cu nişte litere pătrățoase, aproape copilăreşti.

> Nu crezi că ştiu ce-ai făcut? NU CREZI CĂ ŞTIU CINE A PUS LA CALE TOATE ASTEA? Nu crezi că POT SĂ-ȚI CITESC GÂNDURILE şi să ştiu CE-AI FĂCUT! Ai vărsat SÂNGELE UNEI NEVINOVATE.
>
> INIMA TA E PLINĂ DE OTRAVĂ şi eşti o DISTRUGĂTOARE! Tu OTRĂVEŞTI şi NU VEI SCĂPA. Vei şti ce simt fiindcă EU DEȚIN CONTROLUL ACUM.
>
> Eu sunt NEVINOVATUL care a supraviețuit.
>
> PRIVEŞTE-MĂ aşa cum eu te privesc!

După ce termină de citit scrisoarea, Maria o mai citi o dată, simțind că tot corpul o doare. Trandafirul descompus se afla încă pe parbriz şi fata se întinse să-l ia, punându-l alături de ceilalți doi, într-un buchet macabru.

Răsucindu-se pe călcâie, merse înapoi spre casă, cu brațele şi picioarele grele de spaimă. Semnele, îşi dădu ea seama, fuseseră evidente şi ea le ignorase cu bună ştiință. Deodată, amintirile o năpădiră ca nişte viziuni orbitoare care i se iveau pe retină: Gerald Laws interogat de poliție, cu freza lui îngrijită şi dinții albi; Cassie Manning, cu chipul ei tânăr, schimonosit de spaimă; tatăl lui Cassie, Avery, înfricoşat şi

convins de intenţiile criminale ale lui Laws şi cumplit de tensionat; mama lui Cassie, Eleanor, sfioasă, timidă, şi, mai ales, terifiată. Şi, în cele din urmă, Lester, fratele nervos, care-şi rodea întruna unghiile şi care-i trimisese atâtea bilete de ameninţare după moartea lui Cassie.

Acele bilete groaznice reflectau furia lui tot mai intensă. *Ca şi scrisorile lui Laws către Cassie când el se afla la închisoare.*

Prima etapă dintr-un *model de comportament...*

Urcând scările spre uşă, îi sună telefonul. Era Serena. Fata ignoră apelul, simţind nevoia să discute cu Colin. Avea nevoie de el pentru a o face să se simtă iar în siguranţă; în acel loc şi în acel moment, se simţea expusă. Cu mâinile tremurânde, formă numărul lui, întrebându-se cam cât timp i-ar fi trebui să ajungă la ea.

Un model...

Margolis îi spusese să vină la el cu o plângere şi fata avea nevoie de Colin şi din acest motiv. Trebuia să-i spună lui Margolis despre Gerald Laws şi Cassie Manning, femeia pe care Laws o ucisese. Voia să-i povestească şi despre familia Manning şi despre tot ce i se întâmplase în ultima vreme. Dar, mai ales, voia să-i destăinuie că ştia exact cine o hărţuia şi care urma să fie deznodământul acestui joc periculos.

CAPITOLUL 19

— Colin—

De când începuse facultatea, Colin nu lipsise nici măcar de la un singur curs, cu atât mai puțin să absenteze o zi întreagă. Doar o dată fusese cât pe ce să o facă – într-o zi când maşina se încăpățânase să nu mai pornească şi fusese nevoit să meargă pe jos până la facultate, cu un rucsac plin de cărți şi cursuri, sosind doar cu câteva minute înainte de începerea orelor.

Prin urmare, acea zi era prima în care lipsea. De îndată ce-l sunase Maria, se grăbise să ajungă la apartamentul ei; citise biletul şi, în vreme ce Maria îl apela pe detectivul Margolis, el sună la un service auto, pentru că maşina fetei avea toate roțile pe jantă. În vreme ce aşteptau o camionetă de tractare, Colin îi făcu Mariei o cană de ceai, dar ea sorbi doar câteva înghițituri după care abandonă cana.

Camioneta veni şi, de îndată ce ridică maşina Mariei, Colin o conduse la secția de poliție. Maria îşi spuse numele ofițerului de la ghişeul de informații şi apoi se aşeză pe un scaun, alături de Colin, în mica sală de aşteptare, remarcând ritmul febril, dar deloc haotic al secției. Maria profită de prilej pentru a-i trimite un mesaj lui Barney, anunțându-l pe avocat că nu putea veni la birou prea curând. Fără îndoială că Margolis se afla deja undeva în secție, probabil îngropat în rapoarte privitoare la incidentele din weekend. Ca detectiv, el se ocupa de infracțiunile cele mai grave şi probabil că acum regreta că o încurajase pe Maria să îl sune pentru o simplă plângere. Hărțuirea – dacă evenimentele trăite de fată aveau să fie catalogate oficial astfel – nu era un delict sub aria lui de competență, iar faptul că Maria era însoțită de Colin nu făcea, în mod cert, decât să-l irite şi mai mult pe detectiv. Îi lăsă să aştepte aproape o oră şi jumătate înainte de a apărea, în sfârşit, cu un dosar voluminos sub braț. Îi strânse mâna Mariei, dar refuză să i-o întindă şi lui Colin – şi, oricum, dacă ar fi făcut-o, acesta nu i-ar fi strâns-o. Niciunul nu avea

vreun motiv să pretindă că îl simpatizează pe celălalt.

Margolis ceru să discute doar cu Maria, însă fata insistă să fie prezent şi Colin. Pufnind de nemulţumire, detectivul acceptă totuşi şi îi conduse spre unul dintre birourile rezervate interogatoriilor. După ce petrecuse o mulţime de zile prin secţii de poliţie, de-a lungul anilor, Colin ştia că într-o dimineaţă aglomerată, un birou de interogatorii era unul dintre puţinele locuri unde exista o anumită intimitate. *Drăguţ din partea lui să ne cheme aici, deşi în general e un idiot*, se gândi tânărul. După ce închise uşa şi le ceru să se aşeze la masă, Margolis puse alături dosarul pe care-l ţinuse sub braţ şi începu să pună o serie de întrebări generale – numele şi vârsta Mariei, adresa şi altele de genul acesta – şi începu să completeze un raport. După aceea – tremurând, dar foarte coerentă – îi destăinui aceeaşi poveste pe care i-o spusese şi lui Colin pe plajă, despre Cassie Manning şi Gerald Laws, precum şi întâmplările bizare prin care trecuse recent. Ea relevă paralelele dintre cele două cazuri înainte de a-i întinde lui Margolis biletul găsit în parbriz.

Detectivul citi încet, fără să spună nimic şi în final întrebă dacă poate face o copie. Când fata acceptă, el se ridică de pe scaun şi părăsi încăperea, revenind, după câteva minute, cu o copie xerox.

— Vom păstra biletul original la dosar, dacă nu te deranjează, zise el, cu o figură impenetrabilă. Aşezându-se iar pe scaun, citi scrisoarea a treia oară, înainte de a continua:

— Şi eşti sigură că Lester Manning a scris asta?

— Da, răspunse Maria. El e şi tipul care mă urmăreşte.

— Este fratele lui Cassie Manning, nu?

— Fratele mai mic.

— De ce crezi că ar fi el?

— Fiindcă unele dintre cuvintele din scrisoare le-am mai auzit înainte, din gura lui.

— Când?

— Când a murit Cassie. De asemenea, lucruri de genul ăsta a scris şi în biletele pe care mi le-a trimis în perioada aceea.

— Ca de pildă?

— Sângele nevinovatei. Inima mea, plină de otravă.

Margolis înclină din cap şi scrise ceva în dosar.

— Asta a fost în primul rând de bilete sau în al doilea?

— Poftim?

— Ai spus că tonul biletelor s-a schimbat atunci când a început să le trimită din nou. Că erau mai amenințătoare şi mai înfricoşătoare.

— Da, a fost în a doua serie.

— Şi de unde ştii că el a trimis biletele?

— Cine altcineva le-ar fi putut trimite?

Margolis îşi cercetă notițele scrise în dosar.

— Avery Manning spunea că ar putea fi scrise de prietenul lui Cassie.

— Nu a fost el.

— De unde ştii?

— Potrivit poliției, prietenul lui Cassie nu era un suspect credibil. A fost îndurerat de uciderea iubitei lui, dar nu m-a învinovățit cu nimic pe mine. A negat chiar că ar şti cine sunt.

— Ai discutat vreodată cu el?

— Nu.

Margolis scrise iar în dosar.

— Mai ştii cum îl chema? Sau cum a întâlnit-o pe Cassie?

Maria îşi țuguie buzele.

— Cred că Mike... sau Matt ori Mark... ceva de genul ăsta. Şi nu, nu ştiu cum a întâlnit-o pe Cassie. Dar de ce vorbim despre el? Lester este individul care mă hărțuieşte! Aşa cum tot el a scris acele bilețele în Charlotte!

— Nu mi-ai zis că Lester ar fi negat scrierea acelor bilete când a fost interogat de poliție?

— Normal că a negat că le-ar fi scris el.

— Şi niciodată nu ți-a trecut prin minte că făptaşul ar putea fi acest... Michael? Prietenul lui Cassie?

— De ce ar fi făcut-o el? Nici măcar nu mă cunoştea. A declarat la poliție că n-are niciun amestec.

— Dar la fel a declarat şi Lester.

— N-ai ascultat ce-am spus? Lester nu e în toate mințile.

Biletele sunt scrise de un nebun, de un psihopat. E firesc să pui toate astea cap la cap şi să vezi că se potrivesc perfect.

— Mai ai vreunul din acele bilete de atunci?

Maria scuturǎ din cap şi frustrarea i se citi pe chip.

— Nu, nu le mai am. Le-am aruncat când m-am mutat aici. Nu voiam să-mi mai aduc niciodată aminte de ele. Dar poliția din Charlotte ar putea să mai aibă unele bilete, deşi nu sunt sigură de asta.

— Când spui bilete, la ce te referi?

— La note pe care erau scrise una sau două propoziții.

— Deci... nu chiar ca scrisoarea de azi.

— Nu. Dar, încă o dată spun, el a folosit aceleaşi cuvinte şi aceleaşi fraze. Şi au existat şi cele două bilete scurte care se potrivesc modelului.

— Cu alte cuvinte, această scrisoare e diferită de notele scurte.

— Evident.

Margolis începu să ciocăne cu stiloul raportul din fața sa.

— Bun, să admitem că ar fi Lester. Când spui că biletele lui deveniseră amenințătoare, la ce te referi? A spus că-ți va face rău în vreun fel? Că te va răni?

— Nu, dar era dar că mă acuză de moartea surorii lui. De fapt, întreaga lui familie m-a acuzat, în cele din urmă.

— Cum era familia lui?

— Erau cam... ciudați, mărturisi ea. Întreaga dinamică a familiei era neobişnuită, vreau să spun.

Colin se răsuci spre ea, dându-şi seama că nu o auzise pe Maria vorbind prea mult despre ei.

— Avery Manning, tatăl, era psihiatru şi încă de la prima întâlnire s-a proclamat expert în comportament criminal. N-a permis niciodată ca eu şi Cassie să ne întâlnim şi să avem o discuție privată. Era întotdeauna acolo şi domina orice conversație. Chiar şi la spital, când am încercat să obțin povestea de la Cassie, cel care dădea răspunsurile, în numele ei, era Avery Manning. Ajunsesem în punctul în care îi ceream să iasă din cameră, dar el refuza – şi accepta doar să se retragă într-un colț, promițând să nu ne mai întrerupă atunci când vorbeam. Dar chiar şi aşa, simțeam că fata e

foarte atentă când vorbeşte, ca şi cum ar fi încercat să spună lucrurile aşa cum tatăl ei voia să le audă. Aveam impresia că ei doi repetaseră totul... Cred că de aceea şi exagera uneori Cassie, în poveştile ei, pe care le modifica mereu.

— Le modifica?

— Cassie mi-a spus că Laws o mai lovise înainte. Dacă era adevărat, ar fi fost un factor extrem de important, fiindcă am fi putut ridica acuzaţii mai serioase împotriva lui. Cassie mi-a destăinuit că Laws o lovise într-o parcare şi că Lester fusese de faţă. Mărturia ei şi cea a lui Lester erau identice, aproape cuvânt cu cuvânt, dar, când am făcut cercetări, am descoperit că în acea zi fusese, indubitabil, într-un alt stat, deci amândoi fraţii minţeau. Când am discutat cu Cassie despre asta, ea a continuat să-şi susţină minciuna. De aceea, pledoaria pentru o înţelegere în instanţă a devenit şi mai necesară. Avocatul lui Laws ar fi măturat cu ea pe jos dacă mărturia ei mincinoasă ar fi ajuns în instanţă.

— Şi mama ei?

— Eleanor? Am întâlnit-o doar o dată sau de două ori şi mi s-a părut că e dominată total de soţul ei. De fapt, nu ştiu dacă a rostit vreun cuvânt. Plângea aproape tot timpul.

Margolis continua să-şi noteze tot ce spunea fata.

— Acum să discutăm despre Lester. Ce fel de tip e?

— Şi pe el l-am întâlnit doar în două rânduri şi mi s-a părut că ar fi doi oameni diferiţi într-un singur corp. La prima întâlnire, n-am remarcat nimic neobişnuit. De fapt, mi s-a părut un tânăr absolut normal. Dar când l-am văzut a doua oară, după ce i-am anunţat ce acuzaţii i se aduseseră lui Laws, era total schimbat. Aproape ca şi cum... s-ar fi temut de mine. Murmura întruna că el n-ar fi trebuit să se afle acolo, că nimeni din familia lor n-ar trebui să stea prin preajma mea fiindcă eram periculoasă. Tatăl lui tot îi spunea să tacă din gură şi pe urmă Lester n-a mai zis nimic, ci doar a stat acolo, ţintuindu-mă cu o privire plină de ură, de parcă eram diavolul însuşi.

— Ştii cum se numeşte spitalul psihiatric unde a fost internat?

— Nu.

— Dar în cele din urmă biletele au încetat să mai sosească?

— După ce m-am mutat, da. Dar acum a început să mi le trimită din nou.

Margolis răsuci stiloul pe birou înainte de a lua dosarul cu care venise.

— După ce m-ai sunat, am cerut poliției din Charlotte prin e-mail un raport privind moartea lui Cassie Manning. Aştept încă raportul privind arestarea inițială a lui Laws. Nu am putut să parcurg în detaliu ceea ce am primit până acum, dar, din ce am citit deja, e clar că Gerald Laws a ucis-o pe Cassie Manning. Mai mult, nu tu ai luat decizia de a-i permite să susțină că a comis o contravenție, nu o infracțiune penală, ci şeful tău – am dreptate?

— Da.

— Atunci de ce crezi că familia Manning te învinovățeşte pe tine? Sau, în ceea ce-l priveşte pe Lester, te consideră „periculoasă”?

— Fiindcă eu am fost persoana cu care ei au discutat, nu şeful meu. Ei contau pe mine că-l voi convinge pe procurorul districtual să ceară o condamnare mai serioasă. Cât despre Lester, tipul este evident bolnav mintal, aşa cum am spus, şi a sfârşit într-un spital psihiatric.

Margolis înclină din cap.

— Am înțeles. Să spunem că ai dreptate în privința asta şi că Lester Manning este, într-adevăr, responsabil pentru tot ce ți s-a întâmplat, zise el şi se rezemă de spătarul scaunului. Dar, chiar aşa, nu sunt sigur că pot face ceva.

— De ce nu?

— Nu l-ai văzut. Nimeni nu l-a văzut. Nu ştii cine a cumpărat trandafirii... tot ce ştii e că sigur nu i-a cumpărat şeful tău. Nimeni nu l-a observat pe Lester punând florile în maşina ta. Tot ce ştii despre tipul care ți-a comandat un cocktail e că era un tânăr cu o şapcă de baseball pe cap. Nu l-ai recunoscut nici pe tipul care a adus trandafirii ca fiind Lester. Cu alte cuvinte, nu ai nicio dovadă că făptaşul ar fi Lester.

— Dar ți-am spus deja că în bilet s-au folosit aceleaşi

expresii.

— Şi cum poți dovedi asta? Cu ce compari biletul de azi? Cu nişte bilete pe care le-ai aruncat şi nu le mai poți arăta nimănui? Încă o dată, nu spun că te înşeli. De fapt, cred că există mari şanse să ai dreptate. Dar, ca fost procuror, ştii foarte bine ce înseamnă expresia „dincolo de orice îndoială rezonabilă". Şi în momentul de față, datele pe care le avem nu sunt suficiente pentru o punere sub acuzare pe motiv de hărțuire.

— Dar mă urmăreşte, mă supraveghează pas cu pas şi îmi monitorizează orice gest. Toate acestea întrunesc motivele cerute de lege. A scris un bilet care mă îngrozeşte. Mi-a tăiat cauciucurile. Asta constituie o hărțuire clară. Acțiunile lui mi-au provocat serioase daune emoționale şi de aceea sunt şi aici. E clar că individul mă hărțuieşte, iar asta e o infracțiune.

Margolis încruntă o sprânceană.

— În regulă, domnişoară ex-procuror. Dar, dacă a negat că ar fi scris biletele o dată, sigur va nega şi a doua oară. Şi atunci ce faci?

— Dar modelul? Îmi trimite bilete, flori, mă urmăreşte pretutindeni, apoi îmi trimite flori ofilite... Nu e clar că face exact ceea ce Laws i-a făcut lui Cassie?

— Modelul este similar, dar nu identic. Laws trimitea bilete, dar se identifica. Tu ai primit nişte note scurte, nesemnate. Cineva ți-a cumpărat o băutură la bar, fără să se prezinte. Cassie ştia că Laws este cel care îi trimite flori. Tu nu ştii precis nici măcar cine ți-a trimis florile.

— Ştiu destul de clar.

— Clar poate pentru tine. Dar într-un tribunal lucrurile stau diferit.

— Cu alte cuvinte, fiindcă el are grijă să nu lase urme, o să poată face asta cât pofteşte? Nu ai de gând nici măcar să vorbeşti cu el?

— Nu mă înțelege greşit. Voi încerca să discut cu el.

— Să încerci?

— Presupun că el este încă în oraş şi că-l pot găsi. Pe de altă parte, dacă este în Charlotte sau în alt oraş, probabil voi

fi nevoit să încredinţez cazul unui detectiv de acolo.

— Şi ce îi vei spune dacă vei reuşi să-l găseşti?

— O să-i dau de înţeles că ştiu foarte bine ce face şi că e interesul lui să se potolească, dacă nu vrea ca autorităţile să intervină.

Când îi fu clar că Maria nu se aşteptase să spună aceste cuvinte, Margolis continuă:

— Cu alte cuvinte, te cred. Şi astea fiind zise, nu-l pot aresta doar pentru că tu crezi că el ţi-ar fi trimis florile. Sau fiindcă tu crezi că el ţi-a cumpărat un cocktail. Sau fiindcă tu crezi că ţi-a pus un bilet pe parbriz. Ştii la fel de bine ca şi mine că bănuielile tale nu vor convinge pe nimeni. Şi, în final, el ar putea înrăutăţi lucrurile.

— Poftim? făcu ea, nedumerită.

Margolis ridică din umeri.

— Ai mai făcut o acuzaţie înainte şi tatăl lui te-a ameninţat că te dă în judecată şi dă în judecată şi poliţia. Acum îl acuzi din nou. E posibil să te dea el în judecată pentru hărţuire.

— E ridicol!

— Dar e perfect posibil.

— Şi atunci eu ce ar trebui să fac dacă tu nu ai de gând să mişti un deget ca să mă ajuţi?

Margolis se aplecă înainte, punându-şi palmele pe masă.

— Am înregistrat plângerea ta şi raportul va fi acum la dosar. Ţi-am promis că voi discuta cu Lester, presupunând că-l voi găsi sau că altcineva îl va găsi. Voi analiza dosarele privind arestarea lui Laws şi uciderea lui Cassie. Şi voi vedea ce-am să pot afla în privinţa lui Lester Manning. O să vorbesc cu cei de la poliţia din Charlotte, poate că există pe undeva, prin dosarele lor, copii ale biletelor pe care le-ai primit atunci. Având în vedere că nu mi-ai oferit nicio dovadă concretă că ai fi fost ameninţată – şi ţinând seama şi de raţionamentele tale absolut discutabile în privinţa alegerii unui prieten –, aş zice că e mai mult decât suficient.

În ciuda jignirii, pe chipul Mariei nu se clinti niciun muşchi.

— Nici măcar un ordin de protecţie nu se poate obţine?

— Orice este posibil, dar ştim amândoi că un asemenea

ordin nu se poate pronunța automat, din aceleaşi motive pe care le-am discutat. Dar să presupunem că, printr-un miracol, un judecător emite un astfel de ordin. Legea spune că ordinul nu este valid până când Lester Manning nu este notificat oficial. Ceea ce, încă o dată, e sau nu posibil.

— Cu alte cuvinte, mă sfătuieşti să mă prefac că nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu. Te sfătuiesc să mă laşi să-mi fac treaba. O să te înştiinţez ce am aflat, încheie el şi se întinse să ia dosarul de pe masă.

— În primul rând, nici nu ştiu de ce am mers la el, spuse Maria, furioasă, în timp ce se îndreptau spre maşină. Şi ştii ce mă deranjează cel mai tare? întrebă ea, dar nu mai aşteptă răspunsul lui Colin, ci continuă: Mă deranjează că are dreptate. Sub toate aspectele. Şi e clar că are dreptate. Dacă un detectiv mi-ar fi supus atenţiei un asemenea caz, l-aş fi respins din start. Nu există niciun fel de dovezi. Chiar dacă eu *ştiu* că el este.

— Margolis va analiza cu atenţie.

— Şi ce-i cu asta?

— Tipul e un imbecil, dar e foarte abil. O să-l provoace pe Lester să spună ceva cu care apoi să-l poată incrimina.

— Şi pe urmă? Crezi că Margolis o să-l convingă să se oprească? Credeam că s-a terminat atunci când m-am mutat aici, dar nici măcar mutarea mea nu l-a potolit. Ştie unde locuiesc şi sunt sigură că tot Lester a ucis-o şi pe Copo. Poate că a pătruns în casa părinţilor mei!

Era pentru prima oară când Colin o auzea legând moartea cățeluşei de toate celelalte incidente şi spaima ei evidentă îi stârni în suflet furia.

Povestea asta trebuia să înceteze. Margolis putea face ce voia, dar în acel moment, el, Colin, simţea că Maria suferise destul. Cineva, considera el, trebuia să afle ce făcuse Lester în ultimele zile.

După ce o lăsă pe Maria la birou, Colin îşi puse căştile în

urechi, dădu drumul la muzică şi se postă în faţa computerului, la biroul lui.

Lester Manning.

Cu dovezi sau fără, faptul că avea un nume îl ajuta să-şi concentreze gândurile şi el dorea să afle cât mai multe lucruri cu putinţă despre acel individ.

Singura problemă era că, fără un acces facil la înregistrări oficiale sau la baza de date a autorităţilor, nu putea descoperi mare lucru. Nu exista, în cărţile de telefoane sau listele firmelor şi companiilor, nicio persoană numită Lester Manning în Carolina de Nord şi nu putu găsi niciun număr de telefon mobil. Existau doi Lester Mannings pe Facebook; unul trăia în Aurora, Colorado, celălalt în Madison, Wisconsin; primul era un adolescent, al doilea un bărbat trecut de patruzeci de ani. Verificările făcute pe Instagram, Twitter şi Snapchat se dovediră inutile şi nicio căutare generală pe Google, folosind numele tipului şi denumirea oraşului Charlotte, în diferite permutări, nu dăduse rezultat.

Existau câteva site-uri care promiteau că oferă informaţii suplimentare – număr de telefon, cea mai recentă adresă şi altele – contra unei taxe şi, după ce chibzui situaţia, Colin introduse numărul cardului său de credit în computer şi dădu căutare. Din fericire, i se oferi o adresă din Charlotte.

Găsi mai multe informaţii despre Avery Manning, inclusiv un număr de telefon pe numele „doctor Avery Manning” şi aceeaşi adresă pe care o găsise şi la Lester.

Tatăl şi fiul locuiau împreună? Sau informaţia nu mai era valabilă?

Existau, de asemenea, câteva articole scurte despre Avery Manning. Cel mai recent confirma spusele Mariei, potrivit cărora lui Manning i se suspendase licenţa de practică pentru optsprezece luni, aparent pentru tratamente necorespunzătoare acordate unor pacienţi. Cel mai cunoscut caz era al unui tânăr care se sinucisese. Potrivit articolului, Manning nu reuşise să diagnosticheze corect deficitul de atenţie de care suferea omul şi nici nu monitorizase utilizarea, de către acesta, a unui medicament numit Adderall. Alţi pacienţi afirmau că starea lor de sănătate se

agravase după ce fuseseră îngrijiți de Manning. Dacă data suspendării era corectă, atunci medicul încă nu avea drept de practică.

Interesant.

Colin găsi şi o fotografie: un bărbat de vreo cincizeci şi cinci de ani, cu păr rar şi blond şi ochi albaştri, pe o față pătrățoasă şi scheletică. Lui Colin i se păru că individul avea o mutră de cioclu. Nu se putea imagina stând alături de un asemenea tip, mărturisindu-i gândurile sale şi sperând să beneficieze de empatie.

Un alt articol menționa activitatea lui Manning cu deținuții. Manning era citat afirmând că mulți deținuți erau sociopați şi nu puteau fi reabilitați. Încarcerarea lor era, pretindea el, cea mai pragmatică soluție pentru patologia criminală. Maria îi spusese că Manning se considera expert în comportamentul criminalilor, dar nu menționase şi că acesta lucrase cu deținuții – Colin se întrebă dacă fata cunoştea măcar acest aspect.

O cercetare suplimentară îi aduse pe ecran necrologul lui Eleanor Manning, deşi nu se spunea nimic despre sinucidere – ceea ce nu era de mirare. Majoritatea oamenilor nu doreau să facă public un asemenea lucru. De asemenea, se amintea că femeia fusese mama a trei copii şi că soțul şi unul dintre cei trei copii îi supraviețuiseră. Colin auzise despre Cassie, dar mai era şi un al treilea frate?

Mai citi câteva articole despre Avery Manning înainte de a descoperi răspunsul; într-un interviu despre depresie, psihiatrul amintea că soția lui se confruntase cu depresia încă de când fiul lor, Alexander Charles Manning, murise într-un accident rutier, când avea doar şase ani.

Alex. Cassie. Eleanor.

Atâtea tragedii într-o singură familie. Şi Lester o blama pe Maria pentru una, poate chiar două din aceste morți.

Suficient pentru a-l determina pe Lester să o tortureze şi să o îngrozească?

Da. Primele bilete erau dovada clară. Ca şi maniera în care acesta acționase.

Cronologic sau nu, Maria trăise aceleaşi temeri ca şi

Cassie. Şi, ca şi Maria, Colin ştia cum se terminase povestea lui Cassie.

După ce a ieşit din închisoare; *Laws s-a întâlnit faţă în faţă cu Cassie.*

Cassie a cerut un ordin de protecţie.

Poliţiştii nu l-au putut găsi pe Laws.

În final, Cassie a fost răpită şi ucisă.

Era acesta şi planul lui Lester?

Era o diferenţă uriaşă între ceea ce i se întâmplase până atunci Mariei şi deznodământul tragic din povestea lui Cassie. Hărţuirea era un lucru, crima însă era cu totul altceva şi el nu ştia destule lucruri despre Lester pentru a încerca să ghicească tot ce avea de gând individul. Asta nu însemna însă că Maria trebuia expusă riscului.

Mai căută încă o oră pe internet fără să afle nimic. Aceasta fusese partea uşoară – informaţii pe care oricine le-ar fi putut afla – şi Colin se întrebă ce ar putea face în continuare. Ce *ştia* despre Lester? Şi ce putea *presupune?*

Lester avea o maşină. Sau folosea o maşină.

Nu era cine ştie ce presupunere, desigur, dar se întrebă ce fel de informaţii ar fi putut găsi dacă ar fi avut un număr de înmatriculare. Câteva cuvinte-cheie într-un motor de căutare îl ajutară să găsească nişte companii cu acces la tot felul de informaţii publice, inclusiv înmatriculările de autoturisme. Preţul era cam piperat, dar informaţiile ar fi putut fi utile şi el îşi notă adresa site-urilor, în cazul în care ar fi avut nevoie de ele.

Ce altceva ar mai putea afla?

Da, se gândi el. Dacă presupunerile lui erau corecte, Lester se ascunsese pe acoperişul de vizavi de biroul Mariei. În privinţa apartamentului ei, lui Lester i-ar fi fost uşor să urmărească ori de câte ori fata venea sau pleca, fiindcă programul ei era previzibil. N-ar fi trebuit s-o aştepte afară ore în şir; putea să o observe şi dintr-o cafenea situată dincolo de stradă sau dintr-o maşină parcată. Să o urmărească la restaurant sau la un club de noapte ar fi fost floare la ureche.

Şi?

Bazându-se pe cele aflate de la Margolis, Colin îşi dădu seama că are nevoie de dovezi care să arate că Lester o hărţuia pe Maria şi se întrebă dacă n-ar fi fost bine să meargă în Charlotte şi să-l vadă pe individul care se afla în spatele acelui nume. Poate chiar să-i facă fotografii – presupunând că ar reuşi să dea de Lester. Dar, chiar şi aşa, tot n-ar fi fost de ajuns. Florarul recunoscuse că nu-l văzuse prea bine pe tipul care comandase trandafirii, iar Colin nu o credea pe chelneriță capabilă să-l identifice pe tânărul cu şapcă de baseball. Nici măcar Maria nu l-ar fi recunoscut de aproape.

Şi, plus de asta, mai era şi Copo. Moartea câinelui se potrivea, de asemenea, cu modelul, şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai probabil i se părea că Lester ucisese animalul pentru a răni familia Mariei. Fiindcă o urmărise pe Maria, aflase şi unde stăteau părinții ei. Însă, mai mult decât atât, însemna că el supraveghea în mod regulat familia. Altfel cum ar fi ştiut că părinții Mariei o lăsaseră pe Copo acasă? Maria îi spusese că Felix o lua pe Copo oriunde se ducea, chiar şi la restaurant. Şi că părinții ei rareori lăsau cățeluşa acasă.

Dar cum?

Curtea din spatele casei familiei Sanchez avea un gard destul de scund şi, într-o suburbie foarte populată, cum era a lor, un străin care dădea târcoale ar fi fost imediat observat.

Într-adevăr, cum se întâmplase?

Douăzeci de minute mai târziu, Colin trecea cu maşina prin cartierul unde locuiau soții Sanchez, încercând să pună cap la cap piesele acelui puzzle.

Casa părinților Mariei era liniştită şi, aparent, pustie. Zări însă câțiva oameni prin preajmă. Colin văzu o femeie făcând jogging pe trotuar; un bătrân care tundea gardul viu din curtea casei. Un om ieşi din curte, îndreptându-se spre strada principală.

Ajuns la colțul străzii, Colin luă curba, apoi se întoarse, mergând pe o stradă paralelă cu cea unde locuiau părinții fetei. Curtea familiei Sanchez se învecina, în spate, cu o curte

a cărei poartă se afla pe acea stradă paralelă. Cartierul fremăta de viață, fiind probabil acel gen de comunitate unde toată lumea ştie ce face toată lumea.

Cu siguranță, Lester n-ar fi trecut neobservat. Doar dacă…

Tânărul încetini, apropiindu-se de casele din fundul curții familiei Sanchez şi răspunsul deveni clar. Clădirea situată direct în spatele casei părinților Mariei era de vânzare. Mai mult decât atât, părea pustie.

În acea seară, când Colin o luă de la birou, Maria părea foarte tăcută iar conversația stagna. Era clar că fata evita să discute despre Lester sau Margolis.

Voia să-şi petreacă noaptea acasă la părinții ei, aşa că el o conduse la apartament şi aşteptă afară cât timp fata îşi făcu un mic bagaj pentru noapte. Apoi merseră împreună până la service, de unde Maria îşi luă maşina, cu toate anvelopele schimbate. Colin aşteptă în parcare până o văzu ieşind din service. Ar fi vrut să o urmărească, dar, gândindu-se că asta o va speria şi mai tare, renunță şi îi ceru, în schimb, să-i trimită un mesaj imediat ce sosea acasă la ai ei. Cincisprezece minute mai târziu, fata îl anunță că ajunsese cu bine.

Deşi Maria nu-i spusese nimic, el îşi imagină că fata mersese spre destinație uitându-se mai mereu în oglinda retrovizoare şi întrebându-se dacă nu cumva Lester o urmărea.

Colin aşteptă să treacă de miezul nopții pentru a se întoarce în cartierul soților Sanchez, cu gândul doar la Lester Manning.

Îmbrăcat complet în negru, parcă maşina la câteva case distanță şi se apropie de clădirea nelocuită. În rucsacul din spinare avea o mică lanternă, câteva şurubelnițe şi o rangă scurtă de fier. Totuşi, se gândi el, dacă Lester fusese în casa pustie de mai multe ori – şi dacă nu era cumva un expert în încuietori sau nu avea o cheie –, şi el s-ar fi putut strecura în casă prin aceeaşi fereastră sau uşă folosită de individ. Era

posibil ca locul de acces să fie încă descuiat, căci Lester n-ar fi avut niciun motiv să încuie după ce pleca – în afară de cazul în care agenții imobiliari observaseră că se strecoară un intrus în clădire şi ar fi încuiat ei.

Colin avea să afle în curând cum stăteau lucrurile.

Şi dacă Lester venise acolo în acea noapte, după ce-şi va fi dat seama că Maria nu dormea în apartamentul ei?

Oricât era de dornic Colin să-l pedepsească, îşi dădea seama că va trebui să-l cheme pe Margolis. Poate astfel Lester putea fi condamnat pentru violarea proprietății, poate chiar pentru spargere, pe lângă hărțuire.

Strada era pustie şi liniştită. În casele din apropiere, printre perdele, zărea, când şi când, luminile televizoarelor pâlpâind, dar bănui că deja cei mai mulți localnici se culcaseră.

Ajunse la casa nelocuită şi, la o rapidă verificare a uşii de la intrare, găsi un lacăt cu cifru pe care era ataşată sigla firmei imobiliare. Pe verandă nu erau ferestre întredeschise şi nici urme de răngi în tocurile ferestrelor. Colin dădu ocol casei sărind, fără zgomot, peste un gărduleț, în curtea din spate. Aprinse lanterna şi inspectă, rând pe rând, ferestrele, căutând vreo deschizătură mică sau vreo urmă de rangă.

Abia când ajunse pe latura cealaltă a casei găsi o intrare. Era vorba despre fereastra întredeschisă a unui dormitor, situată la un metru şi jumătate înălțime. Erau urme de rangă pe ramă, rangă fără îndoială folosită pentru a forța plasa de țânțari. Pentru Colin era uşor de escaladat, în ciuda distanței mari față de sol, dar pentru Lester? Cercetă din priviri curtea şi zări o masă veche de picnic, din plastic, făcută pentru copii. Judecând după cele patru adâncituri făcute în iarba îngălbenită, masa fusese recent mutată din loc.

Bingo.

Folosind o şurubelniță, desfăcu plasa de țânțari, apoi deschise mai mult fereastra, împingând-o în sus cu mâinile. Îşi făcu vânt, escaladă pervazul şi, dintr-un salt, fu înăuntru.

Merse prin casa învăluită în beznă, observând că încăperile erau dispuse exact ca în casa părinților Mariei, cu ferestre în bucătărie şi un living care oferea o panoramă către veranda

din spatele curții familiei Sanchez. Nu aici stătea însă la pândă Lester, gândi Colin, căci ar fi riscat să fie văzut ceea ce lăsa o singură posibilitate.

Colin traversă holul scurt şi pătrunse în singurul dormitor din partea din spate a casei. Spre deosebire de ferestrele din bucătărie şi din living, cea de aici, din care de asemenea se vedea veranda familiei Sanchez, avea perdele. Aprinzând lanterna, Colin cercetă covorul. Între acesta şi perete, lângă fereastră, găsi urme de paşi.

Lester Manning fusese acolo.

Şi exista şansa ca el să se întoarcă.

Abia când porni spre casă, Colin îți dădu seama că neglijase un amănunt important: unde parcase Lester?

I se păru cu totul improbabil să fi parcat înaintea casei nelocuite sau pe stradă, în fața casei altcuiva. Ar fi ieşit prea mult în evidență, mai ales că mulți locatari doreau să-şi parcheze propriile maşini în fața caselor. În acelaşi timp, probabil că nici nu şi-ar fi lăsat maşina prea departe.

Întorcându-se, Colin străbătu străzile cartierului, neştiind sigur ce spera să găsească, până când ajunse la un parc unde se afla un teren cu iarbă, un spațiu de joacă cu tobogane şi leagăne şi bănci aşezate sub câțiva stejari impunători. Pe partea cealaltă a străzii erau aliniate zece sau douăsprezece maşini; lângă parc mai erau încă şapte. Ora târzie sugera că aparțineau oamenilor care locuiau peste stradă şi care nu mai aveau unde parcă în altă parte.

Cel mai probabil, apariția aici a unei alte maşini ar fi trecut neobservată. Scoțând telefonul mobil din buzunar, Colin făcu poze maşinilor, având grijă ca acestora să li se vadă numerele de înmatriculare. Voia să ştie cui aparținea fiecare. Şi, făcând asta, un gând îi încolți în minte. Voia să ştie cum arăta Lester. Voia să ştie dacă Lester stătea prin zonă şi, dacă da, unde anume.

Apoi îşi propuse să petreacă mai multe zile supraveghind şi aflând tot ce putea despre individ.

— Şi care-i scopul? întrebă Evan, fixându-l cu privirea peste masa din bucătărie; la acea oră, Lily dormea deja.

— Margolis a spus că îi trebuie dovezi. O să-i aduc dovezi.

— Eşti sigur că nu faci asta fiindcă vrei să-i dai individului o bătaie soră cu moartea?

— Da.

— Da în sensul că vrei să-l baţi sau că nu-l vei bate, deşi ai vrea?

— Nici n-am de gând să mă apropii de el.

— Asta e o idee bună. Căci ai deja probleme serioase.

— Da.

— Şi cum intenționezi, mai exact, să-l găseşti? O să stai toată ziua prin parc, urmărind maşinile dubioase?

— Probabil.

— Deoarece crezi că într-o zi Lester ar putea parcă iar acolo?

— Da.

— Şi de unde o să ştii care maşini aparţin oamenilor din zonă şi care nu?

— Cu răbdare, o să-mi dau seama.

Evan rămase tăcut un moment.

— Cred totuşi că ar fi o idee mai bună să-l laşi pe Margolis să-şi facă treaba.

Colin înclină din cap:

— Bine.

A doua zi, după câteva ore de somn, Colin se întoarse în cartierul unde locuiau soții Sanchez, înarmat cu un caiet. Parcă la câteva case distanță şi se îndreptă spre parc unde începu să facă exerciții pe o saltea subțire de cauciuc pe care o adusese de acasă.

Era devreme, soarele încă nu se ridicase şi toate maşinile pe care le văzuse şi în urmă cu câteva ore se găseau tot acolo. Abia peste o oră prima persoană ieşi dintr-una dintre casele din apropiere se sui într-o maşină şi demară. Colin notă marca, modelul şi culoarea în caiet. Pe la şapte şi jumătate, începu o scurtă agitație şi apoi, peste vreo

patruzeci şi cinci de minute, încă o repriză de vânzoleală. Alți doi oameni îşi luară maşinile în timp ce Colin se pregătea să plece la facultate. În parcare rămase o singură maşină – un Hyundai roşu, cu două uşi, în timp ce, de cealaltă parte a străzii, se mai aflau alte două autoturisme.

Nu însemna, probabil, nimic important, dar el îşi făcu datoria şi notă informațiile. Când plecă, făcu un ocol prin dreptul casei nelocuite. Strada era pustie şi decise să rişte. Parcă la câteva case distanță şi se îndreptă spre casă. Privi peste gard şi văzu că masa de picnic era exact acolo unde o lăsase, iar fereastra părea neatinsă. Dacă Lester nu fusese acolo, atunci niciuna dintre cele trei maşini rămase în parcare nu era a lui.

La facultate, aproape că nu reuşi să urmărească deloc ce spuneau profesorii şi trebui să-şi dea toată silința să ia nişte notițe inteligibile. În schimb, era frământat de alte gânduri: oare ar fi trebuit să se îndrepte spre ultima adresă cunoscută a lui Lester Manning, în Charlotte, sau să continue să supravegheze casa nelocuită? Sau, dacă Maria venea să doarmă în apartamentul ei, să-l pândească pe Lester acolo?

Toate opțiunile erau bune, dar îi era imposibil să fie în trei locuri deodată.

Dacă făcea alegerea greşită?

În mintea lui era un amestec de gânduri şi problema părea de nerezolvat.

După ce plecă din campus, se întoarse în cartierul familiei Sanchez. Hyundaiul roşu parcat lângă parc era tot acolo, dar celelalte maşini, de peste stradă, plecaseră. Maşina singuratică părea nelalocul ei. Din nou, când plecă, se opri la casa nelocuită şi trase cu ochiul peste gard. Nicio schimbare.

Lester nu era acolo. Ceea ce părea logic: nici Maria şi nici familia ei nu se aflau acasă.

Colin se hotărî să rămână cât mai aproape de Maria în următoarele câteva zile. Dacă Lester era încă decis să-şi ducă la îndeplinire răzbunarea, în cele din urmă tot avea s-o

găsească pe fată. Aşa că oriunde dorea Maria să fie, acolo trebuia să se afle şi Colin.

O sună şi o invită la cină; la telefon, o simți ceva mai bine decât în ziua precedentă, dar încă tensionată. Colin veni să o ia de la birou, după serviciu, şi o conduse la un bistrou de lângă plajă, de unde puteau auzi foşnetul liniştitor al valurilor.

Din nou, fata evită orice referire la Lester sau Margolis; în schimb, se concentră pe planurile pe care ea şi Jill le aveau pentru noua firmă. Discuția despre noua afacere, asezonată cu vreo două pahare cu vin, o făcu pe Maria să devină mai vioaie. Revenind acasă la Colin, rămaseră la taclale cu Evan şi Lily şi, într-un final, Maria întinse brațul şi apucă palma lui Colin într-a ei. În ciuda calmului ei relativ, Colin înțelesese clar, încă de la începutul serii, că ea nu are nicio dorință de a se întoarce acasă la ea.

Miercuri dimineață, Colin verifică iar casa nelocuită, având grijă să treacă pe lângă parc şi continuând să noteze venirile şi plecările maşinilor parcate. Când începuse să creadă că Lester fie îşi abandonase postul de observație, fie îşi parcă maşina în altă parte, seara de miercuri aduse o schimbare – Hyundaiul roşu, nelipsit de lângă parc, dispăru.

Poate nici asta nu însemna nimic, dar era timpul, se gândi el, să-i verifice numărul de înmatriculare. Acțiunea se dovedi însă o pierdere de timp: ca şi celelalte maşini, autoturismul roşu aparținea unuia dintre locatarii din zonă.

Joi dimineață, Colin şi Maria luară micul dejun – cereale, fructe şi omletă din albuşuri – la el acasă. Ea îl anunță că avea de gând să meargă la cină cu Jill şi Leslie şi apoi să înnopteze acasă la părinții ei.

— Îşi fac griji pentru mine, îi explică ea, dar Colin ştia că, de fapt, fata nu era pregătită să se întoarcă singură în apartamentul ei, mai ales că el era de serviciu la bar. Şi cred că sunt îngrijorați şi în privința Serenei.

— De ce?

— Pentru că le-am zis că am stat cu ea în ultimele nopți. Nu le-am vorbit de tine. Nu suntem căsătoriți şi părinții mei sunt mai de modă veche. Ştiu că dezaprobi minciuna, dar am destule probleme pe cap şi nu mă simt în stare să înfrunt şi dezaprobarea mamei.

— Dar n-am zis nimic.

— Ştiu. Dar e ca şi cum ți-aş fi auzit gândurile.

El zâmbi.

— Bine. Margolis te-a mai sunat?

— Nu încă, scutură din cap fata. Şi nu ştiu dacă asta e o veste bună sau rea.

— Ar putea să nu fie nici bună, nici rea.

— Atunci ar intra în categoria veştilor rele, zise ea. Nu-mi inspiră încredere. Nu pare deloc hotărât să abordeze problema. Din câte ştiu, n-a făcut nimic până acum.

Colin încuviință, dând din cap, ca şi cum s-ar fi gândit la acelaşi lucru. Dar nu asta voia ea să audă, aşa că tânărul schimbă subiectul.

— Mâine e ziua cea mare.

— De ce?

— Nu-ți dai demisia? Cu preavizul de două săptămâni?

— A, da, surâse ea. Şi da, e mâine, dar mi se pare ciudat, fiindcă, dacă nu sunt cu Jill, nici nu mă gândesc la asta. Mi se pare atât de supranatural... Cu doar câteva săptămâni în urmă, nici nu-mi imaginam că m-aş putea alătura unei companii noi.

— Părinții tăi ce spun?

— Mama abia aşteaptă, dar tata e neliniştit. Ştie cât de greu se porneşte o afacere. Şi, în plus, îi plăcea să se laude oamenilor că eu lucrez la Martenson, Hertzberg & Holdman.

— Deocamdată.

— Da, schiță ea un zâmbet. Deocamdată.

— Care mai e starea de spirit prin firmă?

Fata ridică din umeri.

— Greu de spus. Nu mai e chiar aşa de rău ca săptămâna trecută, dar e încă o atmosferă apăsătoare. Dosarele se adună şi se vorbeşte că tot mai mulți angajați se gândesc să plece. Zvonurile circulă repede. Ieri s-a zvonit că firma ar fi

ajuns la o înțelegere definitivă cu toate reclamantele, dar astea sunt, probabil, doar dorințe deşarte. Dacă citeşti plângerile făcute la Comisia pentru Discriminare, îți dai seama că lucrurile stau mult mai rău pentru Ken decât credea el.

— Le-ai spus vreodată părinților tăi că a încercat să-ți facă şi ție ochi dulci?

— Nici pomeneală. Dacă tata ar fi ştiut, probabil că ar fi turbat de furie. Sângele latin se poate înfierbânta uneori, la fel ca al tău.

— Atunci ai luat, probabil, o decizie corectă dacă nu i-ai spus.

— Poate. Dar tu nu ai făcut nimic.

— Nu eşti fiica mea.

Fata râse.

— Tata încă are dubii în privința ta. Din cauza trecutului tău, ştii...

— Bine.

— Şi din cauza felului cum te porți în prezent.

— Bine.

— Chiar i-a trecut prin cap ideea trăsnită că tu ai fi cel care mă urmăreşte.

— De ce ar crede una ca asta?

— Fiindcă are impresia că ți-a văzut maşina prin cartier ieri-dimineață, când a ieşit să plimbe câinele. Ştiu că îşi face griji în privința mea, dar uneori cred că o ia razna.

Aşa cum o iau şi eu, îşi spuse, în gând, Colin.

CAPITOLUL 20

— Maria —

Maria îşi luă rămas-bun de la Colin sărutându-l în pragul uşii apartamentului său; deşi se oferise să o conducă la birou, aşa cum făcuse toată săptămâna, ea îl asigurase că se descurcă şi-l îndemnase să meargă la cursuri. Când spusese asta, chiar crezuse că este stăpână pe situație, dar, conducând spre birou, se pomeni, fără să vrea, întrebându-se dacă nu cumva Lester o urmărea. Pentru prima oară de când se mutase din Charlotte, simțea cum inima începe să-i bată mai puternic, fără niciun motiv anume. În câteva secunde, simți că îi e tot mai greu să respire, iar vederea începu să i se înceţoşeze.

Instinctul preluă însă frâiele şi, cumva, fata reuşi să tragă maşina pe dreapta drumului, simțind că o agitație necontrolată o învăluia. În piept i se înfipse parcă o gheară nevăzută.

O, Doamne...

Aşa ceva nu era normal.

Nu mai putea respira. Vederea continuă să i se îngusteze şi gândurile i-o luară razna. Se gândi că făcuse, probabil, un atac de cord şi avea nevoie de o ambulanță. Altfel avea să moară acolo, pe marginea şoselei.

Brusc, telefonul începu să sune, dar Maria abia auzi țârâitul mobilului de vreo câteva ori, înainte de a se opri. Apoi se auzi un clinchet scurt, semn că primise un mesaj.

Simți cum muşchii pieptului îi zvâcnesc. Nu mai putea respira. Inima continuă să-i bată năvalnic şi teroarea o cuprinse, hrănită de conştientizarea faptului că urma să moară. Maria îşi sprijini capul de volan, aşteptând sfârşitul.

Dar sfârşitul nu veni.

În schimb, continuă să simtă că moare, puțin câte puțin, în următoarele minute, până nu mai muri deloc. În scurt timp, reuşi să-şi ridice capul de pe volan. Răsuflarea îi reveni la normal şi începu să vadă mai bine. Inima încă îi bătea, dar

n-o mai simțea zguduindu-i întregul corp.

Începu să se simtă mai bine. Încă tremurând, dar un pic mai stăpână pe sine, înțelese, deşi i se părea, pe undeva, imposibil, că totuşi nu avusese un atac de cord.

În schimb, îşi dădu seama că vechile ei atacuri de panică se întorseseră.

Peste încă o jumătate de oră, când ajunse la birou, îşi revenise complet. Barney nu sosise, dar îi lăsase un nou dosar stufos de rezolvat – o familie dăduse în judecată spitalul regional din cauza infectării cu un microorganism numit Pseudomonas, care provocase, în cele din urmă, moartea unui pacient – împreună cu un bilet scris în grabă, prin care i se cerea să găsească deciziile legale adecvate pe care să-şi poată baza apărarea.

Tocmai se întreba de unde să-şi înceapă cercetările, când telefonul sună iar. Se uită la ecran, apoi şi-l apropie de ochi, ca să se asigure că nu se înşală. Serena?

Apăsă pe buton şi răspunse.

— Bună, ce s-a întâmplat?

— Eşti bine?

— De ce?

— Te-am sunat şi mai devreme şi nu mi-ai răspuns, ciripi Serena.

— Îmi pare rău, grăi Maria, amintindu-şi de atacul de panică. Eram în maşină. Şi nu mințea, deşi nu voia să-i dezvăluie tot adevărul. Se întrebă ce ar fi spus Colin de asta.

— Cum merge investigația?

— Încă nimic.

— L-ai sunat pe Margolis?

— Dacă nu primesc vreun semn de la el nici azi, îl voi suna.

— Probabil eu l-aş fi sunat deja.

— Sunt convinsă. Deci, care-i problema?

— Ce vrei să spui?

— Tu nu mă suni niciodată aşa devreme. Şi de ce nu eşti la cursuri?

— Ora începe peste câteva minute, dar am simțit nevoia să-ți spun ceva. Am primit aseară un e-mail şi am aflat că sunt una dintre cele trei finaliste cu şanse la bursă. Presupun că o influență pozitivă trebuie să fi avut şi cina luată de directorul fundației cu mama şi tata... Deşi în e-mail nu se preciza direct, cred că aş putea fi, de fapt, în momentul de față, în pole position.

— Pole position?

— Da. Nu ştii? La cursele de maşini. Maşina aflată pe prima poziție când pornesc iarăşi în cursă după un accident sau alte întreruperi.

— Ştiu ce înseamnă. Eram doar curioasă de unde ştii tu astfel de termeni.

— Steve se uită mereu la cursele NASCAR. Şi mă convinge şi pe mine să mă uit.

— Deci sunteți, într-adevăr, într-o relație serioasă deja?

— Nu ştiu ce să zic... ar mai fi un tip foarte drăguț în grupa mea. E ceva mai mare decât mine, e adevărat, şi se întâlneşte cu sora mea, deci asta ar putea fi o problemă.

— Chiar e o problemă.

— Serios vorbind, să ştii că sunt bucuroasă că ai lăsat orgoliul deoparte şi ai fost să vorbeşti cu Colin.

— Asta n-are nimic de-a face cu orgoliul meu.

— Orgoliu sau o bătaie într-un bar, cam acelaşi lucru.

— Eşti nebună? De unde ştii asta?

— Uneori sunt, recunoscu Serena. Dar până acum m-am descurcat de minune.

Maria râse.

— Asta e o veste grozavă. Mă refer la bursă, bineînțeles, completă ea.

— Nu vreau să mă bucur prea mult încă. Să nu le spui mamei şi tatei, te rog.

— Nu eu am fost cea care nu şi-a ținut gura ultima oară.

— Ştiu, zise Serena. Ei încă mai cred că tu dormi la mine?

— Da. Şi e rândul meu să te rog să nu le spui.

Serena izbucni în hohote.

— Stai fără griji, n-o să suflu o vorbă. Dar sunt sigură că mama ştie deja că tu stai la Colin. Desigur, ea acționează ca

întotdeauna pe principiul „nu întreba, nu povesti”, ceea ce înseamnă că diseară n-o să-ți zică nimic în privința asta.

— Diseară?

— Da, diseară.

— Ce e diseară?

— Glumeşti, nu? Ai uitat că e ziua mamei? Că avem cină în familie? Nu-mi spune că ai uitat.

Off, se dojeni în gând Maria şi se bâlbâi la telefon:

— Eu... daaa, adică...

— Serios? Tu nu-mi citeşti niciodată postările de pe Facebook sau Twitter? Ştiu că eşti stresată de multe, dar cum ai putut să uiți că e ziua mamei?

Trebuia să anuleze de urgență întâlnirea cu Jill şi Leslie, dar era sigură că ele vor înțelege situația. Oare?

— Da, sigur că vin.

— O să-l aduci şi pe Colin?

— Nu, el lucrează diseară. De ce?

— Fiindcă mă întrebam dacă e cazul să-l invit şi eu pe Steve.

— Ce legătură are unul cu altul?

— E simplu. Mă gândesc că, dacă tata o să stea toată seara cu ochii numai pe Colin, n-o să-l mai poată descoase şi pe Steve şi vor crede, şi el, şi mama, că Steve e un băiat grozav în comparație cu Colin.

— Asta nu e deloc amuzant, o repezi Maria.

— Ei, hai că e puțin amuzant, chicoti Serena.

— Trebuie să închid acum.

— Bine, ne vedem diseară!

După ce închise telefonul, Maria îşi dădu seama că se simțea groaznic de neliniştită, în timp ce mergea spre biroul lui Jill. Nu credea că Leslie se va simți ofensată – era o greşeală nevinovată –, dar nici nu voia ca Leslie să pună la îndoială credibilitatea lui Jill, care o recomandase, dintre toate avocatele firmei, doar pe ea. Dar, când îi povesti lui Jill pățania, prietena ei râse din toată inima.

— Ei, fii serioasă! Leslie nu pune la inimă asemenea

lucruri.

— Eşti sigură?

— Normal că sunt sigură. E ziua mamei tale, ce-ar fi trebuit să faci?

— În primul rând, ar fi trebuit să-mi amintesc de ea.

— Asta eşti tu, ce să-i faci? remarcă Jill şi Maria se strâmbă. Brusc, telefonul îi sună iar, luând-o prin surprindere. Gândindu-se că e tot Serena, tocmai voia să ignore apelul, când îşi dădu seama că nu recunoaşte numărul.

— Cine e? o întrebă Jill.

— Nu ştiu, bâigui Maria. După ce stătu în cumpănă câteva clipe, apăsă pe buton, rugându-se la Dumnezeu să nu fie Lester.

— Alo?

Nu era Lester. Slavă Domnului. Fata ascultă vocea care îi vorbea şi, într-un final, înclină din cap: Da, voi fi acolo.

Termină convorbirea, dar continuă să țină telefonul în mână, gândindu-se la cele auzite. Jill îi observă, de bună seamă, expresia preocupată şi o întrebă:

— Veşti rele?

— Nu ştiu, zise Maria, gândindu-se că poate era momentul să-i destăinuie prietenei sale toată povestea cu Lester Manning... plus drama din ultimele două săptămâni, inclusiv suişurile şi coborâşurile relației cu Colin. Gândul de a i se destăinui total lui Jill ar fi deranjat-o în trecut, dar să-i ofere asemenea informații personale viitoarei sale şefe i se părea acum de-a dreptul... *riscant,* chiar dacă era posibil ca Jill să afle adevărul până la urmă.

— Cine era?

— Un polițist – detectivul Margolis. Mi-a cerut să ne întâlnim.

— Ce? Un polițist? Dar ce se întâmplă?

— E o poveste lungă.

Jill o privi fix, apoi se ridică de la birou şi traversă încăperea. Închise uşa şi se răsuci spre Maria:

— Vreau să-mi spui ce se întâmplă, rosti ea.

În cele din urmă, să i se confeseze lui Jill a fost mai uşor decât îşi imaginase. Viitoare şefă sau nu, Jill era, înainte de toate, o prietenă bună şi, nu o dată, îi strânse Mariei mâna între palmele ei, vizibil îngrijorată. Când Maria o asigură că drama pe care o trăia nu va afecta capacitatea ei profesională, Jill se mulţumi să scuture din cap.

— În momentul de faţă ai lucruri mult mai importante pentru care să te îngrijorezi, zise ea. Leslie şi cu mine ne putem descurca, stai liniştită, toate sunt aproape gata. Tu trebuie să faci ce ai de făcut şi din partea mea ai tot sprijinul pentru a depăşi momentul ăsta dificil. Oricum, nu-ţi imagina că în primele luni clienţii o să stea la coadă la uşa firmei noastre!

— Ar fi bine să rezolv mai repede. Nu cred că voi putea rezista mult. Deja am avut un atac de panică azi-dimineaţă.

Jill rămase pe gânduri pentru câteva clipe.

— O să te ajut cu tot ce pot. Doar să-mi spui de ce ai nevoie.

Ieşind din biroul lui Jill, Maria înţelese din nou că, indiferent de salariu, acceptarea propunerii lui Jill nu doar că fusese cea mai bună opţiune disponibilă, dar părea deja şi cea mai bună alegere în carieră pe care o făcuse în toată viaţa ei.

Ce nu reuşi însă această alegere să facă era să o ajute ca dimineaţa să treacă mai repede şi munca să-i fie mai spornică; Maria se întreba întruna ce anume avea să-i spună Margolis şi, din acest motiv, îi venea greu să se concentreze. De aceea avea impresia că toate cercetările ei prin legislaţie în dosarul legat de spital băteau pasul pe loc. Tot mai frustrată, lăsă toate documentele deoparte şi îi scrise un mesaj pe telefon lui Colin.

Tânărul îi răspunse că era de acord cu propunerea ei de a se întâlni la secţia de poliţie, la douăsprezece fără un sfert. Maria aruncă o privire către ceas, apoi reveni la dosar, impunându-şi să se concentreze asupra lui.

Mai erau două ore până la întâlnirea cu Margolis. Timpul

se scurgea groaznic de încet.

Când trase maşina în parcare, Colin o aştepta în faţa secţiei, purtând ochelari de soare, pantaloni scurţi şi un tricou. Ea flutură din mână atunci când ieşi din maşină, sperând că gestul dezinvolt îi va ascunde tulburarea sufletească, deşi bănuia că, oricum, Colin avea să-şi dea seama cât e de frământată de griji.

O sărută scurt, în timp ce ţinea deschisă uşa de la intrarea în secţie. Privind în jur, Maria avu o senzaţie de déjà vu. Spre deosebire de prima lor vizită acolo însă, Margolis nu-i mai ţinu să aştepte prea mult. Abia se aşezaseră pe scaun când fata îl zări venind spre ei, de undeva din spatele clădirii. Din nou, ţinea în mâini un dosar, cu care le făcu semn, invitându-i:

— Haideţi, veniţi pe aici. O să stăm de vorbă tot în camera de interogatorii.

Maria îşi netezi fusta, ridicându-se, şi merse alături de Colin pe lângă poliţiştii care lucrau la mesele lor şi pe lângă un grup de oameni care stăteau în jurul unui automat de cafea.

Margolis deschise uşa încăperii şi le arătă scaunele pe care stătuseră şi prima dată. Ea şi Colin se aşezară, în vreme ce Margolis se mută de partea cealaltă a mesei.

— Ar trebui să fiu îngrijorată? se interesă Maria.

— Nu. Ca să scurtez povestea, nu cred că Lester va fi o problemă.

— Ce înseamnă asta? insistă fata.

Margolis începu să ciocănească în dosar cu pixul înainte de a arăta cu degetul spre Colin.

— Se pare că încă îţi mai pierzi timpul cu acest copil-problemă. Şi nu ştiu de ce tot insistă să vină cu tine când discutăm cazul ăsta. Nu are niciun motiv să se afle aici.

— Eu vreau ca el să se afle aici, zise Maria. Şi da, ne petrecem încă timpul împreună. Şi suntem fericiţi, aş putea adăuga.

— De ce?

— Îmi place trupul lui şi, plus de asta, Colin e fantastic la pat, răspunse fata sarcastic, ştiind că nu era datoare cu vreo explicație.

Margolis schiță un zâmbet, dar fără să pară deloc amuzat.

— Înainte să începem, lasă-mă să impun nişte reguli. Pentru început, faptul că te afli aici se datorează, pur şi simplu, promisiunii mele că voi examina presupunerile tale şi că te voi contacta. Fiindcă ți-au fost tăiate cauciucurile, pe lângă o posibilă hărțuire, aceasta este şi o potențială investigație *infracțională* şi, în asemenea cazuri, anchetele în curs nu se discută. Dar, cum există şi eventualitatea unui ordin civil de protecție – articolul 50, litera c –, am decis să mă întâlnesc cu tine şi să îți ofer informațiile pe care le consider eu necesare. Nu uita însă că, de vreme ce împotriva lui Lester Manning nu s-a emis vreo decizie prin care să i se interzică să se apropie de tine, el are – ca oricare altă persoană – dreptul la intimitate. Cu alte cuvinte, o să-ți spun doar ceea ce cred eu că este important, însă nu-ți voi destăinui automat totul. De asemenea, vreau să adaug că majoritatea investigației am făcut-o prin telefon. A trebuit să mă bazez pe un prieten de-al meu, detectiv în Charlotte, pentru câteva lucruri şi, sincer, nu ştiu cât o să-mi mai permit să abuzez de timpul lui. Deja a depus mari eforturi să mă ajute şi, ca şi mine, are cazuri mult mai importante de rezolvat decât ăsta. Înțelegi?

— Da.

— În regulă, zise el. Mai întâi o să-ți explic cum am abordat problema şi apoi o să-ți arăt puțin din ce-am aflat.

Deschizând dosarul, începu să scoată din el notele pe care le scrisese.

— Primul pas a fost să mă familiarizez cu informațiile de fundal, aşa că am citit cu atenție documentele relevante aflate în arhivele poliției. Printre ele, tot ce avea legătură cu primul atac asupra lui Cassie Manning, arestarea şi condamnarea lui Gerald Laws, documente ale tribunalului şi, în final, informații referitoare la uciderea lui Cassie Manning. După aceea, am examinat primul tău raport privind o posibilă hărțuire – cel pe care l-ai făcut după ce ai început să

primeşti mesaje, pe când locuiai în Charlotte – şi am discutat cu ofițerul însărcinat atunci cu anchetarea cazului. Abia marți seara am simțit că înțeleg cum stau lucrurile... Acum, în privința lui Lester Manning, îți spun ce puteai afla despre el şi tu singură cu o simplă căutare pe internet în arhivele publice. Detectivul îşi coborî privirea după care continuă: Are douăzeci şi cinci de ani şi e necăsătorit. Absolvent de liceu. Nu are nicio proprietate imobiliară şi nicio maşină înregistrate pe numele lui. Numărul de telefon şi adresa sunt aceleaşi ca ale tatălui său, deşi nu ştiu cât timp îşi petrece el pe acolo.

Maria dori să pună o întrebare, dar Margolis ridică spre ea mâna, oprind-o.

— Lasă-mă să termin, da? O să înțelegi imediat de ce spun asta. Acum, o să-ți dezvălui altă informație, deoarece cred că e importantă pentru invocarea articolului 50c. Dar n-o să intru în amănunte, fiindcă asta s-ar putea sau nu s-ar putea să fie importante pentru orice viitor caz penal, înțelegi? Nu mai aşteptă răspunsul şi urmă: După moartea lui Cassie, Lester a avut o serie de probleme cu legea. A fost arestat de patru ori, dar nu pentru delicte violente sau periculoase. Doar lucruri minore – încălcare de proprietate, vandalism, opunere față de arestare. Lucruri de genul ăsta. Se pare că Lester are o pasiune pentru a se strecura în case nelocuite. În fiecare caz însă, acuzațiile au fost, în final, retrase. Nu m-am uitat pe motivațiile instanței, dar în asemenea cazuri aşa se procedează, de obicei, fiindcă nu există prejudicii.

Maria îl văzu pe Colin, aflat lângă ea, mişcându-se pe scaun, nerăbdător să afle mai multe.

— În afară de asta, n-am putut afla mai multe, aşa că l-am sunat pe doctorul Manning, tatăl lui Lester. I-am lăsat un mesaj pe telefon şi, surprinzător pentru mine, omul m-a sunat înapoi în câteva minute. M-am prezentat şi i-am spus că speram să discut cu fiul lui. Vreau să vă spun că a fost extrem de cooperant şi mult mai binevoitor decât m-aş fi aşteptat. Printre alte lucruri, către sfârşitul celei de-a doua discuții pe care am purtat-o, el mi-a permis să-ți dezvălui orice aspect legat de conversația cu el. Nu te surprinde?

Maria vru să spună ceva, dar se răzgândi, cuprinsă de îndoieli.

— Ar trebui să fiu surprinsă? întrebă ea într-un final.

— Eu am fost, zise Margolis, mai ales ținând seama de felul cum mi l-ai descris pe acest domn. Oricum, când l-am întrebat dacă ştie unde l-aş putea găsi pe Lester, el mi-a cerut să-i spun motivul pentru care îl caut şi i-am explicat că e vorba de o problemă legală. Iar el mi-a răspuns – şi aici îl citez: „Are vreo legătură cu Maria Sanchez?"

Margolis lăsă ultimele cuvinte să plutească în aer, înainte de a continua.

— Când l-am întrebat de ce a pomenit numele tău, mi-a mărturisit că nu e prima dată când l-ai acuzat pe Lester de hărțuire. Mi-a spus că, după ce fiica lui a fost asasinată, tu i-ai adus lui Lester aceleaşi acuzații, cu privire la nişte scrisori de amenințare pe care le primiseşi. A insistat că fiul lui nu avusese niciun amestec în acea problemă şi şi-a manifestat îndoiala că ar fi avut şi de data asta. M-a rugat să îți transmit că, deşi consideră că faci o greşeală venind cu astfel de acuzații, el e convins că singurul responsabil pentru moartea lui Cassie este Gerald Laws şi nici el şi nici fiul lui nu te învinovățesc pe tine pentru ce s-a întâmplat.

— Minte.

Margolis îi ignoră comentariul.

— Doctorul Manning a recunoscut că la momentul de față nu are pacienți, ci lucrează pentru sistemul penitenciar al statului Tennessee. Mi-a spus că nu l-a mai văzut pe Lester de săptămâni întregi, dar acesta are cheile casei şi uneori mai vine să stea în camera de deasupra garajului, unde probabil l-aş şi putea găsi. Când l-am întrebat ce înseamnă „uneori", doctorul a tăcut pentru câteva clipe şi, când a început iar să vorbească, am avut impresia că atinsesem un punct sensibil. „Lester e un fel de nomad" – aşa s-a exprimat, adăugând că sunt nopți în care n-are nicio idee unde doarme fiul lui. Cred că se referea la obiceiul lui Lester de a sta în case nelocuite. Când am insistat, a adăugat că el şi fiul lui au o relație destul de distantă în ultima vreme şi, pentru prima oară, a avut un ton de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze. Mi-a

reamintit că Lester e adult şi ia singur decizii, iar el, ca tată, nu prea mai poate face multe lucruri. De asemenea, a adăugat că Lester nu era în camera lui, dar aş putea să-l găsesc la muncă. O firmă numită Ajax Cleaners. E un serviciu de curăţenie cu o mulţime de clienţi, companii importante. Nu avea numărul de telefon al firmei la îndemână, dar mi-a fost destul de uşor să-l găsesc, aşa că următorul meu pas a fost să discut cu proprietarul, un anume Joe Henderson.

Margolis ridică privirea din foile lui.

— Până acum totul e clar?

Când Maria încuviinţă, dând din cap, Margolis continuă:

— Când am vorbit cu domnul Henderson, el mi-a spus că Lester nu era angajat cu normă întreagă şi nici măcar cu jumătate de normă. Lucra ca zilier – fiind chemat atunci când nu erau suficienţi angajaţi pe un schimb sau în alte situaţii deosebite.

— Dar cum puteau da de el dacă Lester nu are telefon?

— Şi eu am pus aceeaşi întrebare. Dar ei lucrează în felul următor: afişează pe site-ul de internet al firmei datele când există schimburi neacoperite. Henderson mi-a spus că a fost mai uşor să facă o listă unde fiecare se trece atunci când nu poate veni la muncă, pentru ca acel schimb să fie asigurat de unul dintre zilieri, decât să se agite mereu să acopere turele. Dar am impresia că foarte puţini angajaţi verifică lista cu regularitate. Oricum, din câte am aflat, Lester lucra doar două-trei nopţi pe săptămână, însă în ultimele două săptămâni nu a mai lucrat deloc. Domnul Henderson s-a plâns că n-a mai primit niciun semn de la el. Asta mi s-a părut interesant, aşa că am sunat acasă la familia Manning de câteva ori, dar nu mi-a mai răspuns nimeni. În final, l-am rugat pe colegul meu din Charlotte să meargă până acolo, dar, din câte mi-a spus, de cel puţin o săptămână nu mai stătuse nimeni în casă sau în camera lui Lester. Erau pliante în cutia poştală, ziare aruncate pe verandă, lucruri de genul ăsta. Aşa că l-am căutat iar pe doctorul Manning. Şi aici încep lucrurile cu adevărat interesante.

— Fiindcă n-ai putut da de el?

— Dimpotrivă, zise detectivul. I-am lăsat un mesaj pe telefon şi m-a sunat după câteva minute. Când i-am spus că Lester nu mai fusese la muncă şi se părea că nimeni nu mai locuise în casă de câteva zile, surprinderea lui inițială s-a transformat în îngrijorare. M-a întrebat din nou despre investigațiile poliției – încă nu îi spusesem precis despre ce era vorba – şi am menționat că urmăresc un caz de hărțuire, cu tăieri de anvelope de maşină şi tot tacâmul. El a insistat că Lester n-ar face aşa ceva, că fiul lui nu e violent. De fapt, că e îngrozit de orice fel de conflicte. El a recunoscut şi că nu s-a arătat atât de binevoitor cum ar fi trebuit față de Lester în prima noastră convorbire. Când l-am întrebat ce anume vrea să spună cu asta, mi-a destăinuit că Lester…

Margolis ajunsese la o anumită pagină din dosar şi începu să citească de acolo:

— Lester Manning suferă de o tulburare psihică numită „mania persecuției de tip non-bizar". Adică, deşi fiul lui se poate comporta normal pentru perioade lungi de timp, uneori tulburarea intră într-o fază acută, care poate dura şi o lună. În cazul lui, cauza ar putea fi consumul ocazional de droguri.

Margolis ridică privirile spre ei.

— Doctorul a intrat în detalii legate de boala lui Lester, spunându-mi mult mai mult decât aş fi vrut să ştiu. Dar ideea e următoarea: când Lester se află într-o fază acută – adică atunci când boala evoluează de la o simplă paranoia la o manie manifestată prin halucinații –, Lester nu se mai comportă normal. În acele momente, crede că polițiştii îl urmăresc şi că nimic nu-i va opri să-l arunce în închisoare pentru tot restul zilelor sale. E convins că îi vor răul şi că-i vor asmuți pe ceilalți deținuți asupra sa. Şi acest lucru îl crede şi despre tine.

— E ridicol! Lester mă hărțuieşte.

— Eu ți-am povestit doar ce mi-a spus Manning. El a recunoscut că Lester a fost arestat de câteva ori. Întotdeauna, asta s-a întâmplat în timpul unei faze acute – şi de aceea s-a şi opus violent arestării. În general, polițiştii au fost nevoiți să folosească şocurile electrice pentru a-l potoli, iar doctorul Manning a adăugat că, în două rânduri, Lester a

fost bătut de alți deținuți pe când se afla după gratii. Asta, apropo, se leagă de ceea ce spuneam mai devreme privind suspiciunile mele referitoare la motivul pentru care acuzațiile au fost retrase. Presupun că Lester nu era coerent şi n-a durat mult ca şi judecătorii să-şi dea seama de asta.

Margolis oftă prelung şi continuă:

— Dar să ne întoarcem la doctorul Manning. Aşa cum ți-am spus, părea îngrijorat şi mi-a zis că, dacă Lester nu era acasă sau nu lucra în mod regulat, foarte probabil se găsea iar într-o fază acută a bolii. Ceea ce însemna că putea fi în două locuri: fie se ascundea pe undeva, într-o casă nelocuită, fie la spitalul psihiatric din Plainview. Lester s-a prezentat, de bună voie, în multe rânduri, în trecut, mai frecvent după moartea mamei lui. În testament, femeia a lăsat spitalului o sumă de bani pentru a acoperi tratamentul fiului ei acolo. Şi, între noi fie vorba, tratamentul e foarte scump. N-am putut obține niciun răspuns la telefon, deşi am spus că sunt de la poliție, aşa că l-am rugat iar pe colegul meu să meargă personal la Plainview. A fost acolo în dimineața asta, înainte cu o oră să te sun. Şi m-a informat că Lester Manning este internat, actualmente, acolo. S-a prezentat voluntar, dar asta e tot ceea ce detectivul mi-a putut spune. De îndată ce Lester a aflat că un polițist vrea să discute cu el despre Maria Sanchez, pur şi simplu a înnebunit de spaimă. Colegul meu mi-a zis că l-a auzit urlând pe coridoare şi, în clipa următoare, doi asistenți medicali s-au şi repezit înspre salonul lui. Aşa cum ți-am spus, sună interesant, nu crezi?

Maria nu ştia ce să spună. În tăcerea lăsată, se auzi deodată vocea lui Colin.

— Când a fost internat Lester în spital?

Fata văzu cum privirile lui Margolis se îndreaptă asupra tânărului.

— Habar n-am. Colegul meu n-a putut afla. Datele medicale sunt confidențiale şi niciun fel de informație nu poate fi oferită fără acordul prealabil al pacientului. Iar acest lucru, în mod clar, nu este posibil. Cel puțin, până acum. Dar colegul meu e un tip uns cu toate alifiile, aşa că a intrat în vorbă cu un alt pacient, care i-a spus că Lester era acolo

de cinci-şase zile. Desigur, având în vedere sursa, nu trebuie să iei informaţia ca fiind sută la sută credibilă.

— Cu alte cuvinte, e posibil ca Lester să fi tăiat cauciucurile maşinii şi să fi lăsat biletele.

— E la fel de posibil ca în momentul acela să se fi aflat deja la spital. Şi, dacă era la spital, atunci, evident, făptaşul nu e Lester.

— El trebuie să fie, insistă Maria. Nu ştiu pe nimeni altcineva care ar putea fi.

— Dar Mark Atkinson?

— Cine?

— Prietenul lui Cassie. Fiindcă să ştii că m-am interesat şi de el. Dar se pare că nu se ştie dacă individul este sau nu este dispărut.

— Cum adică?

— Încă sunt în faza preliminară a cercetărilor, dar iată ceţi pot spune totuşi. Mama lui Mark Atkinson a reclamat la poliţie, acum aproape o lună, că fiul ei a dispărut. Dar, după ce am vorbit cu colegul meu şi înainte să te sun pe tine, am contactat-o, cerându-i mai multe informaţii şi nu sunt încă sigur cum stau, de fapt, lucrurile. Femeia mi-a spus că în august ar fi primit un mesaj pe e-mail de la el, în care-i spunea că întâlnise o fată pe internet şi că demisionase de la slujbă pentru a pleca în Toronto, ca s-o cunoască personal. Mama lui nu ştia ce să creadă, deşi în mesaj el îi spunea să nu se îngrijoreze, căci totul este în ordine. Mark o asigurase că şi-a plătit deja chiria în avans şi că restul utilităţilor le putea plăti on-line şi de la Toronto. Femeia mi-a spus că a primit două scrisori prin poştă de la el, în care Mark o anunţa că plecase într-o călătorie cu fata. Una avea ştampila poştei din Michigan, cealaltă fusese trimisă din Kentucky, dar, potrivit ei, scrisorile erau, citez „vagi, ciudate şi impersonale, nu erau ceva ce fiul meu ar fi putut scrie". În afară de asta, nu mai avusese niciun contact cu el şi femeia insistă că băiatul ei a dispărut. Ea e sigură că Mark ar fi sunat-o sau i-ar fi trimis mesaje şi faptul că n-a făcut nimic din toate astea o determină să creadă că fiului ei i s-ar fi întâmplat ceva.

Vestea o făcu pe Maria să simtă că ameţeşte şi, chiar dacă ar fi încercat, nu s-ar fi putut ridica de pe scaun. Chiar şi Colin părea că rămăsese fără grai.

Margolis îi privi pe rând şi spuse:

— Deci aici ne aflăm cu investigaţia, în momentul de faţă. Dacă vă întrebaţi ce am de gând să fac, o să vă spun: o să-l sun încă o dată pe bunul doctor Manning şi o să-i cer să ungă nişte rotiţe, acolo unde trebuie, pentru a afla data precisă când Lester a fost internat în spital. Sau, şi mai bine, să-l determine pe fiul lui să le dea psihiatrilor de la Plainview permisiunea de a-mi spune această dată. În funcţie de ce voi afla, voi şti dacă e sau nu nevoie să verific şi pista Mark Atkinson. Dar, sincer să fiu, asta implică multă alergătură şi nu ştiu cât timp mai pot aloca acestui caz.

— Nu e Atkinson, replică Maria. Sigur e Lester.

— Dacă e precum spui, nu mi-aş mai face griji. Cel puţin deocamdată.

— De ce spui asta?

— Pentru că, zise detectivul cât se poate de calm, aşa cum ţi-am spus, Lester e internat în spital.

— Nu are niciun sens, îi zise Maria lui Colin. Cei doi se aflau în parcare, sub razele unui soare palid, ivit cu zgârcenie printre fâşii subţiri de nori. Nu l-am întâlnit niciodată pe Mark Atkinson. Nu am vorbit cu el. Din câte ştiu, nici nu l-am văzut vreodată. De ce m-ar hărţui el? Nici măcar nu se întâlnea cu Cassie atunci când Laws a intrat la închisoare. A apărut în această poveste abia mai târziu. Nu are niciun sens ca Margolis să-l implice pe el.

— Ştiu.

— Şi de ce naiba ar crede Lester că vreau să-i fac rău?

— Are o manie, tipul e nebun.

Ea rămase cu privirile aţintite asupra unui punct din depărtare, iar vocea îi deveni abia auzită.

— Urăsc situaţia asta. Mă simt ca şi cum aş şti mai puţin chiar decât ştiam când am venit azi aici. Şi acum nu am nicio idee despre ce pot face în continuare sau ce ar trebui să

gândesc despre toată povestea asta.

— Nici eu nu ştiu ce-am putea face.

Fata scutură din cap.

— A, am uitat să-ți spun... A trebuit să anulez întâlnirea cu Jill şi Leslie din seara asta fiindcă e ziua mamei. Diseară merg la ai mei, în timp ce tu o să fii la muncă.

— Vrei să vin şi eu după ce ies din schimb?

— Nu. Până atunci deja vom fi terminat cina. În seara asta găteşte tata – e singura dată pe an când găteşte –, dar nu face mare lucru. E o cină restrânsă, doar pentru noi patru.

— Şi o să rămâi acolo peste noapte. Sau te întorci la apartamentul tău?

— Mă gândesc să mă întorc acasă. Probabil e şi timpul, nu crezi?

Colin rămase tăcut câteva clipe.

— Ce-ai zice dacă ne-am întâlni acolo? Mai rămâi puțin la părinții tăi şi te sun când ies din schimb.

— Ai vrea să faci asta?

— Ar fi plăcerea mea.

Ea oftă.

— Îmi pare rău că, tocmai când lucrurile mergeau atât de bine între noi, a trebuit să se întâmple povestea asta... Nu-mi place că te-am implicat în ea, chiar şi fără voia mea.

El o sărută.

— N-aş fi vrut oricum să stau deoparte.

CAPITOLUL 21

— Colin —

Când ajunse acasă, Colin scoase laptopul din rucsac şi se aşeză la masa din bucătărie. Era la fel de confuz în privința situației ca şi Maria, iar instinctul îi spunea că trebuie să încerce să afle cât mai multe cu putință.

Primul pas era să înțeleagă tiparul mental al lui Lester Manning. Sau, altfel spus, ce implica *mania persecuției de tip non-bizar*. Ar fi vrut să-l întrebe pe Margolis despre problema asta atunci când o adusese în discuție, dar nu era în măsură să pună el întrebările, iar Maria trecuse peste acest subiect. Din fericire, zeci de pagini de internet acopereau subiectul şi timp de o oră şi jumătate citi tot ce putu găsi privitor la asta.

Avusese impresia că tulburarea e un fel de schizofrenie, dar, deşi unele simptome, ca halucinațiile şi maniile, erau comune, un pacient era diagnosticat fie cu schizofrenie, fie cu manie. Adesea, schizofrenia includea, printre simptome, şi vorbirea dezlânată sau maniile de tip bizar. Bizar însemna imposibil – pacienții erau obsedați de ideea că pot zbura, pot citi mințile altor oameni sau erau convinşi că aud voci care le puteau controla acțiunile. Maniile non-bizare – de tipul celei de care suferea Lester – erau cel puțin plauzibile, chiar dacă neadevărate.

În cazul lui Lester, presupunând că suferea de mania persecuției, părea întrucâtva logic ca el să creadă că polițiştii îl urmăreau. Avery Manning spusese că oamenii legii îl imobilizaseră cu bastoanele electrice şi-l aruncaseră în închisoare unde fusese agresat de ceilalți deținuți. Şi, în final, acuzațiile fuseseră retrase, ceea ce i-ar fi putut întări convingerea lui Lester că el n-ar fi trebuit să ajungă niciodată după gratii.

Şi paranoia lui în privința Mariei avea o bază reală, recunoştea Colin, dacă plauzibilitatea ar fi fost singurul criteriu. Nu doar că Maria nu reuşise să o protejeze pe Cassie, dar dacă Lester nu scrisese acele scrisori de

amenințare – așa cum susținea doctorul Manning –, atunci Maria trimisese poliția asupra lui fără niciun motiv. Şi nu o dată, ci deja de două ori, acum…

De asemenea, Margolis avusese dreptate când spusese că o persoană cu acest diagnostic putea, ca regulă generală, să trăiască normal, în funcție de severitatea bolii. Spectrul maniilor putea merge de la ceva simplu, ca de pildă nişte idei supraevaluate, până la psihoze; alte articole sugerau – aşa cum Avery Manning îi spusese lui Margolis – că maniile nu aveau formă bine determinată, rigidă. Ele puteau fluctua în intensitate şi puteau fi agravate de folosirea anumitor droguri.

Deşi aproape tot ce citea i se părea că are sens şi chiar realiza că Lester era convins de realitatea maniilor sale, existau aspecte ale bolii pe care nu le putea înțelege. Dacă Lester era îngrozit de Maria, de ce îi mai trimitea flori? Sau de ce dorise să-i ofere un cocktail? Iar dacă acele gesturi erau un fel de încercare de împăcare, de ce erau însoțite şi de mesaje amenințătoare? De ce o tachina dacă el nu voia decât să fie lăsat în pace? Şi de ce venea la Wilmington să facă asta? N-ar fi trebuit cumva să se îndepărteze cât mai mult dacă se temea de ea?

Inițial, Colin se întrebase de ce Margolis făcuse atâtea eforturi să dea de urma lui Mark Atkinson, însă detectivul era suficient de abil să recunoască contradicțiile privind vinovăția lui Lester şi să se întrebe cum le-ar putea elimina. De aceea o sunase pe mama lui Atkinson, dar, din acel moment, povestea devenise şi mai încurcată.

Individul este sau nu este dispărut.

Oricât de vag se exprimase, Margolis dăduse o descriere precisă. La o căutare rapidă, Colin găsi o fotografie a lui Atkinson pe Pinterest, într-un afiş creat, fără îndoială, de mama acestuia. În afara acelei poze nu mai descoperi nimic. Se gândi că ar putea face acelaşi gen de căutare ca şi în cazul lui Lester Manning, dar la ce i-ar fi folosit? Judecând după spusele lui Margolis, toate informațiile care îl priveau pe Mark Atkinson erau imprecise de când acesta plecase la Toronto. Sau dispăruse.

Dacă nu dispăruse, se ascundea?

Colin avea impresia că Margolis lua în considerare şi această posibilitate. Coincidențele erau prea mari pentru ca şi această posibilitate să fie credibilă. Dar şi opinia Mariei era validă. Ce-ar fi putut să aibă Atkinson cu ea de vreme ce nici nu o întâlnise vreodată?

Închizând laptopul, Colin continuă să se lase frământat de întrebări, înainte de a ajunge la concluzia că trebuie să-şi limpezească mintea şi ştia unicul mod pentru a reuşi asta.

Alergă aproape zece kilometri până la sală şi petrecu apoi o oră ridicând greutăți, după care încheie antrenamentul cu o jumătate de oră de lovituri într-un sac greu, cu nisip. Cum studenții erau în sesiune, sala era aproape goală. Daly îi făcu unele observații şi îi ținu sacul timp de câteva minute, dar în rest îşi petrecu vremea în biroul său.

Colin alergă acasă, făcu un duş, îşi luă haine curate şi plecă la muncă. La volan, întrebările de mai devreme îl încolțiră iar. Poate că instinctele sale de apărare erau în alertă maximă, dar, nu ştia nici el de ce anume, nu putea alunga sentimentul că era pe cale să se întâmple ceva rău.

CAPITOLUL 22

— Maria —

După întâlnirea cu Margolis, Maria se îndreptă spre serviciu cu mintea plină de gânduri. Se opri puțin în biroul lui Jill, dornică să o informeze asupra ultimelor evoluții, dar colega ei nu se întorsese de la masa de prânz. Acest lucru îi reaminti Mariei că nu mâncase absolut nimic, dar de fapt nici nu-i stătea gândul la mâncare.

Stresul o măcina. Dacă situația continua, va trebui să-şi schimbe întreaga garderobă cu o măsură mai mică sau să-şi modifice la croitor toate hainele.

Barney se întorsese, în sfârşit, la firmă, deşi petrecu următoarele trei ore închis în biroul lui, întâlnindu-se pe rând cu stagiarele. Maria presupuse că avocatul căuta o înlocuitoare pentru Lynn – ceea ce nu era uşor de găsit aşa de repede, după părerea ei – şi, deşi voia să-i pună câteva întrebări şefului în legătură cu cazul spitalului, ştia că era mai bine să nu-l deranjeze. În schimb, începu să-şi noteze nelămuririle pe marginea plângerii, când, la un moment dat, auzi un ciocănit. Ridicându-şi privirea, îl zări pe Barney, care stătea în pragul uşii.

— Bună, Maria. Vrei să vii puțin în biroul meu? întrebă el.

— A, bună ziua, domnule Barney, zise ea, începând să-şi adune foile şi să le pună la loc în dosar, în timp ce un sentiment de uşurare o cuprindea. Slavă Domnului, oricum voiam să vin să discutăm despre plângere. Mă gândeam că sunt câteva unghiuri diferite din care am putea aborda cazul şi voiam să ştiu ce aveți de gând să faceți înainte să mă apuc de cercetare.

— Lasă asta deocamdată, spuse el. Vom discuta despre caz mai târziu. Acum vrei să vii? Avem ceva de discutat în biroul meu.

În ciuda comportamentului aparent extrem de politicos, exista ceva în tonul lui Barney care o făcu să fie precaută atunci când se ridică de la birou. Orice ar fi vrut avocatul să

discute cu ea, se gândi brusc Maria, era clar că veştile nu puteau fi bune.

Barney păşi în urma ei, evitând să scoată vreun cuvânt, şi abia când ajunseră la uşa biroului lui, se repezi înainte, ajungând lângă fată. Întotdeauna un gentleman – chiar şi când era pe cale să recurgă la măsuri punitive el îi deschise uşa şi o invită să ia loc pe unul dintre scaunele cu spătar înalt de lângă biroul lui lung. Abia când se mai apropie, fata văzu cine stătea pe un altul dintre scaune şi se opri brusc.

Era Ken.

Între timp, Barney se mutase deja în spatele biroului său. Maria rămase pe loc, chiar şi când Barney începu să umple cu apă trei pahare, dintr-o sticlă aflată pe masă.

— Te rog, insistă el, ia loc. Nu ai motive să te îngrijorezi. Suntem aici doar pentru o discuţie amicală.

Ar trebui să-i mulţumesc, pur şi simplu, şi să ies pe uşă, îşi zise ea, deodată. Ce voiau să facă? Să o concedieze? Şi totuşi, vechile obiceiuri triumfară – cele referitoare la respectul faţă de cei mai în vârstă şi la supunerea faţă de şefi – şi ea se trezi că se aşază, aproape dintr-un automatism, pe scaun.

— Vrei un pahar cu apă? o întrebă Barney. Cu colţul ochiului, fata îl văzu cum o studiază.

— Nu, mulţumesc, bâigui ea. Încă putea ieşi, se gândi, dar…

— Apreciez că eşti aici, alături de noi, Maria, începu Barney, cu glasul mai tărăgănat decât de obicei. În acelaşi fel vorbea şi la tribunal. Şi sunt sigur, urmă el, că te întrebi de ce ţi-am cerut să vii acum…

— Aţi spus că trebuie să discutăm ceva, îl întrerupse ea. Dar credeam că va fi o discuţie în doi.

Barney schiţă, doar pentru o clipă, un rictus, semn că nu-i plăcea să fie întrerupt, dar apoi zâmbi.

— Poftim?

— Aţi spus că trebuie să discutăm… Am crezut că e vorba doar de noi doi. N-aţi spus că va mai fi altcineva aici.

— Desigur, zise el cu un glas iarăşi îndulcit. Ai dreptate. Iniţial, ţi-am cerut să mă însoţeşti la mine în birou şi probabil ai crezut că vom fi singuri. Îmi cer scuze că nu m-

am exprimat corect.

El îi oferi, astfel, fetei ocazia să răspundă – fără îndoială aşteptându-se ca ea să spună că nu era nicio problemă –, dar Colin probabil că n-ar fi zis nimic, aşa că şi fata tăcu. *Învăț multe de la Colin*, se gândi ea.

Barney îşi desfăcu larg brațele şi grăi:

— Bun, presupun că, de vreme ce am ajuns aici, nu e cazul să mai irosim timpul cu preliminarii. Ultimul lucru pe care l-aş vrea ar fi ca această întâlnire să se prelungească peste programul de lucru.

— Sunt de acord, zise fata şi se bucură în sinea ei.

Din nou, nu era replica pe care el o aştepta, dar Barney era un maestru în a dirija conversația în direcția dorită. Bărbatul îşi drese glasul.

— Sunt sigur că ai auzit deja zvonurile care circulă prin firmă privind potențialele acuzații aduse de mai multe angajate împotriva lui Ken Martenson. Acuzații care, apropo, nu au nicio bază concretă.

El aşteptă, dar de astă dată Maria nu mai zise nimic.

— Am dreptate? întrebă avocatul în cele din urmă.

Fata îl privi pe Ken, apoi pe Barney.

— Nu sunt sigură.

— Nu eşti sigură că ai auzit zvonurile?

— A, zvonurile le-am auzit, zise ea.

— Şi atunci în ce privință nu eşti sigură?

— Nu sunt sigură dacă acuzațiile au sau nu o bază reală.

— Maria, te pot asigura că nu au.

Ea aşteptă câteva clipe şi apoi zise:

— Bine.

Colin, gândi fata, ar fi fost mândru de ea în momentul acela. Mai mult decât atât, începea să înțeleagă cum folosirea cuvântului „bine” schimba dinamica de putere din birou. Sau cel puțin impunea tonul dorit de ea, chiar dacă lui Barney nu-i convenea. Nu-i convenea, dar individul era suficient de profesionist ca să-şi ascundă sentimentele, aşa că urmă, cu glasul domol, specific pledoariilor sale din sala de judecată.

— Fiindcă domnul Martenson este directorul nostru executiv, firma intenționează să conteste vehement aceste

acuzații, aşa cum consideră că ar fi cel mai bine cu putință. Asta implică şi un proces. Desigur, aşa cum ştii prea bine, când e în joc reputația, cazuri de acest gen sunt de obicei rezolvate de comun acord, pentru a evita procedurile legale îndelungate, scumpe şi deranjante. În acest caz specific, orice posibilă înțelegere nu ar reflecta veridicitatea afirmațiilor, ci mai curând pierderea de timp, de bani, precum şi neplăcerile pe care contestarea acuzațiilor le-ar aduce. Evident, orice înțelegere – dacă se va ajunge la o înțelegere – va fi încheiată la modul cel mai confidențial.

Maria înclină din cap, gândindu-se: Treci odată la subiect. *De ce mi-ai cerut să vin aici?*

— Sunt sigur că nu trebuie să mai subliniez reputația legendară a domnului Martenson. Cei care-l cunosc cel mai bine – oameni ca tine şi ca mine – ştiu că a pus interesele firmei mai presus de orice, în faptele şi gândurile sale. A făcut sacrificii enorme şi, pur şi simplu, e imposibil ca el să fi periclitat cumva reputația firmei şi reputația sa personală. Acuzațiile, aş putea adăuga, sunt ridicole. În cariera lui de aproape trei decenii ca avocat în comunitatea noastră nu i-au fost aduse niciodată în fața vreunui tribunal acuzații de hărțuire sexuală. Şi trei decenii de eforturi intense sunt acum primejduite fiindcă pe lume există atâția oameni lacomi.

Nu i-au fost aduse niciodată în fața vreunui tribunal acuzații de hărțuire sexuală pentru că de fiecare dată s-a ajuns la înțelegeri secrete cu părțile vătămate, se gândi Maria.

— Din nefericire, oriunde e un sac cu bani, există şi oameni care se cred îndreptățiți să-l revendice. În unele cazuri, aceşti oameni pot minți pe față; în alte cazuri, denaturează adevărul cu poveşti care se potrivesc planurilor lor. Alteori, oamenii interpretează eronat comportamente care aproape tuturor li s-ar părea inofensive. Convingerea mea e că puțin din toate astea sunt implicate aici şi de aceea s-a produs – ca să mă exprim astfel – o explozie de acuzații cauzate de foamea de bani. Unii oameni – aceşti rechini lacomi – simt acum sângele în apă şi vor să se asigure că-şi vor dobândi partea din pradă, întrucât ei cred că le aparține

de drept. Dar draga noastră Constituție nu spune nicăieri că ai voie să înhați proprietatea cuiva doar pentru că ție ți se pare că ar trebui să fie a ta. Lăcomia. Un lucru groaznic, teribil, şi de prea multe ori am văzut oameni buni răniți din cauza ei – chiar şi dintre rudele mele. Şi vecinii mei – nişte oameni cumsecade şi cu frica lui Dumnezeu, vă spun – au fost ruinați de lăcomia altora. Dar în anii din urmă deja nu mai simt furie față de oamenii lacomi, ci doar milă. Viețile lor sunt pustii şi ei cred că pot umple acest gol cu bani din buzunarele altora. Acum însă e în joc reputația domnului Martenson, ca şi bunul renume al firmei noastre şi simt că am responsabilitatea – chiar datoria – să mă asigur că atât domnul Martenson, cât şi firma vor avea parte de cea mai bună apărare posibilă.

Era un avocat bun, se gândi Maria, chiar dacă distorsiona el însuşi adevărul. Putea înțelege de ce jurații îl apreciau.

— Desigur, sunt sigur că şi ție îți pasă, draga mea, la fel de mult de reputația şi integritatea firmei noastre. Dar trebuie să-ți spun că sunt îngrozit, Maria. Sunt îngrozit pentru ceilalți oameni de aici. Colegii tăi. Prietenii tăi. Familiile tinere cu rate la bancă şi facturi de plătit pentru utilități. Bebeluşii şi copiii acestor familii. Simt că am, față de ei, obligația de a folosi toată priceperea pe care bunul Dumnezeu mi-a dăruit-o, cu speranța că dreptatea, cinstea şi bunătatea vor triumfa asupra răului şi lăcomiei. Dar, încă o dată spun, eu sunt un om bătrân şi nu mai sunt la curent cu felul cum se mişcă lucrurile în ziua de azi, aşa că... oare ce ştiu eu?

Când Barney lăsă ultimele cuvinte să plutească în aer, după ce jucase cartea „venerabilului avocat profund tulburat", Maria aproape că simți nevoia să aplaude. Dar se stăpâni şi luă o față de nepătruns. După un timp, Barney oftă şi continuă:

— Te cunosc, Maria. Şi ştiu că îmi împărtăşeşti temerile. Eşti o persoană prea bună ca să nu-ți faci griji pentru soarta prietenilor şi a colegilor tăi de aici. Şi ştiu că vei vrea să îi ajuți deoarece nu mai vrei, cum nu mai vreau nici eu, ca justiția să fie pervertită. Firma noastră – căci este a noastră,

a tuturor – trebuie să rămână unită împotriva acestor… acestor femei hrăpărețe care își fac iluzii din a crede că sunt îndreptățite să-ți smulgă ție banii pentru care ai muncit din greu, chiar dacă ele n-au făcut nimic ca să-i merite.

Bărbatul scutură din cap cu o atitudine de totală dezamăgire.

— Noi vrem ca adevărul să iasă la iveală, Maria. Asta e tot. Doar adevărul simplu şi cinstit, în fața lui Dumnezeu. Şi de aceea te-am chemat aici. Fiindcă am nevoie de ajutorul tău.

Ei, acum ține-te bine, începe, își zise Maria în gând.

— Tot ce îți cerem este un lucru pe care l-am cerut tuturor angajaților noştri. Vrem să semnezi o depoziție sub jurământ care exprimă, pur şi simplu, adevărul: că ai cel mai mare respect pentru caracterul domnului Martenson şi că, de când lucrezi la firma noastră, n-ai văzut niciodată şi nici n-ai auzit ca domnul Martenson să se fi angajat în ceea ce ar putea fi privit, în vreun fel, drept hărțuire sexuală la adresa vreunei angajate. În cazul tău, ca şi pentru toate angajatele noastre, vom cere să confirmi şi că nu te-ai simțit niciodată hărțuită sexual aici.

Preț de câteva clipe, Maria nu putu spune nimic, ci doar rămase cu privirile ațintite asupra lui. Ken, remarcă ea cu coada ochiului, se scufundase de tot în scaun şi, înainte ca fata să răspundă, Barney continuă:

— Desigur, nu eşti obligată să faci asta. În final, orice vei decide ține exclusiv de voința ta. Nu, nu trebuie să iei în calcul faptul că de supraviețuirea firmei noastre depinde supraviețuirea atâtor angajați oneşti şi a familiilor lor. Vreau doar să faci *ceea ce trebuie făcut.*

Barney se opri; privea în jos şi avea o atitudine de deplină umilință. Barney, un stindard al dreptății într-o lume pe care nu o mai putea înțelege, purtând o povară care trebuia dusă de cineva. Nu-i de mirare că omul acesta îi impresiona pe atâția judecători şi juraţi prin tribunale.

Dar Maria nu ştia ce să spună. Oricât de convingător ar fi fost Barney… mințea cu neruşinare şi ştia şi el asta. Dar şi fata ştia că avocatul era conştient că ea cunoştea cum stăteau, de fapt, lucrurile, ceea ce însemna că totul era un

joc de-a şoarecele şi pisica. Evident, el îl chemase pe Ken în încăpere pentru a-l pedepsi, pentru a-i spune *Înțelegi cât de jos a trebuit să mă cobor ca să te apăr pe tine?* În ceea ce-l privea, Ken nu scoase nici măcar un singur cuvânt.

Şi totuşi...

Era cinstit ca restul angajaților – care nu aveau nicio vină – să fie penalizați şi ei? Din cauza unui singur idiot? Şi câți bani voiau femeile drept despăgubiri? Ken o hărțuise şi pe ea, dar ea supraviețuise. În câteva săptămâni, avea să lase, probabil, cu totul uitării acele amintiri neplăcute. În timp, ele aveau să devină poate şi subiect de glume. Ken era un ticălos, dar nu era ca şi cum s-ar fi dezbrăcat în fața ei sau ar fi încercat s-o înghesuie pe vreun culoar când fuseseră la acel congres. Era prea nesigur – prea jalnic – să meargă atât de departe. Cel puțin în ceea ce o privea pe ea. Dar oare ce pățiseră celelalte femei hărțuite de el?

Nu ştia sigur şi, simțind nevoia să tergiverseze luarea unei decizii, trase adânc aer în piept.

— Vă rog, lăsați-mă să mă gândesc la asta.

— Desigur, spuse Barney. Apreciez că iei în considerare asta. Şi nu uita, toți din firmă, colegii şi prietenii tăi, nu vor de la tine decât să faci *ceea ce trebuie să faci.*

Ajunsă în biroul ei, Maria se căzni să citească plângerea depusă împotriva spitalului, dar, la fiecare câteva minute, discuția avută cu Barney îi revenea în minte şi fata se întreba dacă nu cumva ar fi putut răspunde mai bine. Se pomeni întrebându-se ce ar fi făcut Colin în locul ei...

— A, aici erai.

Pierdută în gânduri, Maria ridică privirea şi o zări pe Jill în pragul uşii.

— A, bună...

— Unde ai fost? o întrebă femeia. Am venit acum câteva minute şi nu erai în biroul tău.

— Barney a vrut să discute cu mine, o lămuri Maria.

— Hm, tipic pentru el, pufni Jill, închizând uşa în urma ei. Cum a mers întâlnirea cu detectivul?

Maria o puse la curent cu toate lucrurile pe care Margolis i le dezvăluise. Ca şi ea, Jill nu ştia ce să mai creadă. Puse aceleaşi întrebări pe care le pusese Maria şi rămase cu acelaşi sentiment de nedumerire.

— Nu ştiu dacă asta e o veste bună sau rea, grăi ea în cele din urmă. Acum, situaţia mi se pare mai confuză decât azi-dimineaţă.

Nu e singura mea problemă, se gândi Maria.

— La ce te gândeşti acum?

— Ce vrei să spui?

— Expresia de pe faţa ta s-a schimbat atât de brusc...

— Aaa... mă gândeam la discuţia cu Barney.

— Şi?

— A fost şi Ken acolo.

Jill înclină din cap:

— Chestia cu acuzaţiile?

— Normal.

— Lasă-mă să ghicesc. Barney a ţinut un discurs... şi şi-a folosit din plin şarmul sudist şi a început să discute despre *lucrurile care trebuie făcute,* nu?

— Îl cunoşti bine, văd.

— Din păcate, da. Deci... ai aflat ceva?

— Vor ca toţi angajaţii să formeze un „front comun".

— Bun, dar ce anume a spus, mai precis?

— Vor să semnez o declaraţie sub jurământ în care să precizez că nu l-am văzut niciodată pe Ken făcând ceva greşit, că el este întotdeauna un profesionist şi nu m-a hărţuit niciodată.

— Ţi-a cerut să semnezi? Sau a insistat că trebuie să semnezi?

— Doar mi-a cerut. De fapt, mi-a dat în mod clar de înţeles că vrea ca decizia să-mi aparţină în totalitate.

— Ăsta e un lucru bun.

— Presupun că da.

— Presupui?

Când Maria nu mai răspunse, Jill o privi atentă.

— Nu-mi spune că e şi mai mult de atât, rosti ea cu glas apăsat. Ceva nu mi-ai spus de dimineaţă.

— Ei bine...

— Lasă-mă să ghicesc. Ken te-a hărțuit şi pe tine, cândva? Maria o privi speriată:

— De unde ştii?

— Îți mai aminteşti de prânzul nostru? După ce ai ieşit la surfing cu Colin, când te-am întrebat dacă lucrurile la birou merg bine? Ştiam că fuseseşi la congres cu Ken şi sunt în firma asta de suficient timp cât să ştiu exact ce ar fi putut individul să încerce să facă pe acolo. Chiar dacă tu jurai că totul a fost bine, eu am avut suspiciunile mele.

— Şi de ce nu mi-ai spus nimic?

Jill ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună: Chiar trebuie să-ți răspund?

— Politicile firmei sunt o prostie. De aceea Leslie şi cu mine le-am eliminat deja. Dar, revenind la ce s-a întâmplat atunci, nu voiam să-ți bag ideea asta în cap dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, dar îmi amintesc că m-am gândit că suspiciunile mele erau corecte. Ceea ce e groaznic, desigur. Însă pe de altă parte am fost şi bucuroasă şi ştiu cât e de groaznic ca o prietenă să spună asta.

— Cum adică ai fost bucuroasă?

— Dacă ți-ar fi plăcut la firma lui Barney şi Ken, poate că nu ai fi îmbrățişat cu atâta entuziasm propunerea noastră. Fireşte, la acel moment nu ştiam nimic despre acuzațiile de hărțuire sexuală.

— Mă bucur să aud că eşti atât de preocupată de bunăstarea mea.

— Eşti o femeie puternică, Maria. Şi, sinceră să fiu, cred că eşti mai inteligentă decât Ken. Ştiam că o să afli o cale prin care să-l ții la distanță.

— Ştii ce am făcut? I-am spus că prietenul meu e luptător MMA şi un tip extrem de gelos.

Jill râse din toată inima.

— Ei, ce-ți spuneam? Eşti mai deşteaptă decât Ken. Bun, dar să revenim la întâlnirea pe care ai avut-o cu Barney şi cu Ken, iluştrii noştri şefi. Deci Barney te-a întrebat dacă vrei să semnezi, iar tu i-ai spus, în esență, că o să te gândeşti la asta.

Maria rămase fără grai şi, într-un târziu, bâigui:

— De unde ştii ce-am spus?

— Fiindcă îl cunosc pe Barney. El e un maestru în a ascunde evidenţele, arătând cum cauza lui e cea dreaptă şi apoi adăugând şi un dram de vinovăţie, în caz că încă eziţi. E important ca tu să laşi toate astea deoparte şi să te gândeşti la ce s-a întâmplat, de fapt. Şi, apropo, ce s-a întâmplat?

Maria îi povesti cum decurseseră lucrurile la congres – iar Jill încruntă din sprâncene –, dar când continuă să-i vorbească şi despre întâlnirile ulterioare cu Ken, femeia rămase împietrită.

— Stai puţin, zise ea. Dacă ţi-ar fi spus clasica poveste cu „ştii, soţia mea nu mă înţelege", ar fi fost un lucru, dar tu spui că ţi-a pipăit sânii, iar asta e cu totul altceva.

— Mă rog, nu chiar sânii, umerii... şi ceva mai jos de ei. Dar el n-a...

— Însă intenţiile lui ţi-au fost clare, nu? Şi voia să luaţi prânzul împreună şi să te pună în postura de a fi mai mult decât „un jucător de echipă"?

— Da. Dar l-am împiedicat să meargă mai departe. Nu a reuşit să...

— Vino cu mine, o chemă Jill îndreptându-se spre uşă.

— Unde mergem?

— Să discutăm cu Barney şi Ken.

— Las-o baltă... Oricum plec. Şi, de fapt, Ken nici nu m-a atins pe sâni...

— Ei bine, Barney nu ştie detaliile astea. Şi sunt sigură că întâlnirea n-a vizat doar metodele prin care ar putea fi protejată firma. Indivizii ăştia doi şi-au propus să te împiedice să te alături celorlalte femei şi să depui plângere la Comisia de Discriminare.

Maria scutură din cap:

— N-am de gând să depun nicio plângere.

— Eşti sigură că nu vrei?

Maria se gândi la Barney şi la ceilalţi angajaţi ai firmei. Insistenţele lui Ken fuseseră de-a dreptul groaznice şi o stresaseră foarte tare, dar să dea uitării incidentul era o opţiune mult mai atractivă pentru ea decât să împingă

lucrurile mai departe.

— Da, sunt sigură. Oricum demisionez.

— Dar nu crezi că ticălosul de Ken ar trebui să plătească pentru mârşăviile lui? Măcar puțin? Pentru tot stresul pe care ți l-a cauzat?

— Da, presupun că da. Dar, aşa cum îți spuneam, n-am de gând să fac plângere la Discriminare.

Jill surâse:

— Însă ei nu ştiu asta.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce ar trebui spus. Şi, orice ar fi, lasă-mă pe mine să vorbesc, da? Să nu scoți o vorbă!

Înainte chiar să-şi dea seama ce se întâmplă, Jill dădu buzna către biroul lui Barney, trăgând-o pe Maria după ea. Uşa încăperii era închisă, dar Jill nu se intimidă, ci pătrunse ca o furtună în birou.

Barney şi Ken, care ocupau aceleaşi scaune ca mai devreme, fură surprinşi de apariția intempestivă a lui Jill.

— Ce se întâmplă? Suntem într-o discuție... începu Barney, dar Jill era deja lângă el, urmată îndeaproape de Maria.

— Vrei să închizi, te rog, uşa, Maria? zise Jill cu o voce calmă, dar hotărâtă. Maria îşi dădu seama că niciodată nu o auzise vorbind cu atâta siguranță şi superioritate.

— N-ai auzit ce-am spus, Jill? întrebă Barney vizibil deranjat.

— Cred că tu ar trebui să auzi ce am eu de spus.

— O stagiară trebuie să intre la interviu peste cinci minute.

— Spune-i că va trebui să mai aştepte. Acum vei asculta ce am eu de spus. Este vorba despre acuzațiile de hărțuire şi vă priveşte pe amândoi.

Ken rămase tăcut şi Maria îl văzu cum se albeşte la față. Barney se holbă la ea şi, bâjbâind, îşi scoase telefonul. Maria ascultă, mirată, cum avocatul îi cerea secretarei să mai amâne puțin interviul. După ce închise telefonul, se ridică de

pe scaun.

— Dă-mi voie să-ți aduc un scaun de la fereastră, început el, dar Jill scutură puternic din cap:

— Nu e nevoie, vom sta în picioare.

Dacă poate Ken nu înțelesese ce însemnau toate acele lucruri, cu siguranță Barney realizase deja – îşi zise Maria. Îl văzu clipind mărunt din pleoape şi presupuse că bărbatul făcea nişte calcule rapide în minte. Majoritatea oamenilor ar fi acceptat să se aşeze, comod, pe scaun, dar Barney înțelegea valoarea menținerii contactului la acelaşi nivel ocular, deşi Ken nu pricepea că, rămânând în picioare, Jill semnala dorința ei de a domina discuția. Barney se îndreptă de spate, stând cât mai țanțoş pe scaun.

— Spui că problema asta priveşte firma?

— De fapt, vă priveşte pe voi amândoi. Dar e adevărat că, în ultimă instanță, priveşte şi firma.

— Atunci mă bucur că ai venit, zise el, iar vocea mieroasă şi tonul tărăgănat îi reveniră. Tocmai am avut o discuție cu Maria despre acuzațiile false, aşa cum sunt convins că ai aflat deja, şi am încredere că Maria va face ceea ce trebuie să facă, pentru binele tuturor celor implicați.

— N-ar trebui să fii aşa de încrezător, îl contră Jill. Am vrut ca voi doi să fiți primii care află că Maria tocmai m-a informat că domnul Ken Martenson s-a implicat în ceea ce orice curte cu juraţi din lume ar considera hărțuire sexuală şi că ea se gândeşte serios să depună o plângere la Comisia pentru Egalitatea de Şanse şi Discriminare, ca acțiune preliminară la propria ei acțiune în instanță.

— Nu e adevărat! izbucni Ken – primele cuvinte pe care Maria le auzise toată ziua din gura lui.

Jill se întoarse spre el şi zise pe un ton cât se poate de calm.

— I-ai spus că ar trebui să depună eforturi mai intense pentru a deveni un jucător de echipă. Că avându-te pe tine drept mentor şi sprijinitor va fi avantajată în momentul în care s-ar fi pus problema să devină o parteneră la conducerea firmei. Şi apoi ai pipăit-o.

— N-am făcut aşa ceva!

— Ai atins-o într-un mod inadecvat pe gât şi pe piept.

— Eu... eu doar am mângâiat-o puțin pe umăr.

— A, deci recunoşti că ai atins-o? Şi mai recunoşti că ai pus mâinile pe ea, deşi ea ți-a dat de înțeles că ar considera acest gest nepotrivit?

Auzind-o vorbind, Ken îşi dădu seama că e mai bine să tacă şi se răsuci către Barney. Acesta era, poate, înfuriat de ce auzise, dar nu o arătă.

— Maria nu s-a plâns de hărțuire sexuală în discuția pe care tocmai am avut-o. De fapt, nu mi-a spus absolut nimic de genul ăsta în toate lunile de când lucrează aici.

— De ce ți-ar fi spus? Ştia că oricum îl vei acoperi pe Ken. Cum ai mai făcut şi înainte, când celelalte cazuri de hărțuire sexuală au fost muşamalizate.

Barney trase adânc aer în piept.

— Sunt sigur că la mijloc e o neînțelegere şi vom putea rezolva lucrurile pe cale amiabilă. Nu ai niciun motiv să recurgi la amenințări.

— Nu am recurs la amenințări. De fapt, ar trebui să fii mulțumit că suntem aici şi nu am mers direct în tribunal.

— Sunt mulțumit, acceptă el. Şi cred că putem discuta problema mult mai civilizat dacă ne păstrăm calmul. Aş dori să aflu ce are Maria de spus.

— Sunt convins că ai dori. O să îți dau declarația ei în detaliu, îndată ce o vom redacta. Deocamdată, eu vorbesc în numele ei.

Ken făcu ochii mari, însă Barney o privi cu îndrăzneală:

— Jill, nu înțelegi că n-o poți reprezenta pe Maria din simplul motiv că ai intra într-un conflict de interese?

— Am venit aici ca prietena ei.

— Nu cred că asta schimbă cu ceva lucrurile.

— Atunci, hai să începem cu asta: eu şi Maria avem de gând să demisionăm din firmă. Nu voiam să te anunțăm azi, dar având în vedere că Maria ar putea să te dea în judecată şi pentru represalii, dacă ai de gând să-i faci zile fripte, m-am gândit să tranşăm lucrurile chiar acum.

Pentru prima oară, Barney nu mai ştiu ce să spună. O privi pe Jill, apoi pe Maria, apoi iar pe Jill.

— Ai spus că vreți să părăsiți amândouă firma?

— Da.

— Şi unde veți lucra?

— Chestiunea asta nu te priveşte, nu o vom discuta. Acum, discutăm despre acuzația de hărțuire sexuală pe care Maria are de gând să o facă la adresa lui Ken. Ştim cu toții că afirmațiile lui Lynn şi ale celorlalte stagiare sunt adevărate şi îți dai seama ce greutate vor dobândi spusele lor când şi Maria se va plânge că a fost hărțuită?

— Dar n-am făcut nimic, murmură Ken. Barney nici măcar nu-l luă în seamă.

— Crezi că va crede cineva asta? îl întrebă Jill. După tot ce vor spune celelalte stagiare în instanță? Dar, desigur, că nu se va ajunge la proces. Ştim prea bine că sunteți dispuşi să ajungeți la o înțelegere. Asemenea cazuri se încheie aproape întotdeauna astfel. Dar nu sunt sigură că pot spune acelaşi lucru şi despre Maria. Era foarte supărată când mi-a mărturisit ce i-ai făcut, Ken. Deşi nu o voi consilia în acest caz, bănuiala mea e că ea ar putea alege să meargă până la capăt.

Barney îşi îndreptă haina.

— Presupun că nu eşti aici doar pentru a ne informa că Maria are de gând să dea în judecată firma sau că demisionați amândouă. Înclin să cred că eşti aici fiindcă vrei să rezolvăm problema.

— De ce crezi asta?

— N-ai nimic de câştigat spunându-ne dinainte că intenționezi să faci o plângere la Discriminare.

— Poate că mai simt un pic de loialitate față de firmă, poți să ştii?

— Poate.

— Sau poate vreau doar ca domnul Martenson să ştie că, pe lângă falimentarea firmei şi epuizarea totală a economiilor lui, după ce Maria îl va da în judecată şi procesul se va tranşa, ar putea fi nevoit să-şi vândă chiar şi maşina aia ridicolă ca să achite despăgubirile decise de judecător.

Ken gemu, abia auzit, de parcă Jill l-ar fi împuns cu ceva. Barney îl ignoră.

— Şi cum am putea rezolva asta?

— Pentru început, Maria vrea şase săptămâni de concediu pe acest an.

— De ce-ar mai vrea şase săptămâni de concediu dacă intenționează să plece?

— Fiindcă asta e pe lista ei de dorințe. Fiindcă domnul Martenson, aici de față, e un ticălos. Fiindcă ieri Maria a văzut un curcubeu pe când se plimba printr-o grădină udată de aspersoare. Fiindcă Maria trebuie să muncească serile şi weekendurile din cauza ta, aşa că nu şi-a putut lua nici măcar o zi de concediu de când lucrează la firma asta. Ideea este însă că nu contează de ce vrea ea asta. Contează că vrea şi e suficient.

— Dar angajații care au mai puțin de un an vechime au dreptul la doar o săptămână de concediu.

— Ei, pentru Maria vei face o excepție. Însă ai grijă, concediu plătit! Suma va fi adăugată la ultimul ei salariu de la firmă.

Ken vru să spună ceva, dar Barney îl strânse de braț, împiedicându-l să vorbească.

— Bun, altceva?

— Da. Uită de cele două săptămâni de preaviz. Astăzi e ultima zi de muncă a Mariei la firmă, de mâine nu va mai veni. Dar va fi plătită şi pentru următoarele două săptămâni, ca şi cum ar fi venit la muncă.

Barney se strâmbă de parcă ar fi mâncat ceva neplăcut.

— Asta e tot? Salariul pe două luni?

— Nu chiar, nu te grăbi. Pentru toate suferințele psihice pe care acest ticălos i le-a provocat, Maria are nevoie de un mic bonus. Să spunem... încă trei salarii lunare, pe lângă acestea două.

Barney tăcu.

— Şi ce-mi oferiți în schimb?

— O să discut cu ea, dar îți promit de pe acum că nu vei mai auzi nimic de la ea despre comportamentul deviant al lui Ken. Niciun raport sau niciun proces. Ne despărțim ca şi cum nu ne-am fi cunoscut vreodată şi fiecare îşi vede de drumul lui.

Barney înghiți în sec, probabil cântărind cât de serioase erau acuzațiile pe care Maria i le putea aduce lui Ken. Jill ştia însă foarte bine ce gândeşte şeful ei.

— Barney, Maria nu glumeşte. Ştii prea bine ce poamă e Ken. Ştii ce le-a făcut altor fete şi ştii, de asemenea, că a hărțuit-o sexual pe Maria. Mai mult, eşti conştient că nu am discutat despre o grămadă de bani. De fapt, aş putea spune că ea îți oferă un cadou, pentru că, oricât de mult l-ar disprețui pe Ken, are un mare respect pentru tine.

— Şi depoziția sub jurământ?

— Nici să nu te gândeşti la asta, îl avertiză Jill. Maria nu va minți. Dar nu va semna nicio depoziție referitor la ceea ce s-a întâmplat. Pur şi simplu, incidentul va fi uitat.

— Şi dacă va fi chemată la bară de stagiare, pentru a depune mărturie sub jurământ în fața tribunalului?

— O să fie deja pe planeta Jupiter la ora aia, aşa că n-are rost să te îngrijorezi.

— Poftim?

— A, scuză-mă, zâmbi femeia. Credeam că ne-am întors în țara basmelor.

— Țara basmelor?

— Barney, ştii la fel de bine ca şi mine că astea-s basme şi că Maria nu va depune nicio mărturie fiindcă n-o să permiți ca lucrurile să ajungă până acolo. Vei încheia o înțelegere cu stagiarele şi totul va fi muşamalizat, ca şi până acum. Va trebui să faci asta, altfel o să te coste o avere, chiar dacă scapi basma curată în instanță.

Barney îi aruncă o privire lui Ken, apoi se întoarse spre Jill.

— Pot să te întreb ce pretenții ai? Întrucât şi tu părăseşti firma?

— Doar una şi n-are legătură cu banii, răspunse Jill. Am de gând să îmi petrec următoarele două săptămâni aici şi să lucrez cu partenerii în aşa fel încât niciunul dintre clienții mei să nu observe tranziția şi apoi voi pleca.

— Bun, şi care este singura ta pretenție?

— Mi-ar plăcea să dai o mică petrecere de adio pentru mine aici, la birou. Nimic fantezist, doar un tort la prânz sau

ceva de genul ăsta, dar mi-ar plăcea să-mi iau rămas-bun de la toți odată. Evident, până atunci cred că ştim cu toții că trebuie să ținem plecarea noastră cât mai secretă cu putință. Îi poți informa pe ceilalți asociați şi pe acționari, dar nu vreau să declanşez un potop de demisii printre angajați. Mă crezi sau nu, sper să reuşeşti să ajungi la o înțelegere cu stagiarele şi să dai cât mai repede uitării această situație. Există o mulțime de oameni cumsecade în firma asta care merită să meargă mai departe.

Deşi poate Barney aprecia sentimentalismul lui Jill, Maria îl surprinse schițând un rictus pe când îşi duse mâna la bărbie.

— Plata salariului pe cinci luni pentru Maria e ceva cam mult şi sigur acționarii vor mârâi auzind asta. Dar probabil că i-aş putea face să accepte plata salariului pe trei luni...

— Nu interpreta bunele mele intenții față de ceilalți angajați ca pe o şansă de negociere, căci noi nu negociem. E o ultimă ofertă, pe care o poți accepta sau respinge. Şi care nu va mai fi valabilă în momentul în care Maria şi cu mine ieşim pe uşa aia, iar ea începe să scrie plângerea către Comisia de Discriminare. Acum, sincer vorbind, Maria îți cere mult mai puțin decât va trebui să le dai celorlalte ca să le cumperi tăcerea. Aşa că ar trebui să-i mulțumeşti, nu să scazi prețul.

Barney chibzui puțin înainte să răspundă.

— Tot trebuie să discut cu ceilalți acționari, zise el în cele din urmă. Nu pot lua o astfel de decizie de unul singur.

— Ba sigur că poți. Ştim amândoi că acționarii te vor urma, aşa că încetează să te mai joci cu mine, da? Ai de gând să plăteşti sau nu?

— Salariul pe cinci luni? se miră Maria. Stăteau în parcare, lângă maşina ei. Cu câteva minute în urmă, Maria îşi strânsese puținele obiecte personale pe care le avea în birou – în special fotografii ale familiei sale şi câteva făcute pe mare cu aparatul ei foto –, le puse într-o cutie mică, pe care o cără afară, punând-o în portbagaj. La cererea lui Barney, ea

nu-şi luă rămas-bun de la nimeni şi, oricum, niciun alt angajat nu păru să observe altceva decât o plecare de la serviciu la fel ca oricare alta. Jill o aşteptase în faţa clădirii.

— Ei, nu e grozav? zâmbi femeia.

Adevărul e că Maria se simţea eliberată. Scăpase de Ken, scăpase de weekendurile istovitoare, în care se chinuia să facă faţă dosarelor cu care Barney o împovăra şi avea deja în cont salariul ei pe cinci luni. Niciodată nu avusese un succes atât de mare, pe linie; i se părea că tocmai trăsese biletul câştigător la loterie.

— Încă sunt în stare de şoc.

— Probabil puteam să obţin şi mai mult.

— E mai mult decât suficient. Mă simt chiar vinovată că am primit atâtea beneficii.

— N-ai niciun motiv să te simţi vinovată. Fiindcă, indiferent dacă tu crezi sau nu asta, ai fost hărţuită sexual de acel ticălos. Poate că la tine nu a fost ceva atât de evident ca la altele, dar a fost. Meriţi tot ce ai primit de la Barney. Şi, crede-mă, Barney răsuflă uşurat acum, pentru că a scăpat uşor. Dacă nu accepta, n-am mai fi stat aici, sărbătorind victoria, dar nici lui nu i-ar fi fost uşor pe urmă.

— Îţi mulţumesc atât de mult...

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti mie. Dacă eu aş fi fost în poziţia ta, şi tu ai fi făcut asta pentru mine.

— Nu sunt nici pe departe la fel de pricepută ca tine. L-ai înfruntat pe Barney şi ai câştigat. Eu n-aş fi reuşit...

Jill surâse, vizibil măgulită.

— Dar vrei să ştii care e cel mai grozav lucru?

— Care?

— Leslie e cu mult mai pricepută decât mine.

Vestea o ameţi şi mai mult pe Maria.

— Îţi mulţumesc din inimă că mi-ai dat şansa să lucrez alături de voi, Jill.

— N-ai pentru ce. Ştiu prea bine pentru ce te-am ales pe tine.

Maria arătă cu mâna spre clădire:

— Mi se pare atât de ciudat să mă gândesc că mâine n-am să mai merg la muncă... Şi, cel mai probabil, n-am să mai

intru niciodată pe uşile astea. S-a întâmplat atât de... repede.

— Ca poveştile alea despre falimente? Mai întâi, lucrurile au mers lent şi apoi totul s-a prăbuşit?

Maria înclină din cap.

— Da, presupun că da. Oricât de mult mi-ar displăcea ceea ce încearcă Barney să facă acum, încă sper că el o să iasă cu bine din toată afacerea.

— Barney e sigurul avocat pentru care nu trebuie să-ți faci griji. O să se descurce, indiferent ce va fi. Şi, între noi fie vorba, ştii ceva? Nu m-ar surprinde dacă şi el ar părăsi firma.

— De ce ar pleca?

— Pentru că poate. Şi apoi, tu ai mai vrea să lucrezi cu un ticălos precum Ken?

Maria nu răspunse, dar nici nu era cazul să o facă. Jill avea dreptate şi, pe când fata încercă să retrăiască în minte evenimentele acelei zile încărcate, se trezi, brusc, gândindu-se la Lester Manning şi la lucrurile pe care Margolis li le dezvăluise. Îşi încrucişă brațele pe piept, ca şi cum ar fi vrut să se apere.

— Ce-ai face tu în locul meu? În privința lui Lester, zise Maria.

— Nu cred că ştii încă destule lucruri ca să poți trage vreo concluzie. Ştiu că probabil nu te ajută, dar...

Se opri brusc, iar Maria îi înțelese gestul, întrucât nici ei nu i se părea că piesele puzzle-ului se potriveau.

Maria porni cu maşina, printr-un trafic infernal, către Mayfaire, un complex de magazine de lux. În timp ce conducea, încerca să treacă prin filtrul gândirii faptul că n-avea să se mai ducă la muncă a doua zi şi nici măcar luni. Ultima oară când se întâmplase aşa ceva fusese după ce-şi dăduse demisia de la slujba din Charlotte...

Scutură din cap, încercând să alunge acel gând. Nu voia să se mai gândească la Lester şi la tot ceea ce-i spusese Margolis, întrucât nu-i era de niciun folos, ci, dimpotrivă, o bulversa şi mai mult.

Scăpase de Ken. Aproape nu-i venea să creadă. Gata cu

weekendurile pe care Barney i le-ar fi putut strica. Peste două săptămâni urma să lucreze cu Jill. Şi avea şi salariul pe cinci luni. În ceea ce priveşte cariera se îndoia că lucrurile puteau merge mai bine decât atât şi faptul ăsta merita sărbătorit, poate printr-o şedinţă extravagantă de shopping. Putea să-şi cumpere chiar şi o maşină şi să aleagă ceva mai sport – câtă vreme nu era un Corvette roşu – dar, imediat ce gândul îi veni în minte, ştiu că e doar o fantezie. Era prea modestă şi nu avea nici intenţia de a-i explica tatălui ei de ce-şi cumpărase o maşină în loc să mai plătească din datoriile acumulate în studenţie sau să-şi bage banii într-un fond de investiţii. Ori, pur şi simplu, să-i depună la bancă, de vreme ce probabil urma să-şi cumpere acţiuni în firmă ca să devină partener în câţiva ani.

Printre evenimentele zilei se strecură, astfel, şi ideea că ar fi putut deveni asociată într-o firmă de avocatură cândva – poate chiar la treizeci şi ceva de ani. Cine s-ar fi putut gândi la asta?

Atunci când ajunse la Mayfaire, soarele deja asfinţea. Îi trimise Serenei un mesaj pe telefon, anunţând-o că va sosi acasă cu câteva minute înainte de ora şapte, dar să nu o aştepte cu cina.

Câteva secunde mai târziu, telefonul ei scoase un clinchet cristalin, anunţând răspunsul Serenei. *Şi eu întârzii, dar e mai bine aşa. Nu mi-ar plăcea să ratezi povestirile mele fascinante.*

Maria zâmbi. Le trimise un mesaj şi părinţilor ei, anunţându-i când soseşte, apoi se îndreptă spre un magazin Williams-Sonoma. Era întotdeauna o adevărată provocare să-i cumpere mamei sale un cadou special – Carmen îi certa întotdeauna pe cei dragi, şi în special pe fetele ei, atunci când cheltuiau bani pentru ea –, dar, cum de o maşină nouă nu se punea problema, Maria se gândi că ar putea cheltui nişte bani pe oale şi tigăi. În ciuda faptului că avea un restaurant şi era pasionată de gătit, mama ei nu se gândea niciodată să-şi cumpere vase de bucătărie. Tot ce aveau data de pe vremea când Maria era elevă la şcoala elementară. Sau poate chiar de mai de mult.

În expediția de shopping, Maria se dovedi chiar mai risipitoare decât şi-ar fi dorit. Vasele de calitate erau scumpe, dar fata nu regretă că le cumpără. Părinții ei îi plătiseră şcolile particulare şi îi cumpăraseră, când împlinise şaisprezece ani, o maşină la mâna a doua pe care o avusese până când şi-o luase pe cea pe care o avea şi acum. O ținuseră patru ani în liceu şi o întreținuseră în primii ani de facultate, până se angajase, dar niciodată nu le făcuse un cadou costisitor. Ştia că mama ei o s-o dojenească pentru asta – tatăl n-avea să spună nimic dar cadoul era pe deplin meritat.

Puse cutiile cu oale şi tigăi în portbagaj, lângă cea cu obiectele personale de la birou. Din fericire, traficul scăzuse în intensitate. Înainte să pornească motorul, îi trimise un mesaj Serenei, anunțând-o că ajunge acasă într-un sfert de oră, dar apoi îşi dădu seama că încă nu-l anunțase pe Colin de cele întâmplate la birou. Încă simțea nevoia de a sărbători şi cu cine ar fi putut-o face mai bine decât cu el? Mai târziu, în apartamentul ei sau al lui... Cine şi-ar fi dat seama că şi banii pot fi un afrodiziac?

Ştiind că deja la ora aceea el era la bar, îi dădu un mesaj pe telefon, cerându-i să o sune cât de repede putea. Probabil el avea să muncească până pe la zece sau unsprezece seara şi asta i-ar fi oferit ei suficient timp, după ce pleca de la părinții ei, să ajungă acasă, să aprindă câteva lumânări, poate să deschidă şi o sticlă cu vin. Ştia că urma să fie o noapte lungă, dar Colin nu avea cursuri dimineața, iar ea nu mai era nevoită să meargă la birou, deci de ce-ar mai fi contat?

Puse telefonul pe locul din dreapta, să-l aibă la îndemână, şi se îndreptă spre casa părinților ei. După ce intră în cartier, se pomeni întrebându-se de câte ori în viață făcuse acel traseu. De mii de ori probabil, se gândi, ceea ce o uimi, ca şi cartierul însuşi. Deşi oamenii plecaseră şi veniseră, casele păreau, în general, neafectate de trecerea timpului şi fiecare colț de stradă îi trezea amintiri: chioşcul cu limonadă sau panta pentru skateboarding, locul unde se organizau focuri de artificii pe 4 Iulie. Serile de Halloween. Serile petrecute

acasă, cu prietenii şi colegii de liceu. Telefonul începu să sune, întrerupând curgerea acelor imagini dragi. Maria zări numărul lui Colin şi răspunse cu un zâmbet întipărit pe chip.

— Bună, zise ea. Nu credeam că ai voie să dai telefoane când eşti la muncă.

— N-ar trebui, dar am văzut mesajul tău. L-am rugat pe celălalt barman să-mi țină locul câteva minute. Eşti bine?

— Da, sunt bine. Aproape am ajuns la ai mei.

— Credeam că ar fi trebuit să fii deja acolo.

— A trebuit să-i cumpăr mai întâi un cadou mamei şi a durat o veşnicie, zise ea. Hei, dar n-ai să ghiceşti ce s-a întâmplat azi.

— Margolis te-a sunat iar?

— Nu. E vorba despre serviciu, îl anunță ea şi, pe când se apropia de casa părinților ei, îi povesti lui Colin discuția dintre Jill şi Barney.

— Asta înseamnă că am pe card o mică avere acum.

— Da, aşa se pare.

— I-am cumpărat mamei nişte vase de bucătărie fabuloase.

— Pariez că o să-i placă.

— De îndată ce o să treacă peste sentimentul de vinovăție, da, sigur o să-i placă. Dar adevăratul motiv pentru care te-am sunat e că mi-ar plăcea să vii diseară la mine.

— Nu am stabilit deja că vin? Şi că te sun când ies din schimb?

— Da, dar când am hotărât asta nu aveam chef de sărbătorit. Acum am şi am vrut să te anunț din timp.

— Să mă anunți ce?

— Ei, pentru că acum sunt o femeie bogată, m-am gândit că mi-aş putea să te pun să faci câteva lucruri pentru mine diseară. De natură fizică, evident.

El râse şi fata fu sigură că sugestia ei îi plăcuse.

— Bine.

Ridicând privirea, Maria zări maşina Serenei parcată în fața casei părinților ei; pe ambele părți ale străzii, trotuarele erau pustii. În toate clădirile de pe stradă, camerele erau

luminate din interior, iar ecranele televizoarele licăreau în răstimpuri, familiile relaxându-se la finalul unei zile lungi.

— Orice ai face, nu lăsa ca gândul la seara pe care urmează să o petrecem împreună să-ți strice concentrarea la muncă. Nu mi-ar plăcea să ai probleme cu şeful tău din cauza mea.

— O să mă străduiesc.

Maria parcă în spatele maşinii Serenei şi opri motorul.

— A, şi încă un lucru, adăugă ea. Îți aminteşti ce i-am zis lui Margolis? Când el m-a întrebat de ce încă sunt cu tine?

— Da.

Maria deschise portiera şi ocoli maşina, îndreptându-se spre portbagaj.

— Vreau să ştii că nu l-am minţit cu absolut nimic, zise ea.

— Bine, zise el şi râse din nou.

Fata deschise portbagajul.

— Din păcate, trebuie să închid. Am multe bagaje şi nu le pot căra cu o singură mână.

— Am înţeles, nu e nicio problemă. Oricum, trebuie să mă întorc la bar acum.

— A, înainte să pleci…

Pe când privea cutiile din maşină, zări cu coada ochiului ceva mişcându-se şi se întoarse. Un bărbat traversa rapid în direcţia ei. În acea fracţiune de secundă, nu ştiu cum să reacţioneze. Era o zonă sigură; în cartierul lor nu auzise niciodată despre vreo spargere sau vreo dispută casnică scăpată de sub control şi nu se temuse niciodată. Era la doar câţiva metri de uşa casei părinţilor ei, pe o stradă atât de sigură, încât în adolescenţă obişnuia să doarmă în curtea din spatele casei în nopţile călduroase de vară. Şi totuşi, mersul acelui străin o înfioră de spaimă, căci ştiu, instinctiv, că oricine ar fi fost, nu era un om de-al locului.

Întunericul o împiedică să-l recunoască, dar în acel moment, chipul umbrit al omului fu luminat brusc de becurile care se aprinseră în livingul părinţilor ei. Văzu o sclipire metalică în mâna lui şi, dându-şi seama că individul are o armă, o cuprinse groaza. Nu se mai putu mişca şi abia

de mai putea respira; auzea, vag, cum Colin îi rosteşte numele în telefon.

Tânărul repetă numele a doua oară şi a treia oară, iar îngrijorarea lui sporită o readuse cu picioarele pe pământ.

— E aici, şopti ea în cele din urmă.

— Cine e acolo? întrebă Colin. Ce se petrece?

— Are o armă, zise ea.

— Cine are o armă?

— Lester Manning. E aici, acasă la ai mei.

CAPITOLUL 23

— Colin —

Şocul resimțit când o auzi pe Maria rostind numele lui Lester făcu loc unei izbucniri de adrenalină, iar Colin fu străbătut de un reflex care îi spunea „luptă sau fugi”. Auzi, vag, cum Lester strigă ceva, apoi convorbirea se întrerupse.

Lester.

În acel moment, Colin era deja în fugă, năpustindu-se pe uşa camerei din spate şi trecând ca o furtună pe lângă bar. Se strecură printre mese şi clienți, în timp ce apăsă butonul de reluare a apelului.

Dar intră direct mesageria vocală.

Sună iar.

Din nou mesageria.

Maria e în pericol, gândi el.

Se auzi strigat din spate de celălalt barman, chelneriţele se priviră nedumerite şi, pe când Colin țâşnea pe uşa de la intrare, patronul ceru să afle ce se întâmpla.

Lester avea o armă.

Colin goni spre colțul clădirii, cu tălpile alunecându-i pe trotuarul presărat cu nisip. Îşi recăpătă însă echilibrul şi mări viteza, calculând deja în minte drumul cel mai scurt către casa părinților Mariei. Spera ca drumul să fie liber. Spera ca maşina lui să pornească.

Te rog, porneşte!

Se gândi că va suna la poliție imediat ce se va urca la volan.

Ocoli în ultima clipă un cuplu de bătrâni şi țâşni în stradă, zărindu-şi deja maşina. Secundele treceau, prețioase.

Lester ar fi putut deja să o oblige să intre în maşina lui şi să dispară cu ea, aşa cum Gerald Laws a făcut cu Cassie...

Până la părinții ei era un drum de douăzeci de minute. Avea să-l facă în zece. Sau chiar mai puțin.

Poate că Maria dispăruse deja...

Ajunse la maşină. Sări la volan, băgă cheile în contact,

atent să nu înece motorul, iar bătrânul Camaro prinse viață. Colin demară în trombă, ieşind din curbă, atent deja la maşinile din fața lui.

Apropiindu-se tot mai mult de maşinile din față, îşi privi telefonul. Cu o mână tremurătoare formă numărul 911 şi auzi operatoarea întrebând care e natura urgenței.

Un bărbat cu armă care amenință o femeie, anunță el. Maria Sanchez. Un tip pe nume Lester Manning a urmărit-o şi a atacat-o lângă casa părinților ei din...

Nu-şi putu aminti adresa precisă, dar îi spuse operatoarei numele părinților Mariei şi strada unde locuiau. Se identifică şi anunță că e în drum spre acel loc. Când operatoarea îi ceru să lase poliția să gestioneze situația, fără să se amestece, tânărul închise telefonul.

La acel moment deja accelera nebuneşte, cu botul maşinii permanent în spatele autovehiculului din fața lui. Cum banda de alături era ocupată de un Range Rover care mergea aproape cu viteza maximă admisă, Colin tăie linia continuă din dreapta, pătrunse pe banda de urgență şi depăşi în viteză un şir lung de maşini înainte de a pătrunde iar pe banda întâi. Apăsă puternic accelerația şi în câteva secunde se pomeni în față cu un microbuz şi o camionetă, care mergeau alături. Trecu pe lângă ele tot pe banda de urgență, aproape fără să mai încetinească. Ajuns la intersecția care ducea spre pod, trase tare de volan, iar cauciucurile şuierară. Depăşi mai multe maşini, tot pe banda de siguranță, şi ajunse, în sfârşit, la o bucată lungă de drum cu un trafic mai lejer. Acolo apăsă pedala de accelerație până-n podea. Adrenalina îi ascuția instinctele la volan, iar corpul lui se sincroniza perfect cu maşina.

Atinse 130, 140 şi apoi 160 de kilometri pe oră şi văzu înainte un semafor pe roşu şi stopurile maşinilor dinaintea sa aprinzându-se pe când acestea se opreau, rând pe rând. Nedorind să oprească, pătrunse în viteză pe pista de biciclete.

Intră în intersecție şi continuă să meargă în zigzag printre maşini, folosind, la nevoie, pista de biciclete. Trase de volan şi acceleră către un alt şir lung de maşini. Neavând pe unde să mai treacă, ochi o parcare lângă o benzinărie şi o străbătu

cu cel puțin 60 de kilometri la oră, făcându-i pe oamenii aflați prin preajmă să se ferească, speriați, din calea lui.

Poliția era în drum spre casa familiei Sanchez... dar poate că nu era suficient.

Mintea lui lucra frenetic, întrebându-se dacă Lester o obligase deja pe Maria să intre în maşina lui, dacă o răpise...

Sau dacă nu cumva o împuşcase deja.

O altă curbă, de astă dată la stânga şi, pentru prima oară, se văzu obligat să oprească de tot la o intersecție aglomerată. Trase de volan, apoi îşi ținu respirația pe când plonja de pe o bandă pe alta. Văzu cum un alt şofer frânează brusc, trecând la doar câțiva centimetri de el.

Gonind printr-un cartier rezidențial cu aproape 100 de kilometri pe oră, scana rapid cu privirea drumul, atent să nu-i apară în față animale de companie, copii sau alți pietoni, în timp ce casele treceau ca în ceață pe lângă el.

O altă curbă. Frânele scrâşniră, iar Camaro alunecă pe asfalt spre stânga, apoi spre dreapta, în timp ce Colin se străduia din răsputeri să nu piardă controlul asupra volanului. În acel cvartal, maşinile erau parcate pe ambele părți ale străzii, limitându-i vizibilitatea, iar Colin încetini, fără voia lui. În față, zări un cuplu care împingea un cărucior de bebeluş pe trotuar; un băiețel şi tatăl său se jucau cu mingea pe partea cealaltă a străzii; un tip îşi plimba câinele ținând-l într-o lesă retractabilă extrem de lungă...

O altă curbă şi apoi, în fața sa, văzu că strada e liberă şi are o vizibilitate mai bună; Colin acceleră iar, recunoscând, în sfârşit, cartierul în care stătea familia Sanchez.

Făcuse drumul în nouă minute.

Coti, în viteză, pe o stradă şi aproape lovi un Camry albastru care se apropia din sens opus. Colin trase automat de volan spre dreapta, ca şi celălalt şofer, iar Camaro se cabră iar, într-o parte şi-n alta, cu scrâşnet de roți. Tânărul simți cum un nou val de adrenalină îl năpădeşte, iar inima îi bătea ca un ciocan în piept. Îi zări, pentru o frântură de secundă, pe cei doi oameni din maşina cealaltă care-l priveau cu ochii îngroziți, pe când vehiculele trecură la câțiva centimetri unul de altul. Aproape, mult prea aproape, şi fu

nevoit să strângă cu putere volanul ca să recapete controlul asupra maşinii.

Aproape ajunsese. Strada unde locuia familia Sanchez se afla la mică distanță în fața lui. Mai avea, din câte ştia el, o singură curbă de luat şi nu apăsă frâna decât când ajunse foarte aproape de intersecție.

Frica îl cuprinse. Se rugă să nu fi ajuns prea târziu.

Pe când dădea colțul, auzi, în spatele lui, o sirenă. În oglinda retrovizoare zări luminile albastre ale unei maşini de poliție, strălucind intermitent. Încetini uşor, dar maşina de poliție se apropia rapid şi Colin auzi o voce aproape robotică țâşnind din difuzoare:

— Trage pe dreapta! Trage pe dreapta!

Nici vorbă, se gândi el. *Indiferent ce mi se întâmplă, nu mă opresc.*

CAPITOLUL 24

— Maria —

Maria nu-şi putea desprinde privirile de la pistol... sau de la persoana care-l ținea în mână.

Lester Manning.

Margolis se înşelase. Lester nu era la spital.

O aşteptase în fața casei părinților ei. Acest gând o paralizã şi nu schiță niciun gest de apărare când individul îi smulse telefonul din mână.

— Nu suni pe nimeni! Fără poliție! strigă el făcând-o să tresară. Tonul era disperat, strident.

Pe când Lester se dădea înapoi, spaima îi acutiză Mariei simțurile şi ea văzu tot, cu ochii măriți de groază: părul neîngrijit şi geaca murdară, cămaşa roşie, decolorată, şi blugii tociți, discurile negre ale pupilelor sale şi pieptul care i se umfla şi dezumfla în succesiune rapidă. În mintea ei, cuvintele se adunară laolaltă: Tulburare maniacală; fază acută; mania persecuției.

Şi pistolul. El ținea în mână un pistol.

Mama şi tatăl ei erau în casă, ca şi Serena. Familia ei era în primejdie, afară era întuneric şi niciunul dintre vecini nu era afară...

Ar fi trebuit să fugă de îndată ce-l văzuse venind, să alerge către uşa casei şi să se încuie înăuntru, dar ea stătea acolo, nemişcată, ca şi cum picioarele aparțineau altei persoane...

— Ştiu CE AI FĂCUT! şuieră el.

Cuvintele i se rostogoliră pe buze rapid, aproape neinteligibile. Pe când el continua să dea înapoi, fata văzu ecranul telefonului luminându-se şi auzi iar țârâitul acestuia. *Era Colin.* Lester încremeni privind telefonul din mâna lui. Zări ecranul luminându-se şi telefonul sună iarăşi. Încruntându-se, individul apăsă pe butonul de respingere şi țipă spre telefon, ca şi cum acesta ar fi fost o ființă vie.

— Am spus fără apeluri! Şi fără poliție! zbieră el. Maria văzu că mâinile îi tremurau când închise telefonul şi-l băgă

în buzunarul gecii. N-o să vină nimeni!

Doamne, te rog, fă în aşa fel încât Colin să fi sunat deja la poliție, se gândi ea. *Politia trebuie să vină curând. O să îl împiedic să mă răpească până când polițiştii vor fi aici. Nu voi avea soarta lui Cassie. Dacă vrea să mă atingă, o să țip şi o să mă lupt nebuneşte cu el.*

Dar…

Margolis spusese că uneori Lester putea să se comporte ca un om normal; fusese capabil să-şi ia o slujbă, chiar şi ca zilier. Când ea îl întâlnise, individul arăta ciudat, dar nu era psihopat, chiar dacă se vedea că e foarte tulburat. Poate reuşea să discute cu el… Trebuia doar să rămână calmă.

— Bună, Lester, începu ea, încercând să pară cât mai calmă şi mai plăcută cu putință.

Ochii lui sclipiră şi pupilele i se părură fetei uriaşe.

Nu, nu uriaşe. Dilatate. Era drogat?

— Bună, Lester? Asta e tot ce poți spune?

— Vreau să ştii că îmi pare rău pentru Cassie…

— Nu, nu, nu, zise el, ridicând tonul. Nu trebuie să îndrăzneşti *să-i rosteşti numele.* A murit din cauza ta!

Fata îşi ridică, instinctiv, brațele în sus, aşteptându-se ca Lester să se năpustească asupra ei, dar el făcu încă un pas înapoi. Aşteptându-i reacțiile, ea îşi dădu seama că bărbatul era mai curând… speriat decât furios.

Sau paranoic. Şi ultimul lucru pe care-l doresc este să-l stârnesc.

Îşi coborî privirea şi simți că inima îi bate năvalnic. Putea auzi răsuflarea greoaie, întretăiată a lui Lester pe măsură ce secundele treceau. Tăcerea se prelungi până când fata îl auzi pufnind şi apoi spuse cu o voce moale:

— Nu.

Răsuflarea i se linişti, încet-încet, şi când Lester vorbi iar, vocea lui era tremurătoare, dar stăpânită.

— Ei sunt în siguranță, zise el, înclinând din cap către casă. Familia ta. I-am văzut prin ferestre. Şi am privit-o şi pe sora ta intrând. Ce-o să se întâmple în continuare depinde numai de tine.

Ea se cutremură auzindu-i cuvintele, dar rămase tăcută.

Răsuflarea lui continua să se liniştească, în ceea ce părea a fi un efort conştient, şi o fixa în continuare cu privirea.

— Am venit să discutăm. Trebuie să asculți ceea ce am de zis. O să mă asculți de data asta, nu-i aşa, Maria?

— Da, am să te ascult.

— Doctorii îmi spun că nu e real, explică el. Şi tu îmi spui că nu e real. Dar atunci îmi amintesc adevărul. Despre Cassie şi mama mea. Despre polițişti şi ce au făcut ei. Şi ştiu că doar tu ai declanşat toate astea. Doctorii îmi pot spune că nu e real şi că totul se întâmplă în mintea mea, dar eu ştiu adevărul. Aşa că spune-mi: ai vorbit despre mine, nu-i aşa?

Cum ea nu răspunse, muşchii de pe gâtul bărbatului începură să zvâcnească de furie.

— Nu te obosi să minți. Aminteşte-ți că eu ştiu deja răspunsul.

— Da, şopti ea.

— Ai vorbit despre mine cu polițiştii, din nou, aşa-i?

— Da, repetă fata.

— De aceea a venit detectivul la mine în dimineața asta?

Unde e Colin? se întrebă ea. *Dar polițiştii?* Nu era sigură cât de mult îl mai putea face pe Lester să-şi păstreze calmul.

— Da.

El se întoarse, strâmbându-se.

— Când te-am întâlnit prima dată, am vrut să te cred când spuneai că faci tot ce-ți stă în putință pentru ca sora mea să fie în siguranță. Dar am ajuns să înțeleg că pentru tine Cassie nu însemna nimic. Doar un alt nume, un alt nimeni. Însă ea nu era un nimeni. Era sora mea şi tu ar fi trebuit să o protejezi. N-ai făcut-o. Şi apoi...

Chipul i se schimonosi brusc şi închise ochii, frământat de durere.

— Cassie avea grijă de mine când mama era prea bolnavă ca să se poată da jos din pat... Îmi făcea supă de pui cu tăieței şi ne uitam la televizor, iar ea îmi citea cărți. Ştiai asta? Ea nu a fost un nimeni.

Bărbatul îşi şterse nasul cu dosul palmei şi, când continuă, vocea lui era aproape copilărească.

— Am încercat să te avertizăm asupra a ceea ce s-ar fi

putut întâmpla, dar nu ai ascultat. Când Cassie a murit, mama nu a mai suportat să trăiască. Din cauza ta şi-a luat viaţa. Ştiai asta? Spune-mi adevărul!

— Da, recunoscu ea.

— Ştii totul despre noi, nu? Ştii totul despre mine, Maria.

— Da.

— Şi tu ai făcut plângere la poliţie împotriva mea după ce Cassie a murit.

Fiindcă tu ai trimis scrisorile. Fiindcă mă ameninţai, îşi zise ea, în gând, dar se mulţumi să rostească:

— Da, ai dreptate.

— Iar iubitul tău... Este iubitul tău, nu? Tipul voinic de la club? L-am văzut cât era de furios după ce ţi-am trimis băutura. A vrut să mă lovească, nu?

— Da.

— Şi pe urmă, în dimineaţa asta, ai trimis iar poliţia la mine.

Fiindcă mi-ai tăiat cauciucurile! Fiindcă mă hărţuieşti!

— Da.

El se îndreptă puţin de spate.

— Aşa le-am spus şi doctorilor. Le-am spus toate astea. Dar ei nu mă cred, normal. Nu mă crede nimeni, niciodată, dar cel puţin tu eşti sinceră. Ştiam asta, dar acum sunt convins... şi pot simţi diferenţa în toată fiinţa mea. Înţelegi ce spun, nu-i aşa, Maria?

Nu înţelegea nimic.

— Da, zise ea.

— Frica ajunge să te stăpânească. Indiferent cât de mult încerci să lupţi cu ea, te copleşeşte şi sfărâmă toată viaţa din tine. Ca acum. Ştiu că ţi-e frică de mine. Poate aşa cum şi lui Cassie îi era frică după ce ai lăsat-o de izbelişte, zise el şi o privi înciudat, aşteptând o confirmare.

— Da.

Îl văzu cum se loveşte, ritmic, cu ţeava pistolului, de coapsa dreaptă.

— Îţi poţi imagina cum este? Să-ţi pierzi sora? Şi mama? Iar oamenii ca tine să-l urmărească pe tata? Şi apoi pe mine?

— Nu-mi pot imagina cât de groaznic a fost.

— Nu, sigur că NU POȚI! strigă el, deodată, şi în acel moment fata auzi sunetul vag al unei sirene de poliție apropiindu-se.

Lester ciuli urechile şi îşi dădu seama că sunetul se aude tot mai puternic. Îşi întoarse iar privirile către Maria:

— Am spus fără poliție. Am spus FĂRĂ POLIȚIE! țipă el, iar vocea i se frânse, sfâşiat între mânie şi neîncredere. Nu mă întorc acolo. Auzi ce-ți spun? NU MĂ ÎNTORC ACOLO!

Maria făcu un pas înapoi, ridicându-şi mâinile:

— Bine, am înțeles...

— EI ÎMI FAC RÂU, scânci el, dând să se apropie de fată şi chipul i se albi, aplecându-se spre ea. Îmi fac şocuri electrice. Şi mă bagă în celulă cu nişte ANIMALE care mă bat şi polițiştii nu mişcă un deget să-i oprească! Polițiştii râdeau de mine şi pentru ei era doar un joc! ŞI NU CREZI CĂ ŞTIU CINE I-A ASMUȚIT ASUPRA MEA?

O, Doamne... îşi pierde controlul...

— TU I-AI ASMUȚIT! strigă el şi glasul îi vibră de furie.

Maria se retrase, încercând să păstreze distanța dintre ei. Privirea ei aluneca întruna de la armă către Lester şi înapoi.

— Ai chemat POLIȚIA! Ai continuat să-mi faci rău, dar de astă dată n-am să te las SĂ SCAPI!

Serena trebuie să-l fi auzit urlând, îşi zise ea. Sau părinții mei. Trebuie să deschidă uşa din clipă în clipă şi atunci Lester se va întoarce şi va trage...

Printre gândurile care i se învolburau în minte, Maria realiză că primei sirene de poliție i se alătură o alta, mai în depărtare, şi că ambele se apropiau. Maxilarul lui Lester se încleştă şi ochii săi o arseră, cu o privire furioasă, căci individul se simțea trădat. Maria văzu cum degetul i se întindea către trăgaci şi un unic impuls, covârşitor, îi străbătu corpul.

Fugi, fugi, FUGI!

Se răsuci fulgerător pe călcâie şi ocoli maşina, alergând spre casă, prin curte. Îl auzi pe Lester strigând-o pe nume pe un ton aproape surprins şi auzi un mormăit atunci când individul porni după ea, izbindu-se, în goană, de maşină.

FUGI!

Trei metri. Poate doi.

Uşa din faţa casei se deschise şi o fantă de lumină brăzdă veranda. Maria era sigură că-l putea auzi pe Lester chiar în spatele ei.

Fugi!

Se forţă să alerge mai repede, îndreptându-se spre lumină. Auzea, în urmă, paşii lui tot mai aproape şi atunci o văzu, ca într-o secvenţă derulată cu încetinitorul, pe Serena ieşind pe verandă.

O să ne ucidă pe amândouă...

Scăldată în lumină, în pragul uşii deschise, Serena nu înţelese de prima dată ce se întâmplă. Privea, confuză, cum Maria se apropia cu paşi iuţi de verandă.

Oare simt degetele lui pe spate? se întrebă ea şi se forţă să alerge mai repede, cu toată viteza de care era în stare.

— Maria? strigă Serena. Abia după câteva clipe, Maria îşi dădu seama că fusese strigată pe nume. Aproape ajunsese...

Şi apoi reuşi. Apucând-o pe Serena, se împinse, cu tot cu aceasta, prin deschizătură şi trânti cu putere uşa în spatele ei.

— Ce faci? zise Serena uimită.

Maria încuie uşa şi o trase de încheietura mâinii pe sora ei, strigând:

— Dă-te din uşă! Acum! Are o armă!

Smulsă de lângă uşă, Serena aproape se împiedică.

— Cine are o armă?

— Lester!

O trase pe Serena în bucătărie şi o văzu pe mama ei care stătea lângă aragaz, în mod vizibil buimăcită de zgomote. Dar tatăl nu era acolo... Maria se uită de jur împrejur.

O, Doamne.

Unde e tata?

— Stai, ce spui? Lester? Lester e aici? o interogă Serena din spatele ei.

— E afară! strigă Maria şi privirea îi alunecă spre uşile glisante din sticlă, cu speranţa că tatăl lor era pe verandă.

— Lester Manning e afară! Tipul care mă hărţuieşte!

O să spargă uşa din clipă în clipă... O să mă ucidă, pe mine

şi pe toţi ai mei, şi apoi o să-şi zboare şi el creierii... Aşa cum a făcut Gerald Laws cu Cassie...

Răsuflând uşurată, îl zări pe tatăl ei la masa din verandă, cu Smokey în poală.

Serena se bâlbâia de frică; mama fetelor începuse să pună şi ea întrebări, dar Maria nu le lua în seamă.

— Tăceţi! Tăceţi amândouă! strigă ea şi deschise uşa din spate. Treci în casă îi zise apoi tatălui, trăgându-l de mână. Bărbatul se ridică imediat, cu câinele sprijinit între braţ şi piept.

Serena şi mama ei tăcură. Maria ascultă cu atenţie, aşteptându-se să audă, în orice clipă, bubuitul uşii sau un zgomot de geamuri sparte, dinspre ferestre.

Dar era o tăcere deplină.

Serena o privi, cu spaima întipărită pe chip. Şi părinţii îi urmăreau reacţiile, cu sufletul la gură. Nu se mai auzea nimic.

Dar dacă Lester ocolea casa şi intra prin veranda din spate?

În tăcerea deplină, Maria auzi clar sirenele maşinilor de poliţie. Erau deja suficient de puternice să poată fi auzite şi din casă.

— Nu înţeleg, zise Serena în cele din urmă, cu o voce sugrumată de lacrimi. Cum te-a urmărit Lester?

— Prin curte, spuse Maria. L-ai văzut şi tu. Era cât pe ce să mă prindă.

Serena clătină din cap, nedumerită.

— Te-am văzut alergând, dar nu era nimeni în spatele tău, grăi ea. Am văzut pe cineva alergând pe stradă.

— Avea un pistol şi m-a urmărit.

— Nu, nu te-a urmărit nimeni, insistă Serena.

Înainte ca Maria să apuce să se gândească la cuvintele ei, sunetul sirenelor umplu casa şi pe pereţi începură să se aştearnă dungi roşii şi albastre, strălucind într-un ritm constant.

Poliţia, se gândi ea. *Slavă Domnului.*

În acel moment, uşa din faţa casei se deschise cu o bubuitură puternică.

Maria țipă cât o ținură puterile.

CAPITOLUL 25

— Colin —

Luând în considerare toate variantele, Colin se gândi că acționase bine. Deşi când adrenalina i se scurse din corp, lăsându-l epuizat şi tremurând, îi fu greu să ignore faptul că se afla întins pe burtă, cu mâinile încătuşate la spate, păzit de doi polițişti şi, foarte probabil, contemplând o pedeapsă îndelungată, după gratii.

Poate că ar fi fost mai bine să tragă pe dreapta atunci când polițiştii îl somaseră.

Şi poate că n-ar fi trebuit să oprească brusc, cu scrâşnet de frâne, în spatele maşinii de poliție care se afla deja la casa familiei Sanchez în timp ce polițiştii se apropiau de uşă. Şi poate n-ar fi trebuit să-i ignore atunci când îi ceruseră să se oprească şi să-i lase pe ei să gestioneze situația. Dacă el ar fi luat nişte decizii diferite, probabil că polițiştii nu şi-ar fi scos pistoalele şi nici el nu s-ar fi confruntat cu o situație care să-l facă să se întrebe dacă aveau sau nu de gând să-l împuşte.

Partea bună era că nu se atinsese de niciun polițist după ce intrase pe uşă, însă niciunul dintre aceştia nu stătuse să-l asculte când el încercă să le povestească despre casa nelocuită sau despre parc – locuri către care Lester ar fi putut fugi. Toți cei patru polițişti erau prea cătrăniți ca să mai asculte aşa ceva. Îl acuzaseră de depăşirea vitezei legale, punerea în pericol a celorlalți participanți la trafic şi ignorarea somației şi n-aveau de gând doar să-i aplice câteva amenzi şi să-l lase în pace. Îl arestaseră pe loc, ceea ce însemna că înțelegerea făcută cu procurorii urma să fie revocată.

Avocații lui aveau să conteste măsura, desigur, dar mai mult ca sigur că judecătorul care analizase cazul lui urma să fie informat. Acel judecător – aşa cum dovedea şi prima lui hotărâre – era un om corect şi rezonabil, dar avusese şi nişte aşteptări foarte clare, iar jurații aveau să ştie asta. În plus, nu exista niciun dubiu că Margolis avea să facă tot posibilul

pentru a-l vedea trimis după gratii, printre deținuții periculoşi şi violenți, iar soarta lui Colin era ca şi pecetluită.

Îl aştepta închisoarea.

Nu-i era teamă că avea să fie închis. În general, se descurca bine în locuri cu reguli stricte, chiar dacă era lipsit de libertate. Ştia cum să reziste şi să-şi țină gura şi, după o vreme, totul se transforma în rutină. Va supraviețui şi, în cele din urmă, va fi eliberat şi o va lua iar de la capăt. Dar...

Maria nu avea să-l aştepte şi el nu avea să mai devină învățător.

Nici nu voia să se gândească la aceste lucruri. Pus într-o situație similară, ar fi acționat la fel. Cel care o hărțuia pe Maria venise la casa părinților ei înarmat cu un pistol? Trebuia să încerce să o salveze. Era cât se poate de simplu. De unde să fi ştiut că Lester îşi luase deja tălpăşița când el abia ajunsese acolo?

Dacă polițiştii l-ar fi ascultat, îşi spunea Colin, poate că Lester ar fi fost prins deja. Dar trecuseră minute prețioase cât timp ei îi puseseră cătuşele şi îi citiseră drepturile şi abia când ofițerii se mai calmară şi reuşiseră să asculte mai întâi povestea Mariei, printre plânsete şi suspine, apoi pe cea a lui Felix, care susținea că nu vrea să depună niciun fel de plângere pentru uşa spartă de Colin. Serena şi Carmen plânseră în tot acest timp. Într-un târziu, Colin văzu că doi dintre polițişti se suie într-una dintre maşini şi pleacă în căutarea lui Lester. Când polițiştii rămaşi îi ignorară rugămințile pentru eliberarea lui Colin, spre surprinderea lui, Maria le ceru să-l sune pe detectivul Margolis.

Colin închise ochii, sperând ca detectivul să fie ocupat cu altceva şi să nu poată veni. O clipă mai târziu însă, unul dintre polițişti îi anunță că Margolis era deja pe drum spre ei.

Lui Margolis avea să-i placă asta. Fără îndoială avea să afişeze unul dintre cele mai disprețuitoare zâmbete, însoțit de eternul discurs care începea cu *Te-am avertizat tot timpul că aici vei ajunge*, pe care sigur şi-l repeta deja pe drum.

Dar Colin nu simțea niciun regret. Maria şi familia ei erau în siguranță şi asta era tot ce conta. Asta şi să-l împiedice pe Lester să se mai arate din nou... Maria le spusese polițiştilor

că individul parcă înnebunise de îndată ce auzise sirenele. Până atunci însă, fata reuşise să-l facă să rămână calm, discutând cu el. Sau, mai curând, lăsându-l să debiteze tot ce-i trecea prin creierul bolnav şi încuviinţându-i fiecare afirmaţie. Dar data viitoare? Oare avea să se mai lase Lester aşa de uşor împăcat? Sau, pur şi simplu, avea să o răpească, ducând-o într-un loc unde poliţia n-ar mai fi găsit-o vreodată?

Gândul îl umplu de oroare şi se blestemă în gând pentru vina de a nu fi verificat el însuşi, la spital, dacă Lester mai era acolo. Cum de reuşise să fugă? Dacă intrase în criză când detectivul se prezentase la spital, în acea dimineaţă, de ce nu fusese pus sub supraveghere? E posibil oare să nu fi fost niciodată păzit cum trebuia?

Şi mai era un lucru care îl frământa: de unde ştiuse Lester că Maria va veni la părinţii ei? Poate mai întâi mersese la firma de avocatură şi apoi la apartamentul fetei şi văzuse că nu e nicăieri, dar...

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de apariţia unei maşini de poliţie, care opri în scârţâit de frâne. O portieră se deschise şi se închise apoi după câteva secunde.

Sosise Margolis.

— Ai avut vreodată impresia că a venit mai devreme Crăciunul? îl întrebă Margolis, oprindu-se lângă el. Apoi, apropiindu-se de Maria, îi mai aruncă o privire lui Colin, care stătea pe trotuar, încătuşat, şi i se adresă fetei. Cred că pentru mine tocmai a venit mai devreme.

Colin tăcu. Orice ar fi spus, Margolis ar fi avut pentru el o replică usturătoare.

— Vreau să spun că tocmai eram prin zonă şi voiam să mănânc ceva, la repezeală, când am primit un telefon prin care mi se solicita de urgenţă prezenţa aici. Şi pe cine găsesc eu aici? Pe vechiul meu amic Colin. Trebuie să-ţi mărturisesc că nu te-am mai văzut arătând atât de bine de multă vreme.

Colin remarcă rânjetul lui Margolis reflectându-se în pantofii săi, lustruiţi ca o oglindă.

— Ce-ai făcut, amice? Te-ai aprins iar şi ai început să te cerți cu iubita? Poate le-ai dat un brânci părinților ei când au încercat să intervină? Sau te-ai înfipt în beregata vreunui polițist când au venit să te calmeze?

Detectivul scuipă cu dispreț scobitoarea pe care o ținea între dinți, iar aceasta aterizâ în iarbă, periculos de aproape de fața lui Colin.

— Ai putea ieşi niţel din greva tăcerii ca să-mi spui ce prostie ai mai făcut. Oricum, într-un minut o să aflu şi singur.

Colin răsuflă adânc şi zise:

— Am încălcat regulile de circulație.

Margolis încruntă din sprâncene, surprins:

— Glumeşti?

Colin nu răspunse, iar detectivul scutură din cap, zâmbind afectat.

— Trebuie să recunosc că la asta nu m-am aşteptat. Dar ştii ce? O să profit de ocazie oricum. Aşa că dă-mi voie să stau cu iubita ta – dacă o mai poți numi aşa, vreau să spun. Chiar dacă nu ai atins-o nici măcar cu un deget, nu-mi pare genul de femeie care să-şi viziteze bărbatul iubit în puşcărie ca să-i ridice moralul. Şi, crede-mă, sunt un bun psiholog.

Colin îl privi de jos în sus. Când Margolis se întoarse şi porni către Maria, Colin îşi drese glasul:

— Pot să mă ridic?

Margolis îl privi chiorâş preț de câteva secunde şi apoi ridică din umeri:

— Nu ştiu. Poți?

Colin îşi împinse capul în asfalt şi îşi ridică şoldurile, apoi zvâcni din genunchi, ridicându-se dintr-o singură mişcare şi aterizând în picioare. Margolis îi făcu semn unuia dintre polițişti, care se îndrepta deja spre Colin. Detectivul rânji din nou:

— Cu mişcări ca astea, sunt sigur că toți tipii din puşcărie vor vrea să danseze cu tine. Dar hai să-ți zic ceva: de ce nu aştepți acolo până când mă lămuresc ce s-a întâmplat?

Margolis îi chemă la el pe cei doi polițişti şi Colin privi cum discutau în şoaptă toți trei. Unul dintre polițişti arătă cu

degetul spre Maria de câteva ori; celălalt înclină din cap în direcția lui Colin. Deja mai mulți vecini ieşiseră din case şi stăteau, fie prin curți, fie pe la porți, în stradă, lungindu-şi gâturile ca să vadă mai bine spectacolul. Nu era singurul care îi observase: Margolis îi zări şi el şi, după o scurtă discuție cu familia, începură cu toții – cu excepția lui Colin – să se îndrepte spre casă. În mod surprinzător, Margolis îi făcu semn să vină şi el.

În living, Maria repetă iar cele întâmplate, de la bun început, descriind inclusiv cum era îmbrăcat Lester, doar că de astă dată într-o manieră mult mai directă. Familia ei o înconjurase şi atât părinții, cât şi Serena păreau mai supărați decât ea, în vreme ce polițiştii care-l arestaseră pe Colin flancau uşa de la intrare. Colin îl privea pe Margolis cum lua notițe, iar, când şi când, Serena scotea exclamații de mirare. Abia când Maria termină, detectivul puse prima întrebare:

— Te-a amenințat vreodată direct cu pistolul?

— Ținea pistolul în mână.

— Dar l-a ridicat? Sau l-a îndreptat spre tine?

— Ce mai contează? se enervă Maria. Stătea în fața casei noastre cu o armă în mână. Trebuie să-l arestați.

Margolis ridică brațele spre ea:

— Nu mă înțelege greşit, sunt de partea ta. Cum el însuşi a recunoscut că ți-a trimis florile şi acel cocktail, nu există nicio îndoială că vei obține un ordin de protecție. Nu-mi pot închipui că există vreun judecător care ar respinge cererea ta şi o să dau un telefon ca să mă interesez dacă ordinul poate fi emis mai repede. Te întrebam însă cum s-a comportat Lester, fiindcă încercam să stabilesc dacă a mai încălcat vreo lege privitoare la arme.

— E bolnav psihic. Pentru el e ilegal chiar şi să dețină o armă de foc în acest stat.

— S-ar putea.

Ochii Mariei aruncară scântei.

— S-ar putea? Azi-dimineață, individul ăsta era internat într-un spital psihiatric. Cel puțin aşa mi-ai spus.

— Am motive să cred că n-a fost deloc internat în spital şi

crede-mă – mă voi asigura că prietenul meu, detectivul, a fost într-adevăr acolo. Dar când vorbesc despre boală psihică mă refer la încadrarea legală. Până în acest moment, nu am avut acces la datele medicale şi, în circumstanţele existente atunci când a fost arestat, acuzaţiile au fost respinse. Nu sunt sigur că statutul lui psihiatric a fost stabilit. De asemenea, există o diferenţă între internarea voluntară în spital şi internarea forţată.

— Despici firul în patru, pufni Maria, iar frustrarea ei deveni evidentă. Eu ţi-am spus cum a acţionat. Vorbea cu telefonul de parcă ar fi fost o fiinţă vie, pentru numele lui Dumnezeu, ce dovezi mai vrei? E un maniac şi m-a ameninţat cu pistolul!

— Eşti sigură?

— Ai ascultat măcar un singur cuvânt din tot ce am spus?

— Să fim bine înţeleşi: nimic din ce ai spus n-a indicat faptul că el ar fi îndreptat pistolul spre tine sau te-ar fi obligat să faci ceva. Şi când tu ai alergat să te refugiezi în casă, el a fugit în direcţia opusă.

Pentru o clipă, Maria nu mai spuse nimic, dar Colin observă o umbră de nesiguranţă în privirea ei.

— Dar ce spui despre faptul că mi-a tăiat cauciucurile şi mi-a furat telefonul?

— Ţi-a spus el că ţi-ar fi tăiat cauciucurile?

— Nu, dar... Maria îl privi atentă. De ce faci toate astea? Îi cauţi scuze? Parcă ai dori să găseşti motive ca să nu-l arestezi.

— Dimpotrivă, încerc să găsesc ceva cu care să-l agăţ. Nu am niciun motiv să-l arestez dacă nu-l pot găsi vinovat de ceva.

— Avea un pistol! Asta nu înseamnă nimic?

— Ar fi însemnat, dacă încerca să-l ascundă. Sau să te ameninţe cu el. Dar, din ce mi-ai spus, n-a făcut nici una, nici alta.

— Asta e o... nebunie!

— Nu, asta e legea. Desigur, dacă nu are permis de port-armă, ăsta e un aspect de care m-aş putea folosi. Dar n-ar fi suficient ca Lester să ajungă după gratii pentru multă vreme.

Şi nici faptul că ți-a furat telefonul.

— Dar faptul că mi-a tăiat cauciucurile?

— A recunoscut el asta? repetă Margolis întrebarea.

— Nu, dar...

Margolis oftă.

— Ştiu că e frustrant pentru tine, dar chiar încerc să te ajut. Caut ceva pe baza căruia Lester să poată fi arestat. Nişte acuzații serioase, suficiente cât să-l țină după gratii timp de mulți ani.

— Bine, atunci. Am greşit mai devreme. Îmi amintesc că într-adevăr a îndreptat arma spre mine. A ținut țeava pistolului îndreptată asupra mea tot timpul.

Margolis ridică o sprânceană, suspicios:

— Îți schimbi toată declarația?

— O corectez, zise ea.

— Bine, înclină din cap detectivul. Dar înainte să mergem pe calea asta, îți dai seama, presupun, că întreaga situație ar putea fi mai complexă decât crezi.

— Ce vrei să spui?

— Nu pot să intru acum în amănunte. Investigația e încă la început. Deocamdată, tot ce trebuie să ştii e că explorez o serie de unghiuri diferite.

Unghiuri diferite? îşi zise în gând Colin.

Maria îi aruncă o privire întrebătoare, apoi se răsuci spre Margolis, chiar în clipa în care se auzi un ciocănit în uşă. Unul dintre polițiştii care porniseră în căutarea lui Lester îşi vârî capul pe uşă. Scuzându-se, detectivul ieşi pentru câteva minute, apoi se întoarse la Maria şi la familia ei. Ceilalți doi polițişti intrară şi ei, rămânând lângă uşă.

— Polițiştii spun că nu l-au putut găsi. Au trecut de mai multe ori prin cartier, au vorbit cu oamenii care erau afară, dar se pare că nimeni nu l-a zărit pe Lester.

Colin vru să spună ceva, dar se răzgândi. Margolis îi observă însă ezitarea.

— Ai ceva de zis?

— Mă întrebam dacă au verificat şi parcul, zise el. Şi casa din spatele curții.

Margolis îl privi contrariat:

— De ce?

Colin le destăinui ce aflase, precum şi suspiciunile lui legate de casa nelocuită, din care, aparent, Lester spionase familia Sanchez. De asemenea, menționă locul unde bănuia el că Lester şi-ar fi parcat maşina. Când Margolis insistă, tânărul recunoscu că venise în cartier noaptea târziu şi apoi în zorii zilei şi cercetase în detaliu fiecare număr de înmatriculare. Părinții Mariei rămaseră stupefiați ascultând aceste mărturisiri, iar privirea împietrită a lui Margolis rămase fixată doar asupra lui Colin.

— De ce nu mi-ai spus asta până acum? De ce nu mi-ai spus că ai făcut pe detectivul particular în tot acest timp?

Colin înclină din cap într-o parte, arătând către polițişti:

— Le-am spus şi domnilor unde ar fi putut fugi Lester atunci când m-au arestat. N-au vrut să mă asculte.

Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea. Unul dintre polițişti se clătină, mutându-se de pe un picior pe celălalt.

— Dar el n-a alergat către parc, interveni Serena. Şi nici spre casa din spate.

— Poftim? zise Margolis.

— Parcul se află la câteva străzi distanță şi e în altă direcție, urmă fata arătând spre bucătărie. Şi, dacă nu cumva a vrut să facă un mare ocol, nu a alergat nici către casa nelocuită. A alergat în direcția opusă.

Margolis reflectă la cuvintele ei înainte de a se scuza şi a-i chema deoparte pe polițişti, trimițând apoi doi dintre ei să cerceteze locurile indicate de Colin. *Da, numai că o fac cam cu o jumătate de oră prea târziu*, se gândi tânărul.

Margolis se întoarse spre Maria.

— Presupunând că Lester a venit aici cu o maşină şi cum nu există maşini înregistrate pe numele lui, polițiştii vor investiga dacă vreuna dintre maşinile din cartier a fost furată sau dacă-l putem lega cumva pe Lester în vreun fel de alte infracțiuni petrecute aici. Desigur, Lester s-ar fi putut întoarce la maşină sau ar fi putut fugi pe jos, dar cel mai important lucru, deocamdată, este să mă asigur că eşti în siguranță, domnişoară Sanchez. Ai de gând să te întorci la apartamentul dumitale?

— Nu, va rămâne cu noi, anunță Felix. Și Serena la fel.

Margolis îi aruncă o privire piezișă:

— Dar ușa de la intrare e spartă.

— Am doi drugi groși din lemn în garaj. O să blochez ușa cu ei și mâine am s-o repar.

— Nu aveți alarmă?

— Ba da, zise bărbatul. Dar nu o folosim prea mult.

— Folosiți-o la noapte, chiar dacă blocați ușa de la intrare. Și baricadați-vă bine, trăgând și rulourile exterioare de la ferestre.

— Dar poliția? Nu ne asigură protecție? întrebă Serena. Nu ne trimite un echipaj?

— N-aș băga mâna în foc pentru asta, răspunse Margolis. Și vă spun și de ce: reduceri de buget, personal insuficient, ore suplimentare limitate la care se adaugă faptul că n-a fost încă emis un ordin de protecție. Dar o să îl sun pe comandantul poliției și sunt sigur că pot obține ca o mașină de poliție să treacă pe aici, în patrulare, o dată la câteva ore.

— Dar dacă Lester se va întoarce?

— Nu cred că e prea plauzibilă varianta asta.

— De ce spui asta?

— Pentru că el se teme de poliție și bănuiește că aici va fi mereu un polițist.

— Doar dacă e nebun și nu îi pasă.

— Mai devreme a fugit, replică Margolis. Dându-și seama că atitudinea lui e prea arogantă, încercă să îndulcească tonul. Știu că sunteți înspăimântată și supărată, domnișoară Sanchez. Înțeleg asta. O să fac tot posibilul ca un echipaj de poliție să patruleze prin cartier în noaptea asta. Și, cine știe, poate au noroc și îl prind. Dacă reușesc, o să-l aducă în camera de interogatorii și voi vedea ce pot face. Oricum, mâine vei invoca articolul 50c și vei cere ordin de protecție, iar dacă individul se mai apropie de tine, va fi arestat. Și arestat va rămâne, îți promit.

Colin remarcă sentimentele contradictorii care se citeau pe chipul fetei. Ea îi privi pe polițiștii de lângă ușă înainte de a trage adânc aer în piept.

— Putem vorbi între patru ochi? îl întrebă ea pe detectiv.

Surprins, pe moment, Margolis acceptă în final. Le făcu semn poliţiştilor să iasă, iar aceştia părăsiră, tăcuţi, încăperea. În acelaşi timp, Serena şi părinţii ei se îndreptară către bucătărie şi, de îndată ce îi văzu plecaţi, Maria oftă.

— Dar Colin?

— Ce e cu Colin? făcu Margolis privindu-l.

— Sper că vei discuta cu poliţistul care l-a arestat. Poate îl convingi să-l amendeze doar pentru depăşirea vitezei legale sau alte lucruri de genul ăsta. În loc să-l aresteze.

Pe chipul detectivului trecu o umbră de neîncredere.

— De ce aş face asta? Din câte mi-au spus, a mers cu o sută la oră prin cartier. Era aproape să se ciocnească frontal cu o altă maşină, la câteva case distanţă, şi a refuzat să oprească la semnalul poliţiştilor, zise Margolis şi clătină din cap. Apoi, de îndată ce a ajuns aici, a sfidat ordinul poliţiştilor de a sta deoparte şi a generat o situaţie periculoasă, care se putea sfârşi mult mai rău.

— Eu eram în pericol. Ai fi făcut acelaşi lucru dacă ai fi crezut că o persoană pe care o iubeşti ar putea fi rănită.

— Ar fi trebuit să lase poliţia să se ocupe de asta, nu să-şi facă singur dreptate. Şi-n plus, a pus în primejdie vieţile altor oameni.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, Lester avea o armă!

— Încă un motiv pentru ca poliţia să se ocupe de el, nu Colin.

— Nu e corect şi ştii asta, protestă Maria şi aproape izbucni în plâns. Vreau să spun... să-l trimiţi la închisoare? Pentru că a depăşit viteza?

Am făcut mai mult decât atât, îşi zise Colin în gând. *Poliţiştii m-au văzut doar în ultimele două minute ale cursei.*

— El a ales să procedeze astfel, zise Margolis. Nu uita că poliţiştii au fost nevoiţi să-şi scoată armele. Ai fi putut fi rănită. Şi familia ta ar fi putut fi rănită.

— Dar, de îndată ce a ştiut că sunt în siguranţă, s-a predat de bunăvoie poliţiştilor. Nu a ridicat vocea la ei, nu s-a opus arestării. Chiar vrei să-i distrugi viaţa fiindcă a gonit până aici ca să mă salveze?

— Nu e responsabilitatea mea, ridică din umeri Margolis.

— Nu. Dar am senzația că te vor asculta.

Fata își așează palmele în șoldurile, forțându-l pe Margolis să-i înfrunte privirea.

— Știu că nu ai încredere în Colin și crezi că locul lui e în închisoare. Dacă el s-ar fi luptat cu polițiștii, sau s-ar fi opus arestării, sau ar fi făcut vreo altă prostie, eu însămi ți-aș fi cerut să intervii. Dar nu s-a întâmplat așa ceva și până acum n-am avut impresia că detectivul Margolis ar fi un om nerezonabil sau răzbunător, zise și ezită o clipă înainte de a continua. Aș vrea să cred că impresia pe care mi-am format-o a fost corectă. Te rog, domnule detectiv…

Pentru câteva clipe care părură fără sfârșit, Margolis o cercetă atent cu privirea, fără se clintească. Apoi, fără o vorbă, porni spre ușă.

Cinci minute mai târziu, Colin stătea în picioare lângă canapea, frecându-și absent încheieturile mâinilor, acolo unde cătușele îi pătrunseseră în carne.

— Îți mulțumesc că m-ai ajutat.

— Cu multă plăcere.

— Încă nu-mi vine să cred că te-a ascultat.

— Mie îmi vine să cred. Știa și el că îi ceream un lucru corect. Iar polițistul care te-a arestat nu a fost supărat. După ce a auzit întreaga poveste, nu cred că l-ar fi lăsat inima să te mai ducă la secție.

Colin arătă spre ușă:

— Îmi pare rău pentru asta. Aș fi bucuros să plătesc eu reparația.

— Tatei nu-i pasă de ușă. Sinceră să fiu, e prea furios la gândul că Lester ne-a spionat familia ca să-și mai facă griji pentru o ușă.

— Ce-ar fi să mergem să blocăm noi ușa până mâine-dimineață?

Când ea încuviință, Colin o urmă în garaj, de unde se întoarse cu două scânduri groase, cuie și un ciocan. Maria îl ajută să blocheze ușa cu cele două scânduri și, după ce se văzură, în sfârșit, în siguranță, se apropie de el. Încolăcindu-

şi brațele în jurul lui, stătu lipită de el multă vreme, până când, într-un târziu, se desprinse din îmbrățişare.

— Ce-o să faci acum?

— O să o sun pe şefa mea. O să-i spun unde sunt şi o să aflu dacă m-a concediat. Pe urmă cred că o să păzesc casa, de afară, pentru tot restul nopții. Aş vrea să fiu aici dacă Lester se mai arată.

Ea înclină din cap.

— Ce crezi c-a vrut să spună Margolis atunci când a zis că explorează unghiuri diferite? Lester a recunoscut aproape totul...

Colin ridică din umeri.

— Habar nu am. Poate ceva legat de prietenul lui Cassie cel dispărut fără urmă? zise el şi îi destăinui Mariei ce aflase mai devreme.

În spatele lor, Felix intră în living însoțit de Carmen. Femeia îi întinse un pahar cu apă cu gheață lui Colin, în vreme ce tatăl Mariei cercetă cum tânărul reuşise să baricadeze intrarea.

— Îmi pare rău pentru asta, zise Colin stânjenit. I-am spus Mariei că voi plăti reparația.

Felix clătină uşor din cap:

— Ai făcut o treabă bună. N-o să mai poată trece nimeni uşor de uşa asta.

Făcu un pas către Colin şi, întâlnindu-i privirea, chipul i se destinse.

— Voiam să-ți mulțumesc că te-ai grăbit să vii aici auzind că Maria are probleme. Şi pentru că ai anunțat poliția.

— Era de datoria mea s-o fac.

Carmen veni lângă soțul ei care continuă să vorbească. În spatele lor, în bucătărie, stătea Serena, atentă de asemenea la conversație.

— Cred că te-am judecat greşit atunci când te-am întâlnit prima dată, zise bărbatul. Maria mi-a spus că se simte în siguranță alături de tine. Acum înțeleg de ce.

Auzind aceste cuvinte, Maria îşi cuibări mâna în palma lui Colin.

— Am auzit când i-ai spus Mariei că vei păzi casa la noapte

de afară. În cazul în care Lester se va întoarce.

— Da.

— Dar să ştii că nu sunt de acord.

Colin îl privi, dar nu spuse nimic.

— Ar trebui să stai nu în afara casei, ci înăuntrul ei. Ca oaspetele nostru.

Colin simți strângerea de mână a Mariei, şi, în ciuda voinței lui, nu se putu opri să nu surâdă.

— Bine.

Colin străbătea cu paşi largi livingul uitându-se, din când în când, printre draperiile ferestrei mari ce dădea spre curtea din fața casei, apoi aruncând o privire şi pe fereastra bucătăriei.

Niciun semn de Lester.

Margolis se ținu de cuvânt şi un echipaj de poliție trecu cu maşina prin fața casei de patru ori: de două ori cât timp restul familiei era încă trează şi de două ori după ce toți ceilalți plecaseră la culcare. Maria rămase trează cel mai mult, stând alături de Colin puțin după ora una noaptea. Înainte să meargă la culcare, Felix îi promise lui Colin că se va trezi la ora patru, ca să-i permită şi lui să se odihnească.

Timpul petrecut de unul singur i se păru o binecuvântare lui Colin, căci îi permitea să analizeze tot ce se întâmplase în acea seară. Avea încă mai multe întrebări decât răspunsuri, întrucât nimic nu părea să aibă logică. Dacă Lester era maniac până la punctul în care credea că Maria voia cu tot dinadinsul să-l vadă după gratii, atunci spaima ar fi trebuit să-l țină departe de fată în loc să-l atragă către ea în mod repetat.

Dar nu recunoscuse Lester, în mare, că o urmărise tot timpul? Şi de ce Margolis îi zisese Mariei că explorează „unghiuri diferite”?

Îl bântuiau şi alte întrebări: Dacă Lester recunoscuse că îi trimisese florile şi băutura, de ce nu recunoscuse şi că îi tăiase cauciucurile? Dacă Lester condusese până la casa Mariei, unde îşi parcase maşina? Dacă el îşi lăsase maşina în

parc, dar fugise în direcţia opusă, unde se dusese şi de ce poliţia nu-l putuse găsi? Şi lucrul care-l intriga cel mai mult, cum de ştiuse Lester că Maria va fi acasă când însăşi fata uitase de ziua mamei ei?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât se simţea mai confuz.

— Îmi dai o stare de nervozitate, se plânse Maria. Te plimbi încontinuu, fără astâmpăr.

Colin ridică privirea şi o văzu pe fată în hol, îmbrăcată în pijama.

— Te-am trezit?

— Nu, am apucat să dorm puţin.

— Cât e ceasul?

— E trecut de trei, zise Maria, aşezându-se pe canapea şi tolănindu-se pe o pernă. Când Colin se aşează alături, ea îşi sprijini capul de trupul lui, iar el îi trecu braţul pe după umăr.

— Cred că ar fi bine să încerci să dormi şi tu puţin.

— Mai e doar o oră până se trezeşte tatăl tău.

— Nu cred că doarme. Probabil se frământă, ca şi mine, zise Maria şi-l sărută pe obraz. Mă bucur că eşti aici, Colin, dar să ştii că şi părinţii mei sunt bucuroşi de asta. Chiar înainte să meargă la culcare, s-au scuzat faţă de mine pentru felul cum te-au tratat în trecut.

— N-au niciun motiv să se scuze. Au fost foarte înţelegători. Mai ales faţă de un om care tocmai le-a spart uşa casei.

Ea ridică din umeri:

— Îţi mărturisesc că intrarea ta a fost impresionantă. În general, uşile îi ţin pe oameni afară, dar, deşi solidă, uşa noastră nu te-a putut opri. Ai mei se simt mai în siguranţă ştiindu-te aici.

El înclină din cap. Lumina lunii pătrundea printr-o fantă din draperii, învăluind încăperea într-un luciu argintiu.

— Vreau să-ţi spun că felul cum l-ai ţinut în frâu pe Lester a fost uimitor. Nu oricine ar fi reuşit să-şi păstreze calmul într-o asemenea situaţie.

— Nu eram calmă, eram îngrozită. De fiecare dată când închid ochii, îi zăresc încă faţa. Şi e aşa de... ciudat. Încă am

impresia că el se teme de mine mai mult decât mă tem eu de el, deşi el era cel care avea arma.

— Nici eu nu înțeleg asta...

— Aş vrea ca polițiştii să-l găsească. Urăsc să-l ştiu undeva acolo, ascuns... pândindu-mă şi urmărindu-mă, plănuind să-mi facă rău. La ce bun un ordin de protecție dacă polițiştii nu i-l pot înmâna? Şi dacă Lester va apărea din nou, iar poliția nu e aici? Mă gândesc să plec din oraş, dar dacă mă urmăreşte? Sau îmi dă cumva de urmă? Mă gândesc numai la faptul că eu nici măcar n-am ştiut că voi veni la ai mei în noaptea asta, aşa că el de unde a ştiut? Şi de unde a ştiut că voi fi la acel bar?

— Şi eu mi-am pus aceleaşi întrebări.

— Şi? Ce crezi c-ar trebui să fac? Vreau doar să mă simt... în s*iguranță.*

— Am o idee. Ar putea fi cam exagerată, dar...

— Despre ce e vorba?

El îi spuse.

CAPITOLUL 26

— Maria —

Maria dormea pe canapea când simți că tânărul o sărută, luându-şi rămas-bun şi şoptindu-i că se va întoarce la ora opt. Ca prin vis, îl auzi cum iese pe uşa de la garaj. În mod surprinzător chiar şi pentru ea, fata mai reuşi să prindă câteva ore de somn înainte ca zgomotele casei să o trezească.

La cafea, destăinui familiei planul propus de Colin. O ascultară cu toții surprinşi. Părinții Mariei ar fi preferat să o ştie acolo, cu ei, dar înțeleseră raționamentul lui Colin şi acceptară decizia fetei, cerându-i doar să îi țină la curent cu tot ce făcea.

Colin apăru iar pe la ora opt cu un telefon mobil de rezervă şi o însoți pe Maria la apartamentul ei. Acolo, fata făcu un duş, îşi luă un sac de dormit şi trase pe ea o pereche de blugi, o cămaşă albă şi pantofi negri, cu toc. La ora nouă erau deja la tribunal şi completa documentele necesare pentru emiterea ordinului de protecție. Margolis se ținuse iar de cuvânt. Funcționarul de la ghişeu le spuse că judecătorul va semna ordinul înainte de şedințele de judecată planificate pentru acea zi.

Folosind telefonul adus de Colin, Maria îi transmise lui Margolis un mesaj text cu numărul ei şi îi ceru să o țină la curent cu orice informație legată de Lester Manning.

Spre surprinderea ei, detectivul o sună după nici jumătate de oră şi îi ceru să se întâlnească într-o cafenea din apropiere.

— Cafeneaua se află la vreo două străzi distanță de clădirea tribunalului şi acolo vom putea discuta liniştiți, zise el, criptic. Fata se simți bucuroasă că reuşise să completeze cererea pentru emiterea ordinului şi decise să urmeze planul lui Colin. Pentru prima oară de când începuse toată acea poveste, ea acționa, în loc să reacționeze. Deşi nu exista nicio garanție că aveau să reuşească să-i înmâneze lui Lester ordinul tribunalului, faptul că preluase inițiativa o făcea să

simtă, cumva, că deține controlul asupra situației.

La cafenea, ea şi Colin se aşezară într-un separeu de unde îl puteau vedea pe Margolis când vine. O jumătate de oră mai târziu, acesta intră pe uşă şi îi zări imediat. Pe când înainta printre mese, Maria remarcă felul cum croiala nepotrivită a pardesiului său i se strângea în jurul bicepşilor. Ca şi Colin, detectivul părea să petreacă mult timp la sala de forță.

Detectivul se opri la tejghea să comande o ceaşcă de cafea şi apoi se strecură în separeu, lângă cei doi. Când îl zări pe Colin, Mariei i se păru că Margolis nu mai avea în priviri animozitatea lui obişnuită.

Sau poate doar îşi închipuia ea asta.

— Ați avut probleme cu emiterea ordinului de protecție, dimineață?

— Nu, zise Maria. Îți mulțumesc mult pentru ajutor. E clar că mă aşteptau fiindcă vorbiseşi deja acolo.

El înclină din cap.

— Judecătorul Carson va fi în tribunal azi. I-am lăsat vorbă adjunctului său, deci n-ar trebui să fie probleme. Dacă nu primiți nicio veste, să mă suni.

— Sigur, zise ea.

Chelnerul veni şi aduse cafeaua. Margolis aşteptă ca omul să plece înainte de a vorbi din nou.

— Cum v-ați descurcat azi-noapte? o întrebă el pe Maria.

— Nu am dormit prea bine, dacă la asta te referi. Dar cel puțin Lester nu s-a mai întors.

Detectivul dădu iar din cap:

— Da, am verificat în dimineața asta şi se pare că n-a fost zărit de nicio patrulă de poliție. Dar se va întoarce. Un asemenea tip are tendința să iasă în evidență şi să bage groaza în oameni, ceea ce înseamnă că veți mai auzi de el. Sunt convins însă că ne va da cineva de veste când o să apară.

— Dacă mai e încă în oraş, zise fata. Din câte ştim, ar putea fi deja înapoi în Charlotte. Sau Dumnezeu ştie unde.

— La spital sigur nu e. Am verificat azi-dimineață. Nici urmă de el. Ar trebui să ştiți că, dimineață, colegul meu a trecut pe lângă casa familiei Manning. Nu era nici acolo, nici

în apartamentul din garaj, nici în casă.

Fata coborî privirile.

— În altă ordine de idei, urmă el, am vorbit cu departamentul poliției locale şi au fost de acord să-l înştiinţeze pe Lester, atunci când va fi găsit, că împotriva lui s-a emis un ordin de restricție. Asta e chiar o veste bună. Nu e întotdeauna aşa de uşor cu ordinele astea. Dar nu mi-ar plăcea ca Lester să fie localizat şi ordinul să nu-i fie înmânat fiindcă poliția locală nu şi-a făcut treaba la timp, iar el să dispară din nou înainte să fie notificat.

— Deci, care-i planul? întrebă Maria. Să aşteptăm până Lester va apărea din nou?

— Nu sunt sigur că avem o altă variantă. Încerc doar să scot ce e mai bun dintr-o situație rea.

— De aceea ai vrut să ne întâlnim în dimineața asta? Să ne spui că nu l-ai putut găsi?

— Nu, zise Margolis. Au apărut o serie de informații interesante şi aş vrea să vi le împărtăşesc.

— Credeam că nu ai libertatea de a vorbi despre anchetă.

— Ai dreptate, încuviință el. Ceea ce înseamnă că n-o să vă spun chiar totul. Şi totuşi, voiam să discut cu tine, căci am nevoie de ajutorul tău.

— De ce?

— Deoarece cu cât examinez mai atent acest caz, cu atât aflu mai puțin. Sper să mă poți ajuta să punem cap la cap piesele acestui puzzle.

Bine ai venit în lumea mea, îşi zise în gând Maria.

Margolis continuă:

— Cu privire la situația de aseară... Ți-am spus că am căutat posibile încălcări ale regimului armelor. Dar, ca aproape totul în acest caz, lucrurile care par evident nu sunt deloc aşa. Să începem cu asta: Lester nu are permis de port-armă. Nici nu a cumpărat legal vreo armă, ceea ce socot că e o ştire excelentă pentru tine. Dar se pare că Avery Manning, tatăl lui, are permis pentru un pistol pe care l-a cumpărat acum un an.

— Şi?

— Problema e că Lester şi Avery, tatăl şi fiul, locuiesc la

aceeaşi adresă. Nu e ilegal să împrumuți cuiva o armă dacă aceasta este deținută cu respectarea legii. Aşa că nu pot scoate nimic de aici, dacă Avery Manning nu-şi dă acceptul. Şi chiar şi într-o asemenea situație există alte complicații.

— Cum ar fi?

— Avery Manning a venit să discute cu mine în dimineața asta, îi anunță Margolis, lăsând cuvintele să plutească în aer, înainte de a continua. Apropo, de aceea am întârziat la întâlnirea cu voi. M-am gândit că e mai bine să mă văd cu el înainte că vorbesc cu voi. Povestea a luat o altă întorsătură.

— Care?

— Pistolul pare să nu fi fost unul adevărat.

— Poftim?

Margolis luă linguriţa şi amestecă în cafea, în vreme ce urmă:

— Lăsați-mă să încep cu începutul, da? Ne-am aşezat la birou şi primul lucru care mi-a trecut prin cap a fost că doctorul Manning arată groaznic, ceea ce mi s-a părut justificat atunci când el mi-a mărturisit că şofase neîntrerupt din Tennessee. Era, în mod clar, şi foarte supărat. Cred că a mestecat un pachet întreg de gumă cât am stat acolo, scuipând lamele una după alta. Deşi nu a încercat să controleze conversația, ceea ce m-a surprins, bazându-mă pe ce ştiam de la tine. Dar când l-am întrebat ce pot face pentru el, mi-a spus imediat că Lester a plecat de la spitalul din Plainview şi că e îngrijorat că ar putea veni să-ți facă rău. M-a implorat să te avertizez şi să-ți spun că, dacă apare Lester, să anunți imediat poliția. A ținut să mă anunțe că Lester e în plină criză de halucinații şi că se luptă cu boala asta de ani întregi, bla, bla, bla... cam aceleaşi lucruri pe care mi le-a mai zis şi înainte.

— Dar ieri nu era nici măcar sigur că fiul lui se află în spital.

Margolis sorbi din cafea.

— Mi-a spus că a fost sunat de la spital, de îndată ce personalul a realizat că Lester dispăruse, întrucât el este contactul de urgență. Se pare că atunci când Lester nu s-a prezentat la întâlnirea cu asistentul social, personalul l-a

căutat vreo două ore prin spital până să-şi dea seama că a fugit. Şi atunci l-au sunat pe doctorul Manning.

— Dar cum e posibil aşa ceva? Acolo e un spital psihiatric. Nu-şi supraveghează pacienţii?

— Judecând după ce mi-a spus doctorul Manning, Lester stătuse suficient de mult acolo cât să cunoască rutina şi să se familiarizeze cu personalul. De asemenea, administratorul a subliniat că n-avea niciun motiv ca să nu aibă încredere în Lester. Lester se internase de bunăvoie şi nu mai fugise niciodată până atunci. Aşa că atunci când n-au mai dat de el, şi-au imaginat că, pur şi simplu, s-a strecurat cumva. După asta, fie a folosit maşina cuiva, fie a făcut autostopul şi a ajuns la Wilmington. Evident, avea o armă ascunsă pe undeva, pe drum, zise Margolis şi ridică din umeri. Ce pot să spun, tipul e paranoic.

— Dar dacă a vrut să mă avertizeze, de ce doctorul Manning nu te-a sunat imediat ce a aflat că Lester a evadat?

— M-a sunat, zise Margolis, iar expresia de pe chipul lui lăsă să se înţeleagă că era la fel de surprins ca şi ea. Mi-a lăsat un mesaj pe mesageria vocală azi-noapte, dar, din nefericire, n-am apucat să-l ascult decât dimineaţă, după ce deja mă întâlnisem cu el. Dar chiar şi aşa, nu ştiu cât de folositor ar fi fost acel mesaj. Apelul a venit după ce Lester ajunsese deja la casa părinţilor tăi.

Maria înclină din cap, preocupată.

— Oricum, după ce am discutat lucrurile astea, i-am spus doctorului Manning că Lester nu doar că s-a arătat aseară la casa părinţilor tăi şi te-a ameninţat, ci şi că avea un pistol. Atunci, doctorul Manning a devenit, brusc, furios. Apoi, după ce a părut că se calmează, a insistat să mă anunţe că pistolul lui Lester s-ar fi putut să nu fie real.

— Normal, orice tată ar spune asta ca să-şi apere fiul.

— Aşa m-am gândit şi eu. L-am întrebat de unde ştie că pistolul nu e adevărat. Mi-a spus că el nu deţine decât două arme: o puşcă veche, pe care o are de când era copil şi de care nici nu e sigur dacă mai funcţionează, şi pistolul despre care ţi-am spus, pe care-l ţine într-o cutie încuiată, în portbagajul maşinii sale. A adăugat că niciodată nu ar lăsa

cutia la îndemâna lui Lester.

— Dar eu ştiu ce am văzut!

— Nu mă îndoiesc de asta, dar lasă-mă să termin, o opri Margolis. Doctorul Manning mi-a spus că, deşi Lester nu are un pistol adevărat, el deține un pistol cu bile.

Maria încercă să-şi aducă aminte cum arăta pistolul, dar nu-şi putu readuce în memorie detaliile necesare.

— Nu îmi dau seama, recunoscu ea, dar mi s-a părut cât se poate de adevărat.

— Nu e deloc surprinzător. Au aceeaşi culoare, aceeaşi mărime, afară era întuneric, iar tu erai îngrozită. Cine ştie? Dar asta ar putea explica de ce Lester nu l-a îndreptat spre tine. Fiindcă s-a gândit că ți-ai fi putut da seama că gura țevii e prea îngustă.

Maria se gândi puțin, apoi clătină din cap:

— Asta tot nu înseamnă că arma lui Lester nu era adevărată. Ar fi putut-o cumpăra de la vreo expoziție de arme. Sau de pe stradă. Nu e imposibil.

— Da, ai dreptate, recunoscu Margolis. Deocamdată, nu exclud nicio posibilitate.

— Şi, în primul rând, de unde ştii că doctorul Manning ți-a spus adevărul despre arma lui?

— Fiindcă după discuția pe care am avut-o, chiar înainte să plece, mi-a arătat-o. Şi, într-adevăr, pistolul era încuiat într-o cutie, în portbagajul maşinii lui.

Maria nu spuse nimic, iar Margolis continuă:

— Dar mai e ceva ce ar trebui să ştii.

— Ce anume?

Margolis scotoci prin dosarul pe care-l avea cu el şi, scoțând o fişă de internare de la Spitalul Psihiatric Plainview, o aşeză pe masă, înaintea Mariei.

— Lester Manning se afla în spital în noaptea când cauciucurile maşinii tale au fost tăiate. Am primit faxul ăsta de la Plainview, azi-dimineață. Aici scrie data când a fost internat în spital.

Maria rămase cu privirile împietrite asupra documentului din fața ei. Nu-i venea să creadă.

— Eşti sigur că e adevărat?

— Da. Doctorul Manning a solicitat fişa când eram cu el şi faxul a sosit după câteva minute, direct de la spital.

— Dar Lester nu s-ar fi putut strecura afară din spital? Cum a făcut-o ieri?

— În noaptea aceea, nu. Potrivit înregistrărilor şi martorilor, Lester a fost în camera lui toată noaptea. Personalul l-a verificat la fiecare jumătate de oră.

Maria tăcu. În liniştea care se lăsase, Margolis mai luă o înghiţitură de cafea.

— Asta face parte din raţionamentul pe care vreau să ţi-l prezint. Dacă altcineva ţi-a tăiat cauciucurile, cine ar fi putut fi? Când am pus această întrebare doctorului Manning, el mi-a spus să-l caut pe Mark Atkinson.

— De ce?

— Fiindcă Atkinson ar putea încerca să-i însceneze ceva lui Lester.

— Mi se pare lipsit de sens.

— Poate... în afară de cazul în care Atkinson îl cunoaşte pe Lester şi ar avea un motiv pentru care să pună asta la cale. Întâmplător, Lester a fost cel care i-a făcut cunoştinţă lui Cassie cu Atkinson.

Mariei îi trebuiră câteva clipe să accepte spusele detectivului.

— Cum? Lester şi Atkinson s-au cunoscut?

— Lucrează pentru aceeaşi companie de curăţenie. Sau lucrau, mă rog. Potrivit doctorului Manning, după ce Cassie a murit, Lester şi Atkinson au avut o discuţie aprinsă. Lester l-a acuzat pe Atkinson că nu fusese în stare s-o protejeze pe Cassie când Laws a apărut iar, l-a făcut laş şi s-au luat la bătaie. Nu a existat o consemnare oficială a incidentului, dar asta nu înseamnă nimic. De cele mai multe ori în asemenea situaţii, nimeni nu cheamă poliţia. Ca să nu mai lungim, doctorul Manning spunea că Atkinson era foarte furios pe fiul lui.

— Şi eşti sigur de asta?

— Despre bătaie nu pot băga mâna în foc. Dar este adevărat că Lester şi Atkinson au lucrat împreună. După ce am vorbit ieri cu tine, am discutat din nou cu mama lui

Atkinson şi apoi cu un şef de la compania de curăţenie. Şi la asta mă refeream, apropo, când vorbeam că problema trebuie privită din unghiuri diferite. Deoarece ceva din felul cum Atkinson a părăsit oraşul m-a intrigat din prima clipă când am aflat asta. Pot accepta ideea că el a plecat să-şi întâlnească femeia visurilor sau ceva de genul ăsta – unii tipi pot fi atât de idioţi –, dar să nu-i trimită mamei lui, în tot acest timp, decât două scrisori printate de pe un computer? Niciun telefon, niciun mesaj către mama sau prietenii lui? Şi tocmai când ţie au început să ţi se întâmple toate aceste ciudăţenii? Nu-mi suna deloc bine...

— Tot nu înţeleg însă de ce Atkinson ar vrea să mă urmărească pe mine. Aşa cum ţi-am spus, nu l-am întâlnit niciodată.

— E posibil să fie supărat din acelaşi motiv pentru care e şi Lester supărat, fiindcă Laws a ieşit din închisoare şi a ucis-o pe Cassie şi te învinovăţeşte pe tine de moartea ei.

— Poate, zise ea, încet. Dar... Lester este cel care mă urmăreşte. El mi-a trimis florile şi cocktailul. Şi tot el a apărut în faţa casei părinţilor mei aseară...

— Exact, confirmă Margolis. Şi toate astea m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva doctorul Manning s-a înşelat în privinţa relaţiei dintre Lester şi Atkinson. Dacă el are dreptate şi Atkinson încearcă să-l înfunde pe Lester, atunci cum de l-a determinat să facă exact ceea ce voia Atkinson? Mai ales dacă luăm în considerare cele întâmplate aseară? Dar, dacă elimini această idee, apar alte posibilităţi. Prima ar fi că Lester ştia, cumva, că Atkinson va începe să te urmărească şi a decis să i se alăture. Desigur, asta naşte întrebarea de unde ştia Lester ce plănuia Atkinson şi de aici apare o serie întreagă de alte nelămuriri. Dacă renunţăm însă şi la această idee, există şi o a treia posibilitate.

Maria ridică privirea spre Margolis, aproape speriată de ce bărbatul urma să spună.

— Dacă Lester şi Atkinson acţionează împreună? grăi el în cele din urmă. Şi astfel îşi asigură unul altuia alibiuri?

Încercând să înţeleagă cuvintele detectivului, Maria nu spuse nimic.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise Margolis. Da, şi mie mi se pare o idee nebunească, dar, dintre toate cele trei ipoteze, e singura care pare să aibă vreun sens.

— În primul rând, încă nu ştiu de ce crezi că Atkinson ar putea fi implicat. Poate Lester a pus pe vreun puşti ori pe vreun tip fără adăpost să-mi taie cauciucurile şi să lase acel bilet în parbriz fiindcă ştia că astfel ar fi avut un alibi perfect. În rest, toate elementele pledează în favoarea ipotezei că Lester a acționat, probabil, singur.

— Nu toate, obiectă Margolis. Vezi, am verificat numerele de înmatriculare ale maşinilor de lângă parc, aşa cum a sugerat Colin. Şi unul dintre ele mi-a atras serios atenția.

— De ce?

— Fiindcă maşina respectivă e înmatriculată pe numele lui Mark Atkinson.

— Ți se pare că are vreun sens? îl întrebă Maria pe Colin după ce Margolis plecă. Lester şi Atkinson să acționeze împreună?

— Nu ştiu, recunoscu Colin.

Fata scutură din cap:

— Nu, sigur este Lester. El singur. Trebuie să fie el.

Dar chiar şi ei i se păru că rostise acele cuvinte mai mult ca să se convingă pe sine, fiindcă avea serioase îndoieli că acela era adevărul.

— Dar dacă ei acționează împreună, de ce maşina lui Atkinson e încă în parc? Cum au reuşit să fugă? Lester nu are maşină.

— Aşa cum sugera Margolis azi-noapte, poate că a furat un autoturism.

Fata clătină din nou din cap.

— E atât de bulversant totul... Cazul ăsta seamănă cu păpuşile alea ruseşti. Ridici una şi sub ea se află alta. O ridici şi pe aceea, dai de alta, şi mai mică, şi tot aşa. Eu ce ar trebui să fac acum? Dacă detectivul descoperă ceva care-l implică pe Atkinson? Trebuie să cer ordin de restricție şi împotriva lui Atkinson, nu?

— Da, s-ar putea ajunge acolo.

— Dar dacă nu reuşesc să-l găsească pe Atkinson? Nici măcar mama lui n-a putut da de el. La ce-ar fi bun un ordin de protecție dacă nimeni nu i-l poate înmâna lui Atkinson?

Colin nu răspunse, dar simți că Maria nici nu aştepta un răspuns. Gândurile continuau să i se îngrămădească fetei în minte, împiedicând-o să mai rostească vreun cuvânt.

— Dumnezeu ştie unde se află Lester acum. E aceeaşi situație. La ce bun ordinul de restricție dacă el nu poate fi înştiințat?

— Va fi înştiințat.

— Cum?

În loc să-i răspundă, Colin se întinse şi-i luă mâna în palma lui.

— Deocamdată, cred că soluția ideală este să ne ținem de planul nostru, mai ales dacă ar putea fi implicați şi Lester, şi Atkinson.

— Fiindcă tu crezi că e mai uşor ca doi oameni să mă urmărească?

— Da. Şi pentru că până nu ştim cu adevărat ce se întâmplă, singurul lucru pe care-l putem face e să avem grijă ca tu să fii în siguranță.

După ce lăsară maşina Mariei la apartamentul fetei, Maria şi Colin merseră cu Camaro în Independence Mall, alegând o rută ocolitoare, pe numeroase străduțe laterale şi luând brusc curbe. Deşi niciunul nu zări ceva suspect în oglinzile retrovizoare, nu doreau să rişte.

La mall se plimbară, mai bine de o jumătate de oră, pe la mai multe etaje, ținându-se de mână şi admirând diferite produse. Când şi când, trăgeau cu ochiul peste umăr, studiind chipurile celor aflați în spatele lor, deşi Maria nu era încredințată că asemenea măsuri erau de vreun folos. Deşi ştia cum arată Lester, pentru ea, înfățişarea lui Atkinson era un mister. Colin intrase, în acea dimineață pe laptopul ei şi îi arătase, pe Pinterest, fotografia lui Atkinson, dar fata nu ştia cât e de precisă acea fotografie, cât era de veche şi dacă

individul arăta la fel şi acum. Atkinson avea o figură banală, genul de om care nu se distinge, în mod obişnuit, din mulțime şi, din câte presupunea fata, era posibil ca tipul să-şi fi vopsit părul. Sau să-şi lase mustață ori să se radă în cap, tocmai ca să nu mai fie uşor de recunoscut. În tot acest timp, teoriile lui Margolis continuau să se bată cap în cap în mintea ei.

Atkinson încerca să-i însceneze ceva lui Lester. Lester încerca să-i însceneze ceva lui Atkinson. Lester şi Atkinson acționau împreună. Sau Lester acționa singur, în vreme ce Atkinston fugise cu acea fată în Canada şi, în această situație, prezența maşinii lui lângă parc era o simplă coincidență?

Care era adevărul? Analizată logic, punct cu punct, fiecare posibilitate se destrăma pe parcurs.

În cele din urmă, potrivit planului lui Colin, cei doi se îndreptară spre un magazin cu îmbrăcăminte pentru femei. Acolo, Maria luă câteva bluze din rafturi, fără să-i pese, de fapt, cum arătau, ci doar prefăcându-se interesată. Colin stătu lângă ea comentând distrat despre hainele alese. Exact la miezul zilei, ea îi spuse că dorea să încerce câteva haine şi se îndreptă spre cabinele de probă.

— O să ies în câteva minute, Colin, strigă ea. De îndată ce fata intră în zona cu cabine de probă, Lily îi făcu semn dintr-una dintre cabine. Maria se strecură în cabină, remarcând toaleta lui Lily: pantofi roşii, cu toc, blugi, o bluză roşie şi o garoafă în păr. În mână, iubita lui Evan ținea o pereche de ochelari de soare cu lentile uriaşe şi o pereche de chei; pe podeaua cabinei se aflau o sacoşă foarte mare şi o pungă cu însemnele magazinului.

— O, draga mea, slavă Domnului, zise Lily, luând-o de mână. Ştiu că e o situație extrem de stresantă pentru tine şi nici nu-mi pot imagina cum de-ți mai păstrezi cumpătul, şi cu atât mai puțin cum de poți rămâne la fel de superbă ca în ziua în care te-am cunoscut. Dacă aş fi fost în locul tău, cred că aş fi arătat groaznic.

Mă îndoiesc, se gândi Maria. Lily era genul de fată care probabil nu avusese în viața ei un coş pe față. Dar

complimentul îi plăcu şi îl luă ca atare.

— Mulțumesc, se înroşi Maria. Şi ştiu că-ți cer prea mult...

— Nu ceri nimic, zise Lily, nu vreau să te mai scuzi atât. Eşti prietena mea şi prietenii trebuie să se ajute unii pe alții, mai ales în situații groaznice, precum aceasta.

— Nu l-am văzut pe Evan, spuse Maria.

— A intrat într-un fast-food, acum câteva minute. Probabil că mănâncă ceva absolut nesănătos, dar având în vedere că e o comoară de bărbat, am jurat să nu-l critic în privința obiceiurilor lui alimentare.

— Crezi că planul va funcționa?

— Sigur că va funcționa, o asigură Lily. De obicei, oamenii văd ce se aşteaptă să vadă. Am aflat asta la orele de actorie. Apropo, am avut cel mai grozav profesor. Dar o să discutăm despre asta mai târziu. Să începem, bine? În momentul ăsta, Colin şi Evan sunt, cu siguranță, cu ochii pe ceas. Sunt sigură că hainele îmi vor veni perfect. Bănuiesc că avem aceleaşi măsuri.

Nu chiar, dar destul de apropiate, îşi zise Maria.

— De unde ai făcut rost atât de repede de peruci?

— De la un magazin care vinde peruci, de unde altundeva? Şi deşi nu sunt perfecte – nu poți face rost de ceva de calitate într-un asemenea timp scurt –, sunt sigură că ne vor sluji de minune.

Maria începu să caute prin poşetă.

— Să ştii că am să-ți dau banii pe toate astea...

— Nu, nici să nu te gândeşti. Şi deşi ce-o să spun acum s-ar putea să-ți pară îngrozitor, să ştii că toată acțiunea asta demnă de filmele cu spioni m-a incitat teribil. Îmi aminteşte de balurile mascate de la clubul de country al părinților mei. Acum, hai să începem... şi nu uita garoafa. E genul de detaliu pe care oamenii se concentrează. O să-i trimit un mesaj pe telefon lui Evan şi el va fi aici în câteva minute.

Maria părăsi cabina de probă în care se afla Lily, furişându-se în cea alăturată. În sacoşă erau haine identice cu cele purtate de Lily, împreună cu o perucă mare şi o garoafă roşie. Maria se îmbrăcă pe îndelete, îşi puse şi peruca, apoi mai stătu câteva minute să se aranjeze. Îşi

înfipse cu grijă în perucă garoafa roşie, exact aşa cum o văzuse la Lily, apoi îşi aşează ochelarii la ochi.

De aproape, nu aducea prea mult cu Lily. Dar de la distanţă, putea fi uşor confundată cu aceasta... Îşi luă pantofii roşii şi la ora douăsprezece şi un sfert fix ieşi din cabina de probă. Evan se apropie de ea.

— Bună, Lily, zise el, vesel. Ai găsit ceva care să-ţi placă?

Cu coada ochiului, Maria îl zări pe Colin, aparent foarte preocupat să scrie un mesaj pe telefon.

Maria scuturã din cap. Evan se aplecă şi o sărută pe obraz, înainte de a-i întinde mâna. Ieşiră din magazin în pas domol, apoi o luară spre uşile de ieşire ale mallului, scurtând drumul printr-un supermarket.

Maşina lui Lily se afla la două locuri distanţă de a lui Colin. Maria apăsă pe butonul telecomenzii şi se aşeză la volan, în vreme ce Evan se puse pe scaunul din dreapta. Fata îşi verifică încă o dată ceasul.

Maria ştia deja că Lily avea să iasă din magazin la două minute în urma ei, îmbrăcată aşa cum fusese ea, dar purtând o perucă neagră. Colin avea să o ia de mână şi să o ducă la un alt magazin de îmbrăcăminte cu cabină de probă, din care Lily urma să iasă îmbrăcată cu hainele sale iniţiale şi să iasă din mall cu Evan, care se întorcea la ea după ce cobora din maşina condusă de Maria. În acest timp, Colin pleca singur cu maşina lui, ca şi cum Maria n-ar fi intrat niciodată în mall.

Toate aceste măsuri sunt, probabil, inutile, îşi zise Maria. Dar cuvântul-cheie, ştia ea, era *probabil.* Cu doi oameni care s-ar fi putut să o urmărească, nici ea şi nici Colin nu voiau să rişte şi amândoi voiau ca Maria să ajungă într-un loc unde nimeni nu s-ar fi putut gândi să o caute, un loc unde ea nu mai fusese niciodată.

Casa lui Lily.

Maria porni maşina şi demară. Nimeni nu ieşise din magazin în urma ei şi nicio altă maşină nu ieşi din parcare după a ei.

Dădu ocol mallului, apoi opri, iar Evan coborî şi intră în mall pe o altă uşă.

— Mulțumesc, zise ea.

— Sunt bucuros că pot să fac asta pentru tine, răspunse Evan. Şi nu uita, vei fi în cea mai deplină siguranță. Lily şi cu mine îți vom aduce lucrurile cât putem de repede, bine?

Fata înclină din cap, încă suspicioasă. Ieşind din mall, un minut mai târziu, o luă pe drumul principal. Aşa cum obişnuia foarte des în ultima vreme, făcu câteva ocoliri şi se uită mai mereu în oglinda retrovizoare, simțind însă cum nervozitatea o părăsea, încet-încet.

Era imposibil s-o fi urmărit cineva. Era sigură de asta.

Sau aproape sigură. În ultima vreme, nimic nu mai părea cert.

Apartamentul lui Lily se afla la mai puțin de un kilometru şi jumătate de restaurantul Crabby Pete, având o parcare închisă cu poartă şi un living cu ferestre imense, care ofereau o superbă panoramă a oceanului. Era decorat cu gust, în tonuri de alb, galben şi albastru – nicio surpriză însă din acest punct de vedere – şi fata se simți confortabil şi binevenită. Preț de câteva minute rămase cu privirile ațintite asupra plajei, fără însă să iasă afară, şi în final trase draperiile şi se aşeză pe canapea.

Se făcu comodă oftând şi gândindu-se că un pui de somn era tot ce avea nevoie. În acel moment, telefonul pe care i-l dăduse Colin sună şi, răspunzând, Maria recunoscu, la capătul celălalt, vocea lui Margolis.

— Am să-ți spun câteva lucruri. L-am sunat pe colegul meu, detectivul din Charlotte, şi l-am rugat să vadă dacă mai poate afla ceva despre Atkinson, fie acasă la tip, fie la maică-sa, aşa că am demarat ancheta şi pe partea asta. Mai important, voiam să-ți spun că a fost emis ordinul de protecție. Acum aştept să fie eliberat documentul.

— Mulțumesc, zise fata, lăsând nerostit cel mai important lucru şi anume că încă trebuiau să dea de urma lui Lester ca să-l înştiințeze de emiterea ordinului. Şi poate să obțină un alt ordin de restricție, împotriva lui Atkinson. După ce închise telefonul, îl sună pe Colin să-l anunțe că ajunsese cu

bine, apoi îi informă şi pe părinţii ei. Avu nevoie de minute bune să o convingă pe mama ei că totul era în ordine şi când, în cele din urmă, închise telefonul, îşi dădu iarăşi seama cât era de epuizată. Era ca şi cum ar fi alergat zile în şir, fără oprire. Ceea ce, îşi dădu ea seama, într-un fel nu era foarte departe de adevăr.

Închise ochii, dar somnul nu veni imediat. Convorbirea cu Margolis, oricât de scurtă, declanşase un alt şir de întrebări. În cele din urmă însă oboseala o doborî şi fata se lăsă în braţele mângâietoare ale somnului.

CAPITOLUL 27

— Colin —

După ce termină de vorbit cu Maria, Colin îi luă pachetele din maşină, îşi aşeză căştile pe urechi şi dădu drumul la muzică, după care puse laptopul fetei pe masa din bucătăria lui. Voia să verifice un lucru şi, deşi în cafenea dorise să le vorbească şi Mariei, şi lui Margolis despre asta, până la urmă se răzgândise. Era o lovitură cu bătaie lungă, dar acum, când ordinul de protecție fusese emis, se gândi că n-ar fi rău să verifice totuşi. Dacă Atkinson era sau nu implicat nu i se mai părea aşa de important; deocamdată, prioritatea absolută era Lester.

Ideea îi venise în acea dimineață. O sărutase de rămas-bun pe Maria şi, în drum către apartamentul lui, încercase să lege faptele existente: că ordinul tribunalului nu avea nicio valoare dacă nu reuşeau să dea de Lester; că timpul era vital; că Lester era periculos; că acesta îşi făcuse apariția înarmat cu un pistol, îngrozind-o pe Maria; şi, desigur, că individul îi luase telefonul.

Telefonul ei...

Şi, gândindu-se la asta, îi veni în minte o amintire, care îl duse departe, în prima noapte când o întâlnise pe Maria. Când afară era o furtună cumplită şi el oprise să o ajute... iar ea se speriase de felul cum Colin arăta după luptă... şi îi ceruse să-i împrumute telefonul fiindcă şi-l rătăcise pe al ei. Nu fusese prea coerentă, dar ce anume îi spusese?

Colin se opri, încercând să-şi amintească.

„Nu l-am pierdut... Fie l-am uitat la birou, fie l-am lăsat la părinții mei, dar n-o să ştiu sigur până nu ajung la MacBook-ul meu... Folosesc aplicația Find My Phone, ştii? Pot să depistez unde e telefonul fiindcă e sincronizat cu computerul."

Ceea ce însemna, desigur, că, având laptopul ei, şi el putea să dea de urma telefonului.

Îl surprinse faptul că un tip ca Margolis nu se gândise la asta. Sau poate că detectivul se gândise şi verificase deja, dar

nu ajunsese la niciun rezultat, fiindcă Lester fie scosese cartela din telefon, fie îl oprise, fie bateria se consumase. Sau poate că asta făcea parte din acele informații pe care Margolis nu era îndreptățit să le ofere. În acelaşi timp însă, se gândi că se petrecuseră atât de multe lucruri surprinzătoare, încât n-ar fi fost cu totul exclus ca ideea să fi fost neglijată, pe moment.

Colin nu voia să-şi facă speranțe deşarte – şansele ca încercarea lui să reuşească erau infime şi el ştia asta –, dar, după câteva clicuri cu mouse-ul, inima începu să-i bată năvalnic când înțelese ceea ce vedea. Telefonul era încă în funcțiune şi bateria avea încă suficientă energie pentru ca tânărul să o poată localiza precis, într-o casă din Robins Lane, în Shallotte, un orăşel aflat la sud-est de Wilmington, lângă Golden Beach. Shallotte se afla la vreo trei sferturi de oră de mers cu maşina şi Colin analiză locația, încercând să-şi dea seama dacă telefonul era încă în mişcare.

Nu era. Site-ul de căutare îi permise să urmărească şi rutele anterioare ale telefonului şi, după alte câteva clicuri, el îşi dădu seama că telefonul fusese dus de la casa familiei Sanchez la locuința din Robins Lane fără alte ocolişuri.

Interesant. Cu siguranță interesant, dar asta nu reprezenta încă nicio dovadă. Poate că Lester îşi dăduse seama că telefonul putea fi urmărit şi îl ascunsese în maşina altcuiva sau în portbagajul vreunui autovehicul pickup, atunci când fugise. Sau poate că-l aruncase şi altcineva îl găsise, cu totul întâmplător.

Sau poate că Lester era prea afectat de mania persecuției ca să mai poată face raționamente normale. N-avea cum să ştie sigur, dar merita să verifice la fața locului…

Se întrebă dacă era sau nu cazul să-l sune pe Margolis, dar îşi spuse că probabil era mai bine să ştie sigur dacă Lester se afla acolo înainte de a-l anunța pe detectiv. Shallotte nici măcar nu era în acelaşi district şi nu voia să-i irosească timpul lui Margolis dacă această pistă nu ducea nicăieri…

Simți o bătaie scurtă pe umăr şi tresări instantaneu. Întorcându-şi capul, îl zări pe Evan care stătea în spatele lui.

Colin îşi scoase căştile.

— Sper că n-ai de gând să faci ceea ce bănuiesc? întrebă Evan.

— Ce faci aici? Nu te-am auzit când ai intrat.

— Am ciocănit la uşă, dar nu ai răspuns. Şi atunci am intrat şi am văzut că eşti pe laptopul Mariei. Normal, m-am întrebat dacă n-ai de gând să faci vreo prostie şi mi-am zis că poate ar trebui să te întreb ce intenții ai?

— Nu era o prostie. Am dat de urma telefonului Mariei.

— Ştiu, zise Evan, apropiindu-se de laptop. Am văzut ecranul. Când ți-a trecut prin cap să faci asta?

— Azi de dimineață. După ce am plecat de la părinții Mariei.

— Isteț băiat! zise Evan. L-ai sunat deja pe Margolis?

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă tocmai atunci ai apărut tu. N-am avut timp.

— Atunci sună-l acum, propuse Evan şi, cum Colin nici nu se clinti, prietenul lui răsuflă adânc:

— Vezi? La asta mă refeream când ziceam că pui la cale vreo prostie. Nici nu intenționai să-l anunți pe Margolis, nu? Aveai de gând să te duci şi să verifici tu mai întâi, înainte de a-l suna.

— S-ar putea ca telefonul să nu fie la Lester.

— Şi? Lasă-l pe detectiv să verifice asta. Cel puțin telefonul Mariei e acolo şi el îl va putea recupera. Pentru a câta oară trebuie să-ți reamintesc că lucrurile de genul ăsta cad în sarcina poliției? Trebuie să-l laşi pe Margolis să-şi facă treaba. Trebuie să-l suni.

— O să-l sun. Când am să mă lămuresc mai bine cum stau lucrurile.

— Ştii ce cred? întrebă Evan. Că minți.

— Eu nu mint.

— Poate nu mă minți pe mine. Dar chiar acum cred că te minți pe tine însuți. Asta n-are nimic de-a face cu irosirea timpului lui Margolis. Adevărul e, am impresia, că-ți doreşti să fii în prim-plan, în centrul întregii poveşti. Cred că vrei să-l vezi pe Lester şi să ştii cum arată individul ăsta. Cred că

eşti furios şi vrei să tranşezi lucrurile în stilul tău. Şi mai cred că vrei să joci rolul eroului, ca atunci când ai făcut poze de pe acoperiş sau aseară, când ai spart uşa casei părinților Mariei, deşi polițiştii erau deja acolo.

Colin recunoscu, în sinea lui, că Evan ar putea avea dreptate.

— Şi?

— Greşeşti, amice.

— Dacă aflu că e chiar Lester, promit să-l sun pe Margolis imediat.

— Şi cum o să afli asta? O să mergi acolo, o să suni la uşă şi o să întrebi, politicos, dacă aceea e casa lui Lester? O să te strecori şi-o să tragi cu ochiul pe fereastră? O să speri că iese el în curte, să-şi spele maşina? Sau o să-i strecori un bilet pe sub uşă?

— O să stabilesc cum procedez când ajung acolo.

— A, da, ăsta e un plan grozav, pufni Evan. Fiindcă atunci când tu te apuci să faci ceva întotdeauna se lasă cu happy-end, nu-i aşa? Îți aminteşti că Lester are o armă? Şi că ai putea fi târât într-o situație pe care o puteai evita? Sau că poți agrava lucrurile? Dacă Lester te observă? S-ar putea strecura afară din casă, dispărând fără urmă şi atunci va fi mult mai greu să-l găsim în viitor.

— Sau poate că deja intenționează să fugă şi voi putea să-l urmăresc.

Evan îşi sprijini mâna pe spătarul scaunului lui Colin:

— N-am cum să te fac să renunți, nu?

— Nu.

— Atunci aşteaptă până o aduc pe Lily acasă şi merg cu tine.

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă nu e nevoie să mă însoțeşti.

Evan îşi desprinse mâna de pe scaun şi se îndreptă de spate.

— N-o face, zise el, în cele din urmă. Pentru binele tău, anunță-l pe Margolis.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească spusele, Evan luă

laptopul Mariei şi, ajuns lângă uşă, îl băgă înapoi în geanta fetei. Apoi luă celelalte lucruri ale Mariei şi ieşi din apartamentul lui Colin, trântind uşa în urma lui.

Colin îl privi, dar nu scoase niciun cuvânt.

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce se afla în maşină, în drum către Shallotte, Colin se gândi la lucrurile pe care Evan i le spusese.

De ce plecase singur? De ce nu-l sunase pe Margolis? Ce spera să obțină?

Deoarece, aşa cum Evan sugerase, situația devenise prea personală. Voia să ştie, odată pentru totdeauna, cum arăta acel Lester Manning; voia să vadă cu propriii ochi ce fel de tip era. Voia să vadă cum Lester primeşte ordinul de restricție din partea lui Margolis şi după aceea să găsească o modalitate de a sta cu ochii pe el fără ştirea detectivului. Venise timpul, considera el, ca Lester să înceapă să privească peste umăr, speriat, în loc să se întâmple invers şi Maria să fie cea veşnic terorizată.

Desigur, dacă vinovatul era Lester…

Şi totuşi, Evan îi reamintise de riscurile la care se expunea dacă bănuielile se dovedeau corecte. Evan avea o excelentă intuiție în asemenea situații şi Colin ştia că trebuia să fie atent. O singură greşeală, şi putea ajunge la închisoare şi de aceea îşi promise că nu va face altceva decât să privească de departe. Nu trebuia sub nicio formă să-l atingă pe Lester. Dar Colin se simțea la capătul răbdărilor şi deja corpul lui începea să fie inundat de adrenalină.

Se strădui să-şi păstreze cumpătul, inspirând şi expirând prelung şi adânc.

Străbătu Wilmington, prinzând aproape fiecare semafor pe roşu şi, în cele din urmă, ajunse pe Autostrada 17. Îşi marcase în telefon adresa de pe Robins Lane şi privi cum ruta îi apare pe ecran. Urmă comenzile verbale ale GPS-ului şi, puțin după ora două a amiezii, pătrunse într-un cartier muncitoresc liniştit care semăna, aparent, cu cel în care locuiau părinții Mariei. Dar numai aparent. Casele erau mai

mici şi nu aşa de bine întreținute; în unele curți, iarba crescuse în dezordine şi, ici-colo, văzu plăcuțe cu „DE ÎNCHIRIAT”, ceea ce îl făcu să creadă că zona e una de permanentă tranziție. Genul de cartier în care locatarii nu comunicau prea mult între ei şi nici nu rămâneau prea mulți ani.

Sau voiau să se ascundă?

Poate.

Parcă în fața unui mic bungalow, la două uşi distanță de adresa pe care o căuta, în spatele unei furgonete care văzuse şi zile mai bune. În față, aveau o verandă îngustă şi Colin putea vedea uşa şi o latură a casei pe care se afla o fereastră cu draperiile trase, orientată spre casa învecinată. Privind peste gard, zări în curte capota unei maşini albastre, dar nu-şi dădu seama ce marcă era.

Era cineva acasă?

Probabil că da. Maşina lui Atkinson era încă lângă parc. Sau, dacă era să-i dea crezare lui Margolis, se aflase acolo în urmă cu câteva ore.

Lui Colin i-ar fi fost util laptopul Mariei. Ar fi putut afla dacă telefonul se mai afla încă la adresa cu pricina. Se întrebă dacă n-ar fi fost bine să-l sune pe Evan şi să-i ceară să verifice, dar prietenul lui sigur ar fi profitat de prilej să-i țină din nou morală şi n-avea chef de aşa ceva. Plus de asta, Evan şi Lily se îndreptau deja, la acea oră, către apartamentul lui Lily, ducând cu ei lucrurile Mariei. Ceea ce însemna că tot ce putea face era să stea cu ochii pe curte, cu speranța că Lester avea să se aventureze, într-un sfârşit, afară din casă.

Dar, aşa cum Evan îi reamintise, Colin nici măcar nu ştia cum arăta Lester.

Privindu-şi telefonul, Colin văzu că era aproape ora trei după-amiaza. Supraveghea casa de o oră. Dincolo de draperiile bungalow-ului nu se simțea nicio mişcare; nimeni nu ieşise în curte. Maşina albastră rămăsese pe loc.

Partea bună era că niciunul dintre vecini nu părea să-l fi

observat, iar pe stradă era o liniște deplină. Mai mulți oameni trecuseră pe lângă mașina lui; câțiva puști alergaseră, lovind de zor într-o minge de fotbal. La un moment dat apăruse un poștaș, dându-i, pentru câteva minute, speranțe lui Colin – ar fi putut, se gândi, să identifice numele persoanelor care locuiau în casă verificând cutia poștală –, dar poștașul trecu pe lângă casă fără să lase nicio scrisoare.

Era ciudat. Pentru că, în rest, omul se opri la toate celelalte case din cvartal.

Desigur, probabil că asta nu însemna nimic. Sau ar fi putut însemna că oricine stătea în acea casă nu primea, în general, corespondență, fiindcă scrisorile îi erau trimise în altă parte. Acest lucru îl puse pe gânduri pe Colin.

Timpul continuă să se scurgă. Era deja patru și tânărul simțea că-l cuprinde neliniștea. Se lupta cu dorința de a face... ceva. Din nou se întrebă dacă nu era cumva cazul să-l sune pe Margolis. Se gândi dacă n-ar fi fost bine să riște să bată la ușă. Nu avea să reacționeze exagerat. Sau cel puțin așa îndrăznea să creadă.

Rămase în mașină, respirând adânc și rar și tresări când telefonul scoase un clinchet cristalin. Era Evan, care-i trimisese un mesaj: *Ce faci?* Colin îi răspunse: *Nimic.*

Trecu încă o oră. Era cinci după-amiaza și soarele începea să se scufunde către apus, încă strălucitor, dar prevestind instalarea treptată a asfințitului. Colin se întrebă când se vor aprinde luminile în casă – dacă aveau să se aprindă, desigur. Toate indiciile îl făceau să creadă că în bungalow nu era nimeni.

Telefonul sună iar. Era tot Evan.

Ajung într-un minut, suna mesajul. *Aproape am ajuns la mașina ta.*

Colin încruntă din sprâncene, apoi privi peste umăr și îl zări pe Evan apropiindu-se din spate. Sări în mașina lui Colin și închise portiera, apoi trase în jos geamul. Colin făcu același lucru.

— Ştiam că o să vii aici. De îndată ce am plecat, mi-am dat seama imediat ce ai de gând. Aşadar, ai mințit în mesajul în care promiteai că nu vei face nimic?

— Nu, nu te-am mințit. Precum vezi, nu fac nimic.

— Dar ai venit aici. Supraveghezi casa. Îl cauți pe Lester. Asta înseamnă că faci ceva.

— Nu, fiindcă nu l-am văzut încă.

— Deci? Care e planul acum?

— Încă lucrez la el, răspunse Colin. Maria e bine?

— A adormit pe canapea după ce am ajuns, dar de cum s-a trezit, Lily a început să-i vorbească despre planurile noastre de nuntă. M-am gândit că aş putea să văd ce mai faci, întrucât ştii prea bine că Lily e în stare să discute despre nuntă ore întregi...

În acel moment, Colin surprinse o mişcare în fața bungalow-ului. Uşa se deschise şi un om păşi pe verandă, ținând în mână o cutie.

— Trage-te în jos şi rămâi aşa, şopti Colin şi-şi coborî, la rândul său, capul până la înălțimea portierei.

Evan îi dădu ascultare şi făcu aşa cum i se ceruse.

— De ce? întrebă el abia pe urmă.

Colin îşi ridică încet capul, fără să-i răspundă, dornic să vadă mai bine ce se petrecea. Omul ajunsese pe verandă, în vreme ce uşa de la intrarea în casă rămăsese deschisă în urma lui. Colin se concentră asupra figurii lui, încercând să-şi amintească înfățişarea lui Atkinson. Cu siguranță nu era el, decise tânărul, şi atunci se gândi la ce-i spusese Maria despre hainele purtate de Lester în seara precedentă. *Blugi uzați şi o cămaşă roşie, decolorată?*

Da, îşi spuse el. Aceleaşi lucruri cu care individul de pe verandă era îmbrăcat.

Să fi fost Lester?

Trebuia să fie. Colin simți iarăşi adrenalina răbufnindu-i în tot corpul. Lester se afla în bungalow. Nici măcar nu apucase să-şi schimbe hainele...

Câteva secunde mai târziu, Lester se întoarse şi intră în casă, închizând uşa în urma lui.

— El e? şopti Evan.

— Da, el e, răspunse Colin.

— Şi acum o să-l suni pe Margolis, nu? Aşa cum ai promis?

— Bine, acceptă Colin.

La telefon, după ce-l bodogăni pe Colin fiindcă îi ascunsese informația, Margolis îi strigă că e pe drum şi va ajunge cât de repede putea. Îl sfătui să nu care cumva să-l urmărească pe Lester sau pe altcineva care ar fi părăsit casa. Margolis îi mai ceru să-l lase pe el să se ocupe de caz, amenințându-l că, dacă o să iasă din maşină, va găsi un motiv să-l încătuşeze, fiindcă se săturase să-l audă pe Colin pretinzând că ştie tot ce se petrece. Urmară alte câteva cuvinte furioase şi, când Colin închise telefonul, Evan îi aruncă o ocheadă plină de reproş.

— Te-am avertizat că n-o să fie prea bucuros că i-ai ascuns asta, zise el.

— Bine.

— Şi nu-ți pasă?

— De ce ar trebui să-mi pese?

— Fiindcă poate să-ți facă viața un coşmar.

— Doar dacă voi face ceva care să mă bage în bucluc.

— Cum ar fi, de pildă, să te amesteci în treburile poliției?

— Dar stau în maşina mea. L-am sunat ca să-i transmit informațiile de care avea nevoie. Nu mă amestec în nimic. Sunt un martor potențial. El mi-a spus ce să fac şi asta voi face.

Evan se mişcă anevoie:

— Pot să mă ridic? Deja simt că-mi amorțesc muşchii.

— În primul rând, nici nu ştiu de ce stai încă ghemuit.

Patruzeci de minute mai târziu, Margolis ajunse lângă maşina lui Colin şi frână brusc, în vreme ce detectivul deschise fereastra din dreapta:

— Credeam că ți-am spus să pleci naibii de aici, pufni Margolis.

— Nu, îl contrazise Colin. Mi-ai spus doar să nu ies din

maşină şi să nu îl urmăresc dacă pleacă.

— Ții cu tot dinadinsul să faci pe grozavul?

— Nu.

— Fiindcă pari să faci pe grozavul. Mi-am călcat pe conştiință ca să te fac scăpat de arest aseară şi acum tu te faci că ai uitat să-mi vorbeşti azi-dimineață despre ideea asta cu localizatul telefonului? Ai de gând să te joci iar de-a superpolițistul?

— Maria ți-a spus că Lester i-a furat iPhone-ul. Telefoanele de tipul ăsta sunt uşor de depistat. Mi-am imaginat că deja ai verificat pista asta.

Chipul lui Margolis exprima furia la gândul că trecuse cu vederea această pistă evidentă. După ce-şi revenise din şoc, încercă să minimalizeze incidentul:

— Mă crezi sau nu, lumea mea nu gravitează doar în jurul tău şi al prietenei tale. Mai am şi alte cazuri pe cap. Cazuri importante. Sigur aş fi ajuns şi la asta.

Sunt convins că ai fi ajuns, îşi zise Colin, ironic, în gând.

— O să-i recuperezi telefonul Mariei?

— Dacă Lester îl are, da. Însă nu am dovezi că l-ar avea, în afară de cuvântul tău.

— În urmă cu două ore, telefonul era încă acolo, interveni Evan. Am verificat înainte să vin încoace.

Margolis îl privi chiorâş. Iritarea i se citea pe față şi detectivul începu să clatine din cap, vizibil deranjat:

— Bine, o să-i recuperez telefonul, mormăi el. Acum, plecați! Amândoi. N-am nevoie de voi aici şi nici nu vă vreau aici. Mă ocup singur de cazul ăsta.

Detectivul ridică geamul, eliberă frâna şi lăsă maşina să alunece uşor înainte de a se opri chiar în fața bungalow-ului. Colin îl văzu ieşind din maşină şi aruncând o căutătură curioasă, de jur împrejur, înainte de a ocoli autovehiculul şi a intra pe aleea ce ducea spre casă.

Pe când urca scările verandei, se întoarse spre Colin şi flutură mâna spre el, amintindu-i că e momentul să plece.

Absolut corect, se gândi Colin. Cheia era în contact şi el o răsuci. Dar nu se auzi nimic; motorul era complet mort. Nici măcar un zvâcnet. Tânărul încercă să repornească maşina,

dar cu acelaşi rezultat. Motorul era mort.

— Lasă-mă să ghicesc, râse Evan. Ai un cazan pe roți?

— Astăzi aşa se pare.

— Margolis n-o să fie deloc încântat.

— Da, însă nu pot face nimic.

Vorbea cu Evan, în timp ce îl privea cu atenție pe Margolis, care nu ciocănise încă la uşă. Detectivul merse, în schimb, în capătul îndepărtat al verandei, examinând maşina parcată pe alee. Când se întoarse, Colin desluşi o oarecare nedumerire pe chipul său, apoi detectivul se îndreptă, în sfârşit, către uşă. Ezită înainte să ciocănească; după o pauză lungă, Margolis puse mâna pe clanță şi o apăsă în jos, deschizând, încet, uşa.

Cineva a întrebat cine e, l-a invitat înăuntru şi el a deschis uşa? se întrebă Colin.

Margolis vorbi prin uşa întredeschisă, apoi îşi scoase insigna şi intră în bungalow, dispărând din raza lor vizuală.

— Hai să mergem la maşina mea, propuse Evan. Nu o să mai fim aici când iese Margolis. Ştiu că te urăşte, dar nu vreau să te urască şi mai mult. Sau să prindă pică pe mine din acelaşi motiv. Pare foarte supărat.

Colin nu spuse nimic. Se gândea, în schimb, la expresia pe care o zărise pe chipul detectivului chiar înainte ca acesta să intre pe uşă. Margolis văzuse ceva, ceva care… nu avea sens? Care îl surprinsese? Ceva la care nu se aşteptase?

Şi de ce Lester l-ar fi invitat în casă dacă era paranoic şi îngrozit de poliție?

— Ceva nu e în regulă, şopti Colin, fără să-şi dea seama că rostise acest gând cu voce tare.

Evan îl privi mirat.

— Ce tot spui? întrebă el şi, în acea clipă, Colin auzi pocnetul distinctiv al unei arme – două focuri puternice detunate într-o succesiune rapidă.

Colin se îndrepta deja spre uşă când Margolis ieşi, cu spatele, având jacheta şi cămaşa pline de sânge şi ținându-se cu o mână de gât. Se împletici pe verandă, căzu pe trepte şi începu să se târască pe alee.

Ghidat de instinct, Colin alergă spre curte, către Margolis,

accelerând cu fiecare pas, în timp ce detectivul se zvârcolea de durere, la pământ.

Lester ieşi în verandă, țipând incoerent şi strângând în mână un pistol. Îl ridică, îndreptându-l spre Margolis. Chipul îi era schimonosit de furie şi spaimă în acelaşi timp, iar mâna în care ținea arma îi tremura. Țipă iar şi lăsă arma jos, dar în clipa următoare o ridică iar…

Colin îşi continuă sprintul către bungalow, pătrunzând prin peluza casei învecinate, trecând peste un tufiş şi apropiindu-se rapid de verandă. De Lester. Toată ființa lui era concentrată asupra acestuia. Mai avea doar câteva secunde şi ajungea la el.

Lester continuă să îndrepte arma către Margolis, fără însă să apese pe trăgaci. Avea fața roşie ca focul, iar ochii injectați de sânge. Era *scăpat de sub control* şi urla întruna la Margolis:

— Nu e vina mea! N-am făcut nimic! Nu vreau să mă întorc la închisoare! Ştiu ce face Maria!

Lester se apropie de treptele verandei, reducând distanța dintre el şi detectiv. Continua să țină, amenințător, pistolul în mâna tremurătoare. Deodată, zărind mişcare cu colțul ochiului, Lester se întoarse şi ținti în direcția lui Colin.

Dar era prea târziu.

Colin se aruncă peste balustrada verandei, cu brațele larg desfăcute şi se izbi puternic de Lester. Pistolul îi zbură acestuia din mână, răsucindu-se prin aer înainte de a ateriza pe podeaua verandei.

Colin era mai greu decât Lester cu cel puțin douăzeci de kilograme şi simți cum coastele acestuia se rup atunci când atinse solul. Paralizat, momentan, Lester urlă, în agonie.

Colin se mişcă rapid, îl prinse pe Lester cu un braț pe după gât şi întări strânsoarea cu celălalt braț. Lester se zvârcoli şi încercă să se smulgă din strânsoare, cu gâtul prins ca în menghină între bicepşii şi antebrațul lui Colin. Acesta îi presă puternic artera carotidă, într-o manevră clasică de sufocare, pe când Lester, disperat, se chinuia zadarnic să scape.

În doar câteva secunde, Lester dădu ochii peste cap, se

albi la față şi încetă să se mai mişte.

Colin continuă să aplice presiune, suficient cât să-l țină leşinat pe Lester mai mult de câteva secunde. Apoi, împleticindu-se, se grăbi să ajungă la Margolis.

Detectivul respira încă, dar nu se mai putea mişca, iar chipul său căpăta tot mai mult o paloare cadaverică. Colin se întrebă dacă ochii larg deschişi ai lui Margolis îl puteau încă vedea. Omul fusese împuşcat de două ori, o dată în stomac şi o dată în gât şi pierdea rapid sânge.

Colin îşi smulse cămaşa şi o sfâşie pe jumătate, în vreme ce Evan veni în fugă, înspăimântat.

— Doamne sfinte! Ce ne facem?

— Sună la 911! strigă Colin, încercând să îndepărteze panica, un sentiment care începea să-i dea şi lui târcoale. Ştia că, mai mult ca oricând, trebuia să-şi păstreze cumpătul.

— Cheamă o ambulanță! îl îndemnă el pe Evan. Acum!

Colin nu ştia nimic despre rănile provocate de gloanțe, dar dacă Margolis continua să piardă sânge, îi era clar că n-avea nicio şansă de supraviețuire. Fiindcă rana de la gât părea mai gravă, Colin încercă să aplice presiune pe ea. Dar sângele pătrunse imediat prin cămaşa ruptă; repetă manevra cu rana de la stomac, unde sângele încă țâşnea, pulsând şi formând o băltoacă tot mai mare sub corpul detectivului.

Chipul lui Margolis începu să devină pământiu. Îl putu auzi pe Evan strigând în telefon că un polițist fusese împuşcat şi că e nevoie urgent de o ambulanță.

— Grăbeşte-te, Evan! urlă Colin. Am nevoie de ajutorul tău!

Evan închise telefonul privindu-l pe Margolis şi având impresia că acesta va muri sub ochii lui. Cu colțul ochiului, Colin îl zări pe Lester întorcând capul într-o parte. Deja se trezea din leşin.

— Scoate cătuşele! zise el. Ai grijă ca Lester să nu fugă!

Evan, cu privirile ațintite asupra lui Margolis, părea că înlemnise. Colin simțea cum sângele continuă să se scurgă printre rămăşițele cămăşii; putea simți căldura în palmă, pe degetele roşii şi lipicioase.

— Evan! strigă Colin. Cătuşele! Sunt la centura lui Margolis! Acum!

Evan scutură din cap şi încercă să scoată cătuşele, cu gesturi stângace.

— Pe urmă întoarce-te aici cât poți de repede, strigă Colin. Trebuie să mă ajuți!

Evan se repezi la Lester şi-i prinse încheietura mâinii într-o cătuşă, apoi îl târî mai aproape de balustradă şi legă a doua cătuşă de un stâlp de metal. Lester gemu, venindu-şi pe deplin în fire atunci când Evan ajunse lângă Colin. Îngenunche la căpătâiul lui Margolis, cu ochii dilatați de spaimă.

— Ce trebuie să fac?

— Ai grijă de rana de la stomac... unde țin eu mâna acum. Apasă tare!

Evan făcu după cum i se spusese şi Colin îşi putu atunci folosi ambele mâini spre a comprima rana de la gât. Câteva secunde mai târziu, se auziră primele sirene. Apoi, un întreg cor de sirene umplu liniştea cartierului şi, pe când le zorea în gând, Colin îşi spunea întruna, în sinea lui: *Nu muri acum. Orice ai face, nu muri acum...*

Pe verandă, Lester gemu şi deschise, în sfârşit, ochii, însă fără să-şi poată da seama ce-i cu el.

Un ajutor de şerif ajunse primul, urmat imediat de un ofițer de la departamentul de poliție din Shallotte. Amândoi opriră maşinile cu scârțâit de frâne în mijlocul străzii, lăsând girofarurile pornite. Polițiştii săriră din vehicule şi se îndreptară în fugă spre ei, cu armele scoase, neştiind prea bine ce să facă.

— Detectivul Margolis a fost împuşcat, le strigă Colin atunci când ajunseră lângă el. Tipul încătuşat de colo a tras în el!

Ajutorul de şerif şi ofițerul priviră către verandă şi Colin se strădui să pară cât mai stăpân pe sine.

— Pistolul e încă pe verandă. Nu-l putem lăsa pe detectiv, e rănit grav, trebuie să oprim hemoragia. Cereți să vină o ambulanță, detectivul Margolis a pierdut mult sânge şi nu sunt sigur cât mai rezistă!

Ofițerul se apropie de verandă, pe când ajutorul de şerif alergă înapoi la maşină şi strigă în stația de emisie-recepție că un ofițer era rănit grav, cerând ambulanței să se grăbească. Evan şi Colin continuau să preseze rănile; Evan îşi revenise suficient de mult încât în obraji să-i reapară culoarea.

Ambulanța sosi câteva minute mai târziu şi mai mulți paramedici săriră din maşină, scoțând targa mobilă. Curând, începură să vină şi alte unități de poliție, iar strada din fața bungalow-ului se umplu de maşini.

Când paramedicii preluară rănitul de la Colin şi Evan, Margolis arăta şi mai rău. Nu mai răspundea la stimuli şi abia mai respira în clipa în care îl ridicară pe targă. Paramedicii se mişcară rapid; targa, însoțită de o parte din paramedici, fu urcată în maşină, în vreme ce unul dintre ei se sui la volan. Ambulanța se puse în mişcare, cu cele două maşini de poliție înainte. Toate sirenele urlau asurzitor şi abia când zgomotul se îndepărtă, cei doi tineri simțiră că lumea începe să revină, încet-încet, la normal.

Colin simțea cum îi tremură tot corpul, dar, în acelaşi timp, cum starea de nervozitate îl părăseşte. Senzația de năclăială, provocată de sângele care i se închega pe mâini, i se părea groaznică. Şi cămaşa lui Evan arăta de parcă ar fi fost înmuiată parțial în vopsea roşie. Evan fugi într-un colț al grădinii, se aplecă şi vărsă.

Un polițist din cei rămaşi merse la portbagajul maşinii şi reveni cu două perechi de tricouri albe, oferindu-le lui Colin şi Evan. Înainte să-şi înceapă declarația către polițişti, Colin luă telefonul şi o sună pe Maria, anunțând-o ce se întâmplase.

Dar, pe când vorbea, gândurile îi zburară din nou către Margolis.

În următoarea oră, în timp ce lumina zilei începu să se stingă, tot mai mulți polițişti şi ajutoare de şerif sosiră la fața locului, însoțiți de un detectiv din Wilmington şi de şeriful de district.

Lester halucina, certăreț, urlând aiureli şi opunându-se arestării, până când, în cele din urmă, fu înghesuit în spatele unei maşini de poliție şi dus la închisoare.

Colin fu interogat de către şerif, un ofițer de poliție din Shallotte şi de către detectivul Wright din Wilmington. Toți trei îi puseră întrebări pe rând, apoi începură să-l chestioneze şi pe Evan. Amândoi susținură că habar nu aveau ce se întâmplase după ce Margolis intrase în casă, ci doar că, la foarte scurt timp după aceea, se auziră focurile de armă. Colin le mai spuse că Lester ar fi putut să-i dea lovitura de grație lui Margolis, dar nu o făcuse.

Mai târziu, după ce el şi Evan primiră permisiunea să plece, Colin o sună pe Maria ca să-i spună că voia să treacă pe acasă, ca să se schimbe, dar voia ca Lily să o ducă la spital, urmând să se întâlnească acolo cu toții ceva mai târziu. Pe când discutau, îl auzi pe unul dintre polițişti aflați în apropiere spunându-le detectivului Wright şi şerifului că locuința era goală şi că Lester trăia, aparent, singur.

După ce închise telefonul, Colin examină bungalow-ul, întrebându-se unde anume stătea Atkinson. Dacă Lester era atât de paranoic, de ce îl lăsase pe Margolis să pătrundă în casă, se întrebă el?

— Eşti gata? îl întrebă Evan, întrerupându-l din gânduri. Trebuie să fac un duş, să mă schimb şi să plec naibii odată de aici!

— Da, bine, zise Colin.

— Ce vrei să faci cu maşina ta?

Colin aruncă o privire autoturismului.

— O să văd mai târziu. Acum sunt, pur şi simplu, prea epuizat ca să-mi mai pese.

Evan desluşi ceva ciudat în privirea lui.

— Eşti sigur că e o idee bună să mergem la spital?

Colin simțea că e mai curând o chestiune de necesitate decât de alegere.

— Vreau să ştiu dacă Margolis se va face bine.

CAPITOLUL 28

— Maria —

După ce primi telefonul lui Colin, Maria se lăsă cuprinsă de gânduri, încercând să pună cap la cap tot ceea ce se întâmplase.

Colin depistase unde locuia Lester. Lester îl împuşcase pe Margolis. Lester îndreptase arma spre Colin. Colin îl doborâse la pământ. Colin şi Evan încercară să-i salveze viața detectivului. Margolis fusese urcat în ambulanță. Lester se opusese arestării şi urla că ştia ce făcuse Maria.

Lester.

Ea ştiuse tot timpul că Lester era vinovatul şi singurul de care ar fi trebuit să se teamă, iar acum îşi spunea întruna că trebuie să stea liniştită, fiindcă individul ajunsese după gratii. De astă dată, nu mai dispăruse şi nu mai fugise; de astă dată, polițiştii îl prinseseră, el împuşcase un om al legii şi, de acum încolo, nu mai avea cum să-i facă rău.

Dar Atkinson? auzi o voce, înăuntrul ei.

Nu voia să se gândească la asta. Şi totuşi, nu era sigură că totul era bine. Ceva părea să nu se potrivească...

Stresul ajunsese la maximum. Întâmplările o copleşiseră, iar faptul că Evan şi Colin fuseseră şi ei implicați direct era prea mult pentru ea şi nu mai putea gândi limpede.

Lily, se gândi Maria, trăia acelaşi flux de sentimente sălbatice şi contradictorii; de când sosiseră la spital, cu câteva minute în urmă, abia scosese o vorbă şi privea întruna parcarea, căutând din ochi maşina lui Evan. Maria credea că Lily avea nevoie de dovezi certe că logodnicul ei scăpase nevătămat; avea nevoie să-l atingă şi să-l vadă ca să creadă că era cu adevărat bine.

Iar Colin...

Desigur, îl găsise singur pe Lester; desigur, se năpustise asupra lui Lester, chiar când acesta îndreptase țeava pistolului spre el; desigur, îl doborâse pe Lester, reuşind să nu fie rănit. Şi, desigur, Lester era acum închis şi, deşi Maria

se simțea uşurată, o domina încă şi un sentiment de furie reprimată. Îşi făcea de asemenea griji pentru Margolis şi nu-şi putea imagina cum de Lester reuşise să împuşte un detectiv cu atât de multă experiență. Ea îl avertizase pe Margolis că Lester era periculos; îi spusese că avea o armă. De ce nu o ascultase? De ce nu se purtase cu mai multă precauție? Cum de coborâse garda, permițându-i lui Lester să-l prindă descoperit? Maria nu ştia şi nici Colin. Când vorbiseră, mai devreme, Colin îi spusese că nu era sigur dacă Margolis avea să ajungă viu la spital. Dar Margolis supraviețuise, cel mai probabil, se gândi ea. În timp ce o aştepta pe Lily, mai mulți polițişti intraseră în spital, însă niciunul nu ieşise, ceea ce însemna că detectivul era încă viu, nu?

Dar îi era prea teamă ca să întrebe.

Atunci când maşina lui Evan ajunse, în sfârşit, în parcare, Maria abia mai putea gândi coerent. O urmă, mecanic, pe Lily către maşină şi, de îndată ce îl văzu pe Colin ieşind, se repezi la el şi-l îmbrățişă strâns, rămânând cuibărită apoi la pieptul lui.

Intrară toți patru în spital, cerură informații despre Margolis şi luară liftul până la etajul doi. Aici fură îndrumați pe coridor către sala de aşteptare de la secția de chirurgie, care deja era plină de polițişti, şerifi şi detectivi, precum şi de câțiva oameni care păreau că fac parte din familia sau dintre prietenii lui Margolis. Fețele lor, sumbre şi triste, se îndreptară, preț de o clipă spre noii veniți. Evan se apropie de Colin.

— Poate că noi n-ar trebui să fim aici, sugeră el.

Pe chipul lui Colin nu se clinti niciun muşchi.

— Margolis n-ar fi fost împuşcat dacă nu l-am fi sunat să vină la bungalow.

— Nu e vina ta, încercă Evan să-l liniştească.

— Are dreptate, Colin, adăugă Lily. Lester a făcut asta, nu tu.

În ciuda asigurărilor lor, Maria ştia că iubitul ei încerca să se convingă de acelaşi lucru, dar nu reuşea să o facă.

— Bun, acum vezi pe cineva pe care l-am putea întreba

despre starea lui Margolis? Nu e nicio asistentă pe aici...

— Acolo, spuse Colin, înclinând din cap către un bărbat la vreo patruzeci de ani, cu părul înspicat, tuns scurt. Omul îi zărise, la rândul său, şi se îndreptă spre ei.

— Cine e? şopti Maria.

— Detectivul Wright, o lămuri Colin. Unul dintre cei care ne-au luat declarații mie şi lui Evan ceva mai devreme.

Când Wright veni lângă ei, le strânse pe rând mâna celor doi bărbați.

— Nu mă aşteptam să vă văd aici, spuse el.

— Trebuia să ştiu cum se simte, grăi Colin.

— Am ajuns aici acum câteva minute, dar deocamdată n-avem veşti de la chirurgi. Ni s-a spus doar că e încă în operație. Precum ştiți, era într-o stare gravă când l-au adus.

Colin înclină din cap şi Wright îi conduse către o zonă ceva mai puțin aglomerată a sălii.

— Ştiu că ați trecut deja prin multe, dar v-aş ruga să mai rămâneți câteva minute, zise Wright. Cineva a întrebat de tine. Vrea să îți vorbească.

— Cine? întrebă Colin.

— Soția lui Pete, Rachel.

Maria îl privi pe tânăr şi se miră văzând că expresia de pe figura lui nu se schimbă.

— Nu sunt sigur că e o idee bună, se opuse Colin.

— Te rog, insistă Wright. E în mod clar important pentru ea.

Colin rămase o clipă pe gânduri şi, într-un sfârşit, se hotărî.

— Bine, acceptă el.

Wright se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre marginea sălii de aşteptare şi se opri în dreptul unei femei drăguțe, cu păr lung şi castaniu, înconjurată de câțiva oameni. Detectivul îi arătă, din privi, pe Colin şi pe Evan. Rachel Margolis se scuză față de cei din grup şi păşi spre ei. Când se apropie, Maria văzu că femeia plânsese. Ochii îi erau străbătuți de vinişoare de sânge, iar machiajul i se întinsese pe obraji. Femeia părea că abia se abține să nu izbucnească iar în hohote de plâns.

Wright făcu prezentările şi Rachel afişă un surâs plin de o imensă tristeţe.

— Larry mi-a spus că i-ai salvat viaţa soţului meu, îi zise ea lui Colin.

— Îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate, murmură tânărul.

— Şi mie, zise ea. Dar îţi mulţumesc pentru ce ai făcut. Şi...

Trase aer în piept şi apoi, simţind că o îneacă iar plânsul, îşi duse palmele la ochi.

— Voiam doar să vă mulţumesc amândurora. Pentru că v-aţi păstrat sângele-rece, nu aţi intrat în panică, aţi chemat imediat ambulanţa. Aţi ştiut să-l îngrijiţi pe soţul meu până la venirea medicilor. Paramedicii mi-au spus că dacă n-aţi fi avut grijă de rănile lui, Pete n-ar fi supravieţuit. Dacă n-aţi fi fost voi acolo, hemoragia i-ar fi fost fatală.

Femeia avea lacrimi în ochi, dar vorbi cu atâta însufleţire încât Maria simţi că i se ridică un nod în gât.

— Şi vreau...

Soţia lui Margolis încercă să se abţină să nu plângă.

— Vreau să ştiţi că e un tip rezistent, aşa că o să se facă bine. E unul dintre cei mai rezistenţi oameni pe care i-am cunoscut...

— Da, aşa este, încuviinţă Colin, dar Maria avu senzaţia că Rachel Margolis nu-l auzise, întrucât rostise acele cuvinte mai mult ca o încurajare pentru sine însăşi.

Seara se scurgea încet. Maria stătea lângă Colin, aşteptând veşti. Evan şi Lily plecaseră la o cafenea, în urmă cu câteva minute, iar Maria asculta atentă discuţiile din jur, care se transformau, treptat, în murmure de îngrijorare. Oamenii intrau şi ieşeau din sala de aşteptare.

Colin era mai tăcut chiar decât de obicei. Când şi când, câte un poliţist venea să-i mulţumească şi să-i strângă mâna; deşi le răspundea tuturor politicos, Maria ştia că tânărul nu se simţea deloc confortabil să fie considerat un erou, de vreme ce el se învinovăţea încă pentru cele întâmplate, chiar

dacă ceilalți credeau contrariul.

Şi totuşi, profunzimea acelui sentiment de culpabilitate care îl frământa o surprinse. Ea crezuse tot timpul că între Colin şi Margolis existase întotdeauna doar un dispreț profund. Ce se întâmpla în acele momente era paradoxal şi, deşi voia să-l convingă pe Colin să-şi deschidă inima către ea, ştia că el doreşte să fie lăsat în pace. În cele din urmă, fata îşi sprijini capul pe umărul lui.

— Te superi dacă ies puțin pe hol? Aş vrea să-i sun pe ai mei. Şi pe Serena. Sunt sigură că se întreabă ce s-a mai întâmplat.

Când Colin încuviință din cap, ea îl sărută pe obraz şi ieşi din sala de aşteptare, îndreptându-se spre un loc mai liniştit de pe coridor, unde găsise puțină intimitate. La telefon, părinții ei i se părură la fel de îngrijorați ca şi oamenii din sala de aşteptare şi îi puseră o mulțime de întrebări; spre final, mama ei o anunță că pregătise cina şi-i ceru să treacă pe la ei împreună cu Colin şi să-i aducă şi pe Evan şi Lily. Felul cum o rugase să vină nu mai lăsa loc la discuții şi contraziceri, însă Maria nici nu avea de gând să se opună. După toate cele petrecute, era nespus de dornică să-şi revadă familia.

În sala de aşteptare, îl regăsi pe Colin în acelaşi loc unde îl lăsase. Tânărul era la fel de taciturn, dar, de îndată ce Maria se aşează lângă el, îi strânse mâna în palma lui. Lily şi Evan se întoarseră de la cafenea şi, curând după aceea, chirurgul ieşi din sala de operație.

De acolo de unde se afla, Maria o zări pe Rachel Margolis apropiindu-se, grăbită, de medic. Detectivul Wright era lângă ea. În încăpere se lăsă tăcerea. Cu toții erau îngrijorați, cu toții doreau să afle amănunte şi era imposibil să nu-l auzi pe chirurg, chiar şi de la distanță.

— A supraviețuit operației, anunță acesta. Dar rănile sunt mai grave decât am crezut inițial. Operația a fost complicată din cauza hemoragiei masive şi pentru o vreme situația a fost extrem de îngrijorătoare. Dar am reuşit să-l stabilizăm. E încă în stare gravă, dar stabilă.

— Când îl pot vedea? întrebă Rachel Margolis.

— O să-l mai țin sub observație încă vreo câteva ore, zise chirurgul. Dacă lucrurile merg cum sperăm, v-aş putea lăsa să-l vedeți câteva minute, după miezul nopții.

— Dar o să se facă bine, nu?

Asta e o întrebare de un milion de dolari, îşi zise Maria. Chirurgul păru însă să se aştepte la o asemenea întrebare şi continuă, pe acelaşi ton cumpănit, profesionist:

— Aşa cum am spus, starea lui e stabilă deocamdată, dar trebuie să înțelegeți că soțul dumneavoastră e încă într-o situație critică. Următoarele câteva ore sunt cruciale şi sper că mâine vă voi putea da un răspuns mai sigur.

Femeia înghiți în sec.

— Voiam doar să ştiu ce să le spun băieților noştri când o să mă întorc acasă.

Băieți? se miră Maria. Margolis avea copii?

Glasul chirurgului se înmuie deodată.

— Spuneți-le adevărul. Că tatăl lor a supraviețuit operației şi că veți şti în curând care e starea lui, zise medicul, fără să-şi dezlipească privirea de pe femeie. Trebuie să ştiți, doamnă Margolis... traheea a fost serios afectată şi în momentul de față soțul dumneavoastră este ventilat artificial...

Maria nu dori să-l asculte pe chirurg intrând în detalii privind rănile suferite de detectiv. Îşi întoarse privirea şi auzi vocea lui Colin, dintr-o parte:

— Vino, îi şopti el, fără îndoială dominat de aceleaşi sentimente. Detaliile astea nu ne privesc. Să le acordăm acestor oameni putină intimitate.

Maria şi Colin se ridicară, iar Evan şi Lily îi urmară imediat, părăsind cu toții încăperea. Când ajunseră afară, Maria se opri şi le spuse despre discuția avută cu mama ei.

— Ştiu că sunteți, probabil, extenuați şi tocmai ați gustat ceva la cafenea, dar mama a pregătit cina şi...

— Bine, zise Colin. Ar fi trebuit să mă întorc la maşină, să văd dacă o pot porni, dar cred că asta mai poate aştepta.

— Nu trebuie să ne explici, am înțeles cum stă treaba cu maşina ta, îl ironiză Evan.

Maria merse cu Colin în maşina lui Evan, în vreme ce acesta se sui în maşina lui Lily. Când ajunseră în faţa casei familiei Sanchez, Serena îi aştepta în verandă, împreună cu părinţii ei. Când Maria intră pe alee, Serena sări să o îmbrăţişeze.

— Mama şi tata s-au îngrijorat toată seara în privinţa ta. Mama n-a ieşit din bucătărie, în vreme ce tata a verificat mereu uşile şi ferestrele. Sunteţi bine?

— Aproximativ, zise Maria.

— Cred că o să ai nevoie de o vacanţă lungă după toate astea.

În ciuda traumelor prin care trecuse, Maria găsi puterea să râdă:

— Probabil.

După ce o îmbrăţişă pe Serena, Maria îşi strânse părinţii în braţe, apoi îi prezentă pe Evan şi pe Lily. Spre surprinderea Mariei, dar şi a părinţilor ei şi a Serenei, Lily vorbea spaniola, deşi cu accent sudist. Fiindcă uşa din faţă era încă blocată, intrară în casă prin uşa de la garaj şi se aşezară în bucătărie, în vreme ce gazda umplu masa cu tot felul de farfurii cu mâncare.

În timp ce mâncau, Maria le povesti alor săi despre întâlnirea de mai devreme cu Margolis, iar Colin îi informă ce se întâmplase după aceea. Se oprea la fiecare câteva fraze, pentru ca Maria să le poată traduce mamei sale. Evan adăugă alte detalii, mai ales în privinţa confruntării cu Lester.

— Iar Lester este acum la închisoare, nu? întrebă Felix când Colin termină de povestit. Şi nu va mai ieşi prea curând?

— Oricât ar părea de nebuneşte, tipul a rănit grav un poliţist. Nu sunt sigur dacă va mai ieşi vreodată.

— Bun, încuviinţă Felix.

— Dar Atkinson? interveni Serena. Spuneai că a acţionat împreună cu Lester?

— Nu ştiu. Tocmai asta voia Margolis să verifice. Aparent, cei doi se cunoşteau, dar chiar şi aşa, nu sunt dovezi că ar fi acţionat împreună, răspunse Maria.

— Şi atunci cine ți-a tăiat cauciucurile de la maşină? insistă Serena.

— Poate că Lester a plătit vreun puşti să facă asta, fiindcă ştia că avea un alibi asigurat – el se afla la spital în acel moment.

— Şi maşina de lângă parc?

— Poate că Lester a împrumutat-o, ridică Maria din umeri. Habar nu am!

— Dacă Atkinson e implicat, ce-ai de gând să faci?

— Habar nu am, repetă fata şi simți frustrarea din tonul ei. Ştia că existau încă o mulțime de întrebări rămase fără răspuns, dar...

— Cel mai frică îmi era de Lester, zise ea. El este cel care mă îngrozea şi, fie că acționa sau nu alături de Atkinson, singurul lucru de care sunt sigură e că Lester nu-mi mai poate face nimic rău şi...

Când Maria se opri, Serena scutură din cap.

— Îmi pare rău că-ți pun atâtea întrebări. Doar că eu sunt încă...

— Îngrijorată, o completă Felix.

Ca şi mine, se gândi Maria. *Şi Colin este, dar...*

Gândurile îi fură întrerupte de țârâitul telefonului Serenei. Serena îl opri şi deturnă apelul spre mesageria vocală, cu o expresie de speranță şi, în acelaşi timp, de îngrijorare, întipărită pe chip.

— Cine era? întrebă tatăl ei.

— Charles Alexander, răspunse Serena.

— El nu prea obişnuieşte să sune la ore atât de târzii, zise Felix. Poate e ceva important.

— O să încerc să dau de el mâine.

— Nu, sună-l înapoi chiar acum, zise Maria, mulțumită că putea schimba subiectul. Tata are dreptate, poate fi ceva important.

Nu voia să se mai gândească deloc la Atkinson, aşa cum nu mai voia să se gândească nici la Lester şi nici nu mai avea energia necesară să răspundă la întrebări imposibile. Tot ce putea face era să analizeze în minte cele întâmplate în ultimele câteva ore...

Serena ezită o clipă, întrebându-se dacă e bine să procedeze cum o sfătuiau ceilalți, dar până la urmă se decise şi sună. La masă se lăsă tăcerea, pe când fata plecă din cameră, cu telefonul la ureche.

— Charles Alexander? De ce mi se pare cunoscut numele ăsta? şopti Colin.

— E responsabilul programului de burse despre care ți-am spus, îl lămuri Maria.

— Ce se întâmplă? întrebă Evan şi, când Lily se aplecă să audă mai bine, Maria le spuse, în câteva fraze, despre ce era vorba. În acest timp, Serena începu să dea din cap, preocupată şi când în sfârşit se întoarse la ei, Maria o văzu zâmbind larg.

— Pe bune? Am câştigat bursa? întrebă Serena.

Maria o văzu pe mama ei prinzându-l de braț pe tatăl ei şi aşteptând, înfrigurată, să afle mai multe. Serena continuă să vorbească, devenind tot mai volubilă:

— Desigur, nu e nicio problemă. Mâine seară... la şapte. Vă mulțumesc foarte mult! zise ea.

Când închise telefonul, părinții o priviră, aşteptând să audă vestea cea mare chiar de la ea.

— Presupun că ați auzit ce s-a întâmplat, nu?

— Felicitări, draga mea! exclamă Felix şi se ridică de la masă. E grozav!

Carmen se repezi să o îmbrățişeze, spunându-i cât e de mândră de ea şi, în următoarele minute, pe când îmbrățişările şi felicitările nu mai conteneau, anxietatea cauzată de cele întâmplate în timpul zilei fu înlocuită de un sentiment minunat, o bucurie pe care Maria şi-ar fi dorit să nu se termine niciodată.

După cină, Colin, Evan şi Lily îşi luară rămas-bun de la familia Mariei şi plecară să recupereze maşina lui Colin; Carmen şi Felix ieşiră puțin cu câinele pe stradă, iar Maria şi Serena rămaseră să spele vasele în bucătărie.

— Ai emoții în privința interviului de mâine? o întrebă Maria.

Serena înclină din cap, în timp ce ştergea o farfurie.

— Am ceva emoții. Se pare că profesorul cu care voi da interviul va aduce şi un fotograf cu el. Urăsc să mi se facă poze.

— Glumeşti? Tu eşti regina selfie-urilor.

— Selfie-urile sunt ceva diferit. Sunt pentru mine sau pentru prietenii mei. Nu e cam şi cum aş publica un selfie cu mine în ziar.

— Când va începe toată povestea?

— El crede că luni, răspunse Serena. Atunci vor fi anunțate oficial rezultatele.

— E un banchet sau o prezentare?

— Nu sunt sigură, zise Serena. Am uitat să întreb. M-am cam pierdut cu firea la telefon.

Maria îi zâmbi, spălând o farfurie şi întinzându-i-o Serenei.

— Când afli, dă-mi de ştire, aş vrea să fiu acolo. Şi sunt sigură că mama şi tata vor şi ei să vină.

Serena puse farfuria uscată peste celelalte.

— Mai devreme, când îți puneam acele întrebări... Îmi pare rău că am fost atât de insistentă. Nu m-am gândit.

— Nu-i nimic, răspunse Maria. Aş dori să am toate răspunsurile, dar nu le am.

— O să rămâi aici pentru o vreme? Ştii că mama şi tata ar vrea să stai cu ei.

— Da, ştiu. Şi cred că o să stau. Dar mai întâi o să merg la apartament să-mi iau câteva lucruri.

— Credeam că deja ai împachetat totul când urma să stai la Lily.

— Intenționam să rămân la ea doar o noapte, aşa că o să am nevoie de mai multe haine. Plus că vreau să-mi iau şi maşina.

— Vrei să te duc acolo chiar acum?

— Nu, e în regulă. Mă va duce Colin, când se întoarce.

— Şi când va fi asta?

— Nu ştiu. Poate pe la unsprezece şi jumătate, douăsprezece fără un sfert.

— E târziu. Nu eşti obosită?

— Sunt epuizată, recunoscu Maria.

— Atunci de ce nu vrei să te duc eu acum... începu Serena, dar se opri şi o privi. Bine, am înţeles, nu e nicio problemă.

— Ce ai înţeles?

— Sunt de acord. Chiar ai nevoie să mergi cu Colin. Uită ce ţi-am propus. A fost o prostie din partea mea.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Ei bine, ştiind că vei fi sub ochiul atent al părinţilor atotprezenţi în următoarele câteva zile... şi ştiind că iubitul tău nu doar că a dat de Lester, dar l-a şi doborât – şi ce poate fi mai sexy decât asta?... şi ştiind că simţi nevoia să te descarci după o zi incredibil de stresantă... să spunem că înţeleg perfect că ai nevoie să petreci puţin timp cu Colin.

— Ţi-am spus că vreau doar să-mi iau câteva lucruri.

— Şi ai vreun lucru pe care doreşti neapărat să-l iei?

Maria râse:

— Te gândeşti numai la prostii!

— Îmi pare rău, se scuză Serena. Nu mă pot abţine. Dar, recunoaşte, am dreptate, nu-i aşa?

Maria nu răspunse, dar nici nu era nevoie. Ştiau amândouă răspunsul.

CAPITOLUL 29

— Colin —

Pe când Lily se îndrepta către căsuța ei de pe plajă, Colin merse cu Evan întâi la Walmart – un magazin care era întotdeauna deschis şi unde putea găsi tot ce avea nevoie –, apoi în Shallotte, unde Evan parcă în spatele bătrânului Camaro. Colin deschise capota şi începu să desfacă şuruburile de la baterie.

— De ce crezi că bateria e de vină? Maşina ta are probleme la pornire de foarte multă vreme.

— Nu ştiu ce altceva ar putea fi. Am schimbat deja comutatorul de contact şi alternatorul.

— N-ar fi trebuit să încerci mai întâi să încarci bateria?

— Am încărcat-o, zise Colin. Mi-am cumpărat chiar una în urmă cu câteva luni. Poate n-a fost chiar aşa de bună din fabricație, poți să ştii?

— Uite cum stă treaba... n-am chef să vin şi mâine aici dacă nu reuşim s-o pornim azi. Vreau să merg la Lily şi să stăm toată ziua în pat. Sunt curios ce rezultate a avut transformarea mea într-un erou fără voie. Mă gândesc că Lily o să mă considere chiar mai atrăgător decât mă crede deja.

Colin zâmbi, scoase şuruburile şi ridică bateria veche, înlocuind-o cu cea abia cumpărată de la magazin.

— Voiam să te întreb ceva, continuă Evan. Şi nu uita – asta vine de la cineva care te-a văzut făcând o grămadă de trăsnăi... Astăzi ai fost grozav. Nici nu ştiu cum de ai putut să ajungi la Lester. De pe peluză? Peste balustradă? Ai zburat, cum ai făcut? Şi în tot timpul ăsta, el avea un pistol ațintit asupra ta. Mă gândesc serios dacă ai fost în toate minții în clipele alea. La ce naiba te gândeai?

— Nu mă gândeam la nimic.

— Da, aşa mi-am imaginat şi eu. E doar una dintre numeroasele tale probleme. Chiar ar trebui să începi să te gândeşti înainte să acționezi. În primul rând, eu ți-am zis de la bun început că nici măcar nu aveam ce căuta acolo.

Colin ridică privea spre el:

— Bun, unde vrei să ajungi?

— Vreau să spun că, în ciuda prostiei şi a posibilei tale nebunii, astăzi am fost mândru de tine. Şi nu fiindcă, până la urmă, i-ai salvat viața lui Margolis.

— Dar de ce?

— Fiindcă nu l-ai ucis pe Lester, deşi ai avut ocazia. L-ai fi putut pulveriza în bucăți sau l-ai fi putut strânge de gât. Dar n-ai făcut-o.

Colin termină de strâns şuruburile.

— Zici că eşti mândru de mine fiindcă nu l-am ucis?

— Da, exact asta vreau să spun, făcu Evan. Mai ales că probabil ai fi ieşit basma curată. Individul împuşcase un polițist. Te amenința cu arma şi era periculos. Nu văd cine ar fi putut să te acuze dacă-i veneai de hac, pentru că erai în legitimă apărare. Aşadar, întrebarea mea este: de ce nu l-ai ucis?

Colin rămase puțin pe gânduri şi apoi scutură din cap:

— Nu ştiu.

— Bine, când o să ştii, să-mi spui şi mie. Pentru mine, răspunsul e evident, întrucât eu n-aş ucide niciodată pe nimeni. Nu-mi stă în fire. N-aş putea face niciodată aşa ceva. Dar tu eşti diferit. Şi, dacă eşti curios, trebuie, de asemenea, să-ți spun că respect această versiune a lui Colin mult mai mult decât versiunea veche.

— Tu întotdeauna m-ai respectat.

— Întotdeauna mi-ai fost drag, deşi mi-a fost şi puțin teamă de ieşirile tale. Există o diferență, zise Evan. Arătă apoi spre baterie, cu dorința vădită de a schimba subiectul:

— Eşti gata să-i dai o cheie?

Colin ocoli maşina şi se sui la volan. Nu era sigur la ce să se aştepte şi rămase surprins când motorul porni de la prima răsucire a cheii în contact. În acel moment, ochii îi alunecară spre bungalow, observând că jumătate din curte, precum şi veranda fuseseră împrejmuite de polițişti cu o bandă de plastic, de culoare galbenă.

— Ei, uite că merge! exclamă Evan. Bine, ştii că probabil o să te lase în drum chiar când o să mai ai puțin până la

Maria, doar ca să-ți facă în ciudă. Încearcă să stai departe de buclucuri. Se pare că în ultima vreme se cam ține lanț de tine.

Colin nu-i răspunse, ci continuă să privească bungalow-ul şi îi trebuiră câteva secunde ca să îşi dea seama că se schimbase ceva de când plecaseră de acolo. Sau, mai curând, lipsea ceva. Era posibil, se gândi el, ca polițiştii să o fi luat, ca probă. Poate că fuseseră pete de sânge sau poate că acel ceva fusese lovit de gloanțe şi poliția avea nevoie de proiectil pentru teste balistice...

— Mă asculți? întrebă Evan.

— Nu.

— La ce te tot uiți?

— Ştii întrebările pe care le tot punea Serena? Referitoare la implicarea lui Atkinson în povestea asta?

— Da, îmi amintesc de ele. De ce?

— Cred că există o mare probabilitate ca individul să fie, într-adevăr, implicat.

— Fiindcă maşina lui se afla lângă parc? Şi pentru că Lester n-ar fi putut tăia cauciucurile de la maşina Mariei?

— Nu doar de asta. Mă gândeam la maşina pe care am văzut-o mai devreme, pe aleea de lângă bungalow.

Evan se întoarse şi apoi mai făcu un pas înapoi, ca să vadă mai bine.

— Ce maşină? întrebă el, într-un final.

— Exact, nu mai e nicio maşină, spuse Colin, gânditor. Maşina a dispărut.

Colin reveni la casa familiei Sanchez puțin după miezul nopții. Maria stătea cu părinții ei în living şi Colin o văzu ridicându-se. Fata îi zise ceva în spaniolă mamei sale – cel mai probabil că se va întoarce curând – şi ieşi cu Colin la maşină.

— Unde e Serena?

— A plecat să se culce.

— Stă şi ea aici?

— Doar la noapte. Ai mei mi-au spus că eşti bine-venit şi tu. Desigur, urma să dormi pe canapea, aşa că le-am zis că

probabil o să vrei să te întorci la tine acasă.

— M-ai putea însoți.

— Sună tentant. Dar...

— Nicio grijă, zise el şi, când ajunseră la maşină, îi deschise portiera.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu maşina ta? întrebă fata, aşezându-se pe scaunul din dreapta şoferului.

— Bateria era de vină.

— Deci am avut dreptate, nu? Presupun că asta înseamnă că trebuie să mă asculți mai des.

— Bine.

Conducând spre apartamentul fetei, Colin îi vorbi despre maşina care dispăruse de lângă bungalow.

— Probabil a luat-o poliția.

— Tot ce se poate.

— Crezi că Atkinson s-a întors după ea?

— Nu ştiu. Mă gândesc să-l sun pe detectivul Wright mâine. Poate că nu-mi va spune, dar, având în vedere că i-am salvat, cumva, viața lui Margolis, sper să-mi răspundă. Oricum, polițiştii ar trebui să ştie.

Ea se întoarse către geamul maşinii, pe când străbăteau străzile aproape pustii.

— Încă nu-mi vine să cred că Lester l-a împuşcat pe detectiv.

— Dacă ai fi fost acolo, ai fi crezut. Scăpase de sub control. Nu mai era în toate mințile, parcă turbase.

— Crezi că vor obține vreun răspuns de la el?

Colin reflectă preț de câteva clipe.

— Da. De îndată ce va fi din nou lucid. Nu ştiu însă cât de mult va dura...

— Ştiu că nu-mi mai poate face nimic rău şi totuşi...

Maria se opri, înainte de a rosti numele lui Atkinson, însă Colin îşi dădu seama ce o frământa. Ocoli mult până să ajungă la apartamentul fetei, atent la orice maşină care putea trezi suspiciuni. Maria înțelese ce făcea tânărul, dar nu se opuse.

Era trecut de miezul nopții când parcară într-un spațiu rezervat vizitatorilor, în complexul de apartamente unde locuia Maria. Colin era în alertă maximă, urmărind fiecare mişcare, însă totul era învăluit într-o liniște deplină când cei doi urcară scările către apartamentul fetei.

Acolo însă încremeniră amândoi: văzuseră, în aceeaşi clipă, că yala era spartă, iar uşa rămăsese întredeschisă.

Apartamentul fetei fusese devastat.

Pe când o privea pe Maria mergând fără țintă prin apartament, plângând întruna şi evaluând pagubele, Colin simți că furia creşte din nou în el. Canapelele, scaunele şi pernele fuseseră tăiate cu cuțitul. Masa din bucătărie era răsturnată. Fotografiile rupte. Alimentele din frigider amestecate şi aruncate prin toată bucătăria. Lucrurile ei. Casa ei. Violată. Sfâşiată. Distrusă.

În dormitor, salteaua fusese tăiată în două, măsuța de toaletă răsturnată şi dulapurile sparte, o veioză distrusă. Tuburi goale de spray cu vopsea umpleau, efectiv, podeaua şi, practic, toate hainele din şifonier fuseseră vopsite.

Aşa arăta furia nebunească, îşi zise Colin. Oricine făcuse asta era la fel de scăpat de sub control ca şi Lester, dacă nu chiar mai mult, iar furia pe care tânărul o resimți i se păru tot mai greu de controlat. Voia să-l rănească pe individul care făcuse tot acel dezastru, voia să-l ucidă...

Lângă el, Maria suspină, iar plânsetele ei ajunseră aproape isterice. Colin o luă în brațe şi în acel moment zări cuvintele pictate pe peretele dormitorului.

„Vei şti ce simt.”

Colin sună la 911 şi apoi îl sună pe detectivul Wright. El nu se aşteptase ca acesta să fie disponibil, dar detectivul răspunse după ce telefonul sunase doar de două ori. Colin îi povesti ce se întâmplase şi detectivul îi spuse că va veni imediat, căci voia să vadă el însuşi pagubele.

La cererea Mariei, Colin îi anunță şi pe părinții fetei şi, deşi aceştia insistară să vină la apartamentul ei, Maria nici nu

vru să audă de aşa ceva. Colin o înțelegea. Fata numai de grijile şi de frământările lor nu avea nevoie şi nu se putea consola nici pe ea, darămite să mai încerce să-i împace pe ei. Era de mirare că ea avusese tăria să reziste până atunci. Colin le spuse părinților ei că Maria trebuia să dea declarații poliției şi îi asigură că va fi în deplină siguranță cu el.

Doi polițişti sosiră în câteva minute şi îi luară Mariei o declarație, deşi fata nu avea prea multe de spus. Avu însă noroc cu un vecin, care veni să vadă ce s-a întâmplat. Era chiar vecinul de alături şi Colin ascultă cum acesta povesti că se întorsese acasă doar cu câteva ore în urmă şi era sigur că uşa apartamentului Mariei era închisă atunci, fiindcă altfel ar fi văzut luminile din casă aprinse. De auzit, auzise muzică dată foarte tare şi chiar dorise să meargă să o roage pe Maria să dea volumul mai încet, însă sunetele se opriră brusc.

După ce Maria îşi mai veni, oarecum, în fire, Wright revăzu împreună cu polițiştii declarația ei şi a vecinului, apoi vorbi cu Maria şi Colin. Din cauza spaimei, fata nu reuşea să lege prea bine cuvintele. Colin reluă ce-i spusese mai devreme detectivului în Shallotte şi simți, în tot acest timp, o dorință oarbă de a lovi în ceva, pe care şi-o reprimă cu greu. Voia să-l găsească pe Atkinson mai mult chiar decât dorise să dea de urma lui Lester.

Şi voia să-l ucidă.

Era aproape ora două dimineața când Wright le permise să plece şi chiar îi însoți până la maşina lui Colin. Maria, îşi dădea foarte bine seama Colin, nu era în stare să conducă şi ea nu se opuse să stea pe scaunul din dreapta. Când ajunseră la maşină, Wright ridică brațul. Îl privi pe Colin tot aşa cum obişnuia să-l privească Margolis.

— Ia stai, zise el. Nu ştiu de ce nu am realizat mai devreme, dar în sfârşit ştiu cine eşti.

— Şi cine sunt?

— Eşti tipul despre care Pete spunea că ar trebui să fie la închisoare. Tipul care se bagă în toate bătăile de prin baruri.

Şi bate oamenii până îi mutilează.

— Nu mai sunt.

— Lester Manning nu este, cred, de aceeaşi părere. Nu că aş da vreun sfanț pe părerea lui Lester Manning.

— Ştii când va termina poliția ancheta aici? întrebă Maria. Şi când mă pot întoarce?

— Nu s-a produs nicio infracțiune serioasă, o să intre la vandalism, răspunse detectivul. Dar criminaliştii ar putea face descoperiri interesante. Cred că n-are rost să te întorci până mâine la prânz, cel mai devreme. O să te sun să-ți spun sigur când poți veni, da?

Maria înclină din cap. Colin ar fi vrut ca detectivul să fi putut face ceva mai mult pentru ea, dar…

— Domnule detectiv, încă un lucru, îl opri el. Ştiți cumva dacă poliţiştii au luat maşina din curtea bungalow-ului? Cea lângă care Margolis a fost împuşcat?

Wright se încruntă.

— Habar nu am. De ce?

Colin îi mărturisi temerile lui, iar detectivul ridică din umeri.

— Mi se pare destul de probabil să o fi ridicat poliția. Oricum, am să văd ce pot afla, zise el şi se răsuci către Maria, apoi iar către Colin. Ştiu că sunteți epuizați şi vreți să plecați cât mai repede de aici, dar nu ştiți cumva cum îl cheamă pe detectivul din Charlotte cu care Pete colabora?

— Nu, zise Colin. Nu i-a amintit niciodată numele.

— Asta e bine. O să fac unele cercetări. Nu va fi greu să aflu răspunsul. O ultimă întrebare. Unde aveți de gând să mergeți la noapte?

— La părinții mei, răspunse Maria. De ce?

— M-am imaginat eu, zise Wright. Uite de ce voiam să ştiu. După ce se întâmplă asemenea lucruri, în general oamenii merg acasă la familia sau la prietenii lor. Dacă vreți să ştiți părerea mea, aflați că nu mi se pare o idee tocmai bună să vă duceți la părinții tăi.

— De ce?

— Fiindcă în momentul de față tipul ăsta, Atkinson, e capabil de orice şi asta mă nelinişteşte. E clar că e pornit rău

pe tine şi din ce am văzut nu e doar periculos, ci şi scos din minți. Cred că ar fi bine să vă gândiți la un alt loc în care să mergeți acum.

— Ca de pildă?

— Ce-ați zice de un hotel? Ştiu pe cineva la Hilton şi sunt sigur că vă pot face rost de o cameră, alături de protecția poliției. Chiar dacă e doar pentru o noapte. A fost o zi grea şi amândoi trebuie să încercați să vă odihniți puțin. Nu spun că se va întâmpla neapărat ceva, dar e bine să fiți precauți, ştii?

Maria zise, cu o voce abia auzită:

— Margolis ne spunea că n-a reuşit să facă în aşa fel încât să fim protejați de poliție.

— Mă refeream la mine. O să stau cu ochii pe camera voastră la noapte. Sunt în afara programului, deci nu e nicio problemă.

— De ce ai face asta? întrebă Colin.

Wright se întoarse către el şi îi zise:

— Pentru că i-ai salvat viața prietenului meu.

CAPITOLUL 30

— Maria —

Maria îşi sună părinții din maşină ca să le dea ultimele veşti, apoi privi, absentă, limuzina detectivului care le deschidea drumul spre hotelul aflat la doar câteva străzi de apartamentul ei.

Probabil că Wright sunase la hotel încă de când se afla la volan, căci, imediat ce ajunseră, recepționerul le întinse cheia unei camere. Detectivul urcă în lift cu ei şi merse până la capătul holului, unde un scaun pliant fusese deja aşezat lângă uşa camerei. Wright le întinse cheile.

— O să stau aici cât timp o să rămâneți şi voi, deci nu vă faceți griji.

Abia când se strecură în pat, lângă Colin, Maria realiză cât era de obosită. Cu câteva ore mai devreme, îşi imaginase că aveau să facă dragoste, dar era prea extenuată pentru aşa ceva, iar Colin părea să se simtă exact la fel. Îşi sprijini brațul de umărul lui, ghemuindu-i-se la piept şi simțindu-i căldura, până când totul se întunecă în jurul ei.

Când deschise ochii, razele soarelui pătrundeau deja printre deschizăturile dintre jaluzele. Se ridică şi observă că era singură în pat, apoi îl văzu pe Colin spălându-se pe dinți, la baie. Privind ceasul, fu surprinsă să vadă că era aproape unsprezece. Sări imediat din pat gândindu-se că probabil părinții ei erau neliniştiți că nu mai primiseră niciun semn de la ea. Luă telefonul şi văzu că are un mesaj de la Serena.

M-a sunat Colin când tu dormeai şi mi-a povestit ce s-a întâmplat. Vino acasă după ce te trezeşti. Tata o să aibă grijă de tot!

Maria se încruntă:

— Colin? strigă ea.

— Stai puțin, bâigui el, scoțându-şi capul pe uşa de la baie, cu gura şi un deget pline de pastă de dinți. Tânărul se şterse cu un prosop şi se întoarse în cameră, îndreptându-se către pat.

— De obicei foloseşti degetul când te speli pe dinți?

— Nu, dar nu mi-am adus periuța, zise el şi se aşează pe pat.

— Ai fi putut folosi periuța mea.

— Câh, microbi! făcu el. Ai dormit până târziu. I-am sunat eu pe ai tăi.

— Ştiu, am primit un mesaj de la Serena. Ce s-a mai întâmplat?

— O să ai o surpriză.

— Nu sunt sigură că-s pregătită pentru încă o surpriză.

— Ei, asta o să-ți placă.

— Tu când te-ai sculat?

— Acum vreo două ore. Dar m-am ridicat din pat doar de vreo douăzeci de minute.

— Şi ce-ai făcut în tot timpul ăsta?

— M-am gândit.

Nici nu mai avea rost să-l întrebe la ce anume se gândise. Ştia deja răspunsul şi după ce făcură duş împreună, se îmbrăcară şi-şi strânseră lucrurile. Deschizând uşa, îl văzură pe Wright care nu se dezlipise de scaunul pliant.

— Vă deranjează dacă mergem să bem o cafea? le propuse el.

— Pentru început, zise Wright, vă pot spune că apartamentul tău e gata să te primească. Criminaliştii tocmai au plecat de acolo şi au făcut tot ce aveau de făcut. M-am gândit că trebuie să ştii asta, în caz că vrei să iei ceva de acolo. Haine, obiecte de toaletă, lucruri de genul ăsta.

Dacă a mai rămas ceva întreg, cugetă Maria.

— Au găsit ceva?

— Nu, individul nu a lăsat nicio dovadă clară, cu excepția tuburilor de spray, pe care nu sunt însă amprente. Atkinson a purtat, probabil, mănuşi. Cât despre mostre de păr, asta o să dureze ceva mai mult, dar nu e garantat că vom obține ceva. Analiza firelor de păr e întotdeauna riscantă, dacă nu ai ADN de la rădăcina firelor.

Maria înclină din cap, încercând să-şi alunge din minte

imaginile nopții trecute.

— De asemenea, am mai dat câteva telefoane în dimineața asta, spuse Wright, amestecând zahărul şi frişca în cafea, în vreme ce Maria îi remarcă pungile de sub ochi, cauzate de oboseală.

— Deocamdată, nimeni n-a putut să discute cu Lester. Avocatul lui a venit la secția de poliție la nici zece minute după ce l-au adus acolo şi la puțin timp după aceea s-a prezentat şi taică-său, doctorul Manning, având aceleaşi solicitări ca şi avocatul. Bine, nici ei n-au fost capabili să discute cu Lester. Era deja legat de targă, la secția de psihiatrie a infirmeriei. Şi e încă sedat. Concluzia generală e că individul nu e în toate mințile. Polițiştii cu care am stat de vorbă mi-au spus că a făcut o criză de isterie imediat ce a văzut celula.

— Adică?

— A început să urle, să se lupte cu polițiştii. Chiar a încercat să-i muşte. Şi, de îndată ce l-au închis în celulă, a început să izbească în uşă şi să se dea cu capul de pereți. Ca un nebun. I-a speriat pe ceilalți deținuți şi de aceea a trebuit să fie mutat singur. Au chemat un medic, care i-a dat ceva să se calmeze. A fost nevoie de cinci polițişti să-l stăpânească şi atunci a apărut şi avocatul, care a început să zbiere că îi sunt încălcate drepturile civile clientului său. Însă totul a fost filmat pe cameră, aşa că Lester n-ar avea nicio şansă dacă avocatul va dori să dea în judecată poliția. Voiam să ştiți asta încă de la bun început. Lester nu va putea face nimic, oricât s-ar strădui avocatul lui. A rănit grav un polițist. Oricum, ideea e că nimeni n-a reuşit încă să stea de vorbă cu el.

Maria lăsă capul în jos, simțindu-se amorțită.

— Dar cum se simte...

— Pete? o completă detectivul. A trecut cu bine din noapte. E încă în stare critică, dar deocamdată e stabil şi funcțiile vitale i se îmbunătățesc. Soția lui speră să-şi recapete cunoştința azi – chirurgul a asigurat-o că ar fi posibil –, dar încă trebuie să aşteptăm să vedem cum evoluează lucrurile. Rachel a reuşit să stea puțin alături de el în dimineața asta.

Au venit şi băieţii lor. Desigur, a fost o experienţă groaznică pentru ei. Unul are unsprezece ani, celălalt doar nouă, iar Pete este eroul lor, ştii? După ce beau cafeaua cu voi, o să mă duc la spital să văd dacă aş putea sta puţin cu el sau măcar cu Rachel.

Maria nu răspunse, iar Wright îşi învârti, cu gesturi domoale, ceaşca de cafea pe masă.

— Am uitat să vă spun, adăugă el. M-am interesat şi de maşina care era în bungalow. Şi eu îmi amintesc că am văzut-o şi, ca să vă răspund la întrebarea de azi-noapte, maşina nu a fost ridicată de poliţia din Shallotte. Nici departamentul şerifului nu ştie nimic de ea. Ceea ce înseamnă că Atkinson a venit acolo după plecarea poliţiştilor şi a luat-o.

— Probabil, zise Colin.

— Probabil? repetă Wright, mirat.

— Da, pentru că el ar fi putut, de fapt, să se afle acolo tot timpul. Poate că s-a ascuns undeva în spatele casei când Evan şi cu mine am încercat să-l salvăm pe Margolis. A stat ascuns, apoi a ieşit şi a plecat cu maşina. Asta ar putea explica şi de ce Margolis a fost împuşcat, în primul rând. El se aştepta să găsească o singură persoană în bungalow şi probabil că a fost împuşcat de a doua persoană, pe care nu a văzut-o.

Wright studie chipul lui Colin.

— Când Pete mi-a vorbit despre tine, nu am avut impresia că te-ar plăcea prea mult.

— Nici mie nu îmi place de el.

Wright încruntă o sprânceană.

— Şi atunci de ce l-ai salvat?

— Nu merita să moară.

Wright se întoarse spre Maria:

— Întotdeauna se poartă aşa?

— Da, răspunse ea, cu un surâs misterios, apoi schimbă subiectul. Tot nu înţeleg cum sau de ce Lester şi Atkinson acţionează împreună împotriva mea...

— E mai mult decât atât, zise el şi ridică palma s-o oprească. E celălalt aspect despre care voiam să discutăm.

Am vorbit cu detectivul din Charlotte cu care Pete colabora. Se numeşte Tony Roberts, apropo, şi, când l-am anunţat ce s-a întâmplat cu Pete, mi-a spus că Pete l-a sunat ieri, dar nu reuşise încă să verifice situaţia lui Atkinson. Desigur, asta a dus investigaţia la un cu totul alt nivel, aşa că el a sunat-o pe mama lui Atkinson, s-a întâlnit cu ea şi a mers la apartamentul lui. Femeia a reuşit să-l convingă pe administrator să o lase să intre. Există însă un dosar privind dispariţia lui Atkinson, chiar dacă până acum n-a crezut-o nimeni pe mama tipului, iar ea e cea mai apropiată rudă a lui. Ideea e că s-a arătat mai mult decât bucuroasă ca Roberts să o ajute să-şi găsească fiul. Detectivul a fost norocos, pentru că, până la urmă, lucrurile nu au mers cum ar fi vrut femeia. Laptopul lui Atkinson era încă în apartament şi femeia n-a avut încotro, a trebuit să-i permită lui Roberts să îl deschidă.

— Şi?

Bărbatul o privi lung pe Maria.

— Avea o mulţime de fişiere despre tine. Tone de informaţii. Date din trecutul tău, notele de la şcoală, informaţii despre familia ta, unde locuieşti, unde lucrezi, programul tău zilnic. Avea chiar şi informaţii despre Colin. Şi multe fotografii.

— Avea fotografii?

— Sute. În timp ce te plimbai, la magazin, când făceai surfing. Chiar şi când lucrai la birou. Se pare că te supraveghea şi te urmărea de multă vreme. Practic, te spiona. Roberts a luat laptopul, ca probă în dosar, în ciuda protestelor vehemente ale doamnei Atkinson. De îndată ce a văzut ce se afla în laptop, femeia a încercat să-şi retragă consimţământul dat poliţistului, de a intra în apartament, dar era prea târziu, Roberts pusese mâna pe probe. Probabil că avocaţii apărării vor face scandal din cauza asta, dar exista un raport privind dispariţia unei persoane, ea şi-a dat consimţământul pentru percheziţie şi dovada era la lumina zilei. Mai mult decât atât, Roberts a fost suficient de viclean încât să o înregistreze pe femeie când spunea că îi permitea să se uite în laptop. Ţinând seama de toate astea, e clar că

Lester va vorbi. Cu avocat sau fără, sigur va vorbi. Vezi, tipii ăştia care nu sunt în toate minţile ajung, până la urmă, să mărturisească tot, mai ales de îndată ce au momente de luciditate, fiindcă se instalează sentimentul de vinovăţie.

Maria nu era sigură că spusele detectivului aveau să se împlinească, dar nici nu o interesa prea mult.

— De ce vrea Atkinson să-mi facă rău? întrebă ea, în schimb.

— La întrebarea asta nu-ţi pot da un răspuns precis. Dar îţi pot spune că pe laptop erau şi date despre Cassie Manning, însă ştii deja despre această legătură.

— Ai idee unde ar putea fi Atkinson acum?

— Nu. L-am dat deja în urmărire generală, însă până acum se pare că nimeni nu ştie nimic de el. Nu sunt sigur că e o pistă care ne-ar putea fi de folos. Sper însă că Lester ne va putea spune mai mult, însă când anume se va întâmpla asta rămâne de văzut. Ar putea dura o zi, câteva zile, o săptămână... Pe urmă, vom avea de-a face şi cu tatăl, şi cu avocatul lui, care-l vor îndemna să nu răspundă la nicio întrebare. Ceea ce ridică întrebări legate de locul unde-ţi vei petrece tu următoarele zile. Pentru că, dacă aş fi în locul tău, n-aş mai zăbovi prin Wilmington.

— Presupun că o să merg la părinţii mei astăzi. Sunt sigură că o să fie bine, zise ea.

Wright o privi suspicios.

— E alegerea ta, ridică el din umeri. Dar ai grijă. Din ce mi-a mărturisit Roberts, Atkinson nu e doar periculos, ci poate la fel de nebun ca Lester. O să-ţi las numărul meu de telefon. Vreau să mă suni dacă se întâmplă ceva ieşit din comun sau apar noi informaţii, da?

Dacă intenţia lui Wright fusese să o sperie, reuşise din plin. Însă, după ultima noapte, Maria ştia că spaima avea s-o împresoare permanent, până în momentul când Atkinson era, în cele din urmă, prins.

Se urcară în maşină şi, pe drumul către părinţii ei, Colin întinse mâna după telefon.

— Pe cine suni?

— Pe Evan, zise el. Vreau să văd dacă e ocupat azi.

— De ce?

— Pentru că după ce o să te las la părinții tăi aş vrea să trec pe la apartament. Acum, după ce poliția a ridicat toate probele, vreau să fac puțină curățenie. Poate să şi zugrăvesc.

— Nu trebuie să faci asta.

— Ştiu, zise el. Dar vreau s-o fac. Nu ai nevoie să-ți mai aminteşti de acea noapte de groază când te vei întoarce acasă şi vei găsi pereții mâzgăliți. Şi, oricum, simt că înnebunesc stând fără să fac nimic.

— Dar o să-ți ia toată ziua...

— Nu chiar toată ziua. Poate câteva ore. N-ai un apartament atât de mare.

— Poate că ar trebui să vin şi eu cu tine. Nu e responsabilitatea ta.

— N-ai nevoie de stresul ăsta, crede-mă. Şi, în plus, ar trebui să stai alături de familia ta acum.

Avea dreptate şi voia să facă un lucru minunat, dar fata continuă să se opună, până când Colin se întoarse către ea şi-i zise:

— Te rog, vreau să fac asta pentru tine.

Tonul lui nu permitea contraziceri şi, deşi n-ar fi vrut, Maria acceptă în cele din urmă. Colin sună apoi, dând telefonul pe difuzor. Probabil fata nu fu deloc surprinsă când Lily răspunse la telefonul lui Evan.

Colin o puse la curent cu ce se întâmplase în noaptea precedentă şi o întrebă dacă Evan l-ar putea ajuta să mute mobilierul mai greu din apartamentul Mariei. Dar nu apucă să termine ce avea de zis, că Lily îi reteză vorbele:

— O să venim amândoi. Nici să nu te gândeşti să ne ceri să nu venim. Oricum n-aveam nimic programat pentru după-amiaza asta. Am fi încântați să putem da o mână de ajutor.

Pe fundal, Maria auzi vocea lui Evan.

— Ce mână de ajutor?

— Mergem să facem curat în apartamentul Mariei. Şi am nişte pantaloni scurți grozavi, pe care abia aştept să-i port! Sunt cam scurți şi cam strâmți, dar asta pare să fie ocazia

perfectă.

Pe fundal nu se mai auzi nimic, apoi Evan întrebă:

— La ce oră să venim?

După ce închise telefonul, Maria îl privi pe Colin:

— Îmi plac prietenii tăi.

— Da, sunt nişte prieteni grozavi, încuviinţă el.

Mai aveau câteva sute de metri până să ajungă în cartierul părinților Mariei, când sensul mesajului Serenei deveni clar.

Unchiul ei, Tito, se afla în parc, jucându-se cu o minge de fotbal împreună cu unchiul Jose şi alți câțiva nepoți şi nepoate. Când cei doi unchi îi făcură semn cu mâna, fata ştiu că, de fapt, ei nu se jucau, ci stăteau de pază.

Pedro, Juan şi Angeli, verii ei, stăteau pe scaune din plastic pe peluza din fața casei, în timp ce alții mai tineri se jucau pe stradă. De cealaltă parte a drumului văzu înşirate o mulțime de maşini despre care ştia că aparțineau unor membri ai familiei.

Doamne, toată familia noastră a venit aici, se gândi ea. Şi deşi trecuse printr-un adevărat infern în ultimele zile, nu se putu abține să nu zâmbească.

În ciuda împotrivirii lui Colin, fata îl trase după ea în casă. Înăuntru, se aflau cel puțin treizeci sau patruzeci de persoane, în vreme ce alte douăzeci erau în curtea din spate. Bărbați şi femei, fete şi băieți...

Serena le ieşi, grăbită, în întâmpinare.

— Este că e o nebunie? Tata a închis şi restaurantul azi. Îți vine să crezi?

— Nu cred că trebuia să vină toată lumea...

— Dar nu el le-a cerut să vină, zise Serena. Au apărut cu toții, imediat ce au aflat că ai probleme. Sunt sigură că acum vecinii se întreabă ce naiba se întâmplă. Tata le-a spus că avem o reuniune de familie. De astăzi, cei din familia noastră vor păzi mereu cartierul, până când Atkinson va ajunge după gratii. Au decis totuşi să fie mai subtili decât acum. S-a stabilit să se organizeze schimburi.

— Pentru mine?

— Aşa procedăm noi, surâse Serena.

Lui Colin îi trebui aproape jumătate de oră să se smulgă din mijlocul familiei reunite – toți voiau să-l cunoască, deşi multe dintre saluturile ce-i erau adresate erau rostite în spaniolă. În timp ce-l conducea înapoi la maşină, Maria îşi zise că, în ciuda tuturor necazurilor, era binecuvântată.

— Încă mai cred că ar trebui să vin cu tine, zise ea.

— Mă îndoiesc că părinții tăi te-ar mai lăsa să pleci.

— Probabil că nu, zise ea. Sunt sigură că tata mă priveşte de la fereastră chiar acum. Pentru orice eventualitate.

— Atunci bănuiesc că nu am voie nici să te sărut.

— Da, cred că mai bine ne abținem, râse ea. Şi ai grijă să te întorci la noi, la cină, cu Evan şi Lily, da? Vreau ca restul familiei mele să-i cunoască şi pe ei.

Colin nu se întoarse la casa părinților Mariei decât la cinci şi jumătate. Unii dintre membrii familiei plecaseră, dar cei mai mulți erau încă prezenți. Lily se simți cât se poate de în largul ei de îndată ce ieşi din maşină, în vreme ce Evan şi Colin păreau puțin stânjeniți.

— Ce spectacol minunat de iubire şi solidaritate, exclamă Lily şi se grăbi să o îmbrățişeze pe Maria de îndată ce aceasta ieşi în întâmpinarea lor. Pur şi simplu, abia aştept să cunosc fiecare membru al superbei tale familii!

Spaniola cu accent sudist pe care o etala Lily făcu deliciul tuturor, la fel cum o fermecase şi pe Maria şi, pe când rudele fetei se îngrămădeau în jurul ei şi al lui Evan, Maria îl trase deoparte pe Colin şi păşi pe veranda din spate.

— Cum a mers? întrebă ea.

— O să fie nevoie să mai dau o mână de vopsea pe pereți, dar deja primul strat a acoperit foarte bine mâzgălelile. Am aruncat tot ce era spart sau distrus şi am pus deoparte lucrurile care ar putea fi curățate. Însă nu cred că se mai poate face mare lucru în privința hainelor tale.

Fata înclină din cap, resemnată, iar el continuă:

— Ai mai auzit ceva despre Margolis? Sau despre Atkinson?

— Nu, răspunse Maria. Am verificat telefonul toată ziua, dar nu am primit niciun mesaj.

— Unde este Serena? întrebă el, privind de jur împrejur.

— A plecat cu câteva minute înainte să ajungeți voi. Are acel interviu în seara asta şi a trebuit să se pregătească. Pari obosit, zise ea şi îl luă de braț.

— Nu, sunt bine.

— A fost mai multă muncă decât te aşteptai, nu?

— Nu, făcu el. Dar mi-a fost foarte greu să-mi stăpânesc furia.

— Da, şi eu simt la fel, şopti fata.

După ce făcură cunoştință cu toată familia, Lily şi Evan veniră la masa de pe verandă, unde se aflau deja Maria şi Colin.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați făcut curat în apartament, zise Maria.

— Stai liniştită, nu e nicio problemă, spuse Lily. Şi trebuie să-ți spun că e o zonă absolut încântătoare. Pe mine şi pe Evan ne bate gândul să ne mutăm într-un apartament din centru, dar el susține că n-ar putea trăi dacă n-ar avea o peluză pe care să o tundă.

— Nu mă mai ocup eu de asta, o corectă Evan. Colin tunde iarba. Urăsc să tund peluza.

— Hei, tu! râse ea. Ştiu prea bine asta, doar te tachinam. Dar ar trebui să ştii că munca fizică poate fi foarte atrăgătoare la un bărbat.

— Şi ce crezi c-am făcut azi?

— Ei, e tocmai ce îți spuneam. Să ştii că aveai o înfățişare foarte sexy când mutai mobila, râse din nou Lily.

Uşa verandei se deschise şi Carmen apăru în pragul ei, aducând tacâmuri pentru toți, după care le puse înainte mai multe platouri cu mâncare care ocupară mai bine de jumătate de masă. Nu doar că gătise toată ziua, dar rudele aduseseră şi ele de-ale gurii.

— Cred că sunteți flămânzi după atâta muncă, zise Carmen, în engleză.

Mâncarea era însă prea multă. Ca de obicei. În vreme ce Colin părea să se fi aşteptat la asta, Evan şi Lily se arătară copleşiți.

— E minunat, mamă, zise Maria dintr-odată recunoscătoare pentru demonstrația de iubire, fără cuvinte, făcută de mama ei. Te iubesc!

CAPITOLUL 31

— Colin —

După cină, Colin ieşi în curtea din faţa casei, căutând să fie singur. Doi dintre unchii Mariei stăteau pe terasă, supraveghind strada şi înclinară din cap când tânărul îi salută. Fără să vrea, el revăzu cu ochii minţii haosul din apartamentul Mariei, încercând să pună la loc, piesă cu piesă, conexiunile dintre ea, Atkinson şi Lester.

Cei doi indivizi lucraseră, cândva, împreună, iar Lester i-o prezentase lui Atkinson pe sora lui. Şi, în vreme ce Maria credea că Lester îi trimitea mesajele, doctorul Manning sugera că făptaşul ar fi Atkinson.

Era o coincidenţă bizară faptul că Atkinson dispăruse la puţin timp după ce începuse hărţuirea Mariei. Aparent, Atkinson tăiase cauciucurile de la maşina fetei, dar cine o ucisese pe Copo? Lester îl împuşcase pe Margolis; Atkinson luase maşina din bungalow şi mai târziu vandalizase apartamentul Mariei. Date fiind informaţiile găsite în laptopul lui Atkinson, implicarea lui în hărţuirea fetei părea cât se poate de clară, dar anumite detalii continuau să-l intrige pe Colin.

Doctorul Manning menţionase o ceartă între Lester şi Atkinson şi spusese că aceştia se despărţiseră, dar oare îşi recăpătaseră încrederea unul în celălalt? Cine conducea acţiunea?

De ce doctorul Manning insistase că Atkinson încerca să-l tragă pe sfoară pe Lester, când părea clar că cei doi acţionau împreună? Şi dacă acţionau împreună, de ce merseseră cu două maşini la casa familiei Sanchez în noaptea când Lester o atacase pe Maria?

Şi totuşi... pe când Colin făcea curat în apartamentul Mariei, se gândi la discuţia avută anterior cu detectivul Wright şi îşi dădu seama că încă nu exista vreo dovadă concludentă care să-l lege pe Atkinson de vandalizarea comisă. Nu exista vreo dovadă concludentă nici în sprijinul

ideii că el tăiase cauciucurile. În ciuda informațiilor găsite în laptop, Maria nu interacționase nicicând cu el şi nici nu-l văzuse vreodată. Ea susținuse tot timpul că implicarea lui Atkinson nu i se părea plauzibilă, ceea ce însemna...

Ce?

Poate Atkinson chiar plecase să o întâlnească pe acea femeie. Oare Lester ştia că Atkinson urma să plece din oraş? Ar fi putut introduce toate acele date în computerul lui Atkinson şi apoi i-ar fi luat acestuia maşina cât timp era plecat. Ar fi putut plăti chiar foarte lesne – aşa cum arătase Maria, în seara precedentă – pe cineva să taie cauciucurile de la maşina fetei. Poate chiar să-i şi devasteze apartamentul. Ar fi fost o înscenare perfectă... atâta vreme cât se putea crede că Lester era capabil de o asemenea intrigă bine pusă la punct. Dar, având în vedere comportamentul la care Colin fusese martor la bungalow şi a felului cum Wright descrisese faptele lui Lester la secția de poliție, o asemenea ipoteză părea puțin probabilă. Şi cum probabil Atkinson îl dusese pe Lester înapoi în Shallotte după ce acesta o atacase pe Maria, Atkinson trebuia să se afle prin apropiere. Ei ar fi trebuit să acționeze împreună, iar Colin se gândea că poate Lester se speriase de sirenele maşinilor de poliție. Era clar că şi Atkinson le auzise, intrase în panică şi-l luase rapid pe Lester în maşină, înainte să dispară din cartier. Cei doi conduseseră probabil la fel de repede şi de nesăbuit ca şi Colin, doar că în direcția opusă...

Precum maşina cu care Colin aproape se ciocnise, la câteva blocuri distanță de casa familiei Sanchez?

Colin simți că e pe cale să deschidă cu cheia un lacăt bine zăvorât şi se chinui să-şi aducă aminte exact ce văzuse. Maşina care se năpustise spre el, virând în ultima clipă înainte de impact şi trecând la câțiva centimetri distanță de el. Erau doi bărbați pe scaunele din față. Dar ce marcă era maşina?

Un Camry. Albastru.

Scoțând telefonul din buzunar, îl sună pe detectivul Wright, iar acesta răspunse aproape imediat.

— Ai mai auzit ceva de Margolis? se interesă Colin.

— E mai bine. Sau cel puțin aşa spun doctorii. E tot la secția de reanimare şi tot inconştient. Cum merg lucrurile pe acolo?

— Totul e în regulă. Maria e în siguranță.

— Şi la noapte?

— O să rămână aici. E bine apărată.

— Dacă spui tu… Ai nevoie de ceva?

— Nu, dar am aflat ceva. Cred că Atkinson ar putea conduce un Camry albastru. Aproape nou.

— De ce crezi asta?

Colin îi expuse raționamentul lui.

— N-ai reținut, din întâmplare, şi un număr de înmatriculare, nu?

— Nu.

— În regulă. Nu e prea mult, dar o să dau nişte telefoane. Vrem cu toții să-l găsim pe tipul ăsta şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Colin închise telefonul aproape sigur că Lester fusese în acel Camry albastru în seara cu pricina. Simțea că aşa stăteau lucrurile, deşi nu putea explica şi ce anume îl făcea să creadă asta, în afară de presupunerea că subconştientul lui o luase, cumva, înaintea minții conştiente în înțelegerea faptului că răspunsurile se aflau acolo, iar el trebuia doar să le descopere.

— Ce faci aici? îl întrebă Evan, alăturându-i-se pe peluza din fața casei.

— Mă gândeam, răspunse Colin.

Era şase şi jumătate şi asfințitul făcuse loc întunericului înserării, iar aerul de toamnă aducea temperaturi tot mai scăzute odată cu căderea nopții.

— Mi-am imaginat. Am văzut că îți iese fum pe urechi.

Colin zâmbi.

— Tocmai am vorbit la telefon cu detectivul Wright, îi spuse el şi-i povesti, pe scurt, discuția. Tu ce faci aici?

— Carmen e o dulceață de femeie, dar găteşte o mâncare teribil de picantă. Lily m-a rugat să iau nişte gumă din

torpedo ca să se mai răcorească, o ustură gura şi acum. Bine, dacă mă întrebi pe mine, îţi pot spune că Lily vrea doar ca respiraţia ei să miroasă a mentă proaspătă, fiindcă altfel n-ar fi o adevărată doamnă, zise el şi ridică din umeri. Apropo, ce părere ai de toate astea? Vreau să spun... felul cum s-a mobilizat familia Mariei.

— Cred că sunt nişte oameni grozavi.

— E uimitor, nu? Familia ei extinsă s-a adunat să o apere.

Colin înclină din cap.

— Eu am îndoieli că până şi familia mea restrânsă s-ar arăta în asemenea ocazii.

Evan se încruntă:

— Nu te prosti. Dacă lucrurile ar lua-o razna, şi ai tăi ţi-ar sări în ajutor.

— Şi prietenii, îl completă Colin. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat azi. Ştiu că ai fi preferat să stai toată ziua în pat cu Lily.

— N-ai pentru ce, îl linişti Evan. Oricum, n-ar fi mers cum mi-aş fi dorit. Eram prea preocupat să mă gândesc la toată povestea asta şi sigur n-aş mai fi avut chef de nimic. Încă nu pot să-mi explic cum de l-a lăsat pe Lester să sară asupra lui.

Colin tăcu şi, în cele din urmă, îl întrebă:

— Când era pe verandă ţi s-a părut confuz?

— Părea doar supărat, zise Evan, pentru că noi încă nu plecasem.

— Dar cum ţi s-a părut că arăta înainte de asta?

— N-am nicio idee, amice, scutură Evan din cap. Totul pare aşa de amestecat, că nici nu mai sunt sigur ce s-a întâmplat, de fapt. Îmi amintesc că am auzit împuşcături şi te-am văzut repezindu-te nebuneşte asupra lui Lester, dar după aia... am văzut peste tot numai sânge. Am creierul praf, nu-mi amintesc nici măcar de ce am ieşit acum...

— Tocmai ai zis – ai ieşit să-i iei lui Lily nişte gumă din torpedoul maşinii, îi reaminti Colin.

— A, da, aşa e. Prospeţime de mentă.

Evan porni spre maşină şi deodată se răsuci spre Colin:

— Vrei şi tu o gumă?

— Nu, refuză Colin.

Dar doctorul Manning probabil ar fi vrut...

Colin nu-şi dădu seama de ce îi veni în minte imaginea tatălui lui Lester mestecând nervos gumă, aşa cum i-l descrisese Margolis. Dar, după ce se gândi la asta, scutură din cap, hotărât să intre înăuntru cu Evan şi să se alăture familiei Mariei. Oamenii aceia erau minunaţi, trebuia să recunoască. Şi chiar ştiuseră să facă zid în jurul fetei, ca s-o apere. În momentele de criză, familia este, uneori, tot ce ai, îşi zise el. La naiba, chiar şi doctorul Manning îi luase apărarea lui Lester. El vorbise cu Margolis, se înfiinţase urgent la secţie şi chemase imediat un avocat, întrucât fiul lui nu era capabil să o facă singur.

Dar... cum de ştiuse doctorul Manning că Lester fusese arestat? Wright spusese că avocatul apăruse în secţie la doar zece minute după ce-l aduseseră pe Lester. Colin ştia din experienţă că era aproape imposibil să faci rost de un avocat aşa de repede, mai ales într-o seară de vineri, după orele de program. Ceea ce însemna că doctorul Manning ştiuse că Lester fusese arestat cu mult timp înainte de sosirea acestuia la secţie. Ca şi cum ar fi fost acolo...

Şi el îşi parcase maşina pe alee?

Nu, se gândi Colin. Margolis ar fi recunoscut sigur maşina. El văzuse maşina doctorului Manning cu o zi în urmă, când acesta îi arătase arma din portbagaj. Şi dacă maşina doctorului Manning s-ar fi aflat la bungalow, probabil că Margolis ar fi acţionat...

Confuz?

Colin se opri din gânduri. Nu. Nu era cu putinţă. Dar...

Familii care se apără cu îndârjire... Tată şi fiu... Lester şi doctorul Manning... Doctorul Manning mestecând, nervos, gumă, în timp ce vorbeşte cu Margolis...

Colin bâjbâia după răspuns şi avea impresia că uitase un amănunt. Un amănunt esenţial... dar care?

Şi atunci avu revelaţia. *Nu observase el un vraf de ambalaje de gumă de mestecat pe acoperişul clădirii situate vizavi de biroul Mariei?*

Colin simţi că i se taie răsuflarea. Nu erau Atkinson şi

Lester. Erau tatăl şi fiul, ocrotindu-se unul pe altul, şi deodată răspunsurile începură să curgă în cascadă prin mintea lui, pe măsură ce Colin formula întrebările.

De ce nu acționase Margolis cu mai multă precauție când intrase în bungalow?

Pentru că văzuse că Avery Manning tatăl, era deja acolo.

Şi arma lui Lester?

Doctorul Manning îi spusese lui Margolis că arma nu era una adevărată.

De ce intrase Margolis?

Pentru că doctorul Manning îl chemase, asigurându-l că totul este în regulă.

Se potriveau, se potriveau toate, îşi zise el şi văzu întreaga întâmplare limpede ca bună ziua.

Dar Lester era arestat.

Şi asta se întâmplase doar fiindcă el, Colin, fusese acolo, să-l doboare. Altfel, Lester ar fi putut scăpa.

Dar Lester putea vorbi.

Doctorul Manning îi adusese de urgență un avocat tocmai pentru a se asigura că n-o să spună nimic.

Şi totuşi... doctorul Manning îi lăsase un mesaj lui Margolis, îndemnându-l să o avertizeze pe Maria...

După ce faptul se petrecuse şi era prea târziu ca să mai conteze.

Dar Atkinson?

Omul care nu reuşise să intervină când Laws o răpise pe Cassie? Şi despre care doctorul Manning ar fi putut crede că merita, de asemenea, să fie pedepsit?

Însă laptopul lui Atkinson... fotografiile, fişierele...

Toate astea făceau ca Atkinson să fie vinovatul perfect.

La acest gând, Colin deja îşi scosese telefonul, iar adevărul i se păru atât de evident încât se miră cum de nu-şi dăduse seama de el până atunci.

Cine avea cunoştințele şi abilitățile necesare pentru a-l manipula pe Lester?

Doctorul Manning, psihiatrul.

Cine adusese, pentru prima oară, în discuție, numele lui Atkinson?

Doctorul Manning.

Şi modelul inspirat de felul cum Laws o hărțuise pe Cassie?

Doctorul Manning cunoştea toate detaliile cazului.

Colin auzi o voce la celălalt capăt al telefonului. Era Wright; părea ocupat şi stresat.

— Da.. Iarăşi tu? Ce s-a mai întâmplat? se burzului detectivul.

— Te rog verifică dacă doctorul Manning are un Camry albastru.

Wright ezită.

— Stai puțin. De ce?

— Pune pe cineva să verifice cât timp vorbim, zise Colin. Te rog, fă asta. E important.

După ce-l auzi pe Wright transmițând rugămintea unui alt polițist, Colin îi povesti toată deducția sa. Când termină, detectivul rămase tăcut preț de câteva clipe.

— Asta sună un pic exagerat, nu crezi? zise Wright. Dar, dacă ai dreptate, Margolis ne va putea lămuri, de îndată ce-şi vine în simțiri. Plus de asta…

Wright părea că se luptă cu propriile sale îndoieli.

— Da? Ce e?

— Nu mi s-a părut că doctorul Manning ar încerca să se ascundă. Departe de aşa ceva… azi-noapte a fost la secție, azi a venit la spital…

— A fost la spital? întrebă Colin simțind că-l cuprinde un sentiment de panică.

— Da, a vorbit cu Rachel. Voia să-şi ceară iertare pentru ce făcuse fiul lui şi a întrebat dacă se poate să discute cu Pete, ca să-şi ceară iertare şi față de el.

— Să nu-l lăsați să se apropie de Margolis! strigă Colin, iar panica făcu loc spaimei.

— Stai liniştit, îl calmă Wright. Manning nu-l poate vedea. Nici măcar eu nu l-am putut vedea. Doar familia are voie la terapie intensivă.

— Manning s-a dus acolo ca să-l ucidă! îl întrerupse Colin. E medic, ştie cum să facă în aşa fel încât moartea să pară naturală.

— Nu crezi că sari deja la concluzii?

— Nu Lester l-a împuşcat pe Margolis! Doctorul Manning a făcut-o! Lester a stat faţă în faţă cu Margolis, dar el nu era în stare să apese pe trăgaci. Dacă nu mă crezi, solicită un test, să vezi dacă Lester are pulbere de praf de puşcă pe degete.

— Asta nu ne-ar spune nimic. E prea târziu. Asemenea teste îşi pierd eficienţa odată cu trecerea orelor.

— Ştiu că am dreptate în privinţa asta.

Wright rămase tăcut câteva clipe.

— Bun... dar ce zici despre laptopul lui Atkinson?

— Atkinson e mort, zise Colin, deodată încredinţat că are dreptate. Doctorul Manning l-a ucis. A făcut să pară că ar fi plecat într-o călătorie, i-a luat maşina, i-a plantat dovezile compromiţătoare în computer, a făcut din el suspectul principal şi a plănuit totul.

Detectivul nu mai spuse nimic. După o clipă de tăcere, Colin auzi zgomotul înfundat al vocii acestuia adresându-se altcuiva. Simţi cum creşte în el frustrarea de a nu fi crezut, până când Wright reveni la telefon şi zise cu un glas dintr-o dată schimbat.

— Doctorul Manning, spuse el, încet, are un Camry albastru şi... Trebuie să plec acum... Vreau să verific dacă maşina asta a fost la bungalow...

Detectivul tăcu brusc şi închise telefonul înainte să termine fraza.

Colin dădu buzna în casă pentru a o anunţa pe Maria de descoperirea făcută. O găsi pe veranda din spate, alături de Evan, Lily, părinţii ei şi o mulţime de unchi şi mătuşi. Pe când Colin relata deducţiile sale, Maria îl ascultă în tăcere. În final, închise ochii şi, deşi era clar că revelaţiile o îngroziseră, Colin simţi că fata e cuprinsă şi de un soi de pace interioară acum, când ştia, în sfârşit, adevărul. În acest timp, rudele ei rămaseră nemişcate, toate aşteptând ca fata să răspundă.

— Bun, şi acum ce urmează? întrebă ea.

— Presupun că Wright îl va pune sub urmărire pe doctorul Manning şi apoi va face tot ce fac oamenii legii de obicei

atunci când caută un suspect şi construiesc un caz.

Maria rămase pe gânduri.

— Dar modelul de comportament? îndrăzni ea, într-un final. Adică, dacă doctorul Manning voia să trec prin tot ce i-a făcut Laws lui Cassie, de ce mi-a vandalizat apartamentul aseară? El trebuia să ştie că astfel avea să-i fie şi mai dificil să ajungă la mine. Şi de ce Lester nu m-a răpit atunci când a avut ocazia să...

Să mă bată, să mă ardă de vie şi apoi să se sinucidă, se gândi ea, fără să mai fie nevoie să o spună cu glas tare. Colin îşi aminti ce făcuse Laws, dar ştia că doctorul Manning nu plănuise niciodată să se sinucidă. El ar fi vrut ca trupul carbonizat al lui Atkinson să fie găsit în cenuşă, ceea ce ar fi închis definitiv cazul, lăsându-l pe doctorul Manning în deplină libertate. Singura reacție a lui Colin fu să scuture din cap.

— Nu ştiu, recunoscu el.

Era deja ora şapte şi înserarea se lăsa tot mai neagră, căci doar o seceră subțire de lună plutea deasupra orizontului.

Pe când familia, sub conducerea lui Felix, începu să facă alte planuri pentru a-i asigura protecția Mariei, Colin se strecură în bucătărie şi luă un pahar din dulap. Îi era sete, dar voia să fie şi singur, pe când reflecta la întrebările Mariei.

Îndreptându-se către frigider, puse paharul sub țeava dozatorului şi-l umplu cu apă. Apoi îl dădu pe gât dintr-o înghițitură şi începu să-l umple iar, privind absent uşa frigiderului. Văzu fotografii cu Maria şi Serena de-a lungul anilor, poezii, certificatul primit de Maria la prima comuniune catolică şi un curcubeu desenat, pe care Serena îşi scrisese cu grijă numele într-un colț, când era doar o copilă. Unele dintre obiecte începuseră să se îngălbenească pe margini şi singura achiziție recentă părea să fie scrisoarea primită de Serena din partea Fundației Charles Alexander. Se afla într-unul din colțurile de sus, parțial obturată de o carte poştală înfățişând Catedrala Metropolitană din Ciudad de Mexico. Pe când Colin se uita la antetul scrisorii, fu din nou

intrigat de faptul că numele îi părea ciudat de familiar.

Şi totuşi...

Întrebările Mariei îl neliniştiseră. De ce îi vandalizase doctorul Manning apartamentul? Dacă el ar fi vrut ca Maria să trăiască tot ceea ce trăise Cassie, de ce se abătuse de la model tocmai atunci? Şi de ce scrisese pe pereții dormitorului, cu vopsea, cuvintele *„Vei şti ce simt”* de vreme ce, procedând astfel, fata ar fi devenit şi mai inaccesibilă? Era posibil, presupuse el, ca doctorul Manning să se fi panicat sau să-şi fi pierdut cumpătul după arestarea lui Lester. Colin voia să creadă asta, se forța să o creadă, dar nu putea face legătura. Dimpotrivă, simțea că trecuse cu vederea ceva. Fie îi lipsea o piesă din puzzle, fie doctorului Manning nu-i mai păsa dacă mai poate sau nu ajunge la Maria...

Dar ce nu i-ar fi păsat?

Întorcându-se de la frigider, mai luă un pahar, în timp ce se consola la gândul că, fie şi fără răspunsuri, nu doar că Maria era în siguranță, dar avea să şi rămână astfel până la arestarea doctorului Manning. Colin şi familia ei urmau să garanteze asta. Ei dădeau familiei un sens cu totul nou. Şi, la naiba, în definitiv chiar în acel moment erau cu toții acolo, stând de veghe...

Dar într-o secundă îşi dădu seama că se înşela. Nu toți membrii familiei erau acolo. Unul dintre ei lipsea... şi doctorului Manning nu-i mai păsa dacă putea ajunge la Maria...

Şi asta pentru că, în primul rând, Maria nu făcuse parte niciodată din sfârşitul pe care doctorul Manning voia să-l dea acestui joc diabolic?

În mintea lui Colin, răspunsurile începură să se rostogolească rapid, devenind tot mai clare... numele de pe antetul scrisorii şi de ce i se păruse atât de familiar... de ce apartamentul Mariei fusese vandalizat... cum de ştiuse Lester despre ziua de naştere a lui Carmen Sanchez... adevăratul sens al cuvintelor scrise cu vopsea în dormitor...

Vei şti ce simt.

Abandonând paharul, Colin țâşni din bucătărie, dădu buzna în living şi apoi în holul scurt care ducea către

dormitorul Mariei. Îi zări bagajele şi observă geanta în care fata îşi ținea laptopul. Smulgându-l din geantă, îl deschise, în timp ce se gândea *Nu, nu, nu... te rog Doamne, ajută-mă să mă înşel în privința asta...*

Deschise programul de căutare şi tastă numele fundației care acordase bursa Serenei... dornic să vadă... rugându-se ca informațiile să apară cât mai repede...

Nu se afişă niciun site; apăru doar un anunț care spunea că site-ul nu mai era funcțional, dar numele domeniului putea fi cumpărat.

Nu, nu, nu...

Scrise repede numele lui Avery Manning şi recunoscu aceleaşi link-uri pe care le studiase atunci când el şi Maria se întâlniseră pentru prima oară cu Margolis. Îşi aminti link-ul care conținea şi fotografia lui Avery Manning şi apăsă pe el, în timp ce alergă, zorit, cu laptopul în mână, înapoi în living. O zări pe Carmen, dar nu şi pe Felix.

— Carmen! strigă el, sperând că femeia va reuşi să înțeleagă ce voia să-i comunice.

Rudele se strânseră în jurul lui, alarmate. Colin le ignoră, după cum ignoră şi subita expresie de spaimă întipărită pe chipul lui Carmen. Cu coada ochiului văzu uşa dinspre verandă deschizându-se, în timp ce Maria apăru în pragul ei.

Deja el ajunsese lângă mama fetei. Ridică laptopul în dreptul ei şi o întrebă, arătându-i fotografia:

— Îl recunoşti? zise Colin, vorbind tare şi repede. Spaima se transformă acum în panică. Acesta e omul care a venit să ia cina la voi? Este directorul fundației?

Carmen începu să scuture din cap:

— *No se... No entiendo... Habla mas despacio, por favor.*

— Ce se întâmplă? interveni Maria. Colin, ce faci? O sperii!

— El este! strigă tânărul.

— Cine? țipă Maria, contaminată de frica lui. Ce se întâmplă?

Felix intră, în acel moment, pe uşa verandei, urmat de Evan, Lily şi de câteva rude.

— Uită-te la el! îi ceru Colin lui Carmen, pe un ton mai scăzut, încercând să pară calm şi arătându-i cu degetul

fotografia. Priveşte poza asta! Directorul! El este? El este omul care a venit la cină?

— *¡Mira la foto, Mamá!* traduse Maria, venind lângă ea. *¿Es ésto el director de la fundación? ¿Quién vino a la casa para la cena?*

Cuprinsă de groază, Carmen îşi mută privirile dinspre Colin spre Maria, înainte de a se apleca să cerceteze mai bine fotografia de pe ecran. După câteva clipe, ea începu să încline repede din cap.

— *¡Sí!* zise Carmen, pe cale să izbucnească în lacrimi. *Charles Alexander! Él es el director! ¡Él estaba aquí en la casa!*

— Colin! strigă Maria, apucându-l strâns de braţ, iar el o privi panicat.

— Unde e Serena? Unde e? întrebă el.

— La interviu, ştii asta... Ce s-a întâmplat?

— Unde e interviul? Unde are loc?

— Nu ştiu. Presupun că la sediul fundaţiei...

— Şi unde e sediul? strigă Colin.

— În centrul oraşului... pe chei, se bâlbâi Maria. Vechea zonă comercială, nu cartierul istoric. Dar spune-mi, ce se întâmplă?

Acolo e plin de clădiri abandonate, se gândi Colin. *Clădiri ai căror proprietari au fost executaţi silit. Un incendiu e uşor de declanşat...* Gândurile cădeau peste el ca o construcţie din cărţi de joc sfărâmată... Doctorului Manning nu-i mai pasă dacă ajungea sau nu la Maria... Maria însă trebuia să ştie ce simţise el... Fiindcă el nu se mulţumea doar ca Maria să retrăiască groaza şi teroarea simţite de Cassie, ci voia să o facă să sufere cum suferiseră şi el, şi fiul lui după ce Cassie fusese ucisă.

O, *Doamne...*

— Cheamă poliţia! strigă Colin. Sună la 911!

— Colin, ţipă Maria. Spune-mi ce se întâmplă!

— Avery Manning s-a dat drept Charles Alexander, îi zise Colin, simţind că secundele se scurg în defavoarea lor şi că nu era timp de mai multe explicaţii. Doctorul Manning a avut un fiu pe nume Alexander Charles, care a murit. Nu există

nicio fundație. Şi nicio bursă. Doctorul Manning a inventat toată povestea asta, şuieră el. Nu tu ai fost ținta, ci Serena. Serena e cu el chiar în acest moment şi vreau să ştiu unde s-au întâlnit înainte ca...

Maria înțelese totul într-o clipă, iar chipul i se schimonosi de spaimă când Colin o prinse de braț şi o trase spre el, îndreptându-se spre uşa garajului. O auzi ca prin vis pe Maria țipând peste umăr, pe când țâşneau în goană către maşina lui:

— *¡Llame a la policia! Emergencia! ¡Llame a nueve-uno-uno!*

Maria sări în maşină, iar Colin se pregătea să urce, când îl auzi, din spate, pe Evan strigând că vin şi ei.

Colin se urcă pe scaun şi-i ceru Mariei, pe un ton răstit, să-l sune imediat pe detectivul Wright. Băgă cheia în contact cu furie şi aproape înecă motorul. Cauciucurile scrâşniră, pe când maşina demară în trombă din curte. În oglinda retrovizoare observă farurile altor maşini aprinzându-se, semn că nu doar Evan şi Lily, ci şi unele rude ale Mariei aveau să-i însoțească.

— Când a spus Serena că are loc interviul? se interesă el, chiar când Maria aştepta, cu telefonul lipit de ureche, ca Wright să răspundă.

— Nu mai ține minte... Poate la şapte?

— Ştii adresa?

— Am mai fost cândva acolo, dar nu ştiu precis adresa...

Colin apăsă pedala de accelerație până la fund şi motorul hurui, iar maşina se zgâlțâi din toate încheieturile la prima curbă. Tânărul se luptă cu ideea că aveau să ajungă prea târziu şi se blestemă în gând că nu-şi dăduse seama mai devreme. Farurile din spate deveneau tot mai mici, pe măsură ce acul vitezometrului se apropia de 130 de kilometri pe oră.

Călcă frâna şi pătrunse dintr-o curbă largă pe drumul principal, în timp ce o maşină care venea din sens opus frână brusc, ferindu-l în ultima clipă. Fără să se sinchisească, acceleră iarăşi şi aproape că nu o auzi pe Maria, deşi aceasta țipa, efectiv, spunându-i detectivului la telefon ce se întâmplase.

Colin continuă să accelereze, apropiindu-se de 160 de kilometri pe oră, simțind un déjà vu când intră pe pista de biciclete şi încetini, dar nu opri la culoarea roşie a semaforului. Rămase cu degetul apăsat pe claxon, porni luminile de avarie şi tăie drumul prin parcări, câştigând secunde prețioase.

Maria termină de vorbit cu detectivul, dar suna întruna la un alt număr, gesturile ei trădând o panică din ce în ce mai mare.

— Serena nu răspunde la telefon!

— Află când a plecat de acasă, îi ceru Colin.

— Dar... cum?

— Nu ştiu!

Colin schimbă benzile, trecu de un alt semafor pe roşu şi se uită în oglinda retrovizoare. Maşina lui Evan era prea în urmă ca să-i mai poată vedea farurile şi Colin strânse volanul, furios pe sine însuşi că fusese atât de neghiob şi nu remarcase evidențele. Gândindu-se la Serena, îşi zise în sinea lui că va ajunge totuşi la timp ca să o salveze.

Va ajunge. Trebuia să ajungă.

Charles Alexander. Alexander Charles. Văzuse numele în computer, iar legătura era chiar acolo, în afurisita de scrisoare lipită cu magneți de frigider! Iar Serena chiar amintise numele la cină! Era evident şi Colin nu putea înțelege de ce-i luase atât de mult să pună toate piesele cap la cap. Dacă Serenei i se întâmpla ceva fiindcă el fusese atât de nătâng...

O auzi vag pe Maria strigând la telefon numele lui Steve... O auzi întrebându-l la ce oră plecase sora ei... o auzi spunând că întârziase şi plecase abia la 6.40...

— Cât e ceasul? întrebă Colin, mergând atât de repede încât îi era imposibil să-şi dezlipească privirile de pe drum fie şi pentru o fracțiune de secundă. Uită-te la telefon!

— Şapte şi douăsprezece minute...

Poate că Serena nu a ajuns încă...

Sau o fi deja acolo...

Colin scrâşni din dinți şi simți că muşchii maxilarului îi pulsează la gândul că fetei i s-ar fi putut deja întâmpla

ceva…

Avea să-l urmărească pe doctorul Manning până la capătul lumii. Ticălosul merita să moară şi în acea clipă gândurile lui Colin se subțiară, înlocuite de o dorință visceralã, aproape tangibilă, de a-l ucide pe individ.

În furia lui tot mai acerbă, acul vitezometrului trecu de 190 de kilometri pe oră, însă tot ce Colin putea gândi era *Mergi mai repede, mai repede, mai repede...*

CAPITOLUL 32

— Maria —

Colin conducea maşina atât de repede încât imaginile care se succedau pe geam deveniseră estompate. Deşi purta centura de siguranță, Maria se simțea zguduită, încoace şi încolo, ori de câte ori el lua o curbă, accelera sau frâna brusc. Însă nu-i păsa; nu se gândea decât la Serena şi la faptul că sora ei şi nu ea fusese ținta lui Manning tot timpul. Individul doar se jucase cu ea, de-a şoarecele şi pisica…

Bursa falsă. Interviuri. Câştigarea treptată a încrederii. Manning plănuise toate astea. O urmărise pe Serena. O hărțuise. Nu doar în plan fizic, ci şi pe rețelele de socializare. Venise să ia cina cu familia Sanchez fiindcă ştiuse că Maria n-o să fie prezentă… Serena spusese tuturor că sora ei are o întâlnire. Ştiuse că Maria va veni la ziua de naştere a mamei sale pentru că Serena postase despre asta pe internet. Pe măsură ce realitatea celor întâmplate o învăluia, Maria simți că o cuprinde tot mai tare panica, asemenea unei făpturi vii ce voia s-o sugrume. Îi venea tot mai greu să respire, căci muşchii pieptului începeau parcă să se comprime. Încercă să alunge senzația de rău şi, din experiențele trecute ştiu că e pe cale să facă iar un atac de panică, însă nu-şi putea lua gândul de la Serena. Dacă ajungeau prea târziu? Dacă doctorul Manning deja o răpise pe sora ei, iar acesteia avea să i se întâmple ce i se întâmplase şi lui Cassie?

În mintea Mariei apărură imagini de la scena crimei comise de Laws, pe care le văzuse în dosarul cazului, iar plămânii i se strânseră şi mai mult, făcându-i respirația aproape imposibilă. Îşi spuse că e doar un atac de panică, dar, când încercă în zadar să tragă aer în piept, îşi dădu seama că nu era aşa. Că nu era un atac de panică. Nu era ca ultima oară. Deodată, simți în piept o durere sfâşietoare, care-i străbătu într-o secundă brațul stâng.

O, Doamne, am un atac de cord, se gândi ea.

Colin călcă frâna, iar şocul o aruncă pe Maria spre parbriz

şi fata simți cum centura îi pătrunde în umăr. Câteva secunde mai târziu, la o curbă, veni iarăşi, brusc, în lateral, lovind geamul cu capul. Dar abia simți durerea; nu se putea gândi decât la presiunea din piept şi la faptul că nu putea să respire. Încercă să țipe, dar niciun sunet nu-i ieşi din gură. Într-o clipă, auzi clinchetul telefonului urmat de o vibrație – semn că primise un mesaj –, dar gândul dispăru imediat, pe măsură ce lumea începea să se întunece în jurul ei.

— Maria? Ce-i cu tine? o întrebă Colin. Eşti bine?

Am un atac de cord! Mor! încercă ea să spună, simțind că ochii i se închid. Dar cuvintele tot nu-i veniră. Nu putea respira, inima îi ceda şi, deşi îl auzi pe Colin chemând-o, avu impresia că acesta o strigă de undeva de sub apă şi de departe. Nu putea înțelege de ce el nu făcea nimic, de ce nu o ajuta. Trebuia să cheme o ambulanță şi să o ducă urgent la spital...

Gândurile i se risipiră şi fata se îndreptă, brusc, de spate, pe scaunul ei, simțind presiunea centurii în umăr; un moment mai târziu, corpul ei începu să tremure, ca scuturat de friguri.

— Maria, controlează-te! Ai un atac de panică! strigă Colin.

Nu e un atac de panică, țipă mintea ei, pe când fata se lupta pentru fiecare răsuflare, întrebându-se, disperată, de ce Colin nu o ajută. *De astă dată chiar e ceva real, nu vezi?*

— Maria! Ascultă-mă! Maria! strigă tânărul. Trebuie să ştiu unde s-a dus Serena. Manning este cu ea chiar acum. Am nevoie de ajutorul tău! Serena are nevoie de ajutorul tău!

Serena!

Maria deschise ochii instinctiv, auzind numele surorii ei şi se agăță de acele sunete, concentrându-se asupra lor, dar era prea târziu...

— Maria!

De astă dată tresări brusc auzindu-şi numele şi se gândi: *Colin vorbeşte cu mine.* Se gândi: *Serena.* Se gândi: *Doctorul Manning.* Cumva, reuşea să-şi țină ochii deschişi, deşi încă nu putea respira şi se simțea amețită. Dar... *Serena... o, Doamne; Serena avea de nevoie de...*

Ajutor.

Fiecare celulă din corpul ei continua să-i strige Mariei că e pe moarte, înecând realitatea din jur. Fata se căznea din răsputeri să-şi redobândească limpezimea minții; se forță să se gândească la Serena şi conştientiză că se îndreptau către chei să-şi salveze sora şi că telefonul ei vibrase, primind un mesaj.

Reuşi cu greu să-l deschidă şi – nici ea nu ştia cum – citi cuvintele:

Îmi pare rău. Am dat telefonul pe silențios fiindcă intru la interviu acum. Urează-mi noroc!

Serena. Sora ei era încă în viață şi alergau să o salveze. Maria se strădui să tragă cu putere aer în piept. O răsuflare. Şi încă una. *Un atac de panică, asta a fost tot,* îşi zise. *Pot trece peste asta...*

Dar corpul ei se răzvrătea încă, deşi mintea începuse să i se limpezească. Mâinile îi tremurau şi degetele alunecau pe taste. Reuşi să apese iar butonul verde al telefonului, sunând, dar la capătul celălalt intră mesageria vocală. Între timp, Colin continuă să strige la ea chiar când luă o altă curbă periculoasă.

— Maria! Eşti bine? Spune-mi că o să fii bine!

Deşi îi trebuiră câteva momente de gândire, îşi dădu seama că ajunseseră pe strada South Front şi se îndreptau în direcția bună.

— Sunt bine, murmură ea, chinuindu-se încă să-şi tragă suflarea şi uimită că putea vorbi şi că respirația nu mai era ceva imposibil. Îmi revin imediat.

Colin îi aruncă o privire fugară înainte de a se uita la drum, pe când acceleră din nou.

— Cât mai avem? Trebuie să ştiu unde e Serena.

— Nu ştiu, răspunse Maria cu un glas firav, în timp ce corpul ei se lupta haotic să-şi revină. Parcă mai avem câteva străzi, murmură ea, simțindu-se amețită.

— Eşti sigură?

Era? Privi strada, căutând să se asigure că nu se înşela.

— Da, sunt sigură.

— La stânga sau la dreapta?

— La stânga, răspunse Maria, străduindu-se să-şi îndrepte

spatele pe scaun. Corpul continua să îi tremure.

Colin pătrunse în viteză prin următoarea intersecție. Privind pe geam, Maria observă, în treacăt, câteva căbănuțe şi vaporaşe de locuit în apropierea râului, ca nişte siluete întunecate şi umbrite. Becurile stâlpilor de iluminat abia puteau străpunge întunericul. Maşina începu să încetinească, deoarece Colin ridicase piciorul de pe accelerație şi trecu pe lângă încă un bloc, apoi printr-o altă intersecție. Aici, arhitectura se schimbă brusc; clădirile cu acoperiş plat păreau înghesuite unele în altele, unele păreau mai noi, în vreme ce altele erau de-a dreptul dărăpănate. La unele etaje se zăreau lumini, dar majoritatea erau învăluite în beznă, iar între, maşinile erau parcate pe marginea străzii cu spații largi între ele. Nu exista niciun fel de trafic. După ce trecură de încă o stradă, zona îi deveni, brusc, familiară, şi Maria ştiu că sunt aproape de destinație. Fata simți cum o cuprinde un acces neaşteptat de furie şi de vinovăție pentru că avusese un atac de panică în cel mai nepotrivit moment cu putință, când Serena avea cea mai multă nevoie de ea.

Îşi reaminti că mai fusese acolo şi, în ciuda faptului că trupul se încăpățâna să nu o asculte, se forță să respire rar şi prelung, pe când cerceta cu privirea clădirile. Era greu de spus care dintre acestea era cea căutată, întrucât nu fusese prea atentă la detalii atunci când mai trecuse pe acolo. Îşi amintea doar că Serena o aşteptase într-o intersecție şi că nişte zidari se zgâiau la ea de pe cealaltă parte a străzii... Tresări, zărind schelele de pe o clădire situată pe colț şi apoi, lângă trotuarul de vizavi, maşina Serenei.

— Uite! zise ea, arătând cu degetul. E clădirea aia din cărămidă de pe colț. Cea cu patru etaje!

Colin opri imediat, frânând puternic. Sări din maşină şi o luă la fugă, fără să o mai aştepte pe Maria, care se chinuia să deschidă portiera, furioasă pe corpul ei care nu o mai asculta. Dar nu avea timp să se înfurie. Nu acum. Mai ales nu acum. În cele din urmă, deschise portiera, impunându-şi să se ridice şi să meargă.

Colin ajunsese deja la uşa de la intrarea clădirii. Se opinti să o deschidă, însă uşa era încuiată. Îl zări examinând ceva,

lângă mânerul uşii, foarte preocupat. Când Maria ridică privirea, văzu că şapte sau opt birouri erau încă luminate, la diferite etaje, şi îl văzu pe Colin împingându-se în uşa de sticlă. Din limbajul corpului lui, Maria îşi dădu seama că bărbatul nu ştia dacă să spargă sau nu uşa, însă fata îşi dădu seama instinctiv că Serena nu se afla în clădire. Şi nici doctorul Manning. Individul fusese prea atent până atunci ca să greşească tocmai în acel moment; fusese prea meticulos, iar în clădire existau prea mulți oameni, prea mulți potențiali martori, prea multe lucruri care ar fi putut merge greşit. Presupuse că doctorul Manning o aşteptase pe Serena pe trotuarul din fața clădirii şi probabil îi îndrugase vreo minciună despre vreo defecțiune survenită în ultima clipă, sugerându-i să desfăşoare interviul în altă parte. Ştia că Manning avea nevoie de un loc discret, în care să nu poată fi prins şi un loc uşor de incendiat.

— Colin! vru ea să-l strige, dar se auzi doar un sunet slab. Încercă să fluture brațele spre el, însă o cuprinse amețeala şi se împletici.

— Colin! strigă iar şi de astă dată tânărul o auzi şi alergă spre ea.

— Uşa e încuiată cu un lacăt cu cod. Nu e scris nicăieri numele fundației, aşa că am apăsat la interfon pe toate butoanele, dar niciunul nu pare să funcționeze.

— Serena nu e aici, spuse, cu dificultate, Maria. Manning a dus-o în altă parte. Există prea mulți oameni aflați încă la muncă, în clădire.

— Dacă s-a urcat în maşina lui...

— Mi-a trimis un mesaj anunțându-mă că merge la interviu, dar nu mi-a spus de nicio maşină.

— Atunci unde e maşina lui? Nu o văd.

— Să ne uităm după colțul străzii, propuse ea, încă luptându-se cu un val de amețeală. Probabil a parcat acolo. Dacă vrea să ajungă într-un loc pustiu, probabil a dus-o către una dintre căbănuțele de pe malul râului. Sau pe unul dintre vaporaşele acostate acolo. Să ne grăbim! îl îndemnă ea, simțind că e pe cale să leşine. Hai, să mergem! O să sun la poliție...

Şi o să-mi sun şi părinții, şi rudele, şi pe Lily, şi pe toți cei care s-au suit în maşini ca să ne urmeze, îşi zise ea.

Colin fugea deja către intersecție deşi nu era sigur că Maria avea dreptate oricât ar fi vrut să creadă asta.

— De unde ştii unde ar putea fi?

— Fiindcă, îl lămuri ea, întrebându-se când avea să ajungă poliția, mi-am amintit de cabana de pe malul lacului unde Cassie a fost ucisă. Asemenea cabane se găsesc şi aici, pe râul Cape Fear. Aici ar fi venit şi Laws, sunt sigură.

CAPITOLUL 33

— Colin —

Instinctul Manei nu o înşelă. Găsiră maşina doctorului Manning parcată pe strada din lateralul clădirii. Colin începu să alerge, trecând de maşină. În față se întindea un teren viran, către malurile mâloase ale râului. O zonă întunecată, abia vizibilă în acea noapte iară lună.

Aici, strada nu mai era asfaltată. În locul ei se întindea un drum de pietriş, care se bifurca, în stânga şi în dreapta, pe malul râului. Una dintre căi ducea către un vechi port, cu structuri metalice ruginite, mărginit de un gard jos, care adăpostiseră cândva ambarcațiunile; în direcția opusă se aflau două hambare la fel de degradate, chiar pe malul râului, destul de apropiate unul de celălalt. Clădirile păreau abandonate, căci aveau scânduri rupte şi jupuite, vopsea decolorată, buruieni crescute peste tot în jurul lor. Colin se opri, încercând, disperat, să intuiască unde anume ar fi putut-o duce Manning pe Serena. În acea clipă, zări o rază de lumină licărind, intermitent, printre scândurile clădirii abandonate din stânga, dispărând şi reapărând aproape imediat.

Fasciculul unei lanterne?

Ieşi de pe pietriş, croindu-şi drum prin buruienile înalte, pe alocuri, cât un stat de om. Voia să se mişte mai repede şi spera să nu fi ajuns prea târziu, încă neştiind ce trebuia să facă sau ce avea să afle.

Când ajunse la clădirea unde văzuse lumină, se strecură pe lângă peretele acesteia. De aproape, îşi dădu seama că structura fusese cândva o ghețărie, folosită probabil de pescarii locali ca să încarce blocurile de gheață pe vase şi să poată conserva peştele prins.

Pe acea latură a clădirii nu se găsea nicio uşă, în schimb, dinspre o fereastră acoperită cu scânduri, se zăreau mici sclipiri de lumină. Începu să meargă, cu paşi mici, către latura clădirii cea mai îndepărtată față de râu, sperând să

găsească uşa, când auzi un ţipăt dinăuntru.

Serena...

Sunetul îl electriză. Alergă spre colţul clădirii, dar uşa de pe acea latură fusese bătută în cuie. Trecu în fugă pe lângă ea, către a treia latură, văzând o altă fereastră blocată. Mai avea o singură opţiune. Se uită după colţ şi desluşi imediat uşa căutată. Bâjbâi după clanţă, însă uşa era încuiată. Atunci, Serena ţipă iar.

Colin se dădu un pas înapoi şi lovi, cu călcâiul, uşa, imediat lângă clanţă. Fu o lovitură perfectă, puternică şi rapidă, iar rama cedă şi uşa se întredeschise. Izbi iarăşi şi uşa se deschise larg. În clipa următoare, o observă pe Serena legată de un scaun, în mijlocul unei încăperi slab luminate. Doctorul Manning era lângă ea, cu o lanternă în mână. Într-un colţ se zărea o siluetă umană, înconjurată de spray-uri goale de vopsea. Faţa Serenei era zgâriată şi însângerată. Atât fata, cât şi agresorul ei scoaseră un strigăt de surprindere când Colin dădu buzna înăuntru. Brusc, o rază de lumină îl izbi pe tânăr în ochi.

Orbit şi dezorientat, Colin se repezi înainte, în direcţia unde-l văzuse ultima oară pe doctorul Manning. Îşi desfăcu larg braţele, dar Manning profită de avantajul întunericului şi se trase într-o parte. Tânărul simţi lanterna grea de metal izbindu-l în spatele capului şi auzi craniul trosnind. Amestecul de şoc şi durere crâncenă îl împiedică să reacţioneze suficient de rapid. Pe când Serena ţipă iar, Colin se răsuci, încercând să-l împingă cu umerii pe Manning, dar era prea târziu. Lanterna îl lovi năprasnic în tâmplă şi impactul brusc făcu ca totul în jurul lui să devină negru. Corpul i se înmuie şi picioarele i se împleticiră; căzu pe podea în clipa în care mintea lui încerca încă să proceseze ce se întâmplase. Instinctul şi experienţa îl îndemnară să se ridice rapid şi, după ani de antrenament, mişcările ar fi trebuit să fie automate, însă corpul lui nu răspunse la comenzi. Simţi iar o lovitură puternică în craniu, care-i împrăştie în tot corpul o durere agonizantă. Mintea lui aluneca spre marginea gândirii coerente; nu mai putea înregistra decât durere şi confuzie.

Timpul părea să se scurgă fragmentat, pe bucăți. Peste țiuitul puternic ce-i răsuna în urechi auzi, vag, sunetul cuiva care plângea şi țipa... implora... o voce de femeie... apoi glasul unui bărbat...

Întunericul îl copleşi şi durerea se năpusti asupra lui ca un val.

Zgomotul unui scâncet îi străpunse auzul; când se auzi strigat pe nume, reuşi, într-un final, să deschidă un ochi. Lumea îi apăru cufundată în ceață, ca un vis sufocat de aburi, dar când crezu că o vede pe Maria legată de un scaun, fu suficient ca să înțeleagă ce se întâmplase şi unde se afla.

Dar nu era Maria. Era Serena.

Însă el tot nu se putea mişca. Incapabil încă să se concentreze pe deplin, distinse totuşi silueta doctorului Manning mişcându-se pe lângă zidul îndepărtat. Ținea în mâini ceva roşu şi pătrat. Colin o auzi pe Serena țipând în continuare şi nările îi fură brusc năpădite de mirosul de benzină. Într-o secundă puse toate elementele laolaltă şi, buimac, îl văzu pe Manning aruncând bidonul de benzină, golit deja. Văzu apoi un chibrit scăpărând şi descriind un arc de cerc către podea. Şi auzi sunetul sec, înfundat, declanşat de aprinderea benzinei, ca al gazului În contact cu piatra unei brichete. Imediat, flăcările începură să salte spre pereți şi cuprinseră scândurile uscate ca iasca. Fumul deveni sufocant, iar căldura tot mai greu de suportat.

Colin încercă să-şi mişte mâinile şi picioarele, dar parcă era paralizat. În gură avea un gust metalic, de cocleală, şi zări mişcare ca prin ceață, atunci când Manning trecu pe lângă el, îndreptându-se spre uşa pe care tocmai o spărsese.

Limbile de foc ale flăcărilor se înălțau spre tavan, iar în țipetele Serenei se citea teroarea. O auzi pe fată tuşind de câteva ori şi încercă iar să se ridice, însă trupul îl trădă. În cele din urmă, reuşi să-şi mişte mâna stângă. Apoi pe cea dreaptă, îşi strecură palmele sub el şi încercă să se ridice, însă oasele slăbite ale brațului stâng cedară. Colin țipă de durere şi se lovi cu pieptul de podea. Durerea îi preschimba furia în turbare, alimentându-i setea de violență şi răzbunare. Se ridică în patru labe şi apoi reuşi, cu greu, să

se salte în picioare. Se simțea amețit şi încă nu-şi putea ține bine echilibrul. Făcu un pas şi se împletici. Ochii îl usturau de la fumul înțepător ca un acid. Țipetele Serenei se transformau tot mai mult într-o tuse sufocantă; Colin simți că nici el nu mai poate respira. Flăcările se întinseseră către ceilalți pereți, înconjurându-l. Căldura era insuportabilă, fumul se înnegrea, înăbuşindu-i respirația. Colin străbătu, împleticindu-se, distanța până la Serena şi zări funiile groase şi multe cu care fusese legată de scaun. Ştia că, având o singură mână întreagă, i-ar fi fost imposibil să desfacă nodurile la timp şi se uită de jur împrejur, sperând să găsească un cuțit, un topor sau orice alt obiect ascuțit, cu care să le taie.

Auzi un trosnet puternic, urmat de un vuiet, căci acoperişul ghețăriei începea să se prăbuşească, răspândind scântei în toate direcțiile. O grindă căzu la câțiva paşi de el, apoi alta, şi mai aproape. De-a lungul a trei dintre pereți, flăcările păreau să se înmulțească şi căldura era aşa de mare, încât Colin avu impresia că îi luaseră foc hainele. Începând să se panicheze, apucă scaunul pe care Serena stătea încă legată şi-l trase cu putere spre el, simțind o durere ascuțită în brațul rupt. Avu impresia că o lumină albă, orbitoare îl cuprinde, alimentând furia din sufletul său. Îşi stăpâni durerea. Ştia cum s-o țină în frâu. Încercă să târască scaunul, dar mâna ruptă nu-l ajuta.

Neputând să o care în brațe pe Serena, nu avea însă altă soluție decât să o târască. Erau poate cinci sau şase metri până la uşă şi, apucând spătarul cu mâna teafără, Colin răsturnă mai întâi scaunul, după care începu să-l tragă spre uşă. Fiecare smucitură îi trimitea valuri de durere prin braț, până în creier.

În cele din urmă, reuşi să iasă pe uşa deschisă, târând scaunul Serenei după el. Fumul şi căldura îi urmară însă şi Colin îşi dădu seama că trebuie să o ducă pe fată la o distanță sigură, departe de fum. Nu o putea duce prin noroi sau prin pământul reavăn de pe câmp, însă zări drumul de pietriş şi începu să se târască într-acolo, către cealaltă clădire. În spatele lor, ghețăria fusese aproape cu totul

cuprinsă de flăcări; sunetul lemnelor trosnind era tot mai puternic, amplificând țiuitul pe care Colin îl auzea întruna în urechi. Continuă să se mişte, oprindu-se doar când văpaia focului păru că începe să se diminueze.

Serena tuşea întruna şi, în întuneric, pielea ei părea aproape albăstrie. Avea nevoie urgentă de o ambulanță, Colin ştia asta. Avea nevoie de oxigen şi trebuia să o ridice cumva de pe scaun. Dar nu zări nimic cu care ar fi putut tăia funia şi se întrebă dacă avea şanse să găsească ceva util în clădirea de lângă. Făcu câțiva paşi către ea, dar în acea clipă zări o siluetă ieşind de după colț şi oprindu-se în poziție de tragere. Conturul metalic al unei puşti sclipi, reflectat de flăcări.

Arma de care amintise Margolis, cea despre care doctorul Manning spusese că s-ar putea să nici nu mai funcționeze...

Colin împinse într-o parte scaunul pe care se afla Serena şi se repezi spre Manning, încercând să-l blocheze, dar în aceeaşi clipă auzi detunătura. Focul fusese tras de la vreo treizeci de metri şi Manning țintise bine. A doua lovitură fu şi mai precisă. Colin simți alicele străpungându-i umărul şi clavicula, iar sângele îi țâşni prin haine. Simți iarăşi o amețeală şi se chinui să-şi păstreze cunoştința, văzând, ca prin ceață, cum Manning începu să alerge către maşină.

Colin nu mai avea cum să-l prindă. Silueta lui Manning deveni tot mai mică şi tânărul nu putea să mai facă nimic. Se întrebă de ce le lua polițiştilor aşa de mult să ajungă acolo, dar speră că aceştia aveau să-l prindă.

Gândurile îi fură întrerupte de un vuiet brusc: flăcările străpunseră acoperişul, ca o ciupercă uriaşă de foc, aproape asurzindu-l. O parte din zid explodă, trimițând schije de lemn şi scântei în direcția lor. O auzi pe Serena scâncind încet, printre accesele de tuse şi realiză că încă erau prea aproape de foc, în primejdie. Nu avea cum s-o mai tragă cu scaunul, din cauza rănilor de la umăr, dar putea aduce ajutoare şi se forță să se ridice. Trebuia să ajungă într-un loc din care să-l poată zări cineva. Făcu, împleticindu-se, câțiva paşi. Pierdea sânge, brațul stâng îi atârna neputincios pe lângă corp, terminațiile nervoase atinse dându-i nişte dureri

atroce, ca nişte cuțite.

Manning ajunsese la maşină şi Colin văzu că farurile acesteia se aprind. Autoturismul ieşi din curbă şi se îndreptă direct către el.

Şi către Serena.

Colin ştia că nu putea fi mai rapid decât maşina; în niciun caz nu s-ar fi putut feri de ea. Dar Serena era şi mai neajutorată, iar Manning ştia exact unde se afla fata.

Scrâşnind din dinți, Colin începu să alerge cât de repede putea, mărind distanța dintre el şi Serena şi sperând că Manning îl va urmări. Sperând că Manning va fugi. Dar farurile rămaseră îndreptate în direcția Serenei. Neştiind ce să facă, se opri şi începu să fluture din mâna dreaptă, spre a-i atrage atenția lui Manning, înjurându-l şi făcând gesturi obscene către acesta.

Iar trucul reuşi. Maşina încetă să se mai îndrepte către Serena şi coti către Colin, accelerând şi apropiindu-se rapid. Ghețăria continua să ardă, scoțând nişte şuierături ciudate, pe măsură ce flăcările o devorau. Colin se îndepărtă cât de mult putu de Serena, ştiind că nu mai avea decât câteva secunde la dispoziție, ştiind că avea să moară. Maşina aproape îl ajunsese când, dintr-odată, câmpul din fața lui fu luminat de o altă pereche de faruri, venind tot din spate.

Abia avu timp să vadă maşina lui Evan înfigându-se, cu toată puterea, în autoturismul doctorului Manning. Maşina acestuia se izbi de colțul ghețăriei, împinsă cu putere de Priusul lui Evan. Zdruncinată de izbitura puternică, ultima bucată de acoperiş începu să se prăbuşească, pe când flăcările se înălțau către cer.

Colin încercă să alerge în continuare, dar picioarele nu-l mai ascultau. Sângele continua să-i curgă din răni şi, prăbuşit la pământ, simți iarăşi că ameteşte. În clipa următoare auzi sirenele maşinilor de poliție acoperind trosnetul flăcărilor. Îşi zise că salvatorii aveau să ajungă prea târziu, că el n-avea să poată supraviețui, dar nici nu-i mai păsa. Nu-şi putea dezlipi ochii de pe Prius, aşteptându-se ca vreo portieră să se deschidă sau vreun geam să fie coborât. Evan şi Lily puteau scăpa din incendiu dacă se mişcau

repede, însă şansele ca acest lucru să se întâmple erau infime.

Trebuia să-i scoată el şi de aceea încercă iar să se scoale în picioare. Însă, imediat ce-şi ridică puțin capul, simți că lumea se întunecă în jurul lui. Văzu, ca prin vis, lumini roşii şi verzi, rotindu-se pe străzile laterale şi faruri puternice apropiindu-se. Auzi glasuri panicate strigându-i pe Serena şi pe el şi vru să le spună să se grăbească, fiindcă Evan şi Lily aveau nevoie de ajutor, însă nu putu rosti decât o şoaptă firavă.

Apoi o auzi pe Maria: o auzi strigându-i numele şi apoi o zări îndreptându-se spre el.

— Sunt aici! zise ea. Rezistă! Ambulanța vine îndată!

Dar Colin nu-i mai putu răspunde. Totul începu să se învârtă şi imaginile se estompară, devenind fără sens. La un moment dat, i se păru că maşina lui Evan e cuprinsă de flăcări; apoi, după ce clipi, i se păru că doar jumătate din ea a luat foc. I se păru că vede portiera din dreapta deschizându-se, dar era prea mult fum şi nu mai zări nicio mişcare, aşa că nu putu să vadă dacă Lily chiar ieşise din maşină. Simți că alunecă în neant, învăluit într-o beznă adâncă şi, cu ultimul licăr de luciditate, se rugă ca prietenii săi cei mai buni, dintotdeauna, să fi scăpat teferi din infernul de foc.

EPILOG

Luna aprilie nu înceta niciodată să o surprindă pe Maria. Deşi crescuse în sud şi ştia la ce să se aştepte de la această perioadă din an, întotdeauna existau câteva zile glorioase, perfecte, când i se părea că totul era posibil. Cerul albastru, fără pic de nor, se deschidea larg deasupra pajiştilor verzi, care fuseseră toată iarna cafenii şi totul exploda, dintr-odată, într-un curcubeu de culori. Cireşii, sângerii şi azaleele se trezeau la viață prin tot oraşul, în vreme ce lalelele îmboboceau prin grădinile bine îngrijite. Dimineţile erau încă răcoroase, dar peste zi se încălzea, căci soarele strălucea puternic pe cer.

Era una dintre acele zile diafane de primăvară şi, pe când Maria stătea în mijlocul peluzei proaspăt tunse, o putu vedea pe Serena vorbind, însufleţită, cu un grup de oameni pe care Maria nu îi cunoştea, având pe chip un surâs larg şi strălucitor. Privind-o, îi venea greu să creadă că până de curând Serenei cu greu îi mai puteai smulge un zâmbet; luni în şir avusese coşmaruri, cauzate de chinurile prin care trecuse şi, când se privea în oglindă, vedea tăieturile şi zgârieturile provocate de Manning atunci când o legase de scaun. Două dintre tăieturi îi lăsaseră cicatrice – una lângă ochi, cealaltă pe linia bărbiei –, dar începeau deja să se estompeze. Maria se îndoia că le-ar fi remarcat cineva, dacă n-ar fi ştiut cu precizie unde să se uite. Dar ele însemnau, pe de altă parte, şi că familia lor avea să-şi amintească acea noapte de groază şi avea să retrăiască durerea.

Cu două săptămâni înainte, detectivul Wright, alături de Pete Margolis, aflat încă în convalescenţă, se întâlniseră cu Maria şi recunoscuseră că iubitul ei, Colin, avusese dreptate în toate privinţele. Trupul neînsufleţit al lui Atkinson fusese descoperit în ruinele arse ale gheţăriei. Testele balistice demonstraseră că glonţul găsit în craniul lui Atkinson fusese tras din arma aflată în posesia lui Lester. Focul făcuse însă imposibilă stabilirea datei precise când tânărul fusese ucis,

deşi anchetatorii suspectau că asasinatul avusese loc la puțin timp după dispariția lui. Cu ajutorul unor fire din părul lui Atkinson, găsite într-un congelator din garajul doctorului Manning, în Charlotte, anchetatorii reuşiseră să stabilească faptul că asasinul ținuse cadavrul acolo câtva timp. Cercetările efectuate asupra conturilor bancare ale lui Manning dovediseră că acesta scosese bani în numeroase rânduri, bani care fuseseră transferați în contul lui Atkinson, pentru a-i plăti facturile. Tot în conturi se găsi şi dovada că Manning închiriase bungalow-ul din Shallotte.

Amprentele lui Lester fuseseră identificate în maşina lui Atkinson şi anchetatorii speraseră ca Lester să le ofere mai multe detalii. Dar nu se întâmplă astfel. După ce petrecu trei zile în infirmerie, sub permanentă supraveghere, tânărul fu evaluat de un psihiatru şi considerat apt pentru a se întoarce în celulă unde avea să fie monitorizat frecvent. În aceeaşi zi, după-amiază, Lester se întâlni cu avocatul lui, care raportă ulterior că, deşi puternic sedat şi zguduit de pierderea tatălui său, tânărul părea perfect lucid. El acceptă să fie supus unui interogatoriu de către anchetatori, a doua zi, cu condiția ca şi avocatul lui să fie prezent. Apoi se întoarse în celulă şi termină mâncarea ce-i fusese adusă. Înregistrările video relevară, ulterior, că gardienii îl controlau la fiecare sfert de oră. Chiar şi aşa însă, Lester reuşi să se spânzure, folosind fâşii din cearşaful de la pat, din care improvizase o funie. Atunci când îl găsiră gardienii, era deja mort.

Maria se întreba uneori dacă Lester fusese cu adevărat complicele tatălui său ori doar o altă victimă a acestuia. Sau poate ambele variante erau posibile. Pete Margolis recunoscu, după ce-şi reveni din comă, că nu era sigur cine îl împuşcase. Doctorul Manning îl strigase, invitându-l să intre, dar Margolis văzuse doar lucirea metalică a țevii unui pistol ieşind printre uşile şifonierului, înainte să fie atins de gloanțe. Singurul lucru pe care Maria îl ştia cu siguranță era că Lester şi doctorul Manning erau morți şi n-aveau s-o mai hărțuiască niciodată. Dar, în ciuda a ceea ce aceştia le făcuseră ei şi Serenei, uneori simțea că o cuprinde mila față de familia Manning. Un fiu care murise de mic într-un

accident, o fiică ucisă, o mamă luptând ani de zile cu depresia, înainte de a se sinucide... Se întrebă cum ar fi reacționat dacă toate acele nenorociri i s-ar fi întâmplat ei sau dacă Serena ar fi murit în acea noapte, în ghețăria cuprinsă de flăcări.

Privi mulțimea care se adunase pe peluză şi mulțumi în gând cerului pentru fericirea cu care o binecuvântase. Mama şi tatăl ei reuşiseră să-şi țină sub control instinctul protector, slujba la firma lui Jill îi aducea satisfacții enorme şi îşi folosise banii obținuți de la firma lui Barney pentru a-şi remobila apartamentul şi a-şi cumpăra haine noi. Încă mai avea suficiente fonduri ca să înceapă să-şi construiască o căsuță proprie. În weekendul trecut, intrase chiar într-un magazin de aparatură fotografică şi se îndrăgostise de un aparat cu lentile UV scumpe. Apa se încălzea, iar pasiunea pentru surfing o chema, ispititoare...

Nunta fusese spectaculoasă, deşi, având în vedere că Lily planificase totul, Maria nici nu se aşteptase la altceva. Wilmington îi fusese întotdeauna un cămin primitor, dar trebui să recunoască faptul că şi Charleston avea farmecul său. Lily părea o apariție eterică şi dădea senzația că plutea în rochia ei de mireasă, făcută din satin, mici perle transparente şi dantelă delicată. Evan o privise ca vrăjit când schimbaseră jurămintele, în Biserica Sfântul Mihail, cel mai vechi edificiu religios din Charleston. Era locul preferat pentru nunțile celor mai de vază familii din Charleston, însă când Lily spuse că nici nu-şi putea imagina de ce ar vrea cineva să se căsătorească în altă parte, vorbele ei părură mai degrabă logice şi sincere decât expresia snobismului.

În acea noapte cumplită, Lily scăpase, ca prin minune, nevătămată. Evan nu fusese însă la fel de norocos. Se alesese cu arsuri de gradul doi pe spate şi cu un picior rupt. Stătuse în ghips aproape două luni şi abia de curând începuse iar să meargă, fără să şchiopăteze, în parte şi mulțumită noului său regim de exerciții fizice. Antrenamentele sale nu se ridicau chiar la standardele lui Colin, dar el i se confesă

Mariei că lucra în special pentru a pune muşchi pe braţe şi spera ca Lily să remarce asta în luna lor de miere, petrecută în Bahamas.

Amândoi avuseseră îngeri păzitori, era sigură de acest lucru. Maria îşi dăduse seama de asta imediat ce-i văzuse pe Lily şi pe Evan ieşind din maşina cuprinsă de flăcări şi, deşi unii oameni râdeau de ea, fiindcă avea asemenea concepţii, fetei nici că-i păsa.

Ea ştia că e adevărat.

În spatele ei, petrecerea de nuntă era în plină desfăşurare, solemnitatea lăsând, în sfârşit, loc distracţiei. Lily dorise ca recepţia să aibă loc la spaţioasa casă de vacanţă a părinţilor ei, pe malul râului Ashley şi, din câte îşi putea da seama Maria, gazdele nu se zgârciseră la bani. Un imens cort alb decorat cu lampioane strălucea, iar oaspeţii dansau pe duşumea din lemn, în faţa orchestrei compuse din zece instrumentişti. Mâncarea fusese comandată de la unul dintre cele mai rafinate restaurante din oraş, iar aranjamentele din flori de primăvară erau veritabile opere de artă. Maria ştia că ea n-avea să aibă niciodată o asemenea nuntă fastuoasă; nu era stilul ei. Câtă vreme avea alături prietenii şi familia – şi poate, ceva mai târziu, câte o piñata, pentru cei mai mici musafiri –, fericirea îi era asigurată.

Asta nu însemna că avea de gând să se mărite în viitorul apropiat. Subiectul încă nu fusese pus pe tapet şi nici Maria nu intenţiona să-l întrebe direct pe Colin dacă avea vreun plan în privinţa asta. Colin nu se schimbase mai deloc. El îi spusese întotdeauna adevărul şi fata nu era sigură că e pregătită să audă un răspuns de la el şi în privinţa măritişului. Maria şi-ar fi dorit să facă unele aluzii, dacă s-ar fi ivit ocazia, dar până şi gândul la aşa ceva îi dădea o stare de nervozitate.

Colin reuşise să revină la programul lui obişnuit doar de foarte puţină vreme şi era uneori frustrat că nu mai poate face lucrurile aşa cum le făcea cândva – în special antrenamentele de MMA. Doctorii insistau să aibă răbdare

cel puțin încă şase luni, ca să se refacă pe deplin. Rănile provocate de gloanțele lui Manning îi străpunseseră umărul, lăsând cicatrice vizibile şi îi slăbise muşchii, o slăbiciune care ar fi putut să rămână permanentă. Fusese deja operat la braț şi o altă intervenție era planificată peste câteva luni. Dar rana care-i îngrijorase cel mai mult pe medici fusese fractura craniană şi tânărul fusese nevoit, din această cauză, să stea patru zile la terapie intensivă, alături de Pete Margolis.

De altfel, detectivul fusese prima persoană cu care Colin vorbise după ce-şi revenise.

— Mi s-a spus că mi-ai salvat viața, îi zisese Margolis. Dar să nu crezi că asta o să schimbe ceva în privința înțelegerii noastre. O să stau în continuare cu ochii pe tine.

— Bine, reuşise să îngaime Colin.

— Şi am mai aflat că doctorul Manning te-a bătut rău şi că Evan a fost cel care i-a dat lovitura de grație. Îmi vine tare greu să-mi imaginez una ca asta.

— Bine, zise din nou Colin.

— Soția mi-a spus că ai venit să te interesezi de sănătatea mea. I-ai făcut o impresie foarte bună. Zice că eşti politicos. Iar prietenul meu, Larry, crede că eşti un tip foarte isteț.

Cu gâtul uscat, Colin abia reuşi să mormăie ceva.

Margolis scutură din cap şi oftă.

— Fă-mi o favoare şi ține-te departe de buclucuri. A, şi încă un lucru, făcu el şi schiță un zâmbet: Îți mulțumesc.

Din acea zi, Margolis nu mai veni să-l viziteze pe Colin nici măcar o dată.

Maria îl simți pe Colin apropiindu-se şi se înfioră când acesta îşi petrecu brațele peste talia ei. Se aplecă pe umărul lui.

— Aici erai? Te-am căutat, zise el.

— E atât de frumos aici, lângă apă, zise fata, apoi se întoarse şi-l înconjură cu brațele pe după umeri.

— Maria, ai vrea să faci ceva pentru mine? îi şopti el, în părul parfumat. Ea se trase înapoi şi-l privi bănuitoare, dar tânărul continuă, netulburat. Mi-ar plăcea să faci cunoştință

cu părinții mei.

Fata făcu ochii mari.

— Sunt aici? De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Am vrut să discut cu ei mai întâi. Să vedem cum stăm.

— Şi?

— Sunt nişte oameni cumsecade. Le-am vorbit despre tine. M-au întrebat dacă te pot întâlni, dar le-am zis că trebuie să îți cer permisiunea.

— Sigur că vreau să-i cunosc pe părinții tăi. De ce a trebuit să le spui că e nevoie de permisiunea mea?

— Eu... nu prea ştiam ce altceva să le zic. Niciodată nu le-am mai prezentat o fată până acum.

— Niciodată? Uau! Asta mă face să mă simt deosebită.

— Ar trebui. Chiar eşti o fată deosebită.

— Atunci, hai să ne întâlnim cu părinții tăi. De vreme ce eu sunt atât de deosebită, iar tu eşti atât de îndrăgostit şi probabil nu-ți poți imagina să trăieşti fără mine... De fapt, ai putea crede că eu sunt aleasa inimii tale, nu?

El zâmbi, fără să-şi dezlipească privirea de a ei şi îi spuse, simplu:

— Bine.

MULȚUMIRI

Fiecare roman are provocările sale, şi nici acesta nu este o excepție. Ca întotdeauna, există oameni al căror sprijin a fost de neprețuit pentru mine atunci când mi-am croit drum printre aceste provocări.

Mi-ar plăcea să le mulțumesc:

Lui **Cathy,** care rămâne o prietenă minunată. Ea îmi va fi întotdeauna dragă.

Copiilor noştri – **Miles, Ryan, Landon, Lexie şi Savannah** – pentru bucuria pe care o aduc mereu în viața mea.

Theresei Park, fabulosul meu agent literar, manager şi partener de producție, care este întotdeauna alături de mine, oferindu-mi sfaturi constructive atunci când am nevoie cel mai mult de ele. Nu ştiu cum aş fi reuşit fără ea.

Lui **Jamie Raab,** extraordinarul meu editor, care a făcut minuni cu manuscrisele mele. Am colaborat la fiecare carte şi mă consider binecuvântat, nu doar datorită experienței sale, ci şi prieteniei neabătute pe care mi-a dovedit-o.

Lui **Howie Sanders** şi **Keya Khayatian,** agenții de film de la UTA, care sunt nu doar excepționali în ceea ce fac, dar şi creativi, inteligenți şi mereu o companie plăcută.

Lui **Scott Schwimer,** avocatul meu, care îmi este unul dintre cei mai buni prieteni şi a cărui prezență mi-a îmbogățit viața.

Lui **Stacey Levin,** care conduce compania mea de producție TV, o persoană uimitor de talentată, cu un instinct deosebit şi o mare pasiune pentru meserie. Le mulțumesc şi lui **Corey Hanley** şi **Erika McGrath** pentru talentele lor în acelaşi domeniu.

Lui **Larry Salz** de la UTA, agentul meu de televiziune, care face ca acest mecanism complex să funcționeze fără probleme. Apreciez toate eforturile sale.

Lui **Denise DiNovi,** producătoarea filmelor *Mesaj într-o sticlă, O plimbare de neuitat, Nopți în Rodanthe, Norocosul* şi *Ce-i mai bun din mine*, cu care am avut şansa să lucrez şi

care are un instinct redutabil. Colaborând cu ea, eu am fost întotdeauna cel avantajat. Şi multe mulţumiri lui **Alison Greenspan** pentru tot ce a reuşit să facă din aceste proiecte memorabile.

Lui **Marty Bowen,** producătorul filmelor *Călătoria cea mai lungă, La adăpost* şi *Dragă John,* pentru eforturile sale deosebite, creativitatea, umorul şi prietenia lui. Este întotdeauna o plăcere să-mi petrec timpul cu el. Mulţumiri şi lui **Wyck Godfrey,** care colaborează cu Marty în toate proiectele.

Lui **Michael Nyman, Catherine Olim, Jill Fritzo** şi **Michael Geiser** de la PMK-BNC, editorii mei, care sunt cei mai buni în meseria lor şi mi-au devenit, de asemenea, prieteni apropiaţi.

Lui **Laquishe Wright** – sau Q, –, care gestionează activitatea conturilor mele de social media şi care nu doar că face o treabă extraordinară, dar este şi cineva cu care ador să-mi petrec timpul. Şi lui Mollie Smith, care se ocupă de site-ul meu. Fără ajutorul lor mi-ar fi imposibil să-i ţin pe fani informaţi în legătură cu tot ce se întâmplă în lumea mea.

Lui **Michael Pietsch,** de la Hachette Book Group, care merită întreaga mea recunoştinţă pentru contribuţia sa la succesul romanelor mele. Sunt onorat să lucrez cu el.

Lui **Peter Safran,** producătorul filmului *Alegerea*, pentru entuziasmul şi priceperea sa, şi pentru că mi-a primit echipa în lumea lui minunată.

Lui **Elizabeth Gabler,** care pune o pasiune uimitoare şi un talent deosebit în tot ceea ce face, precum şi entuziasmul cu care face lucrurile să funcţioneze. *Călătoria cea mai lungă* a fost un film frumos şi remarcabil. De asemenea, aduc mulţumiri lui **Erin Siminoff** pentru dedicaţia lui extraordinară de a face din acest proiect un succes. Mi-a părut bine să lucrez cu amândoi.

Lui **Tucker Tooley,** pe care îl consider un prieten adevărat. Sunt onorat de sprijinul necondiţionat oferit activităţii mele.

Lui **Ryan Kavanaugh** şi **Robbie Brenner,** de la Relativity Media, pentru numeroasele filme de excepţie realizate după

romanele mele. A fost fabulos să lucrez cu amândoi.

Lui **Courtenay Valenti,** de la Warner Brothers, pentru că m-a ajutat să dezvolt „latura hollywoodiană" a carierei mele. Este întotdeauna plăcut să discut cu el un nou proiect, ori de câte ori mă aflu în California.

Lui **Emily Sweet,** de la Park Literary Group, care e întotdeauna gata să-mi dea o mână de ajutor oricând am nevoie. Îi mulțumesc că a preluat, temporar, frâiele fundației mele şi că m-a ascultat cu răbdare ori de câte ori am sunat-o.

Lui **Abby Koons,** de la Park Literary Group, pentru priceperea cu care gestionează drepturile de autor pentru romanele apărute în străinătate. Sunt întotdeauna conştient de eforturile uimitoare pe care le depune. E cea mai bună şi sunt primul care recunoaşte asta.

Andreei Mai, de la Park Literay Group, pentru tot ce face în privința parteneriatelor de retail. Între noi există o extraordinară relație profesională şi trebuie să mărturisesc că sunt uimit când văd entuziasmul şi tenacitatea ei. Multe mulțumiri se cuvin şi **Alexandrei Greene,** care nu doar că studiază cu atenție fiecare contract, dar are şi incredibile instincte creative. Nu aş fi ajuns acolo unde sunt astăzi fără ele două.

De asemenea, recunoştința mea se îndreaptă către **Brian McLendon, Amanda Pritzker** şi **Maddie Caldwell,** de la Grand Central Publishing – entuziasmul şi dedicarea lor înseamnă enorm pentru mine.

Lui **Pam Pope** şi **Oscara Stevick,** contabilele mele, care au reprezentat o binecuvântare din multe puncte de vedere, nu doar pentru munca lor, ci şi pentru prietenia pe care mi-au dovedit-o. Amândouă au fost extraordinare.

Tiei Scott, asistenta mea, care e nu doar o prietenă, dar are grijă permanent de activitatea mea zilnică. Apreciez tot ce face.

Lui **Andrew Sommers,** care a fost întotdeauna un sfătuitor esențial şi care ocupă un loc deosebit în viața mea. Cariera mea îi datorează mult. Mulțumiri şi lui Hannah Mensch pentru tot ce a făcut în acest ultim an.

Lui **Michael Armentrout** şi lui **Kyle Haddad-Fonda,** care fac lucruri uimitoare la Fundația Nicholas Sparks. Le mulțumesc din toată inima.

Lui **Tracey Lorentzen,** care întotdeauna e gata să-mi ofere o mână de ajutor atunci când am cea mai mare nevoie. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea.

Sarei Fernstrom, de la UTA, şi lui **David Herrin,** mentorul meu de la UTA, care au talente şi abilități unice şi de a căror experiență am beneficiat enorm.

Lui **Dwight Carlblom** şi **David Wang,** care conduc The Epiphany School of Global Studies şi sunt nişte educatori grozavi. Apreciez mult eforturile lor.

Lui **Michael „Stick" Smith,** un prieten care a fost mereu gata să mă asculte şi să-mi ofere sprijin. Cred că următorii câțiva ani vor fi pentru amândoi interesanți şi amuzanți.

Lui **Jeff Van Wie,** care mi-a fost un prieten bun încă din liceu. Îi mulțumesc că a fost întotdeauna aproape când am avut nevoie de el.

Lui **Micah Sparks,** fratele meu, care este cel mai bun frate pe care-l poate avea cineva. Am decis amândoi că trebuie să călătorim mai mult împreună în acest an.

Lui **David Buchalter,** care mă ajută să-mi pun la punct discursurile, pentru calitățile sale remarcabile. Îi mulțumesc pentru tot.

Lui **Eric Collins,** care m-a ajutat atât de mult încât nu am cuvinte suficiente pentru a exprima asta. Acelaşi lucru este valabil şi pentru **Jill Compton.** Le mulțumesc amândurora.

Lui **Pete Knapp** şi **Danny Hertz,** care au făcut mereu orice le-a stat în puteri pentru a mă ajuta. Le mulțumesc!

Şi mulțumesc şi altor prieteni cu care îmi place întotdeauna să stau de vorbă, genul de prieteni care fac ca viața să merite trăită: **Todd** şi **Kari Wagner, David Geffen, Anjanette Schmeltzer, Chelsea Kane, Slade Smiley, Jim Tyler, Pat Armentrout, Drew** şi **Brittany Brees, Scott Eastwood** şi **Britt Robertson.**

Colin Hancock încearcă să lase în urmă un trecut tumultuos, numeroasele decizii proaste care aproape l-au băgat în închisoare și să-și facă ordine în viață. Implicarea într-o relație serioasă e ultimul lucru la care se gândește. Maria Sanchez, fiica unor imigranți mexicani, este imaginea perfectă a succesului: a absolvit Facultatea de Drept și are o slujbă la o prestigioasă firmă de avocatură. Cu toate acestea, și Maria a trecut printr-o întâmplare traumatizantă, care a determinat-o să se întoarcă în orașul natal și să pună sub semnul întrebării toate lucrurile în care credea odinioară. O întâlnire întâmplătoare, într-o zi ploioasă, le schimbă destinele și îi face să își redefinească ideile pe care le au unul despre celălalt și, în final, despre propria persoană. Vor reuși problemele din trecut să distrugă relația pe care încep să o construiască sau dragostea îi va proteja chiar și în cele mai grele momente?

„Un roman care se citește pe nerăsuflate, presărat cu detalii despre viața pe malul mării, marca distinctivă a scrierilor lui Sparks."

Daily Mail

virtual project

ISBN 978-606-006-002-4

9 786060 060024

www.raobooks.com